

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MONSTERS & MUSES
BOOK FIVE

SOULS
AND
SORROWS

SAVR. MILLER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

S O U L S
A N D
O R R O W

. " a a . " i i i . i . n r

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu
Oynatma Listesi
Önsöz

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Sonsöz

Okuduğunuz için

teşekkürler! Teşekkür

Yazar Hakkında

Ayrıca yazan: Sav R.

Miller

Telif Hakkı© 2022 Sav R. Miller Tüm
hakları saklıdır.

Web sitemi savrmiller.com adresinde
ziyaret edin Kapak Tasarımcısı: TRC
Designs ile Cat

Editör: Jovana Shirley, Unforeseen Editing, www.unforeseenediting.com Düzeltmen:
Jenny Sims, Editing4Indies

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması
dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi
depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi
bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal
gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek
kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Ebook ISBN: 979-8-9873757-0-9
Ciltsiz ISBN: 979-8-9859203-8-3
Ciltli ISBN: 979-8-9859203-9-0

YAZARIN NOTU

Ruhlar ve Acılar, Eros ve Psyche efsanesinden esinlenen karanlık, çağdaş bir aşk romanıdır. Eros ve Psyche'nin karakterlerinin yanı sıra onların hikayesinden de öğeler ödünç alır, ancak gerçek bir yeniden anlatım DEĞİLDİR.

Bu kitap, tüm izleyiciler için uygun olmayabilecek olgun sahneler ve durumlar içermektedir.

Lütfen okumadan önce [BURADAKİ](#) içerik uyarı listesini kontrol edin.

Ruhlar ve Acılar bağımsız bir kitap olmasına rağmen, okuma deneyiminizi geliştirebileceği için Canavarlar ve İlham Perileri serisini sırayla okumanızı şiddetle tavsiye ederim.

[Sözler ve Narlar ile Başlayın \(1. Kitap\)](#)

Çok erken büyüyenler için.

"Aşkı hapsetmek zor bir meseledir."

- APULEIUS

OYUN LİSTESİ

"Family Line" - Conan Gray
"Push" - Matchbox Twenty
"Call Out My Name" - The Weeknd
"Haunt You" - Social House
"Matilda" - Harry Styles
"I Wouldn't Mind" - He Is We
"Box in a Heart" - The Maine, renforshort "Bite
My Tongue" - You Me At Six, Oli Sykes
"Nightmare" - Halsey

Spotify'da dinlemek için [BURAYA TIKLAYIN](#)

PROLOGUE

13 YAŞ

Benden önceki her kadın gibi benim ruhum da parçalanmış olarak doğdu.

Ancak çatlaklar kapalı yumruklardan ve gezinen parmaklardan kaynaklanmıyordu. Aşırı basınçtan oluşmuşlardı ve yeryüzünün altında oluşan elmaslar gibi şekil almaları yıllar almıştı.

Benim için sadece en iyisini istediklerini iddia edenler tarafından uyduruldu.

"Umarım resitalde giyeceğin şey bu değildir."

Yumruğum yepyeni pointe ayakkabımın kutusunun etrafında sıkışıyor, sert malzemeyi avucumun altında eziyor, Mamma içeri girerken

Stüdyoya. Başka zaman olsa, yeni bir çift terliği giymesi için ev çalışanlarından birini gönderirdi ve onun yerine burada olmayı seçtiği düşüncesinin göğsümde yarattığı umuttan nefret ediyorum.

Sanki hâlâ saygı duyduğum tek ibadethaneye saygısızlık etmekten başka bir nedenle buradaymış gibi.

Bileğindeki Hermès çantası gözüme çarpıyor ve midemin çukurunda küçük bir belirsizlik şeridi yanıp sönüyor. Acaba Leatherman'i ayakkabılarımı kırmak için mi getirmişti yoksa içindekiler normal cüzdanı, makyaj malzemeleri ve hapları mıydı?

Karanlık bakışları barın önündeki aynalı duvarda kalıyor, ama beni mi yoksa kendini mi izlediğini anlayamıyorum.

İfademi nötr tutarak kısa kollu siyah mayoma ve bu sabah aldığım file prova eteğime bakıyorum. File malzeme biraz şeffaf ama eğitmenimiz esneklik için bunu önerdi ve sınıftaki diğer tüm kızlar da aynı türden giyiyor.

"Prova için," diyorum yutkunarak. "Bunun nesi yanlış?" "Fahişe gibi görünüyorsun."

"Bayan Laurie ."

Annem oflayıp pufluyor, kahverengi saçlarını bir kulağının arkasına sıkıştırmak için kolunu kaldırıyor. Nişan yüzüğü floresan ışıkları altında parlıyor ve babamın ona böyle güzel bir mücevher almış olmasından dolayı karnıma küçük bir kıskançlık saplanıyor.

Yeni bir şey almama asla izin verilmediği için her zaman büyükanneme elden düşmeler için yalvarmak zorunda kaldım.

"Laurie Pereira'ya küçük kızlar için neyin uygun olup olmadığını bilmesi konusunda güvenilemez. Tanrı aşkına, bakın kendisi nasıl giyiniyor." Anne başını sallıyor ve pencerelerden birinin üzerinde asılı duran siyah-beyaz sınıf portresine bakıyor. "Elena ya da Stella'nın göğüsleri dışarıda, dar eteklerle dolaştığını görmüyorsun, değil mi?"

Kız kardeşlerimle kıyaslanmam yeni ya da şaşırtıcı değil, ama yine de beni rahatsız ediyor.

Yanaklarımdaki ısı yükseliyor ve burnumun kenarına yayılıyor. Ayakkabının kutusu kavrayışımın altına giriyor ve parmaklarımı

oraya baskı uyguluyorum. Ne kadar sıkı sıkarsam, utancın kemiklerime yerleşmesi için o kadar az şansım olur.

Yaz boyunca vücudumun aldığı şekle engel olamıyorum ve bunun annemi neden bu kadar kızdırdığından emin değilim. Kız kardeşlerim mütevazı giyiniyor, ama bunun tek nedeni önemli iş yemeklerine ve etkinliklere sürekli davet edilen iki kişi olmaları. Bu arada ben çoğunlukla kimseyi utandırmayacağım bir yerde saklanıyorum.

"Ben küçük bir kız değilim," diye mırıldanıyorum, göğsümü hiç göremeyeceği şekilde dönüyorum. Likralı yaka köprücük kemiğimi zar zor geçiyor, bu yüzden sorunun ne bile emin değilim.

Birkaç adım ötemde duruyor ve gölgesi yakınımda belirirken kendi içime çekilmeye çalışıyorum.

"Ah, evet, on üçün *çok büyük* bir sayı olduğunu unutmuşum. Söylesene Ariana, geçen hafta sonu günah çıkarma odasında seni öpmeden önce ayindeki o çocuk sana bunu mu söyledi? Bir *yetişkin* olduğunu ve dürtülerinin normal olduğunu mu?"

Hay aksi. Lanet olası Lorenzo Barone. Pazar ayininden sonra kabine girmenin bir hata olduğunu biliyordum, ama annem cemaatle bir yemek hakkında konuşmak için dışarı çıkmıştı, bu yüzden onunla konuşmamın sorun olmayacağını düşündüm.

Belki de o anda kimin izlediği umurumda değildi. Tek bildiğim Lorenzo'nun hoş bir gülümsemesi olduğu ve bana bir zamanlar Papà'nın anneme baktığı gibi ve annemin ara sıra tatillerde gelen korkunç adama baktığını gördüğüm gibi *baktığıydı*.

Bu bakışın bir anlamı olduğunu düşündüm, bu yüzden beni içeri girmem için kandırmasına izin verdim ve ilk öpücüğümü çaldı. Bu jestle kesinlikle karşılık vermedim ama sanırım artık gerçeğin pek bir önemi yok.

Göğsüm zorlukla nefes alabileceğim kadar sıkışıyor ve endişemi belli etmemek için çaresizce ayakkabılarıma bakıyorum. Eğer annem bir zayıflık görürse, onu yakalayacak ve acıtana kadar bükecek.

Daha da yaklaştığında, Givenchy topuklu ayakkabılarının tıkırtısı cam duvarlarda yankılanıyor ve dışarı bakıp olası tanıklar için binayı araştırmak istiyorum.

Öte yandan, varlığı bir gösteriye dönüştürülebilseydi hiç gelmezdi. Önümde durup çantasını karıştırırken siyah deri gözümü dolduruyor. Bir Zippo çakmak çıkarıyor, sonra dizlerinden eğilip yerden bir ayakkabı alıyor.

"Sana ne söz verdi? Seni bir süreliğine iyi hissettirebileceğini mi? Hep böyle derler, bilirsin, ve sonunda *hep* canını yakarlar. Erkekler kötüdür, Ariana. Pişmanlık duymadan alırlar ve alırlar. Özür dilemeden. Seni cehennemin dibine sürüklerler ve orada çaresiz ve yalnız bırakırlar, kendinden başka suçlayacak kimse bulamazsın."

Çakmağı açıp ayakkabının kurdelelerinden birini iki parmağının arasına almasını sessizce izliyorum.

"Tek yapmaya çalıştığım seni erkeklerin incitmesini engellemekti. Seni saf tutmak, böylece bir gün ailene gerçekten faydalı olabilirsin ve aldığım teşekkür bu mu? Daha on altıncı yaş gününü doldurmadan fahişelik yaptın, üstelik biriyle bile değil." Sözlerinden iğrenme akıyor, her hecesi sıcak, kalbimi kesiyor. "Yine de her zaman nankör ve şımarık bir çocuk oldun, bu yüzden sanırım şaşırmamalıyım."

Utanç bir yılan gibi omurgamdan yukarı kayıyor, karnımdaki kasları geriyor. Konuşurken titremesini engelleyemiyorum. "Ben hiçbir şey yapmadım-"

"Bu her zaman aksiyonla ilgili değildir, Ariana. Algı her şeydir ve bu küçük kıyafetlerin sana yardımcı olmuyor."

Ona cevap vermeyeceğim. Bu noktada ağızımdan çıkacak şey başımı daha fazla belaya sokmaktan başka bir işe yaramayacak.

"Bu gece sahneye çıkmaya bile izin vermemeliydim."

Gözlerimi onunkilere dikeyim ve o da çakmağın aleviyle kurdelenin ucunu okşuyor.

"O tütüyle sahnede uçamayan bir kuş gibi zıplamaya izin vererek kötü bir mesaj gönderiyor, kimden bir ilgi kırıntısı koparırsam diye çırpınıyorsun. Özellikle de Barone oğlanla randevundan sonra."

Yüzüm yanıyor ve çenemi indirerek cilalı ahşap zemine bakıyorum. Yine de cevap vermiyorum, onun yerine o gibi davranmaya çalışıyorum.

Buradayım. Kafamda, bu gecenin ilerleyen saatlerinde *Sindirella* resitalimdeyim, *sonunda* mükemmelleştirdiğim çift fouetté'yi gösteriyorum ve performansıyla seyircilerin gözlerini kamaştırıyorum.

Annem bir haklı: Sahnede olduğumda kalabalıktan gördüğüm ilgiyi seviyorum. İnsanlar beni dönerken ve süzülürken görmek için para ödüyorlar, vücudum müzikten aldığı ipuçlarıyla sıvı gibi.

Orada, spot ışıkları bana doğru çevrilmişken ve yüzlerce yüz hareketlerimden büyülenmişken, ben . Birkaç saatliğine, dünyanın geri kalanı için tek yeteneği güzel görünmek olan görünmez bir ortanca çocuktan daha fazlasıyım.

Boston Bale Okulu'ndaki tüm kızlar güzeldir. Bu yeterli değil.

Öne çıkmak için *iyi* olmak zorundasınız.

Bundan daha fazlası, *harika* olmalısınız.

Olağanüstü.

Yani, ilgiden hoşlanmıyorum çünkü bunun için çaresizim. Hoşuma gidiyor çünkü buraya ait olduğumu kanıtlıyor.

Ailemin geri kalanından daha iyi olduğumu kanıtlıyor.

Bu duygudan hiçbir şey için vazgeçmezdim.

İki parmağım çenemi sararak başımı geriye doğru çekiyor. Annem beni tekrar gözlerinin içine bakmaya zorlarken yutkunuyorum, göğsüm korkudan çukurlaşıyor.

Lütfen

yapma.

Burada

olmaz.

Dişlerimi sıkıyor ve umutsuzca gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. Bunca yıldan sonra bile onları bu kadar çabuk ateşleyebilmesinden nefret ediyorum. Onca acıdan sonra.

"Herkes senin dünyanın en güzel kızı olduğunu düşünüyor, için ve dışınla. Bu güzelliği günahlarıyla kirletmek istiyorlar."

Beni serbest bırakırken cümlesinin son kelimelerinden kötülük damlıyor, zehir gibi tenime düşüyor ve dokunduğu yeri yakıyor. Eğer ben dünyanın en güzel kızıysam, o değil demektir. Ve hayatını, acı dolu bir varoluşun üstesinden gelebilmek için görünüşüne güvenerek geçirmiş bir kadın için bu kabul edilebilir bir şey değil.

Ayakkabısına odaklanmaya devam ediyor. "On sekiz yaşına gelir gelmez, bir sapığa rehin bırakılacaksın ve o da hayatını

Tıpkı bana, büyükannene ve bizden önceki tüm atalarına yaptıkları gibi. Artık güzel olmayana kadar seni kullanacaklar."

Alev kurdeleye yaklaşıyor, kesilmemiş kenarını okşuyor. Sinirlerim kemiklerime yayılıyor, bakışlarımı indirip izlerken onları kilitliyor.

"Bir gün seni onlara karşı uyarmak için yanında olamayacağım." Mamma'nın başı yana eğiliyor, İtalyan aksanı konuştuğu da daha da kalınlaşıyor. "Senin istediğin de , değil mi Ariana? Benden uzak olmak, böylece istediğin gibi günah ?"

Başımı sallıyorum. Kaçmak isteyenler kız kardeşlerim. Ben sadece dans etmek istiyorum.

"*Dio mio*. Yalan söyleme, Ariana. Yakışmıyor."

Duygular boğazımı tıkıyor ve diğer pointe ayakkabısı elimden düşüyor. Daha bana dokunmamıştı bile ve şimdiden, ibadet yerim olan stüdyo sonsuza dek lekelenmiş gibi geliyor.

"Ama endişelenme, benim güzel kelebeğim. Seni anlıyorum. Sen bir baştan çıkarıcısın," diyor ve çakmağı turuncu ateş ucu polyester malzemeyi yakalayana kadar yukarı ve daha yukarı kaldırıyor. Kurdeleyi yavaşça sarıyor ve tırmanarak yoluna çıkan her şeyi tüketmesini midemde bir çukurla izliyorum. "Tıpkı annen gibi, ama bunu düzeltebiliriz. Seni bu adamlar için işe yaramaz hale getirebiliriz... böylece hataların kurtuluşuna mal olmaz."

Söylemediği şey: *Bu senin hatan.*

Her şey *benim hatam.*

Kurdele gözlerimin önünde yanıp kül olurken, bildiğim hiçbir şeye benzemeyen bir acı göğsümde bir yol açıyor. Alevler ayakkabının topuğuna ve sapına yayılıyor, ateş artık kimsenin onu durdurmaya çalışmadığından emin olduğu için daha hızlı yanıyor.

"Lütfen," diyorum usulca, elim ona doğru uzanırken seçiriyor.

"Lütfen ne?" Gözbebekleri büyüyor, bakışları daralıyor. "Yardıma istemiyor musun? Yoksa artık bunun için çok mu iyi olduğunu ? Çok yaşlı

belki?"

Burun deliklerim alevlendi. Onun yardım anlayışının ne olduğunu biliyorum. Bu değil.

Annem sadece yaradığında yardım eder.

"Sanırım alçakgönüllülük konusunda bir derse ihtiyacın var, Carina," diye mırıldanıyor, manikürlü bir tırnağını boğazımdan aşağı doğru geçirerek. Ayakkabıyı yere bıraktıktan sonra bir eliyle uzanıp alevleri söndürüyor ve giysinin artık kullanılamaz halde olduğunu görmemi sağlıyor.

Diğer eli boynuma dolanıyor, hafifçe sıkıyor ve başlamadan önce karanlığı görmeme izin verip vermeyeceğini merak ediyorum.

Çoğu zaman beni tacizine katlanmaya zorluyor ve sonra uyutuyor. Sapkın bir ninni gibi.

Boştaki eliyle uzanıyor ve mayomun kolunu omzumdan aşağı çekiyor. Gözlerimden yaşlar süzülüyor, karnımda mide bulantısı çalkalanıyor.

"Artık güzel olabilirsin," diyor ve ilk kez Bayan Laurie'nin provaya erken gelmesini diliyorum. Ya da diğer dansçılardan birinin. Keşke *ondan* başkası olsaydı. "Ama seninle işim bittiğinde, sadece en iğrenç, en korkunç yaratık seni sevebilecek."

Söylemediğim şey: *Sana inanıyorum.*

Çünkü beni odanın gölgelerine sürüklediğinde, küçüklüğümden beri yaptığı gibi beni kirlettiğinde, kendimi bile sevmiyorum.

"ZEHIRİN NE ŞEKERİM?"

Parlak mavi gözler kırmızı kadife kaplı masanın üzerinden bana bakıyor. Yaka kartında Rebecca yazan sarışın garsonumuz siparişimi beklerken öne doğru eğiliyor ve beyaz üniformasının açık düğmelerinden göğüs dekoltesinin detaylı bir görüntüsünü sunuyor.

Göğüsleri güzel sanırım. Onlara normalde daha uzun süre bakıyorum, varlıkları karşısında aletimin seçirmesini ya da nabzının atmasını istiyorum.

Olmuyor. Onları büyük ellerimle kavradığımı, başparmaklarımı narin, hassas pembe meme uçları olduğundan emin olduğum şeylerin üzerinde gezdirdiğimi hayal ettiğimde bile.

Hiçbir şey olmuyor ve sonunda gözlerimi dalgaların arasından ayırıyorum, yüzünü aydınlatan gülümseme karşısında irkiliyorum.

Yanımdaki kabinde oturan ikiz kardeşim Palmer başını geriye atıp gülüyor. "Zekice."

Cevap vermeden, göz temasından kaçınarak içki menüsünü sunucuya doğru itiyorum. "Sek votka lütfen."

Topuklarının üzerinde dönüp restoranın karşısındaki bara doğru ilerlemeden önce, muhtemelen daha fazlasını, benim yapamayacağım bir şeyi bekleyerek oyalanıyor.

"İlgilenmiyor musun o zaman?" Palmer ahududulu martinisini yudumlarken söyleniyor.

"Hiç mi?"

Dudakları pipetinin etrafında büzülür. "Gençken bunun komik olduğunu düşünürdüm ama bilmiyorum Cash. Endişelenmeye başlıyorum."

Parmak eklemlerimi masaya vurarak ona kızgın bir bakış fırlatıyorum. Sanki onunla ve küçük kız kardeşimiz Lenny ile parti yapmaktansa kendimi işime adamamda bir yanlışlık varmış .

Sosyalleşmek için ne zamanım ne de isteğim var.

Bu gece bile Palmer beni Boston'un kenar mahallelerindeki yapış yapış, loş ışıklı kulüplerden birine sürüklemek zorunda kaldı. Deri kabinler, yemek alanının karanlık oyuklarında sıralanıyor ve siyah tişörtlü birkaç iri yarı adam tarafından korunan arkadaki sahnenin etrafında bir U şekli oluşturuyor.

Bir kadın sahnenin ortasındaki direğe doğru çılgınca dönüyor, holografik bikinisi ışıktaki parlıyor ve hafif bir tantana eşliğinde dönüp duruyor.

Hiç benim tarzım değil, bu da kardeşimin niyetini sorgulamama neden oluyor. Doğum günümüzü normalde yaptığım gibi geçirmeyi tercih ederdim - deniz kenarındaki dairemde Çin yemeği yiyerek ve mahkeme davalarını takip ederek.

Ama görünüşe göre, her zamanki kutlamalarım bu yıl otuz birinci yaşımız için yeterli değildi.

Ellerimi kucağıma koyarak kardeşime etkilenmemiş bir bakış attım. "Beni buraya sevişmek için mi yoksa kutlama yapmak için mi getirdin?"

"İkisi de mi?" Palmer bir omzunu yarı silkerek kaldırıyor. Kaşlarım havaya kalkıyor, o da homurdanarak sarı topuzu çekiştiriyor. "Birlikte değil tabii ki. Sadece senin için endişeleniyorum, tamam mı? Ofis ortamında senin kadar çok vakit geçirmek sağlıklı değil."

"Belki de işten zevk almıyorsan," diye karşı çıkıyorum, yetersizliklerime ışık tutulmasından rahatsız oluyorum.

Açıkça görülüyor ki, dünyadaki herkes kariyeriyle evli değil evli olanlar da eşlerini sık sık aldatma eğiliminde.

Ya da erken ölürsün.

"Babam işini severdi."

Gözlerim onunkilere kaydı, kısıldı. "Ne istiyorsun?"

"Sadece belki de *keyif* almak ölçmek için iyi bir değişken değildir."

Tam karşılık vermek için ağzımı açmıştım ki Rebecca içkimi ve Palmer'ın sipariş ettiği mavi sıvılı shot tepsisini getirip uzun bardağı bana doğru uzattı. Bardağı tutuyorum, yine de onun bakışlarıyla karşılaşmıyorum, ancak onunkilerin de kardeşimle benim aramda gidip geldiğini hissediyorum.

Parmaklarımı bardağın etrafında kıvrarak kaldırıyorum ve yemek borumu yalayan tuzlu tadı içime yudumluyorum. Kısa bir an için dikkatim dağılıyor ve babamın zamansız bir mezara gönderilmemesini dileyerek onu kendim bir mezara koyabiliyorum.

Palmer nefes verirken, şivron desenli ceketinin göğüs cebine uzanır. düğmeli. O çeker dışarı a çift

Faturalar, sonra Rebecca'nın kolunu tutuyor ve parayı eline sıkıştırmak için çeviriyor. "Üstü kalsın, tamam mı Bex?"

Sesi alçalıyor, cazibesini sızdırıyor ve Ortam ne olursa olsun yabancılarla etkileşime girmesinin ne kadar kolay olduğunu görünce içimde tanıdık bir kıskançlık hissi uyanıyor.

Palmer dışa dönüklüğün tanımıdır. Sosyal gezileri sever ve uzman bir flörtçüdür, Primrose ismini kullanmak yerine kendisini özel kulüplere ve özel veya kapalı mekanlara sokmak için sempatikliğini kullanır.

Babamızın ölümünden bu yana, zaten pek bir şey ifade etmiyor.

"Bex?" Rebecca sorar.

"Bütün arkadaşlarımla lakapları var," diyor ona, kavisli kabinde benden uzaklaşarak. "Şimdi, sakıncası yoksa, kardeşimin kafasını bulmaya çalışacağım, böylece belki bu gece eve benden başka biriyle gider."

Bir yudum daha alıp sıvıyı ağızda döndürürken bakışları bir delik açıyor. Eğilip göğüs dekoltesini tekrar gösterdiğinde masa eğiliyor. Daha iyi bir yargıya karşı, gözlerimi onunkilere çeviriyorum, teklifini kabul etmenin nasıl bir şey düşünüyorum.

Acaba sikimin ilgisini çekecek kadar içebilir miyim? Eminim yatak odasında ya da koridorun sonundaki tuvalette her şeyi denemeye fazlasıyla istekli olacaktır, çünkü onu evime geri getirme zahmetine girmeyeceğim.

Biraz daha votka yudumlarırken, bakışlarımla onun yumuşak, kadınsı formunda gezinmesine izin verdim, parmak uçlarımla altında nasıl hissedebileceğini düşündüm. Ağızının sıcak ve sıkı olabileceğini, sikimin etrafını sarabileceğini, sanki hayatı buna bağıymış gibi emebileceğini.

Rebecca güzel mavi gözlerini kapatıyor ve ben yutkunuyorum, içimde bir şeyler kıpırdıyor.

Gülümsediğinde, neredeyse kendini gümüş bir tepside çırılçıplak sunduğunda, bu his buharlaşır. Herhangi bir erkek onu karanlık bir köşeye götürüp onunla birlikte olma şansını yakalamak için can atar. İşte bu düşünce beni soğutuyor.

Başkalarının arzu ettiği şeyleri istemeye hiçbir zaman çok hevesli olmadım.

Reddedilenleri severim.

Garip bir sessizlikten sonra boğazını temizliyor ve başka bir masaya doğru ilerliyor.

İç çekerek içimi bitiriyorum ve gereğinden fazla bir güçle masaya çarpıyorum. Palmer dudaklarını büzerek içkisinin üzerinden beni inceliyor.

"Ne?"

Sahte bir teslimiyetle elini kaldırır. "Yok bir şey. Sadece bu gece özellikle sert görünüyorsun. Her şey yolunda mı?"

Göğsümde bir sızı filizleniyor, kalbimi bir buz heykeli gibi oyuyor ve kısa bir süre ona güvenmeyi düşünüyorum. Doğruyu söylemek gerekirse

Gerçi söylenecek pek bir şey yok; görünüşte her şey süt liman.

Doğu Yakası'nın önde gelen iş hukuku firmalarından birinde gıpta ile bakılan bir köşe ofisim ve buna uygun bir kıdemim var. Sekiz yıldan daha az bir süredir bu alanda çalışan biri için bu pozisyonun neredeyse hiç duyulmamış bir şey olmasına aldırmayın, ancak geçen çeyrekte en büyük m vekkillerimizden birini güvence altına aldıktan sonra terfi ettim.

Benden daha tecrübeli olan birkaç avukatın dehşetine rağmen. Ancak Cupid & Associates'te geçirdiğim süre boyunca en iyi    avukatımızın toplamından daha fazla faturalanabilir saat çalıştığım göz önüne alındığında, bu unvanı hak etmedim gibi değil.

Ancak tüm bu ihtiyaın altında bir şeyler eksik. Tıpkı bir yapbozun orta parçasının kutudan fırlayıp gitmesi ve m h rlenmeden önce bir daha yerine konulmaması gibi.

Sadece ne olduğundan emin değilim ve Palmer'a bilinmeyen bir yük yükleme istemiyorum.

Bunun yerine ona "Her şey mükemmel," diyorum ve bir kadeh içmek için eğiliyorum. "Ama eve kimseyle gitmiyorum."

"Göreceğiz."

 kiyi dudaklarıma götürüp hızla yudumluyorum, bir grup az giyimli kadın içeriye dalarken, iğrenç kahkahaları karanlık panelli duvarlarda yankılanırken restorana bir bakış atıyorum.

Sahneye yakın masalardan birine otururlar, kızıl saçlı kadın oturmaya çalışırken neredeyse devrilecektir. Kırmızı payetli bir mini elbise giymiş uzun bacaklı bir sarışın olan arkadaşı omuzlarından tutup onu dik tutuyor.

Eğiliyor, kırmızı polyesteri kalp şeklindeki poposunu sıkıca sarıyor ve diğer kızın kulağına kıkırdamasına neden olan bir şey söylüyor. Altın sarısı saçları bronzlaşmış sırtından aşağı dökülürken başını yukarı kaldırıyor ve sanki birini arıyormuş gibi kısık gözlerle odayı tarıyor.

Bakışlarımız bir anlığına kesişiyor ve dikkatinin neden olduğu duygu kasırgasına karşı dişlerimi sıkıyorum. Yüzünün narin açıları tuhaf bir şekilde tanıdık geliyor ve zayıf ışıkta gözlerimi kısarak onu tanımaya çalışıyorum.

Onun beni izleyişini aletim hafifçe titiriyor. Ellerim masayı buluyor, sıkıca kavriyor. Utanmadan bana bakıyor ve minik pembe dili dışarı fırlayıp dolgun alt dudağının üzerinde geziniyor.

Bir süre sonra, kız arkadaşlarıyla tur atarken hâlâ ona baktığımı fark ediyorum. Kulüpteki diğer herkes şu anda grupla ilgileniyor gibi görünüyor, bu da beni ondan tamamen uzaklaştırmalı.

Ama nedense kendimi başka tarafa bakmak istemezken buluyorum.

"Gözlerini dikmiş bakıyorsun," diye mırıldanıyor Palmer, bir kadeh daha içerken. Mavi sıvı inerken gözlerini kıstırıp kapatıyor, sonra tekrar açıp bana bakıyor.

"Gözetlemek değil. Gözetleme."

"Şu anda gerçekten anlambilim tartışması mı yapıyorsun?"

Omuz silkiyorum, kabinde arkama yaslanıp kollarımı deri koltuk arkılığına uzatırken kayıtsız kalmaya çalışıyorum. "Ne derler bilirsiniz. Adamı mahkeme salonundan çıkarabilirsiniz..."

"Avukatlar," diye alay ediyor.

Koltuğumda hafifçe gerinerek, kahverengi tenli ve kısa, örgülü saçlı bir kadının sarışının omuzlarına bir kuşak yerleştirmesini izliyorum. Beyaz kumaşı göğüslerine sabitleyerek küçük bir dönüş yapıyor ve tekrar gözlerimle buluşuyor.

Yapay elmas harfleri okurken boğazım daralıyor.

Müstakbel gelin.

Açıklanamayan hayal kırıklığı göğsümün içinde öfkeli bir dalga gibi kükrüyor ve çenemi gererek kardeşime bakıyorum.

Sırıttırıyor ve ben de onun yanından uzanıp iki shot daha alıyorum.

"Bakın kim ilginçleşti."

Gözlerimi devirerek içkileri birbiri ardına yuvarladım.

"Yapmamalı sen olmak emmesenin erkek arkadaş kapalı içinde ve Dışarıdaki sokak mı?"

Konuşmayı yeniden yönlendirerek soruyorum.

"Vay canına, ben o teşhirci saçmalıklardan hoşlanmıyorum. Özel yerlerimi *gizli* tutmayı severim."

Cevap vermiyorum çünkü bu geceye kadar kardeşimle birbirimizden ne kadar farklı olduğumuzu hiç fark etmemiştim.

Palmer'ın yüzü düşüyor ve devam ediyor: "Ayrıca Troy'la ."

Ses tonunda bir değişiklik oluyor ve ona tekrar baktığımda, elinde bir çatalı çeviriyor, biraz sakinleşmiş. Nefes vererek bir elimi saçlarımda gezdiriyor, uçlarını çekiştiriyorum. Bütün gece burada kalıp kafayı bulmak istemiyorum, özellikle de sabahki önemli ifadeyi düşününce.

Ama kardeşimin yüzündeki kederli ifadeye dayanamıyorum.

Benzer kemik yapımızdan mı yoksa başka bir şeyden mi emin değilim ama çok tanıdık geliyor.

Bu yüzden, istediğim gibi kalkıp gitmek yerine, bir kadeh daha alıp önündekiyle tokuşturuyorum. Palmer sırtıyor, hafifçe neşeleniyor ve kolunu benimkine dolayarak içerken beni kendine çekiyor.

Aşağı inerken daha az yanıyor, şimdi sıcak ve doyurucu bir his var ve neredeyse dışarı çıkmaya karar verdiğim için mutluyum.

Palmer'ın omzunun üzerinden baktığımda, şimdiye kadar iki kez baktığım tek kadının ela gözleriyle karşılaştığımda kemiklerim buz kesiyor. Kendimi uzaklaştırmak bir başarı ve sadece onun ilgisinin ağırlığından kendimi uzaklaştırmak için bir içki daha sipariş ediyorum.

İçimden bir ses buna sahip olanların başına hiç iyi bir şey gelmediğini söylüyor.

Ablam Elena bu gece altıncı temas girişimini gerçekleştirirken AHŞAP MASA titriyor. Boştaki elimle telefonumun yan tuşlarına aynı anda basıp kapatırken, diğer elimle dudaklarıma küçük bir bardak götürüyorum.

Cihazı yüzüstü çevirirken başımı arkaya yatırıyorum ve tekilanın ağzımın içini yakmasına ve boğazıma takılan duyguları öldürmesine izin vererek shot'ı alıyorum. Orada olmayı hak etmiyorlar ve Elena da şu anda benden haber almayı hak etmiyor.

Akşamını kocası ve çocuklarıyla Tanrı bilir ne yaparak geçirmek için beni ektiğinde değil.

Göğsümde küçük, neredeyse fark edilemeyen bir suçluluk duygusu alevleniyor ama elime tutuşturulan bir sonraki kadehle onu kovalıyorum. Mantıken, kız kardeşimin mutluluğunu kıskanmanın aramızdaki uçurumu güçlendirmekten başka bir işe yaramadığını biliyorum ama hayatımın bu noktasında bu duyguya karşı güçsüzüm.

Kalıtsaldır. Bazen aniden ortaya çıkması ve kontrol edilmediğinde vücudunuzu harap eden tedavisi olmayan bir hastalığa metastaz yapması bakımından kansere benzemeyen bir hastalık.

Katı ve boktan bir çocukluğa rağmen rahat yaşayan bir yetişkin olarak bile, kendimi öncelikle kıskançlıkla hareket ederken buluyorum. Bu hastalıklı his bazen geceleri uykularımı kaçırıyor çünkü içimde derinlerde bir yerlerde hiç tatmin edilmemiş bir şey var. Beni bu dünyaya getiren ve sonra yetiştirme dönemimi beni bu dünyadan çıkarabilmeyi dileyerek geçiren kadın tarafından bir şey.

"O adam yine sana bakıyor." Vincenza Moretti'nin boğuk sesi acıma partimi yarıp geçiyor, buz gibi eli pazumu kavrarken beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

Kumral saçlarını bir omzunun üzerinden atıyor, yüzünü süsleyen sefil bir ifade bu gece neden geldiğini merak etmeme neden oluyor. Çoğunlukla yakınlık ve seçeneksizlik nedeniyle çocukluk arkadaşıldık - Boston'un cesur suç dünyasında öne çıkan ailelerimiz her Pazar birlikte ayine katılırdı ve hatta dokuzuncu sınıfta bana nasıl Fransız öpücüğü verileceğini öğretmişti. Ama hayatımdaki diğer herkes gibi o da mezun olduktan sonra taşındı, ben ise gerçek hayattaki Peter Pan gibi zaman ve mekânda donup kaldım.

Göndermediğim bir daveti kabul etmesi, altı yıldır ondan ilk kez haber almamdı. Şehre bile bilmiyordum.

Başımı çevirdiğimde bakışlarımı parmaklarının tenime değdiği yere düşürüyorum. Bir an sonra geri çekiliyor, altın sarısı teninde derin bir allık beliriyor.

"Erkekler bunu yapar," diyorum ona, kimi kastettiğine bakma zahmetine girmeden. "Kadınlar da yapar."

Herkes *hep* bakıyor. Bana kalsa, sürekli aval aval bakan bu insanlar yüzünden hiç dışarı çıkmazdım ama nineme göre, sürekli içeride kapalı kalmam Ricci ailesinin işine gelmiyor.

Vincenza omzumun üzerinden bakıyor, arkamda oturan her neyse dalgın dalgın onu inceliyor. *Her kimse*. Göz kapaklarını kırıştıran dumanlı göz kalemi gergin gösteriyor ve yüzüne gülme isteğine direniyorum.

Sanki gergin olmak için bir sebebi varmış gibi. Ona bakacak değiller ya. Bu dünyadaki diğer kadınlardan beklendiği gibi sessiz ve fark edilmeden kalmak yerine, şehirde bir gece geçirmek için nasıl dışarı çıktı, nasıl eğlendiği hakkında sert bir yazı yazacak değiller.

Oh neyse. Eğer Vitus Tallerico, yani evleneceğim adam, gazetelerin hakkımda ne dediğini umursasaydı, zaten bu gece beni gözünün önünden ayırmazdı. Ricci A.Ş.'den geriye kalanların gayri resmi patronu olarak, iş dünyasının politikasıyla herkesten daha fazla ilgileniyor ve benim dışarı çıkmam onu pek iyi göstermiyor.

Ama Vitus'un şu anda hayranlarından biriyle fingirdeştiğinden eminim, yani aklında başka şeyler var.

Ayrıca, bu kulübün gölgelerinde bana göz kulak olmakla görevlendirilmiş en az üç adam var. Sanki kaybolmaya meyilli, ele geçmez bir alevmişim gibi.

Gidecek bir yerim varmış gibi.

Vincenza, "Daha önce hiç kimsenin birine böyle baktığını görmemiştim," diye mırıldandı.

İç çekerek masamıza yaslanıyorum ve takmak istemediğim beyaz kuşağı düzeltiyorum. "Ne gibi?"

"Sanki... seni bütün olarak yutmak istiyorlar."

Hafif ve havadar bir şey üzerimde uçuşuyor, sanki bir kelebeğin kanatları tenimde çırpınıyor. Annemin sesi kulaklarımda çınlayarak bana ilgiye güvenmememi söylerken onu görmezden geliyorum.

"Alınma Vin," diye karşı çıkıyorum, içkimdeki buzu döndürerek, "ama bunun neye nereden biliyorsun?"

Yüzünü buruşturuyor. "Biliyor musun Ari, her zaman böyle bir sürtük olmak zorunda değilsin. Arada bir lanet olası bir tatile çık."

"Yapabilirim, ama birinin seni tutması gerekiyor."

"Çok komik. Baleyi bıraktığında, bunun komediye başladığın için olduğunu fark etmemiştim."

Keskin bir acı göğsümü deliyor ama hissetmiyormuş gibi yapıyorum, onun iğnelemelerini eğlendirmekle ilgilenmiyorum. Yine de en neden arkadaş olmayı bıraktığımı hatırlamaya başlıyorum.

Bardağımı bir elime alarak ona sakarca bir gülümseme veriyorum ve kulübü taramak için koltuğumda dönüyorum.

Arkamı dönüp barın dışındaki ana alana yayılmış masalara baktığımda, ciddi bir bakışla karşılaşmayı bekliyorum. Bunun yerine, hiç kimsenin - tek bir kişinin bile - bana aldırış etmediğini fark ettiğimde göğsüm hafifçe iniyor.

Her müşteri kendi küçük dünyasında, ağzı yemekle dolu bir şekilde sohbet ediyor ya da içki içip arkadaşlarının tadını çıkarıyor gibi görünüyor. Kızlar set değiştirirken birkaçı sahnenin yakınında oyalanıyor ve bir sonraki sahneye kimin çıkacağını görmek için bekliyor.

Kimse sizi fark etmeyecekse dışarı çıkmanın ne anlamı var?

Pisti bir kez daha tarıyorum, dansçının baş aşağı dönüp baldırını direğe dolamasını izlemek için duraklıyorum, sonra da arka duvarlara bakmak için hareket ediyorum.

Bir köşeye sıkışmış, uzun boylu, iri yarı bir adamın heybetli formu hareketsiz duruyor - o kadar hareketsiz ki neredeyse onu dekor zannedeceğim. Onu gördüğümde içimi bir ürperti kaplıyor. Arkasına yaslanmış, kollarını kabinin üzerine uzatmış, kalabalığı ilgisiz bir şekilde izliyor. Sanki bu, üzerinde aktif olarak çalışması gereken bir şeymiş gibi.

Ya da belki de gözlemliyordur. Bir avcı, öldürmeye gittiği zaman için istihbarat topluyor.

Bir duvar lambasının hemen altında otururken, başının tepesinde düzgünce taranmış koyu sarı, neredeyse kahverengi saçlarını seçebiliyorum. Sert çenesi, kolları güçlü kolları ve uzun parmakları ortaya çıkaracak şekilde yukarı itilmiş kömür rengi bir kazağın yakasının altında kaybolan kalın, kordonlu bir boyuna doğru inceliyor.

Koyu renk gözleri benimkilere dikiliyor, dikkatimi kaçınılmaz mıknaatılar gibi çekiyor ve aniden uzuvlarım dayanılmaz derecede ağırlaşıyor. Sanki bakışlarının ağırlığı altında kolayca çökebilirmişim gibi.

Ama onun kendinden geçmesi tenime ılık bal damlaması gibi gelse de kendime izin vermiyorum. Kanım ısınıyor ve vücudumun büyük olasılıkla haftalardır seks yapmadığım gerçeğine tepki verdiğinin farkında olarak kalçalarımı oynatıyorum.

Kesinlikle ilgilendiğim için değil.

Başımı yana sallayarak, başka biri görüp de yakışıklı bir yabancıyla göz göze geldiğimi iddia etmeden önce aramızdaki bağlantıyı kesmeye zorluyorum. Parmaklarım masanın kenarını buluyor, sonra içeri doğru ilerliyor ve telefonumu tekrar elime almayı düşünüyorum.

Az önce kapatmış olmama rağmen, daha fazla cevapsız arama olup olmadığını kontrol etmek istiyorum. Bu noktada neredeyse bir zorunluluk.

İçimi çekerek, ruhumun onarılamaz şekilde kirlenmiş kısmını doyurma dürtüsüne direniyorum, her halükarda telefondaki şeyden tatmin olmayacağımı biliyorum.

Vincenza Noel'i Maldivler'de geçirmek istediğinden bahsediyor, ama masadan aşağı doğru eğilirken artık benimle konuşmuyor bile. Yavaşça sandalyemi geri itiyorum, telefonumu ve çantamı alıyorum ve partiden uzaklaşıyorum.

Kulüpteki kalabalığın arasından ilerlerken sahnedeki kadın dışında kimsenin dans etmiyor gibi görüldüğüne dikkat ediyorum. Diğer herkes büyülenmiş bir halde sadece izliyor ve bir kıskançlık duygusu midemi ikiye bölüyor.

Birinin önünde dans etmeyeli altı yıl oldu. Ağır bir sahne duruşuna eşlik eden coşkuyu ve vücudunuzun müzik için canlandığını görmekten başka bir ilgisi olmayan bir seyircinin ağır nefesini en son hissettiğimden bu yana altı yıl geçti.

Kulübün arka tarafındaki çıkışlardan birinde duraklayarak sahneye son bir kez bakıyorum. Transparan mavi bir bodysuit ve şeffaf platform topuklu ayakkabılar giymiş olan kadın, döndükçe dönerken parlak pembe saçlarıyla yeri süpürüyor.

Sanki hiç durmak istemiyormuş gibi.

Biraz başım dönmeye başlayana kadar büyülenmiş gibi bakıyorum.

Aniden yanımda sıcak bir varlık belirliyor, minik ışık kıvılcımları gibi etrafımda vızıldıyor. Elektrik ısısı çıplak dirseğimi yakarken sessiz bir nefes çekiyorum ve topraksı, çekici bir koku duyularıma saldırarak ayak parmaklarımın topuklarımın içinde kıvrılmasına neden oluyor.

"Bu kadar erken mi gidiyorsun?" diyor varlık, alçak ve çakıllı bir sesle.

Bir omzumu kaldırıyorum. "Midnight calls."

Yabancı mırıldanıyor ve bu ses baştan çıkarıcı. Neredeyse bakmak için başımı çevireceğim ama Vitus'un adamlarının izlediğini biliyorum. Sessizce yargılıyorlar.

"Bu dansçılara her zaman hayranlık duymuşumdur," diyor bir süre sonra. "Her türlü performans cesaret ve özgüven gerektirir ama oraya çıkıp sapıkları eğlendirmek pek çok kişinin sahip olmadığı bir beceridir."

Ağzım pamuk yutmuşum gibi kurudu. "Eğlenmiyor musun?"

"Onun tarafından mı?" Bir duraklama, sonra, "Sporun daha klasik dallarını tercih etme eğilimindeyim. Step, balo salonu... *bale*."

Buz damarlarımda dolaşan kanı donduruyor ve başım yana kayıyor, adamı ilk kez görüyorum. Yakından yani. Sıcak kahverengi bir bakış ve jilet gibi keskin açılılarıyla doğrudan bir mermer levhadan yontulmuş olabilecek soğukkanlı, dengeli bir yüz karşılıyor beni.

Burnu düz bir çizgi halinde eğimli, pelüş dudaklarının üzerinde dalgalanmak için duruyor, üst köşesinde köşeyi kesen küçük bir yara izi var. Silik, şeftali tonundaki teninde zar zor görünüyor ama gözlerim yine de onu buluyor, sanki heykelsi güzelliğini dengelemek için bu kusura ihtiyaç duyuyormuş gibi.

Odanın karşısındaki yabancı.

Kaşlarımı çatarak, dakikalar önce bulunduğu köşedeki kabine hızlıca bir göz atıyorum ve buraya gelmek için ne kadar hızlı yürümüş olabileceğini merak ediyorum. Kabul ediyorum, benden 15 santim daha uzun ve burada ne kadar süre durup dansçıyı hayranlıkla izlediğime dair hiçbir fikrim yok.

"Neden bu kadar tanıdık geldiğini anlamaya çalışıyordum," diyor gözümü kırıştırtıp gerçekliğe döndüğümde.

Alt dudağımda bir parça salya olabilir ama gözlerimi onunkilerden ayırmaya cesaret edemiyorum.

"Sarışın oldukça ikna edici, hakkını vereyim."

"Ne kadar cömert," diye tükürüyorum, ilgisinin beni nasıl düğümlediğini görmezden gelerek. Üzerimdeki şoku atlattıktan sonra beni etkilediğini fark ederek kaskatı . "Ne yani? Buraya fotoğraf çektirmek ya da belki bir şeyler hissetmek umuduyla mı geldin? Dışarıda ilginç bir hikâye bekleyen gazetecilere satabileceğin bir şey mi?"

"Hayır, öyle bir şey değil." Başını bir tarafa eğiyor. "Gerçekten seninle bu kadar ilgileniyorlar mı?"

"Onlar para kazanmakla . Benimle değil."

Tekrar mırıldanıyor ama onaylayıp anlayamıyorum. Gözlerinin düştüğünü, ayaklarıma ulaştığını ve sonra yavaşça yukarı süzülüğünü izliyorum ve derimin dış katmanını tehdit eden titremeye direniyorum.

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Hakkımda ne duydunuz bilmiyorum ama internetteki magazin dergilerinin ön sayfalarını süslediğim günler kaldı."

"Anlıyorum. Sakinleştiğin için mi?" Bakışları göğsümdeki kuşağa kaydı. Taktığımı unutmuşum.

"*Evet.* Bu seni ." "*Belki ilgimi çeker.*"

Kaşlarımlı kaldırıyorum ve ağzının yara izli köşesi yukarı kalkıyor.

Bu gerçekçi ton karşısında boğazım düğümleniyor. Gözleri benimkilerden ayrılmıyor, kendinden emin ve elektrikli.

Bu tanrının dikkatini çekmek beni gururlandırmamalı. Aslında, tam tersi yönde koşuyor olmalıydım. Vitus başka bir adama baktığımı öğrenirse, bunun bedelini çok ağır öder ve onunla uğraşmak istemiyorum.

Küçük, içi boş bir kahkaha atarak gözlerimi deviriyorum ve ön tarafa dönüyorum. "Ben hile yapmam. Eğer kucak dansı arıyorsanız, *şu anda sahnede olan* kızı önerebilir miyim?"

"Dediğim gibi" -gözleri dudaklarıma kayıyor, sonra tekrar yukarı bakıyor- "görmek istediğim türden bir dans değil."

Bir an için birbirimize bakıyoruz. Gözünü kırpmadan o kadar uzun süre bakıyor ki, hâlâ hayatta olduğumdan emin olmak için yan tarafımı çimdiklemek zorunda kalıyorum.

"Ama bu doğru," diyor bir süre sonra. Sağ ön kolu arkamdaki duvara dayanacak şekilde manevra yaparak yaklaşıyor. Serbest eli kalkıyor, uzun parmakları göğüslerimin üzerine dökülen sentetik sarı saçlardan bir tutamı sarmak için uzanıyor.

Onun yakınlığıyla kabarıyorlar, nefesim kırık bir barajdan akan sel suları gibi göğsümü terk ediyor. Neler olduğunu ya da vücudumun bir adama neden bu kadar içgüdüsel tepki verdiğini bile anlamıyorum.

Tanımadığım ve beni bir şeylere kışkırtmaya çalıştığından emin olduğum biri.

Neyin içine? Hiçbir fikrim yok ama hoşuma gitmedi.

"Ariana Ricci artık dans etmiyor, değil mi? Gazetelerin yıllar önce bildirdiğine göre, açıklanmayan bir sakatlık yüzünden baleyi bırakmış." Saçıma bir parmağının etrafına doluyor, hafifçe çekiştiriyor. Ondan gelen ısı tenime çarpıyor ve onu alevlendiriyor. "Peki, onu Boston'da tutan tam olarak ne? Kız kardeşleri şehir dışında yaşıyor, babası hapiste ve annesi..."

O imalı bir şekilde sözünü bitirdiğinde, bakışlarımı daraltarak meydan okurcasına başımı arkaya eğiyorum; ona bu kadar yakın dururken, gözlerine bakmak için başımı çevirmek zorunda kalıyorum ve sanırım bu dinamik hoşuna gidiyor.

Bilmiyorum.

Kendimi küçük hissettiriyor.

"Annen nerede, Ariana?"

Bu soru beni zihnimin dalmak istediği hayalden koparıyor ve elini tokatlayarak uzaklaştırıp dirseğimle karnına vuruyorum. Üzerindeki süveterin altında gizlenen karın düzlemleri belirgin ve sert ama yine de onu birkaç santim itmeyi başarıyorum.

"Hayatımın biyografik filmini falan mı yapıyorsun? Bunlardan sana ne?"

Eğer o bir polis ise, başım kulübün ortasında onu ağzım açık öpmüş olsaydım başıma geleceklerden daha büyük bir belada demektir. Vitus sır saklamadığıma asla inanmazdı, özellikle de Elena altı yıl önce babamızı ispiyonladıktan sonra.

Yabancı umursamaz bir şekilde omuz silkiyor. Yüzündeki hatlar biraz eğlenmiş görünüyor; gözlerinin kenarları kırışıyor ve burun delikleri biraz açılıyor. Gülümsemekten aciz görünmesine rağmen beni kızdırmaktan zevk alıyor gibi.

"Aslında hiçbir şey. Hastalıklı bir merak diyelim."

Gözlerimi kısarak ona baktım. Bir polis ya da özel dedektif gibi görünmüyor. Onlarda bu adamda olmayan belli bir pespayelik var; sanki sömürmekten ziyade ilgi çekmek için ilgileniyor. Yine de konuşmaya devam etmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum, bu yüzden kolunun yanından geçip geri .

"İlgi alanlarını yeniden gözden geçirmelisin," diyorum ona, ellerim arkama uzanıyor ve cam kapının itme çubuğunu buluyor. Kıçım la geri iterek, bir rüzgâr sokağı yırtıp binanın içine yuvarlanırken anlık sıcaklığı bölüyorum. "Merak kediyi öldürdü."

Topuklarımın arkası eşikten kayıyor ve ben dışarıdayken gözlerim yabancı adamda kalıyor, takip edip etmediğini görmek için bekliyorum. Beni tuzağa çekmeye çalışan biri kaçmama izin vermezdi.

Ellerini koyu renk kot pantolonunun ceplerine sokuyor. "Bu kulağa neredeyse bir tehdit gibi geliyor Bayan Ricci."

Sırıtiyorum, bir omzumu çeneme doğru kaldırıyorum. "Öyle."

Dönüp kapının kapanmasına izin verdiğimde, kaldırımda durup ufku boyayan Boston şehir silüetine bakıyorum. Bekliyorum. Birkaç dakika geçiyor ve hiçbir şey olmuyor. Kapı yeniden açılmıyor ve kimse beni büyük siyah bir arabaya bindirmek için acele etmiyor.

İnsanlar kimin etrafında döndüklerinin tamamen farkında olmadan geçip gidiyorlar ve damarlarım rahatlamamanın ağırlığıyla sarkıyor. Aynı zamanda, kimsenin kim olduğumu fark etmemiş gibi görünmesi kafa karıştırıcı olsa da, bir parça kızgınlık da var.

Nasıl oluyor da bir yabancı beni odanın diğer ucundan fark ederken, yanımdan geçen insanlar bana ikinci bir bakış bile atmıyor?

İçimde acı, mantıksız bir acı dolaşüyor ve parmaklarımı titreten bir şiddeti ateşliyor. Bir taksi çağırıyorum, biri kaldırıma yanaştığında telefonumu açıyorum ve sessizce arka koltuğa tırmanıyorum.

Direksiyonun arkasında, geniş gümüş gözlü bir kız bana bakmak için başını çeviriyor. Konuşmuyor, sadece gitmeye hazır olup olmadığını sorar gibi bir kaşını kaldırıyor.

Başımı sallıyorum, ona adresi veriyorum ve o arabayı vitese takıp sokağa çekerken kemerimi bağılıyorum. Kalbim boğazımda, mesajlarımı kontrol ediyorum ve iki kız kardeşimle olan grup sohbetinin sessiz olduğunu fark ediyorum. Elena yarım saatten fazladır konuşmuyor ve Stellanın son mesajının benimle hiçbir ilgisi yok, onun yerine başvurduğu moleküler biyoloji bursunu .

Beni bekleyen tek mesaj Vitus'tan gelen, geç saate kadar dışarıda olacağını söyleyen ve hemen ardından gelen mesaj: **On beş dakika içinde orada olurum. Git.**

Kapının kilidini açtım ve külotu çıkardım.

Bunun benim için söylenmediğini varsayarak gözlerimi deviriyorum ve koltuğuma yığılıyorum.

Ariana, istediğin bu değil miydi? Herkesin seni yalnız bırakmasını?

Göğsümdeki yaralı organdan uzuvlarıma yayılan çelişkili bir acı yayılıyor. Sırf daha fazla görmek zorunda kalmamak için konuyu tamamen siliyorum.

Sonra sinirlendiğim, incindiğim, kafam karıştığı ve bu duygulardan nefret ettiğim için gideceğim yeri değiştiriyorum. Şoför dikiz aynasından bana bakıyor ama tek kelime etmiyor, ben de arkama yaslanıp ellerimi kucağımda birleştirerek titremelerini engelliyorum.

Ne emin değilim. Bunu yapmalı mıyım emin değilim.

Ancak duygular mantık tarafından yönlendirilmez ve şu anda kontrol kesinlikle birincisinde.

Roxbury'deki üç katlı kahverengi binanın önüne geldiğimizde ellerim sabitti. Şoföre teşekkür edip kapıdan çıkıyorum ve dar verandaya giden kısa taş yürüyüş yoluna bakıyorum. Saksı çiçekleri ve rüzgâr çanları ön kapıya çıkan merdivenleri dolduruyor ve orada birkaç saniye durup kıskançlık ve öfkemle birlikte üzüntü ya da pişmanlığın da yerleşmesini bekliyorum.

Eve gitmeliyim. Düzgün düşünemiyorum.

Ama evim nonna'mın binasının dibinde, gençliğimden beri sahip olduğum pahalı mobilyalarla dekore edilmiş bir stüdyo daire. Soğuk ve boş ve oraya gitmek aynada kendimle yüzleşmek anlamına geliyor.

Bu gece, içimde bunu yapmak isteyen tek bir parça bile yok.

Kıskançlık ve öfke gitmiyor ve eve gidersem de orada olacaklar. Acı duygular göğsümün ortasında oturmuş, harekete geçmeyi bekliyor. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum, uzanıp kuşağımı çekiyorum ve yere düşmesine izin veriyorum. Peruk da onu takip ediyor.

Vitus ve kulüpteki yabancıyla ilgili düşüncelerim, şu anda burada olma kararımı sağlamlaştırırken dağılıyor.

Merdivenleri çıkıp kapıya yaklaşırken şüphelerimi geride bırakıyorum ve parmak uçlarımı kaldırıp cama vuruyorum.

Bir dakika geçti ve belki de evde olmadığını düşündüm. Ya da belki benden kaçıyordur.

Ama sonra sessiz sokakta gürültüyle bir kilit açılır ve kapı sallanarak açılır.

Herkesin görebileceği bir yerde değil, kenarda, gölgelerin içinde duruyor. Sanki beni bekliyormuş gibi, oysa buraya ilk kez tek başıma geliyorum.

Çenemi yukarı kaldırarak fırtına kapısına uzanıyorum ve çekip açarak içeri giriyorum. Gözlerim duvara monte edilmiş posta kutusunun üzerindeki isim levhasına takılıyor ve kendimi içeriye kapatmadan önce geçerken yavaşça tarıyorum.

Tallerico.

İç saatimin belirli bir stres altında kaldığında beni rahatlattığını söylemek isterdim, ancak durum hiçbir zaman böyle olmadı.

Dinlenmek rutinimi bozuyor ve rutin, dış dünya hiç de öyle olmasa bile hayatı düzenli ve tertipli tutmak için çok önemli.

Palmer'la geçirdiğim geceden sonra kendimi endüstriyel boyutta bir kıyma makinesinden yavaşça geçirilmiş gibi hissetmeme rağmen, kendimi sabahın dördünde yatağımın kenarına tünemiş, bir çift gri eşofman altı ve tenis ayakkabısı giyerken buluyorum.

Yarım saat sonra, ayaklarımın kaldırıma her düşüşünde başım durmaksızın zonkluyor ve dün gecedan kalan pişmanlıklarım yüzünden kaslarımın gerilmesiyle çalışmaya konsantre olmaya çalışıyorum.

Ariana Ricci'nin gözümün önünden kaybolmasına izin verdiğim sırada Palmer ve benim kaç shot içtiğimizin sayısını unutmuştum. Masaya döndüğümde kardeşim rastgele bir adamın kucağına oturmuştu ve ben de kabine geri kayarak elime geçen ilk içkiyi kaptım.

Başka biri olsa muhtemelen onu binanın dışına kadar takip ederdi. Bir yanımda onun da beklentisinin bu olduğunu düşündü - gezegendeki en güzel yaratık olarak ünlendiğinizde, eminim takip edilmeye alışsınız.

Ama hiçbir zaman kovalama havasında olmadım. Koşarken bir hedefim ya da amacım olmamasını tercih ediyorum ve bunun yerine gerçek dünya olana kadar bacaklarımın beni taşımasına izin veriyorum.

Bunu liseden beri yapıyorum; ders dışı aktiviteler ve babamın beni yazdırdığı ücretsiz stajlar arasında, yalnız zaman kıt bir meta idi.

Yalnızlık, kendimi şımartmak için tuhaf saatlerde kaçmak zorunda kaldığım yasak bir lüks haline geldi. Ailemin Massachusetts kıyısındaki Aplanada Adası'na taşındıktan sonra satın aldığı Primrose Malikanesi'nden sabah erkenden çıkıp birkaç mil koşardım. Ayaklarımın yere basmasının yarattığı şok, sorunlarımın ağırlığını ruhen de olsa hafifletirdi.

Her ne kadar benim sorunlarım ailemin geri kalanıyla kıyaslandığında önemsiz gibi görünse de. Ebeveynlerimi ve kardeşlerimi derinden etkileyen travma beni tamamen atlatmış gibi görünüyordu ve bunun koşmaktan kaynaklanıp kaynaklanmadığını hep merak etmişimdir.

Sanki bir an için bile olsa hareketsiz kalamamam, bazı hayal kırıklıklarından ve hayal kırıklıklarından kaçmamı sağlıyordu. Diğer herkes Primrose Realty'ye ve babamızın başarısını nasıl ilerletebileceğimize odaklanmışken, ben kendimden uzaklaştım ve kendi planımı yapmak için zaman buldum.

Ve bir yetişkin olarak, bir zamanlar nadir bir iyilik olan bu şeyi geliştirdim ve yaşam tarzım haline getirdim. Üç millik koşumun ardından Boston şehir sınırlarından dönüp daime - bölgenin okyanus kıyısındaki en eski binalarından birinin çatı katına - geri dönüyorum. Burası

Cupid & Associates ve feribota eşit uzaklıkta ve kuru temizlemecilere, yerel bir markete ve bankaya sadece birkaç metre uzaklıkta, mahkemede veya ofiste olmadığım zamanlarda çok uzağa gitmem gerekmiyor.

Kapının şifresini giriyorum ve içeri girmek için yeraltı otoparkına doğru koşuyorum. Ter alnımdan aşağı damlıyor ve özel asansöre atladığımda, şakaklarımın arkasında zonklayan acımasız ağrı, şiddetini bastırma çabamdan hoşlanmayarak yükseliyor.

Asansör benim katıma ulaştığında zil çalıyor ve kapılar hemen çatı katındaki fuayeye açılıyor. Krem rengi duvarlar, oturma odasına ve arka avluyu çevreleyen koridorlara açılan geniş kemerlerle sekizgen bir şekilde yayılıyor.

Gurme mutfağa girdiğimde, kız kardeşimi kahvaltı barında oturmuş, kaptan Yunan yoğurdu yerken görünce hiç şaşırmadım. Odayı geçip lavabonun üzerindeki dolaba gidip bir şişeden dört ibuprofen çalkaladığımda sırtıyor.

"Zor bir gece miydi?" Lenny kaşığı ağzında ters çevirerek alay ediyor.

Hapları kuru kuru yutuyorum ve kuvars tezgâha yaslanarak ona bakıyorum.

Altın sarısı saçlarını omuzlarından silkeleyerek homurdanıyor. "Eğer yardımı olacaksa, beklediğimin yarısı kadar bile kötü görünmüyorsun."

"Bu yardımcı olmuyor." Ellerimi yüzümde ovuşturarak nefes veriyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bir kız en sevdiği kardeşini doğum gününde ziyarete gelemes mi?"

"Elbette, ama Palmer burada yaşamıyor , ve benim doğum günüm oldu dün."

Babamızın vefatından bu yana geçen bir yıl içinde daha da yakınlaşmış olsak da Lenny'nin tercih ettiği kardeş olduğuma dair bir yanılsama içinde değilim. Gerçi bu daha çok onun ölümündeki rolünün farkında olmamla ve bunun Palmer'a anlatabileceği bir şey olmamasıyla ilgili olabilir.

İkizimin enerjik ve saf olduğu yerde, Lenny ve benim her zaman belli bir karanlık ortak noktamız olmuştur. Bu ortak ahlaki iğrençlikle birlikte, her zaman dile getirilmeyen bir anlayış - *gömülü beden* maddesi - olmuştur.

"Cesetler" ortaya çıkmaya başladığında, ikimiz de soru sormuyoruz. Ne kadar gerekirse o kadar katkıda bulunuyoruz.

Bu, adli tabiplikteki arkadaşınıza babanızın ölüm nedenini ve şeklini yazdırmanız anlamına gelse bile. Sağlığı yerinde olan orta yaşlı erkeklerin çoğu aniden kalp krizinden ölmez ama resmi otopsi raporuna göre onu öldüren tam olarak buydu.

Primrose Malikânesi'nin zemininden akıtmamız gereken kanı ya da Lenny'nin eski erkek arkadaşının aynı anda ortadan kaybolmasını boş verin.

Tezgâhın üzerinden uzanarak plastik kabı elinden alıyorum ve kapağını tekrar .

"Hey!" diye tersliyor, kaşığı yalıyor. "Onu yiyordum."

"Yağmalayacak kendi buzdolabın yok mu? Yoksa nişanlın seni aç mı bırakıyor?"

Yeşil gözlerinin kenarları kırışıyor, evde onu bekleyen İngiliz suikastçiden bahsedildiğinde yüz hatları gerçek bir mutlulukla aydınlanıyor. "Karnımı fazlasıyla doyuruyor, teşekkürler," diye yanıtlıyor kaşlarını oynatarak.

Bu görüntü karşısında iniliyorum ve yoğurdu buzdolabına geri koyuyorum. "O zaman git onu rahatsız et," diyorum kollarımı göğsümde kavuşturarak.

Bir süre sessizlik oluyor ve ben ağırlığımı topuklarımın üzerine verip kollarımı aynı hızla açıyorum.

Lenny'nin ağzı sanki düşüncelere dalmış gibi kıvrılıyor. "Tuhaf görünüyorsun."

Boğazımdan kuşkulu bir ses çıkıyor ve parmaklarımı Y şeklinde kaldırıp kulağıma götürerek gülüyorum. "Tencere mi? Su ısıtıcısı arıyor."

"Bu *yeni bir* şey değil. Küçük kız kardeşlerin tuhaf olması gerekir ve ben en yakın arkadaşlarım olarak annem ve babamla büyüdüm, bu yüzden tuhaflık benim tek seçeneğimdi. Ama sen normalden daha garip görünüyorsun. Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?" Duraksıyor, tekrar bakmadan önce bir an için bakışlarını kaçırıyor. "Palmer dün gece içtiğini söyledi."

"Palmer beni özellikle içmem *için* dışarı çıkardı."

"Ki bunu hiç yapmıyorsun." Kaşlarından biri kalkıyor. "Peki, ne oluyor?"

Gömülü beden cümlesi dilimin ucunda ama nedense kelimeleri . Dilimin sırtına yapışıyorlar.

Dişlerim dikitler gibi birikiyor.

Onun bilmediği şeyler yüzünden duyduğum suçluluk beni yiyip bitiriyor. Bu paylaşmak istemediğim bir yük.

"Hiçbir şey *vermiyor*, kuğu," diyorum onun yerine, çocukluk lakabını kullandığımda gözlerinin kısılmasını izliyorum.

Birkaç dakika boyunca birbirimize baktık ve bir itiraf bekledik.

Bildiklerimi itiraf etseydim belki aramızdaki şeyler farklı olurdu. Babamız öldükten sonra, hatta ondan önce olanları. O ölmeden önceki on yılda her şey değişti, uğursuzlaştı.

Belki de itiraf edersem, ruhumdaki lekeler temizlenirdi.

Ama biz Katolik olarak büyümedik, o yüzden zaten buna hiç inanmadık. Harvard'dan ayrıldığımdan beri öğrendiğim bir şey varsa, o da itirafların daha fazla sorun yaratacağıdır.

Suçluluğu kabullenmeyi siktir et. Günahlarımın yanına gömüleceğim. Cehennemde bana eşlik edecekler.

Lenny iç çekerek pembe korsesinin spagetti kayışını bronz tenine yapıştırıyor. Bar taburesinden atlıyor ve tezgâhtan deri çantasını alıyor. "İyi. Karamsar ve düşünceli ol. Bu yüzden yalnız öleceksin, tıpkı babam gibi."

Dairenin önüne doğru ilerlemeye başladığında, kelimeler içimden dökülüyor. "*Tıpkı* onun gibi mi?"

Kaşlarım çatılıyor ve o da başını yana çevirip bakışlarıma karşılık vermiyor. Teknik olarak ilk kez maddeyi ihlal ediyorum ve nedenini gerçekten bilmiyorum.

Böyle bir kötülükle karşılaştırılmak içimdeki kötülüğü ortaya çıkarıyor sanırım.

Lenny başka bir şey söylemeden mutfaktan çıkıyor ve birkaç saniye sonra asansörün zil sesi tonozlu tavanda yankılanıyor. Gerektiğinden daha uzun süre yerimde durup artık onun olmadığı boşluğa bakıyorum.

Baş ağrım az da olsa geçti ama ne ?

Sonunda kendimi odadan dışarı sürüklüyorum. Dar arka koridor özel, yarı kapalı sarmal bir merdivene açılıyor ve basamakları ikişer çıkıyorum, Lenny'nin habersiz ziyaretinin

rutinime ciddi bir darbe indirdi. Kapalı kapılar merdivenlerin üstündeki duvarları süslüyor ve ben de en sondaki kapıya yönelip önce ebeveyn odasına, sonra da daha uzaktaki banyoya giriyorum.

Siyah fayanslı şık duşa adım attığımda, yağmur musluğunun vücudumu boydan boya ıslatmasına ve şimdiye kadar var olduğunu fark etmediğim ağrılara masaj yapmasına izin verdim. Su damlacıkları tenime çarpıyor ve burnumdan aşağı akıyor. Bir elimi musluk kolunun yanındaki duvara dayayıp diğer elimle sikimi tutuyor ve yavaşça pompalıyorum.

Titizlikle, sanki yıllardır yapmamışım ve ipleri yeniden gibi.

Şaftım boyunca minik zevk ağları örülürken gözlerimi kısıtırarak ağırlığımı duvara veriyorum ve zihnimin sürüklenmesine izin veriyorum. Yumruğumu sıktağımda sıcak, ıslak etin parıltıları görüşümde patlıyor ve omurgam boyunca elektrik karıncalanıyor, beni teşvik .

Geniş ve cam gibi ela gözleri, yumuşak, hafif kalkık burnu ve yay şeklindeki ağzının üzerinden bana bakıyor. Dudakları benim için ayrılıyor, ben daha hızlı, daha sert hareket ederken tepemi sarıyor, uzunluğumu bekleyen deliğe beslediğimi hayal ederken çekiştiriyor.

Dilinin ucu yarığımı yokluyor, tadına bakıyor ve ben çözüldüğümü hissediyorum. Öz kontrolümün her zerresini bir araya getiren iplik çözülüyor, kendimi onun boğazına sokup orada kalmayı hayal ederken ahlaksızlığıma yakalanıyorum. Tohumumu o kadar derine boşaltmadan önce etrafımda hava almak için çırpındığını hissediyorum ki, sadece cerrahi çabalar kalıntılarımla çıkarabilir.

Sendeleyerek nefes alıyorum, sanki karşımdaki genç Ricci kızımı gibi avucuma dökülüyor. Gözlerim aniden açılıyor, ani eforun verdiği yorgunluk su dolu leşler gibi uzuvlarıma yapışıyor ve görüntüleri yok etmek için başımı sallıyorum.

Ariana Ricci tam bir kabus, bu kesin. Hukuk fakültesinin ilk yıllarını babasının davasının her ayrıntısını inceleyerek geçirdim ve ailelerimizin benzer çevrelerden geçmesi nedeniyle hayatının geri kalanını da öyle geçirdim, bu yüzden bu atasözü benim için yeni değil. Genel kamuoyu onu endişe verici ve tedirgin edici buluyor ve ben de farklı düşündüğümü söyleyemem.

İster herkes babasının hapiste çürürken gizlice onun emirlerini yerine getirdiğini düşündüğü için olsun, ister sadece bazı

ilkel, kullanılmayan bir parçam onu çekici buluyor, söyleyemem.

Sebeb ne olursa , bir süre sonra Cupid & Associates'e vardığımda, onun düşüncelerini aklımdan olabildiğince uzaklaştırıyorum. Dün geceki küçük karşılaşmamızdan beri beni rahatsız ediyor olabilir ama artık zihnimi meşgul etmeyecek.

Kaosu eğlendirmek gibi bir niyetim yok.

Yerel su şirketlerinden biri ile kıyıdaki bir sanayi tesisi arasındaki yeşil enerji girişimini gözden geçirirken ofisimin kapısı çalınıyor. Asistanım Zephyr, cam duvarın arkasından beni izliyor ve boşta kalan eliyle neon-turuncu bir kupayı tutarken spiral şeklinde siyah bir buklenin ucunu çekiştiriyor.

Onu görmezden geliyorum ve bir dakika sonra içeri girip meşe masamın duruyor.

"Görünüyorsun..."

Duraksayarak kaşlarımı kaldırıyorum ve tel çerçeveli gözlüklerimi ayarlarken ona çevresel bir bakış atıyorum.

Mor boyalı dudaklarını büzüyor. "Yorgun musun?" "Bana soruyor musun yoksa söylüyor musun?"

"Bok gibi görüldüğünü söylemenin güzel bir yolunu bulmaya çalışıyorum." Kahverengi yanakları kızararak koyulaşüyor ve çay poşetini bardağından çekip bir yudum alıyor. "Anladığım kadarıyla doğum günün iyi geçti?"

Kızgınlık derimin yüzeyinin hemen altında fokurduyor. Dişlerimi sıkarak ona bakıyorum. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

"Peki, bana söyleme. Bir dahaki sefere öğle yemeği için geldiğinde kardeşinden detayları öğrenirim."

"Özel hayatıma burnunu sokmanla ilgili bir tartışma daha mı yapmamız gerekiyor?"

Kıdemli avukat olduğumda Zephyr Corentin'i işe almamın ana nedeni doğal uyumumuzdu; kendisi kusursuz bir iş ahlakına sahip saçma sapan bir insan ve hukuka olan bağlılığına ve azmine hayranım.

Ama sanırım biraz yalnız, bu da bazen benim havadan sudan konuşmaya karşı direncime rağmen sorguladığı anlamına geliyor. Onu kız kardeşimle tanıştırmalıyım. Muhtemelen benim ne kadar sefil bir bok çuvalı olabileceğim konusunda yakınlaşırlar.

"Palmer ücretsiz olarak sıcak dedikodular sunuyorsa bu meraklı olmak değildir." Omuz silkiyor, kupasını yere bırakıyor ve bir koltuk altına sıkıştırılmış klasör yığını alıyor. Bir tanesini koparıp bana fırlattı. "Citium ifadenin ertelenmesini talep etti ve Cupid de yakın zamanda Anteros'ta seninle bir toplantı yapmak istiyor."

"Citium bu sefer ne için geri itti?"

Yüzünü buruşturdu. "CEO'larının Brezilya'da bir vardı."

"Tanrı aşkına." Öne doğru eğilip dosyayı kapıyorum ve Citium'un dosyasının ilk sayfasını çeviriyorum. "*Ömür* boyu hapse girmeye ne kadar yakın olduğunun farkında değil mi? Savcılık iki ton radyoaktif atığın bir ilkokulun karşısındaki çöp sahasına nasıl girdiğini anlamaya çalışırken burada kışımıza tekme basıyor ve ben iddianame hazırlamak için notlarımı bile toparlayamıyorum çünkü gelmiyor."

"İşlediği suçların farkında. Sanırım kurtulacağına dair çok az inancı var."

Sinir, göğsümü tırmalıyor. İnsanların zamanımı ya da paramı boşa harcamalarını ya da beraat ettirme konusundaki lanet olası yeteneklerimi hafife almalarını takdir etmiyorum. Özellikle de onların davasını almak zaten firmanın yönetici ortağına borçlu bir iyilikken.

Bir elimle dosyanın içindeki kâğıtları karıştırırken diğer elimle telefonu işaret ediyorum. Zephyr masanın kenarına tünüyor ve telefonun alt kısmına uzanıp tuşluyor.

Zil sesi kesilip hattın diğer ucunda bir varlık olduğunu işaret ettiğinde, Citium'un CEO'su Samuel Armas bir şey söyleyemeden araya giriyorum. "Seni işe almayı kabul ettiğimde basit bir nezaket göstermeni istemiştin. Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Samuel sessizliğini koruyor ve geniş alnında boncuk boncuk terlerin belirdiğini neredeyse duyabiliyorum.

"Artık genellikle ceza davaları almadığımı ve sizinkini alırsam adil bir tazminat istediğimi söyledim. Öyle değil mi?"

"Size zaten ödeme yapıldı."

"Ah, ah," diye araya giriyorum, başparmağımı kırmızı bağlantı kesme düğmesinin üzerinde gezdiriyorum. "Sana bir soru sordum Sammy. Sözleşmeye dayalı iş anlaşmamızın şartları. Neydi onlar?"

Tereddüt ediyor. "Faturalandırılan saatler için açıklanan oranda ödeme ve mükemmel devamlılık."

"Mükemmel devamlılık," diye yavaşça tekrarlıyorum. "Çünkü önceki avukatınız tarafından hiç için kovulmuşunuz, doğru mu?"

"Kovulduğunu söyleyemem-" "Bu doğru mu?"

"Evet," diye homurdanıyor.

Zephyr sırtarak masadan kayar ve geldiği yoldan çıkar.

İç

nd "Tamam o zaman. Aynı fikirde olduğumuz sürece sorun yok."

e. Sandalyemde arkama yaslandım, etrafımda döndüm ve Boston'a baktım.

Dış cam duvarın arkasından liman görünüyor. Mavi okyanus suyu bulutlu ufuk çizgisini öpüyor ve ben bir an için tüm sıkıntıları unutuyorum, kendime bunun ofisteki en iyi manzara olduğunu, şehirdeki en iyi manzara olduğunu ve bunca yıldır tam da bunun için çalıştığımı hatırlatıyorum.

Babamın adı Doğu Yakası'ndaki çok sayıda ticari binada yer alıyor olabilir, ancak bu ofisin dışındaki duvarda *benim adım* yazıyor. Beni buraya adım getirdi ve hiçbir suçluluk duygusu ya da dikkat dağınıklığı bunu ortadan kaldır.

"Öğleden sonra seni göremezsem, iş ilişkimiz biter. Bu ilişkiyi sona erdirmek için gerekçelerim var ve sen de posta dolandırıcılığı ve yasadışı tehlikeli atık boşaltma suçlarından hapse gireceksin." Duraklıyorum, Samuel'in dişlerinin arasından hafifçe çektiği havanın tadını çıkarıyorum. "Ama en kötüsü bu olmayacak çünkü vaktimi boşa harcamakta ısrar edersen seni bulup buraya kendim getirmek zorunda kalacağım."

Hattan derin bir iç çekiş sesi geliyor. ", orada olacağım."

"Güzel." Oxfords ayakkabılarımda topuklarını masamın arkasında duran kasaya dayayarak kollarımı göğsümde kavuşturuyor ve sandalyemde sallanıyorum. "Senin gibi omurgasız bir denizanasına ihtiyacım yok, ama vaktimi boşa harcamaya devam edersen, hapisanede geçireceğin hayatın sana yapacaklarımla kıyaslanamayacağını garanti edebilirim."

"Sivillerle bu şekilde konuşmaya izniniz var mı? Seni barodan attırabilirim, Primrose."

"Deneyebilirsin," diye kabul ediyorum. "Ama şu ana kadar kendin için güçlü bir dava ortaya koymadın, bu yüzden kimsenin sana

inanmayacağından eminim.

sen."

Sonra kapattım.

Tek ayağımla kalkıp iki ayağımla yere inerken, sanki dans etmeyi hiç bırakmamışım gibi bir montajı tamamlarken TÜM VÜCUDUM protesto ediyor. Parke zemin ayaklarımı hiç acımıyor ama şu anda umurumda değil.

Bu ağrı bir hatırlatma görevi görüyor. Bir daha kiliseye adımımlı atmayacağım için gnahlarımın kefareti.

Portatif barre üzerinde bir bacağımı yukarı kaldırarak vücudumu içe doğru katlıyorum ve ayak parmaklarımın ucuna ulaşıyorum. Burada ayna yok, ki bunu seviyorum. Tiyatronun kendisi terk edilmiş durumda, çok az kullanılıyor.

dini tarikatlar ve NA grupları tarafından toplantılar için kullanılır. Bir öğleden sonra şehir dışına yaptığım bir yolculuk sırasında rastladım ve o zamandan bu yana geçen aylar içinde eski numaraları prova ettim ve kendi koreografimi hazırladım, bir ömür boyu arka planda kaldıktan sonra solo rolü sevdim.

Biraz antrenmansız olsam da her hareket bana doğal geliyor, yalnızlığı içime çekerken sıvı bal gibi uzuvlarımdan akıyor. Bir yanımla uzun süre sahne aldıktan sonra burada hiç seyircim olmamasını seviyor; bu bir tür geri kazanım - *başkalarının* arzuladığım için değil, sevdiğim için dans ediyorum.

Sahnede bile göremiyorum, bu da en kötü eleştirmen olamayacağım anlamına geliyor.

Büyük oditoryumun en ucundaki metal kapılardan biri gıcırdayarak açılıyor ve omurgam kaskatı kesiliyor, parmaklarım barre üzerinde kıvrılıyor. Saniyeler sonra kapı çarparak kapanıyor ve kapanış sesi tavanda yankılanırken omurgam geriliyor.

Ayak sesleri yaklaştıkça boğazım kuruyor.

"Ne yaptın lan sen?" Sesi alçak. Tehlikeli. Yavaşça bana doğru ilerliyor, İtalyan mokasenlerinin her gümbürtüsü güçlendirilmiş alanda yüksek sesle duyuluyor.

Yutkunuyorum, kelimeler için dilimin arkasını arıyorum. "Beni nasıl buldun?"

O da benim sorumu görmezden geliyor, tıpkı benim onunkini yaptığım gibi. Sessizlik omuzlarıma yükleniyor, umutsuzca itiyor.

İçimi çekerek başımı hafifçe çeviriyorum ve onun kaslı silüetini periferimde yakalıyorum. Erken kırılmış siyah saçları alnından sarkıyor ve sessiz kalmasına rağmen bana dik dik baktığını gösteriyor.

Başka bir taktik deniyorum. "Ailenin dün gece bana gösterdiği sıcak misafirperverlikten mi bahsediyorsun, yoksa başka bir şeyden mi?"

Alay ediyor ve gölgesi formumun üzerine düşüp beni karanlığıyla sararken ceviz ve tütün kokusu etrafımı sarıyor. "Seninle tanışmadan önce bir sürtük olduğumu biliyordum ama bu kadar kötü olduğumu bilmiyordum. Onlar nasıldı, *puttana*? Sen onları öldürmeden önce benim kadar iyi mi veriyorlardı?"

İnançsızlık gözlerimi yakıyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum ama ne olursa , ikisi de daha iyiydi. Yapabilirsin

Fiero ve Cosetta'dan gerçekten bir iki şey öğrendim."

Birden eli saçlarıma dolandı, beni öne doğru savurdu ve yüzümü metal parmaklıklı duvara yapıştırdı.

Ağzım açık kalıyor, bir karşılık dişlerime çarpıyor.

"*Mesele* şu ki," diyor Vitus, ses tonu karanlık, "sen kıskanç küçük bir *kaltaksın* ve ben senin saçmalıklarından bıktım."

"Ben de seninkinden bıktım."

Başımı geriye çekip alçıya çarpıyor ve çenemde bir acı patlıyor.

"Bunun ne kadar utanç verici olduğunu biliyor musun? Bir düzine adamım internette senin fotoğraflarını görmüş, dün gece geç saatlerde ailemin evine gelmişsin ve sabah o küçük kırmızı elbiseyle gizlice dışarı çıkmışsın. Sana giymemeni *söylediğim* elbiseyle."

şey bu mu? Elbise mi? Ailesi değil mi?

"Metresine göndermek istediğin mesajları almamın benim için utanç verici olduğunu düşünmüyor musun?" Topuğum kaval kemiğine çarpıyor ve homurdanarak daha sıkı kavıyor. "Ayrıca, sen *benim* babam değilsin."

"İyi bir şey," diye mırıldanıyor, taytımın bel bandıyla oynarken. "Sanırım böyle bir kızım olsaydı kendimi öldürürdüm."

"Sanki çocuk yapacak kadar uzun süre devam edebilirmişsin gibi."

Ağzımdan kan fışkırıyor, yüzümü tekrar cama çarparken azı dişlerimden biri gevşiyor. Ve tekrar. Ve *tekrar*. Mide bulantısı midemde sıcak bir top gibi yuvarlanıyor ve sonunda durduğunda, bakırımsı sıvının bir kısmını yere tükürerek içi boş bir kahkaha .

"Sorun ne Vitus? Her zamankinden daha sinirli görünüyorsun. Yatakta pek iyi değil miydi?"

"Bazı insanlardan daha az pratik yaptı."

Daha fazla kan tükürüyorum ve bu sefer ayakkabılarına sıçırıyor, gri süeti lekeliyor.

Saçımdaki eli sıkılaşıyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. Diğer kolu bileğime uzanıyor, parmaklığa dayanması için kaldırıyor ve öne doğru bükerek ayağımı metalle duvar arasına sokuyor. Ayağımı çektiğinde keskin bir nefes alıyorum, dizim

baldırımdan ayırmaya çalışırken yüzeye çıkıyor ve tüm uzvuma acı spiralleri gönderiyor.

Avuçlarım boyayı pençeleyerek tutmaya çalışıyor ve o da nemli dudaklarını kulağıma bastırıyor.

"Neredeler, Ariana? Annem ve babama ne yaptınız?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye çıkışıyorum, içimde sıcak ve ateşli bir şeyler kıvılcımlanıyor.

"Elma ağaçtan uzağa düşmez." Daha sert, daha sıkı çekiyor ve kemiğim gerçekten ikiye ayrılacakmış gibi hissediyorum. "Baban bir yalancı, annen de bir fahişe. Neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyorum."

"tanıyormuş gibi konuşma."

"Bir kez daha soracağım." Eli saçlarımdan ayrılıp boynuma dolanıyor ve vücudumdaki nefesi alıyor. "Ailem hangi cehennemde? Onlarla birlikte olan son kişi sendin, onları canlı gören son kişi. DNA'nı muhtemelen her yerinde, bu yüzden cesetlerini bulursam, bunun senin için iyi bitmeyeceğini bilmelisin."

Öfke kanımda zonkluyor ve kırmızı, görüşüme sıçrayarak diğer her şeyi siliyor. Ağırlığımı bükülmüş vererek öne doğru eğiliyor, duvarı itiyor ve dirseklerimi kullanarak beni tutuşunu kırmak için etrafımda dönüyorum. Dönerken kafatasım çenesine çarpıyor ve ani hareketle bir an için sersemlemiş bir halde geriye sendeliyor; bacağımı çözüp yerdeki çantama atlamama yetecek kadar uzun bir süre.

Ellerini ayak bileklerimde hissedip beni parkenin üzerinde ona doğru sürüklediğinde haykırıyorum. Parmaklarım plastiğe değene kadar çantamın içinde dolaşıyor. Teneke kutunun etrafını sararak çekip çıkarıyorum ve tam Vitus üzerime doğru gelirken yuvarlanıyorum. Kilidi açıp, serbest bırakma düğmesine basıyorum.

Biber gazı derisini boyuyor, turuncu sıvı gözlerine ve burnuna saldırıyor. Çığlık atıyor, hemen yüzüne doğru uzanıyor ve ben de altından sıyrılıyorum, topallayarak ayağa kalkıyorum ve mümkün olduğunca ağırlığımı yaraladığı uzak tutuyorum.

Vitus dizlerinin üzerine çöküyor, beyaz tişörtünü yüzünü ovmak için kullanıyor ve ben de iyi bir önlem için bir kez daha püskürtüyorum.

Yerde hıçkırır hıçkırır ağlıyor ve ben orada öylece durup onu izliyorum. Acaba sadece sprey mi böyle çığ bir duyguya neden oluyor yoksa daha fazlası mı var?

Adam daha önce de kurşun yemiş, bu yüzden biraz kapsaisinin bu kadar güçlü tepki vermesine neden olduğunu hayal etmekte zorlanıyorum.

Öte yandan Vitus ailesiyle, özellikle de babasıyla her zaman yakın olmuştur. Yaşlı Tallerico birkaç yıl önce felç geçirmeseydi, şüphesiz Ricci A.Ş.'yi birlikte yönetiyor olacaktı.

Belki de bu sefer çok ileri gittim. Vitus'la olan ilişkim, birlikte olduğumuz yılların büyük bir kısmında, akıl oyunları ve geri ödemelerle gölgelenmiş bir ilişkiydi, ikimiz de biz fikri dışında hiçbir şeye sadık değildik.

Belki de ailesine hiç gitmemeliydim. Ama gittim ve bu geri alabileceğim bir şey değil. İsteyeceğimden de değil zaten.

PAPÀ başını kelepçeli ellerinin arasına alır, parçalanmış parmaklarını aşırı uzamış tuzlu ve biberli saçlarının arasından geçirir. Yanaklarındaki çukurlar çukurlaşıyor ve koyu gözlerinin altındaki koyu mor torbalar şişerek onu önemli ölçüde yaşlandırıyor.

O artık, sevgi kırıntıları bekleyerek korkunç mafya babasına benzemiyor. Sanırım kara para aklama, haraç toplama ve yerel terörizm suçlarından aldığı iki otuz yıllık hapis cezası insana bunu yaptırıyor.

Ama yine de özlem duyuyorum, özellikle de yüz hatlarında aynı eski hayal kırıklığı çizgileri belirirken.

"Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı, seni aptal kız?" Başını kaldırır ve kapalı kapıya bakar.

Ziyaret süreleri kısa ve dışarıdaki memurlar tarafından sıkı bir şekilde izleniyor, bu yüzden tam olarak ayrıntılardan bahsedemiyoruz, ancak açıkça görülüyor ki hapishanede laf çabuk yayılıyor.

"Neden St. Leonard's yerine buradasın, Tallerico denen çocukla ve ailesine ne yaptığını anlamadan önce kendini ona bağılıyorsun?"

Sanki onlar suçsuz, masum kurbanlarmış gibi. Fiero ve Cosetta'nın bana doğrudan bir şey yapmamış olmaları masum oldukları ve başlarına geleni hak etmedikleri anlamına gelmez.

"Açıkçası, artık istemiyorum."

"*Sei un rompicoglioni*," diye tükürüyor, ama lafın gelişini anlamıyorum. "Seçme şansın yok."

"*Elena*'nın bir seçeneği var."

Yıllar önce, ablam büyük bir medya şirketinin varisiyle nişanlanmıştı, babam daha o doğmadan önce bu anlaşmayı sağlamıştı. Ama sonra şirketteki doktoru ve tetikçisi devreye girerek ablamı karısı olması için küçük, rahat adasına götürdü ve annemle babam bunu durdurmak için neredeyse hiçbir şey yapmadı.

"Sen Elena değilsin." Bu gözlemi pek çok kez duymuş olmama rağmen içim acıyor. Devam ediyor, "Ve onun bir seçeneği olabilirdi, ama *benim* ona tanıdığım bir seçenek değil. Vitus'un seni işe almayı kabul etmesi için ne kadar uğraşmam gerektiğini anlıyor musun?"

Kollarımı kavuşturarak yüzümü buruşturuyorum. "Tanrım, baba, belki de beni hayatımı yaşamam için yalnız bıraksaydın, kendi ellerimle önlem almak zorunda kalmazdım."

Yumruğunu masaya yavaşça indiriyor, böylece muhafızları telaşlandırmıyor. "Sen bir *Ricc*'sin, Ariana. Bu dünyadaki tek amacın benim dediklerimi yapmak. Etrafta dolaşmak değil..."-duraklıyor, kaşları içeri çekilirken sesini alçaltıyor- "nişanlın seni onu *mahvetmek*."

Aramızdaki metal masanın üzerinde güneş ışığından yamulmuş bir noktaya dik dik bakıyorum. "Yani o beni aldatabilir ama ben ona karşılık veremez miyim? Misilleme yapamaz mıyım? Annemle aramızdaki küçük anlaşma bu değil miydi?"

Homurdanarak sandalyesinde geriye yaslanıyor ve bakışları başımın tepesinde ateşli delikler açıyor. Yargılamasını hissedebiliyorum ama başımı kaldırdığımda gözleri kısılmıştı. Neredeyse... yumuşamış, sanki anlamış gibi.

Büyürken ailem beni sevmezdi ama ben hep babamın beni kendi mesafeli, anormal tarzında sevdiğine inanmak istedim. Belki de sadece bunu nasıl ifade edeceğini bilmiyordu ve sömürebileceği doğrudan bir amaca hizmet etmeyen insanlarla ne yapacağını bilmiyordu. Anne yok edildi herkes o geldi içine İletişim ile,

Buna o da dahil ve ben her zaman babamla bu konuda sessizce bağ kurduğumuza dair bir umut kırıntısına tutunmuşumdur. Annem her "kaybettiğinde" omzuna vurduğu çalıntı şaplaklar ve yeni mayoları, bana daha fazla önemsedğini düşündürdü.

Onu durdurmak için hiçbir şey yapamasa bile, en azından eziyet ettiği tek kişinin ben olmadığını bilmek biraz olsun teselli ediyordu.

Sıçıp tek kişi o değildi.

Parmaklarını masanın kenarına vuran Papà uzun bir iç geçiriyor. "Ariana, erkekler böyledir-"

İçimdeki her şey sönüyor, tıpkı bir lastiğin havasının boşalması gibi. Yanlardan dışarı sızıyor, umudum da onunla birlikte dökülüyor.

Ağızımdan inanılmaz bir kahkaha dökülüyor ve sandalyemi iterek ayağa kalkıyorum. "Tanrım, *erkekler erkek olacak* konuşması değil. Bunu çok duydum, teşekkürler."

Metal kapı açılır ve kızıl saçlı bir gardiyan içeri girer. Papà boğazını temizliyor, ellerini kaldırıyor, sanki hâlâ kelepçeli olduğunu ve *teknik olarak* tehlikeli olmadığını göstermek ister gibi. İkimiz de başkalarına zarar vermenin tek yolunun şiddet olmadığını biliyor olsak da.

"*Cucciolotta.*"

Bize doğrudan öğretmedikleri için ailemden öğrendiğim birkaç İtalyanca kelimeden birini hatırlayarak duraksıyorum.

"Senin... patavatsızlığın seni bağıllılığın kurtarmaz. Vitus hâlâ onunla evlenmeni bekliyor ve eğer evlenmezsen seni arayacak. O adamın senden ya da Ricci servetine olan yakınlığından vazgeçmeye niyeti yok."

Ağızım ona servetini nereye götüreceğini söylemeye çalışıyor - özellikle de para artık yasal sınırlar içindeyken- ama o bana yorgun ve neredeyse yarım bir gülümseme veriyor.

"Annenle eşleştirildiğimde bana bir çıkış yolu verilseydi, her şey farklı olabilirdi. Senin için kesinlikle öyle olurdu." Ellerini masanın üstünde birleştiriyor. "Çıkmak mı istiyorsun?"

Bir bahane bulman gerekecek. Ailesini ziyaret etmek için bir neden ve onun düşündüğü gibi onlara bakmış olamayacağına dair bir neden. Aksi takdirde, Tallerico yine de sana sahip çıkacak ama sonunda seni öldürecek." Uzun bir parmağıyla bana doğru işaret ediyor. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Homurdanıyorum. Sanki Vitus'un planı başından beri bu değilmiş gibi. Benimle evlenmek, işe girmek ve ben şikâyet edemedi beni öldürmek. "Sanki beni önemsiyormuşsun gibi."

"Vitus'un bu aileye gelin gitmesi ve Ricci A.Ş.'nin yüzü olması, *beyni* olacağı anlamına gelmiyor. Bu kan bağında kalır." Dudaklarını yalıyor ve gözlerini ona dikmiş olan muhafıza bakıyor. "Barbieriler bu gece şehrin dışındaki bir kulüpte parti veriyor. Hemen oraya git, ben de bağlantılarımdan birine sana sağlam bir mazeret ayarlatayım."

"İhtiyacım yok-"

"Tamam," diye tersledi gardiyan, masanın etrafında dönerek babamın pazusunu kabaca kavradı, "bu kadar yeter. Suçlamalar listesine komplo kurmaya teşvik suçunu da eklememiz gerekiyor mu Ricci?"

"Ben sadece kızıma bazı tavsiyelerde bulunuyordum-"

Kadın onu görmezden geliyor, ayak bileklerindeki gümüş kelepçeleri yere bağlı oldukları yerden çözüyor, sonra da onu ayağa kaldırıyor. Onu dışarı iterken tökezliyor ve tekrar hareket etmesi için baldırının arkasına tekme atıyor.

Başka bir memur beni tesisten çıkarmak için odaya giriyor ve ben de babamın tartaklandığı görüntüyü sindirmeye çalışarak yavaşça ilerliyorum. Bir zamanlar şehirdeki en güçlü ve korkulan , ama şimdi, dürüst olmak , sanki... pes etmiş gibi hissediyorum.

Bunun nedeni mahkumiyeti mi yoksa yıllardır görevde olmaması mı, .

Ve gerçekten umurumda değil.

Buraya gelmek sorunlarımı çözmedi, bu yüzden onun duygularını umursayarak kendim için daha fazlasını yapmayacağım.

Benimkini hiç bu kadar önemsememişti.

çıkarken parlak güneş ışığı görüşümü engelliyor ve Gucci güneş gözlüklerimi gözlüğümün üzerinden aşağı kaydırıyorum.

burnumu tikiyorum. Binanın kendisi Boston'un hemen dışında, isimsiz küçük bir kasabada ve derin bir nefes alarak şehir sınırları dışında daha az kirlenmiş gibi görünen yarı temiz havayı içime çekiyorum.

Kırmızı Prada topuklu ayakkabılarımın tabanları kaldırım taşlarına sürtünerek yavaşlıyor ve neredeyse başında, güvenlik kapısının hemen dışında bekleyen insan fırtına bulutuna çarparak duruyorum.

Bir adım geri çekilirken içimden sessiz bir hırıltı çıkıyor.

Kız kardeşimin kocası bana bakıyor, ancak Elena'nın yaptığı gibi üzerimde pek yükselmiyor, özellikle de topuklu ayakkabı giydiğim için. Çenemdeki ve elmacık kemiklerimdeki hafif morlukları ve Vitus'la karşılaşmamdan dolayı dudağımın üstündeki kabuğu fark etse bile bunlardan bahsetmiyor.

Yine de varlığı daha az ürkütücü gelmiyor. Mürekkep siyahı saçlarından tek bir tutam alına dökülüyor, sadece sert kaşlarına değecek kadar uzun. Beni içine alırken güçlü çenesi kayıyor, neredeyse siyah gözlerini yavaş ve klinik bir değerlendirmeye formumun üzerinde gezdiriyor.

Beni incelerken soğuk gözeneklerime sızıyor ve neredeyse rahatsızlıktan bakışlarımı kaçırıyorum. Babamın bu adamı neden düşmanlara ve farelere işkence etmesi için kullandığına dair aklımda hiçbir şüphe yok. Sanırım çoğu insan onun tek bir bakışından sonra altına sığdırdı.

Dürüst olmak gerekirse, Kal Anderson'ın çekiciliğini anlamıyorum. Çekici olduğu kesin ama sevgililerimden korkmayı hiç istemedim. Belli ki kız kardeşim onun ciddiyetinde bir sorun görmüyor.

Sanırım annemiz de öyle.

Belki de o yüzden böyle oldu.

"Eski arkadaşını mı ziyaret ediyorsun?" Sessizlik çok uzadıktan sonra saçlarımı omzuma atarak soruyorum. "O yaşlı top ve zincir, hapse attığı adamı görmeye gitmen hakkında ne düşünüyor?"

"Sanırım o da senin onu ziyaret etmen konusunda aynı şeyleri hissedecektir." Kal başını iki yana sallıyor. "Ama bilmiyor, değil mi?"

"Ona hayatımı anlatmak zorunda değilim."

"Yine de arada bir nezaketen kontrol etmek iyi olurdu. Özellikle de iki hafta önce bir barda Vitus'un korumalarını atlattıktan sonra Elena'nın bildiği son şey, Fiero ve Cosetta Tallerico'nun evine merdivenlerden çıktığın ve o zamandan beri senden haber alınamadığı zaman."

Nefesler boğazımda düğümleniyor, bozuk bir arabanın egzozunun son çırpınışları gibi sönüyor. Gözlerim onunkilere kaydı. "Ona nereye gittiğimi söyledin mi?"

Kal'ın yüzü ifadesiz kalıyor. Bu adamdan ölümcül bir teşhis almanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum - hasta başı tavrından yoksun olması muhtemelen tıp kariyerini bu kadar erken bitiren şeydi.

O baktıkça farkına varıyorum ve omuzlarım çöküyor. "Beni takip ediyor."

Tabii ki ona bir şeyleri temizlememe yardım ettiğini söylemeyecekti, ama takip etmenin onun fikri olduğunu neredeyse garanti edebilirim. Sırlarımı ona saklattığım için vicdanını rahatlatmanın bir yolu.

Sanki düşüncelerimin nereye gittiğini okuyabiliyormuş gibi gözlerini deviriyor. "Telefonunda GPS var, Ariana. Dünyada isteyen herkes seni bulabilir."

Sözleri belli belirsiz tehditkâr ama başka bir şey de var. Ses tonuna sinmiş ve bakışlarında parlayan bir şey.

Bir uyarı.

"Elena senin için endişeleniyor," diyor.

"O kadar endişeli ki gelip beni kendisi bulma zahmetine bile girmedi mi? Üzerimde GPS varsa, nerede olduğumu görebilir."

Burun delikleri alevlendi. "Aslında gelmek için ısrar ettim. Kendini Şükran Günü hindisi gibi doğratmayı başarmış olabilirsin diye. Vitus'un sana oldukça kızgın olduğunu tahmin ediyorum."

Doğrusu, onu sinemadaki o günden beri görmedim. Eminim misilleme olarak korkunç bir şey planlıyordur. Özellikle de ailesi hala ortaya çıkmadığı için.

Omuzlarımı silkiyor ve ellerimi esintiyle kalçalarımın doğru savrulan A kesim eteğimin üzerinde gezdiriyorum. "Hayır, sanırım oyma işini sana ve Elena'ya bırakacağım. Bu senin değil mi?"

Şaşkınlık keskin yüz hatlarında titreşiyor, varlığı kısa sürüyor. Sanki seks hayatının tüm müstehcen detaylarını ve içinde bulundukları sapıkça şeyleri bilmiyormuşum gibi.

Kız kardeşler konuşur.

En azından... eskiden .

Kal uzun, çok uzun bir süre bana bakıyor, sanki ruhumun derinliklerini görebiliyormuş gibi bakıyor. Acaba kötülük, diğer tarafındayken farklı mı görünüyor, yoksa kendin lekelenmiş olmak her şeyin tadını aynı mı yapıyor?

Sonunda başını iki yana sallayarak ellerini siyah trençkotunun ceplerine soktu.

"Dikkatli ol," diyor dudaklarını birbirine bastırarak. "İntikam yolu kaygan bir yokuştur."

"Bir aydan kısa sürede İKİ GECE DIŞARIDA. Senin için bir tür rekor olmalı."

Firmanın yönetici ortağı yanımdaki tabureye otururken, başımı genizden gelen sese doğru çevirerek ikram biramı selamlamak için kaldırıyorum.

"Evet, görünüşe göre bazı insanlar kaynaşma isteğimi abartıyor."

Yarım saattir burada onun gelmesini bekliyorum ve iki adam tarafından da sayamayacağım kadar çok içki teklifi aldım.

ve kadınlar dans pistine girip çıkarken.

Çoğu avukat toplantılarını ofislerinde ya da hatta yerel adliyede düzenler. Hatta bazıları ev ziyaretleri bile yapar, ancak bar ortamı benim için kesinlikle bir ilk. Bölgenin önde gelen hukuk firmasının en büyük ortaklarından biri olan Jay Cupid, yenilikçi fikirleri ve karbon ayak izini azaltma yollarını kullanmasıyla tanınıyor. Bu onun ileri dönüşüm versiyonu.

Şirket ve müşteri sırlarını öğrenmeye hazır meraklı gözler ve kulaklar olabileceğini aklınızdan bile geçirmeyin. Kendinizi dokunulmaz olarak gördüğünüzde, uzaktaki konuşmalar gerçekten önemli değildir.

Ama ben daha iyi biliyorum. Daha prestijli adamların düştüğünü gördüm.

"Saçmalık. bakınca pek insan canlısı biri olmayabilirsin Cassius ama nasıl harekete geçeceğini biliyorsun," diyor.

Ne yazık ki işin tehlikesi. Başkalarıyla iyi geçinmek, müvekkillerin tanıştırdıklarında açılmalarını sağlayabilmemin birkaç yolundan biridir, böylece ayrıntıları atlayarak zaman kaybetmeyiz ve potansiyel olarak duruşmaları veya davaları mahvetmeyiz.

Jay barmene el sallıyor, uzun boylu, kulakları ölçülü bir kadın ve dirseklerini metal tezgâha dayıyor. "Ee, Anteros hakkında ne düşünüyorsun evlat?"

Yanıp sönen kırmızı ışıkları ve pistin tam ortasındaki dairesel sahnesiyle kulübün etrafına hızlıca bir göz atıyorum. Daha küçük ve samimi olmasa da şehirdeki diğer gece kulüplerinin çoğuna benziyor. Profesyonel dansçılar zengin erkeklerin kucaklarında oturuyor - evde onları bekleyen eşleri olduğunu *bildiğim* erkekler, yine de onları burada bulduğuma şaşırmamalıyım sanırım.

Babam zamanında üyeydi.

"Burada hüküm verecek kadar uzun süre emin değilim," diyorum, sırf bir şeyler yapmak için biramı yudumlarken.

Kıkırdıyor ve elini omzuma vuruyor. "Ah, ama senin en sevdiğim yönün de bu zaten. Herhangi bir toplantıya on saniye kala köpekbalıklarını palyaço balıklarından ayırt edebiliyorsun."

"Beni buraya bunun için mi getirdin?" Birayı geri itip kulüp müşterilerine bakıyorum. "Bu geceki metaforik denizin bu mu?"

"Tüm dünya denizdir, Primrose. Keşfedilmemiş bölgelerle dolu..." Kırmızı ışıklar yanıp sönen mavilere ve yeşillere dönüşürken dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirerek duraklar. Sahnede titreyen ışıklar, bir kadın platforma çıkarılırken platformu vurguluyor. "Ve derin, karanlık sırlar."

"Bu kadar gizemli olmana bayılıyorum." Gözlerimi devirerek tabureye dönüyorum ve ağırlığımı bara vererek Jay'in etrafında dönerkenki duruşuna ayak uyduruyorum.

"Barbierileri hiç duydunuz mu?" diye soruyor, bakışlarını sahneden ayırmadan. "Siyasi bağlantıları nedeniyle Doğu Yakası'nı neredeyse sessizce yöneten İtalyan Mafya alt ailesi."

"Bana hakaret etme," diyorum ona.

Üniversitedeki bitirme tezim mafya ve onların iklim değişikliği üzerindeki kolektif etkileri üzerineydi ve bir de babamın mafya ile olan bağları vardı. Thomas Primrose'un en iyi gayrimenkulleri satın alıp mafyaya satarak eyaletin önemli bölgelerinde arazi tekelleri kurmalarına olanak tanıyan uzun bir geçmişi vardı.

Kontrol bu kadar ellerindeyken, koruma uygulamak ve hükümete ve kolluk kuvvetlerine sızmak kolaydı.

Babam sonunda bu bağlardan pişman olmuş olabilir ama mafyanın sözünden dönen insanlara karşı ne kadar dirençli olduğunu çok çabuk öğrenmiş.

Ölümünden sonra, o adam gibi olmadığımı bilmelerini sağladım. Onlara bir şey ya da *biri* için söz verdimsem, yerine getireceğimi.

Sahnedeki kadın parlak kızıl saçlarını at kuyruğundan kurtarıyor ve omuzlarına örttüğü transparan örtüyü çıkarıyor. Kulübün uzak köşesindeki bir hoparlörden çıtırtılar geliyor ve müzik yumuşuyor, ardından geribildirim yıpırtıcı tonu odayı deliyor.

"*Benvenuti nella notte infernale*," diyor sahnedeki adam, boştaki koluyla kalabalığa doğru bir hareket yaparak. "Sadece üyelere özel en sevilen geleneğimiz. Umarım cüzdanlarınızı doldurarak gelmişsinizdir çünkü sahne arkasındaki yetenekler uzun zamandır gördüklerimin en iyileri. Tatlısı da var, masumu da, düpedüz edepsizi de. geçen her şey var ve ödemenizi yaptıktan sonra hepsi sizin olacak."

Kalabalık tezahürat yapıyor ve omurgamda ürkütücü bir his beliriyor. Sanki üyelerin varlığı zaten kararmış olan ruhumu daha da karartacakmış gibi, bir şekilde daha da içime kapanmaya çalışarak yer değiştiriyorum. "Neler oluyor Cupid?"

"Barbierilerin açgözlü küçük elleri bugünlerde her şeye bulaşmış gibi görünüyor. Bu arada eskiden girmesi daha ucuz olan bu müzayedelere bile." Spor ceketinin içine uzanan Jay, iki parlak altın bilet çıkarıp birini bana uzattı.

, ön yüzünde yazılı olan numarayı ve ince yazıları okudum: ***Tüm satışlar sondur.***

"Nedir bu? Ne alıyoruz?" Neden sorduğumu bilmiyorum - belki de Jay'e yalan söyleme ve beni lanet olası bir et getirmediğini söyleme fırsatı veren bir tür nezaket.

Barmenin uzattığı kokteyli alarak bir omzunu kaldırıyor ve sahnedeki kadın küçük gösterisine başlarken omuz silkiyor. Kulüpteki tüm gözler kadının üzerindeki pırıltılı pembe ayıcığa takılıyor ve kadın kalçalarını yavaşça oynatarak parmaklıklara sürtünüyor.

Etrafını saran erkekler arasında yükselen tezahürat sesleri beni ürkütüyor. Sanki daha önce hiç sınır tanımayan bir kadınla aynı odada bulunmamışlar ve başka türlü kendilerini nasıl kontrol edeceklerini bilmiyorlar.

Müzik yeniden yükseliyor, ağır bir bas notası ona takip etmesi gereken bir ritim veriyor ve birkaç dakika sonra mikrofonlu adam geri dönüyor.

Uzanıp kadını başının arkasından yakalıyor ve kendi tarafına çekiyor. Kalabalık sakinleşir, kanlarında dolaşan alkol belki de artık kendilerini kontrol edebilecekleri kadar seyrelmiştir, ama yine de havada ilkel bir titreşim vardır.

Bu adamlar mahkeme salonunda gördüklerime hiç benzemiyor; kana susamışlar ve tek bir amaçları var, bu gece tam olarak tek bir şey için buradalar.

Bir kız.

"Hepiniz kuralları biliyorsunuz," diyor spiker, kadını hafifçe sallayarak.

Elleri havada uçuşurken gözleri açılıyor, sanki kaybedeceklerinden korkuyorlarmış gibi çılgınca biletlerini kavıyorlar.

"Açık artırmaya beş başlayacağız."

"Beş bin!" diye bağırان bir kişi neredeyse koltuğundan fırlayacaktı.

"Elli beş yüz!" "Altı bin!"

"On bin dolar!"

Çenemi sıkarak bakışlarımı, yüzünde eğlenen bir ifadeyle ihaleyi izleyen Jay'e kaydırıyorum. Onun bu kadar aşağılık bir piç çıkmasına neden şaşırdığımı bilmiyorum. Normalde karakter tahlilinde çok daha iyiyimdir, ancak söz konusu avukatlar olduğunda, aşağılık olanla bencil olanı ayırt etmek biraz daha zorlaşıyor.

Jay'in organize suçlarla ilişkisi olduğunu hep düşünmüştümdür. Hepimizin var, onlar olmadan kariyer yapamazdık. Ama ben onunkinin daha çok yasadışı kumar halkaları ve suçluların rüşvet karşılığında daha az ceza almalarına yardımcı olmak olduğunu düşündüm.

Bu olmaz.

"Bir kez gitmek..." Spiker elini kadının boynundan çıplak omzuna doğru kaydırır ve sonra belinde, sırtında kaybolur.

Yuvarlak yüzünü gerginlik kaplıyor ve birden çok daha genç görünüyor. Tam olarak anlamadığı bir şeyi kabul etmiş bir kız gibi.

"Bay Agosti'ye 10 dolara *satıldı*."

Seyrek saçlı ve yatakta sertliğiyle ün salmış yaşlı bir beyefendi olan Stefano Agosti ayağa fırlar ve biletini sahnenin hemen dışındaki yer göstericiye uzatır. Kendisine korku dolu bir ifadeyle bakan kadına doğru bakar.

Dudaklarında yavaşça yanan bir sırıtış belirliyor ve midem bulanıyor.

Kızın korkması hoşuna gidiyor.

Muhtemelen satışı tamamlamak için onu mükemmel bir şekilde bağlayabilecekleri arka tarafa götürüldü. Gözlerimi Jay'e dikiyorum, o da gözlerini devirip kokteylinden bir yudum alıyor.

"Rahatla, Primrose. Müzayedede kalmak için sadece bir bilete ihtiyacın vardı. Teklif vermek zorunda değilsin." Dirseğini bara dayadı. "Aslında, teklif vermenizi istemiyorum. Gözlemlemek için buradayız."

"Neyi gözlemleyeceğiz?"

"Ricci A.Ş.'nin altı yıl önce batmadığına dair bir söylenti dolaşıyor. En azından herkesin düşündüğü şekilde değil. Rafael hapse Vitus Tallerico ve babasının dizginleri ele aldığı ve Barbierilerin Tallericolarla çok yakın kuzen oldukları söyleniyor."

Çenesindeki gamzeye bakıyorum. "Ne olmuş yani?"

"Eğer bu doğruysa ve birbirlerine rakip olmak yerine ittifak yapıyorlarsa, eyaletin tüm ekosistemi büyük bir dengesizlik riski altında demektir." Jay bana bir bakış attı. "Eğer bu gerçekleşir ve bir Barbieri Ricci tahtını ele geçirirse, boku yeriz. Kendi hükümet yetkililerini, kendi hukuk ekiplerini getirecekler ve bildiğimiz toplumun dokusu tamamen ekseninden kayacak. Bu gece, olası çöküşümüzü gerçek zamanlı olarak izlemek için buradayız."

"Ama *neden*?" Serçe parmağımı gözlüklerimi burnumda daha yukarı itmek için kullanarak ayak bileklerimi çaprazlıyorum. "Bunların hiçbiri umurumda değil."

"*Hiçbir şeyi* sikine takmıyorsun," diye düzeltiyor Jay ve sanki beni tanıyormuş gibi bu kadar yumuşak bir şekilde söylemesinden nefret ediyorum. Sanki her gün önemsiz işlerin üstesinden gelmek için numara yapmıyormuşum gibi. "Bir istisna dışında -para. Yüce doların her şeyi nasıl yönettiğini herkesten daha iyi biliyorsun. Barbieriler Ricci A.Ş.'nin ya da arka kanalların kontrolünü geçirirse, öylece çekip gidemez ve çalışacak başka bir bulamazsın. Babanın kim olduğu yüzünden seni kara listeye alacaklar ve ücretsiz dava bile bulmakta zorlanacaksın."

Bir duraklama.

Vites değiştirip boğazını temizliyor. "Ve senin peşine düşmeleri muhtemel, Primrose. Adın devlette hâlâ yeterince ağırlığa sahip ve onların gücünün doruğuna doğrudan bir tehdit oluşturuyorsun."

Derimin yüzeyinin hemen altında kızgınlık kaynıyor ve görüşüm bozulana kadar yanıp sönen ışıklara bakıyorum, noktalar görüş alanıma sığıyor.

"Barbieriler yönetimi nasıl ele geçirecek ki? Eğer Ricci A.. gerçekten hala , kadar güçlü olmayacaktır. Onların

Don *hapiste*, karısı kayıp ve kızları da..."

Bir alkış tufanı daha salonu doldurur, ışıklar tekrar eski kırmızı rengine dönerken gök gürültüsü gibi çıtırdar. Spiker sahneye geri dönerken flaşlar yanıp söner, bu kez birini çatallı bir tasma ve bağlı zincirle sürükler.

Daha dik oturduğumda boynumdaki tendonlar geriliyor, derime doğru şişiyor. Ayaklarım yere vuruyor, Oxfords ayakkabılarımın topukları yapışkan muşambaya yapışıyor.

Bakışlarım uzun kestane rengi buklelere takılıyor; bukleler çıplak, güneşte kızarmış omuzların üzerinden geriye düşüyor. Bir dansçının vücudu, uzun ve kıvrak, yumuşak kıvrımlarla dokunmuş, tamamen dantel bir günahla sarılmış. Üzerindeki küçük elbisenin beyaz korsajı ona ikinci bir deri gibi yapışıyor, göğüslerini öne ve ortaya şekilde yukarı itiyor ve aralarında büyük bir ametist duruyor.

Yüksek kesimli bir külot belindeki jartiyer bağlı ve şeffaf çoraplar bacaklarını boydan boya kaplıyor. Spiker onu boynundaki kalın metal tasmaya takılı tasmayla sıkı sıkıya tutuyor, sanki ayağındaki altı inçlik ince topuklularla bile kaçabileceğinden korkuyor.

Önceki kadın korkmuş görünürken, *bu* kadın rahat görünüyor. Sanki sahne için doğmuş ve en iyi işini orada yapıyor.

Bu tür bir performansa aşına değilim.

Hoşuma gitmedi.

Tenim aşırı derecede ısınıyor ve siyah takım elbise ceketimin altındaki beyaz gömleğin yakasını çekiştirmek için uzanıyorum. Midemin çukurunda kıpkırmızı bir ateş yanıyor, alevleri büyüyor ve göğsümü tırmalıyor.

Spiker boğazının altından kıkırdarak, "Bu gece özel bir ürünümüz var," diyor.

Kalabalıktan hınzır bir mırıltı yayılıyor ve insanların öne doğru oturup koltuklarının kenarına asıldıklarını görüyorum.

"Bu *piccolina* kesinlikle çok kullanılmış bir model, ama en azından memnun kalacağınızı biliyoruz."

Erkekler titrer, müstehcen düşünceler beyinlerinde zıplar.

Yutkunuyorum, rahatsızlığımı bastırıyorum. Zaten bunun için bir sebep yok.

Tek bir konuşma -ve ailesiyle yıllarca süren sağlıksız bir saplantı-bana Ariana Ricci ya da onun kötü kararları hakkında bir şeyler hissetme hakkı vermez. Eğer Jay beni bu gece dışarı çıkmaya zorlamasaydı, bunun olup bittiğinden haberim bile olmayacaktı ve yarın her zamanki gibi hayatıma devam edecektim.

Ama biliyorum ve geçen hafta şehir dışındaki kulüpte geçirdiğimiz o geceyi hatırlıyorum. Dalmaya hazırdı ama nasıl biri olduğumu görmek istediği orada kalmıştı.

Ona gerçekten gösterememem çok kötü. En azından tam olarak. Bu, damarlarımdaki ahlaksızlıkla birlikte sakladığım bir sır.

Yine de o anda onu ne kadar çok istediğimi düşünüyorum.

Bir anlığına, zamanın bir kesitinde, tüm mantığı ve önseziyi gölgede bıraktı. Şimdiye kadar kadınlara direnmeme ya da onları es geçmeme neden olan her şey tek bir bakışla buharlaştı ve ne kadar saçma olsa da bir yanımdan hoşlandı.

Gözlerini kaçıramaması da hoşuna gitmişti.

Ve şu anda topladığı ilgiden kesinlikle hoşlanmıyorum. Sanki bu kurumdaki herkes bir şekilde sarkıntılık etme hakkını kazanmış gibi.

Yine de Jay'in önünde soğukkanlılığımı korumaya çalışarak adımlarımı hızlandırıyorum. Kalabalıktan biri ürünlerden tatmak istediğinde nefes veriyorum, dizlerimin üstünü tutuyorum ve onlar ayrılıp sahneye çıktıklarında yere bakıyorum.

Müziğin ve alçak sesle konuşmaların arasından keskin bir nefes sesi geliyor ve gözlerim tekrar yukarı fırlıyor. Ariana bir tür derme çatma boyunduruğun üzerine eğilmiş, başını boğazındaki kısaltılmış zincirle yerinde tutuyor, bu zinciri de yerdeki bir kancaya cıvatalamışlar. Elleri iki yanındaki deliklere sokulmuş, avuçlarını açıkta duran kışının üzerinde gezdiren adama ters ters bakıyor.

Spikerin uzattığı mikrofona "Canlı bir tel," diyor.

Birden üç adam daha sahneye çıkar, Ariana'nın vücudu mıknatıs gibi ellemelerine maruz kalır. Biri Ariana'nın başında durup başparmağını ağzına sokarken, diğer ikisi de göğüslerini avuçlamak için etrafını sarıyor.

"Onu işlerin dik ucundan başlatacağız." Spiker birkaç adım geride durmuş, gözlerinde bir parıltıyla saldırıyı izliyor.

Çenem geriliyor, ileri geri hareket ediyor.

Jay başını bana doğru çevirdi. "İyi misin, Primrose?"

Sessizce başımı sallıyorum. Dişlerimi birbirine yapıştıran öfke yüzünden konuşamıyorum.

"Elli bin!" diye sesleniyor biri ve göğsümdeki alevler daha da büyüyor, daha da vahşileşiyor.

"Yüz!" "Üç yüz!"

Alnımı ikiye bölen damar endişeyle nabız gibi atıyor.

Verdiğim tepki hiç mantıklı değil. Doğası gereği, bu kadar popüler olması beni soğutmalı.

Ariana'nın ağzı açık kalıyor, dudaklarından neredeyse algılanamaz bir inilti geliyor, ama nedense ben bunu yakalıyorum. Adamlardan biri parmaklarını Ariana'kalçalarının arasına ama tam olarak ne yaptığını göremiyorum.

Zaten belli.

Göğsüm yanıyor, birkaç kez göz kırpmıyorum, içimde akan öfkenin saldırısından kendimi kurtarmaya çalışıyorum. Görüşüm zayıflıyor, alevlerin rengini yansıtacak şekilde şekil değiştiriyor ve kolumun uzadığını bile fark etmiyorum.

Parmaklarımın arasında sıkıca tuttuğum bileti fark etmedim.

Ve kesinlikle ağızımdan çıkan, istemediğim kör duyguların neden olduğu kelimeleri tanımıyorum.

"İki yüz elli milyon dolar."

Aptal oyunlar oynayın, aptal ödüller kazanın.

Eğer yapabilseydi, annem bu mantrayı alnıma kazırdı, yine de bir işe yaramazdı.

Görünüşe göre, ders almıyorum ve bunun benim açımdan *akıllıca* bir karar olarak kataloglanabileceğinden emin değilim. Bu gece buraya gelmek babamın fikri olsa bile.

Özellikle yeraltı erkeklerinin uğrak yeri olan Anteros gece kulübüne vardığımda ne olmasını bekliyordum bilmiyorum ama tam olarak *bu olduğunu* söyleyemem. Müzayedeye katılım

Ermes Barbieri - kötü şöhretli suç ailesinin başı - geçen hafta Tallerico'ları ziyaret etme hikayem olarak Fiero ve Cosetta'nın buranın müdavimleri olduğunu ve en yüksek teklifleri nasıl alacağım konusunda tavsiye almak için onlara ulaştığımın düşünölebileceğini öne sürdü.

Görünüşe göre, diğer yabancıların önünde yabancılar tarafından dokunulmaya izin vermek en doğru yol.

Ermes, Vitus'un bu gece burada olacağını ve beni orada gördüğünde kesinlikle teklifte bulunacağını söyledi. O zaman, ailesinin ortadan kaybolmasından haftalar önce sahnedeki duruşum üzerinde çalıştığımı ve katılımımın intikam ya da başka bir şeyden değil, gelir ihtiyacından kaynaklandığını kanıtlamak için sadece biraz ikna etmek gerekecekti.

Her şey çok karmaşıktı ama Vitus aptalın teki olduğu için kabul ettim ve ailesiyle kötü nedenlerle birlikte olduğumu kabul etsem bile inanacağı türden bir şey gibi görünüyordu.

Çoğu insan, duymak istedikleri buysa, onlara söylediklerinize inanacaktır. Gerçeği istemezler; sadece kendilerini en iyi hissettiren gerçekliği isterler.

Müzayedeyi düzenleyen Mikey P. beni Anteros'un arka tarafındaki soyunma odalarından birine götürüyor; Ermes hâlâ duvara dayalı deri bir sandalyede oturmuş, dev bir puro içiyor. İki az giyimli dansçı onun iki yanında yere diz çökmüş, pantolonunun paçalarını aşağı yukarı okşuyor.

Sürüklenirken metal çiviler boynuma batıyor ve milyonuncu kez uzanıp kendimi biraz rahatlatmaya çalışıyorum. Kısıtlama olabildiğince sıkı değil ama her bir çatal keskin ve her boğazıma saplanıyor.

Belli ki kulüp üyeleri bundan hoşlanıyor.

"Ah," diyor metal kapı kapanırken, "işte benim küçük yıldızım. Sana tasma hakkında ne dediğimi gördün mü? Bu adamlar evcil hayvan istiyor, dansçı değil."

"Biz de dansçıları seviyoruz," diye homurdanıyor Mikey P., eli hâlâ metal tasmaya sarılı. "Belki bakire gelin rolünden daha fazla değil, ama bahse girerim tütü giyip birkaç pirouette yapsaydın daha da fazlasını elde edebilirdin."

Kaşlarım havaya kalktı. "Vay canına *Mikey*, bir bale terimi biliyorsun. Bu seni daha az mı yoksa daha çok mu sapık yapar karar veremiyorum."

"Balerin benim en sevdiğim arama kategorisidir." Sırıttırıyor, uzanıp kıcımlı avuçluyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Uyarılmışlığının sert uzunluğu mideme baskı yaparken boğazımın arkasındaki safra akıyor ve ben dönerek uzaklaşmaya çalışıyorum.

Ermes dilini şaklatır ve bir duman püskürtür. "Mallarımı taciz etmeyi bırak, Pacetti. Buraya her gün rekor kıran biri gelmiyor." Duraksıyor, bakışlarını yavaşça üzerimde gezdiriyor, böylece benim çıkarım için müdahale etmediğini anlıyorum. "Ayrıca, o artık başkasına ait."

"Evet, o konuda-"

"Ne demek ait olmak?" Öne çıkmak için bir hamle yaparak soruyorum.

Mikey P. tasmayı çekiştirip beni geri çekiyor.

"Ne oluyor lan, göt herif? Şarkımı ve dansımı yaptım. Bırak gideyim."

Mavi gözleri odanın içinde yavaşça Ermes'e doğru kayıyor ve ağırlığını bacaklarının arasına veriyor. "Bunu yapamam, küçük hanım. Üzgünüm."

Burun deliklerim şişiyor ve ellerimi iki yanımda yumruk haline getiriyorum. "*Neden?*"

Ermes elini yana bırakarak banktan bir kâğıt çeker. "Bu sözleşmeyi imzalamadan önce küçük yazıları okumadın mı? Anteros'taki her açık artırma gecesi tek bir etkileşim için değildir. Bazıları biraz daha... kalıcıdır."

Sırıttırıyor ve midemdeki bulantı, benden kaçmak için çaresizce sığıyor.

"Sence bu gece ?"

Hay sikeyim. Kendimi süresiz olarak Vitus'a mı sattım?

Keskin bir acı göğsümü delip geçiyor, sanki bir bıçak doğrudan koruyucu kemiğin altındaki kalbimi kesiyor. Gözümü kırpmıyorum, nefes almıyorum, hareket etmiyorum.

"Kimıldama, benim güzel kelebeğim. Sana yardım ediyorum. Seni isteyen erkekler için işe yaramaz olacaksın ve o zaman sana asla zarar ."

Panik, su sızdıran ve hızla alabora olmak üzere bir tekne gibi bedenimde kabarıyor.

Belli ki annem bir yalancıydı.

Erkekler istedikleri şey biraz kirli olsa bile onu istemekten vazgeçmezler. Daha kötü hale getirmekten gurur duyarlar.

Kapı tekrar açılıyor ve omurgam kaskatı kesiliyor. Mikey bir parmağını çatallı tasmaya takıyor ve karşı taraftaki sivri uçların derime batmasına, neredeyse yüzeyi kırmasına neden oluyor. Boğuk bir ses çıkarıyorum ama o bunu duymazdan gelerek beni Ermes ve kızların oturduğu yere doğru çekiyor.

Dişlerimi sıkarak mafya babasının başının üstündeki seyrelmiş siyah saçlara bakıyorum. "Babam buna izin vermez-"

Ermes'in eli dışarı fırlıyor, tasmayı yumruğuyla yakalıyor ve sonra beni aşağı çekerek göz hizasına getiriyor. Çığlık atıyorum, parmaklarım hemen tasmayı pençeliyor ve bir diken derimi deliyor; damla kanın yavaşça damladığını hissediyorum ve Ermes daha sert çekiyor.

"Baban benim için bir hiç. Soyadın hâlâ bir zamanların ihtişamıyla anılıyor olabilir ama artık otorite ve Maine'deki küçük bir operasyon dışında sen *bir* hiçsin. Buraya gelip benden yardım istedin diye seni bitirmekte tereddüt edeceğimi sanma. İhanetlerini biliyorum *Gattina* ve bunları sana karşı kullanacağım."

"Paul Cézanne'ın *The Card Players* tablosu kadar değerli olduğu anlaşılan biriyle böyle mi konuşulur?"

İpeksi, gölgeli bir şekil soyunma odasının kapısında durur, daha fazla yaklaşmaz. Sadece ön kolunu çerçeveye dayıyor ve yüzü görünmeyecek şekilde eğiliyor.

Ama o ses.

Ermes beni tutmaktan vazgeçiyor. Zar zor. "Bir koleksiyoncu. Bu teklifini açıklıyor."

"Kız kardeşim bir ressam. Değeri gördüğümde anlarım."

Yüzümün kenarları ısınıyor. *Benim hakkımda mı konuşuyor? Kazanan teklifi o mu verdi?*

Gerginlik bedenimi sarıyor, göğsümden yukarı doğru sarmal çiziyor ve nefeslerimi dağıtıyor.

Mikey P. araya girerek, "Evet, durum böyle olabilir, ama korkarım ki hala yürürlükte olan bazı protokoller var," dedi.

yabancının yönlendirmesi. "Maalesef, teklifler sadece üyelere açıktır. Hesap bilgilerinizi doğrulama imkânımız olmadığı için-"

Beyaz bir zarf adamın ayaklarının önünde yere düşer. Eğilip kollarını sallayarak takım elbise ceketinin kollarını yukarı kaldırıyor ve kalın damarlarla kaplı kaslı ön kollarını ortaya çıkarıyor. Bileğinin bir hareketiyle zarfı yerde kaymaya gönderir. Ermes ayakkabısının ucuyla zarfı yakalıyor, bakışlarını diğer adamdan ayırmıyor.

"Bütün para bu olamaz."

Yabancı tekrar ayağa kalkar. "Belli ki. Ama bu iş için iyi olduğumu kanıtlamalı. Şimdi, bana ödülümü ver."

O ses.

Bana doğru sürüklenirken bacaklarımın arasında hissettiğim derin ipek gibi, vücudumun en soğuk kısımlarını ısıtıyor.

Bir adım daha yaklaşıyor ve Ermes'in yanındaki kızlar sanki bir tür güç alanı tarafından geri itilmiş gibi uzaklaşıyorlar. Geçen hafta kulüpteki adam gölgelerden çıkarken kemiklerim beklentiyle karıncalanıyor, yüzü dikkatli bir vurdumduymazlık maskesi.

Siyah bir takım elbise ve tel çerçeveli kare gözlükler takıyor ve şu anda ne kadar farklı görüldüğü beni biraz ürkütüyor. Hâlâ iri ve heybetli ama tamamen zıt nedenlerden dolayı. Geçen hafta tanıştığım adam nazik ve gizemliydi, bu ise inanılmaz derecede iyi bir şekilde bir araya getirilmiş ve hesaplanmış.

Neredeyse kahverengiye çalan saçlarının tek bir teli bile, duman etrafını sararken bile, arkaya doğru taradığı stilinden ayrılmıyor. Tıraş olmuş ve kısa bir an için zihnimin, pürüzsüz çenesinin uyluğumun iç kısmına doğru sürüklenip hassas tenimin üzerinde gezinirken nasıl hissedeceğini düşünmesine izin veriyorum.

Nabzım güneye kayıyor ve adamın maun gözleri, yakamı inanılmaz derecede sıkkan Ermes'in gözleriyle buluştuğunda temizliyorum. O kadar ki kafamı vücudumun geri kalanından ayırmaya çalıştığını düşünüyorum.

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor ama onları göz kırparak uzaklaştırıyorum. Derin bir nefes çekerek çatallardaki tutuşumu gevşetiyorum ve çocukken yeni pointe ayakkabılarımı giyerken yaptığım gibi acının bedenime işlemesine izin veriyorum.

Bazı acılar gereklidir. Daha iyi bir son için bir araç.

"Bu oyunlardan sıkılmaya başladım, Barbieri." Adam ellerini elbise pantolonunun ceplerine soktu. "Müdavimlerinizi kazançlarını toplamak için böyle çemberlerden mi geçiriyorsunuz?"

"Bayan Ricci sıradan bir kazanç değil," diyor Ermes, sonunda tasmayı serbest bırakarak. Bağlı zincirle oynuyor, soğuk metali çoraplarımın üstündeki uyluğumun açıkta kalan derisi üzerinde kaydırıyor ve sonra yere düşmesine izin veriyor. "Aslında, bu gece sahneye çıkmadan önce onun hakkında bir değerlendirme bile yapmadık. Belki de şimdi yapmalıyız? Böylece tam olarak ne için para ödediğinizi bilirsiniz."

Elini kaldırıyor, bir parmak ucu kışımın üstünde geziniyor. Şaplakla uzaklaştırıyorum, o da kıkırdıyor.

"Gerçek hayattan bir fişek bu. Elleriniz kesinlikle dolu olacak."

Yabancı cevap verirken sesi alçak, çakıllı bir gümbürtüye dönüşüyor. "Ve eğer onları hemen onun elinden almazsan seninkileri bir kutuya koyacağım."

Mikey'P'nin yüzü kül rengine döner ve Ermes okşamasına ara verir.

"Bir kanun adamı bir sivili yaralamakla mı tehdit ediyor? İlginç." Elini bırakarak bana baktı. "Sen özel biri *olmalısın*, Gattina."

Avukat mı? Yabancıyı inceliyorum, tiksintiyle hafifçe geri çekiliyorum.

Hâlâ bana bakmıyor, sanki onun için duvarlardaki yontulmuş mor boya kadar önemsizmişim gibi.

Birkaç vuruş boyunca kimse kıpırdamıyor ve sessizlik etrafımızda zonklayarak bizi avucunun içinde ezmekle tehdit ediyor.

"Hadi bakalım kızım. Yeni kocana merhaba de."

Başım ona doğru savruldu. "Neyime?"

Kaptanın ağzında yavaş, sadist bir gülümseme belirir. "Beni duydun. Kalıcı derken neyi kastettiğimi sandın?"

Boğazını temizleyen Mikey uzanıp ensesini kavıyor. "Patron, Vitus çok kızacak-"

"Daha hızlı teklif vermeliydi. Ne derler? Ertelersen, kaybedersin?" Kollarını uzatarak iki kızı sürüklendikleri yerden kenara çekiyor ve onları daha yakına çağırıyor. Tekrar onun yanına yerleştiler.

Sanki oraya ait olduklarını düşünüyorlarmış gibi. "Eğer bir sorunu varsa, bunu yeni evlilerle halledebilir."

Yeni evliler.

Bu mümkün değil, değil mi? Biriyle evlenmeden önce imzalamanız gereken şartlar, ruhsatlar yok mu?

Boğazım yanıyor, kız kardeşimi arayıp beni bu mutlak karmaşadan kurtarmasını isteme dürtüsü bastırıyor. Yerimde, zamanın içinde donmuş bir şekilde durup az önce ne halt ettiğimi düşündükçe basınç artıyor, kulaklarımın arasından akıyor.

Babam beni buraya gönderirken biliyor muydu?

Bakışlarımı yabancıнын yanından dış kapının hâlâ açık olduğu yere kaydırarak seçeneklerimi tartıyorum. Çok da iyi seçenekler değiller aslında; kalıp kaderime razı olmak ya da kaçarak şansımı denemek.

Ne tür bir canavarın beni *satın aldığı*nı bilmek istediğimden emin değilim. Bu gece buradaki diğer insanlardan daha fazla teklif verdiyse, iyi olma ihtimali muhtemelen benim lehime değildir.

Başarabileceğimi sanmıyorum. Etrafta üç iri yarı adam duruyor, sanki harekete geçmemi bekliyorlar.

Ama hayal kırıklığına uğratmayı hiç sevmem.

Gösteri mi istiyorlar? Hayatımın gösterisini yapacağım.

Kimsenin boynumdaki tasmayı çıkarmasını beklemeden zinciri elime alıyorum ve beni durdurmak daha zor olsun diye duvara yapışarak kaçıyorum. Mikey P. bir hayret çığlığı atıyor ama kapıya ulaştığımda kimse beni yakalamamıştı.

Bunun iyi bir şey olup olmadığını söyleyemem.

TABİİ Kİ KAÇAR.

Neden daha azını beklediğimi bilmiyorum.

Düşüncesizce yaptığım hareketin sonuçlarını değerlendirmek için yaklaşık on dakikam oldu. Ariana'nın otuz saniyesi vardı ve bu sürenin birçoğu savcılığın son on yıldır *bir şeyle* suçlamaya çalıştığı bir adam tarafından dokunulmak ve aşağılanmakla geçti.

Dakikalar önce işgal ettiği alana göz kırparak, on dakikanın yaptığım şeyi tamamen özümsemek için yeterince uzun olup olmadığını merak ediyorum. Bu süre içinde

Altı yüz saniyede, mirasımın ve özgürlüğümün bir kısmını devretmeyi başardım, çünkü Ricci Inc. üzerinde başka birinin hak iddia etmesi fikrinden hoşlanmadım.

At En azından, Bu ne Ben de harcadı ve çoğunluk
. Bu kendimi ikna etmek için zaman harcıyorum.

Diğer seçenek, yani dürtülerime ve arzularıma karşı Lenny ve hatta babam kadar çaresiz olmam, şımartılamayacak kadar acımasız.

Evliyim.

Evet derken ne düşünüyordum ki? Beni binanın arka tarafındaki küçük bir ofise getirdiklerinde, ruhsatı imzaladığımda ve Ariana'nın bu açık artırmanın sonucundan haberi yokmuş gibi görünmesine rağmen bir şekilde imzasını belgeye eklediklerinde bile - noter ve tanık onu istediğimden emin olup olmadığımı bir değil *iki* kez sorduklarında bile - evet dedim.

Kendimi tanımadığım bir kadına yasal olarak bağladım, hem de ne için?

Daha fazla para mı?

Ne zaman yeterli olacak?

Ermes öne doğru oturup purosunu sol ayağının dibindeki sarışının dudakları arasına yerleştirirken bana sırtıyor. "O artık senin sorunun."

Ses tonu damarlarımın sinirden titremesine neden oluyor.

"Belki de onu böyle görmek, ilk etapta onu böyle olmaya iten şeydi."

Gülümsemesi genişliyor ve yanağında bir gamze oluşuyor. "Asil bir düşünce ama çok yanlış. O küçük *gattina*, annesinin deliğinden çılgılık atarak çıktığı andan itibaren baş belasıydı, sanki kaçmak için yanıp tutuşuyordu. Kanında zerre sadakat olmadan doğmuş."

"Bu da iş için kötü bir şey," diyor az önceki spiker, tıknaz kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. "Muhtemelen bu yüzden ailesi ona hiçbir konuda güvenmemiştir."

"Ama şimdi şehirde kalan tek Ricci o." Ermes boncuk gözlerini kısar. "Ve Rafe hapisteyken, onların servetine erişim noktası o."

"Hükümetin altı yıl önce varlıklarına el koyduğu servet mi?"

"Ah," diyor Hermes, parmaklarını şıklatarak. "Ve parayı serbest bırakmak için bir boşluk bulmak için bir avukattan daha iyi *kim* olabilir?"

Cevap vermiyorum çünkü onların gerçekleri benimkinden çok daha basit, yine de benim için her şeyin paradan ibaret olduğunu düşündüğüne inanamıyorum. Para varsa güç de vardır ve babamın hayal edebileceğinden çok daha fazlasına sahip olduğumu fark ettiğinde mezarında ters dönmesini istiyorum.

"Tik tak, Primrose." Hermes purosunu sarışının ağzından çıkarır, izmaritini burnunun ucuna vurarak külün bir kısmının yere düşmesini sağlar. "Başkası bulmadan önce gidip gelinini bulsan iyi olur."

İki dansçıyı yüceltilmiş kül tablası olarak kullanmaya devam etmesi için onu orada bırakarak, Jay'in yüzünde aptal bir sırıtışla girişte beklediği Anteros'un önüne doğru ilerliyorum.

"Tek kelime bile etme," diye uyarıyorum, aptalca bir şey söyleyemeden yanından geçip gidiyorum.

Ne yazık ki, beni caddeye kadar takip ediyor ve ben caddeyi iç çamaşırı ve yaka dışında bir şey giymemiş bir kadın için tararken yoluma çıkıyor.

"Bunu en çılgın fantezilerimde bile uyduramazdım," diyor topuklarının üzerinde zıplayarak.

"Benim hakkımda çok fantezi kuruyor musun, Aşk Tanrısı?"

"Beni suçlayabilir misin? Son birkaç yılda şirkete kazandırdığınız para, her aleti sertleştirmeye yeter."

Gözlerimi devirerek ceketimin göğüs cebinden telefonumu çıkarıyorum ve şu anda şehir merkezindeki stüdyo dairesinde uyuduğundan emin olmama rağmen Zephyr'e bir mesaj atıyorum. Mesaj, kaçak gelinim için çevredeki blokları taramasını isteyen basit bir istekti ve bunu sorgulamadığında bir gülümsemeyi bastırıyorum.

Sağduyuya olan bağlılığı, onu ekibimde tutmamın ana nedenidir.

"*Sfigato*," diyor omzumun üstünden biri.

Vitus Tallerico'nun iki adamıyla birlikte yaklaştığını görmek için tam zamanında dönüyorum. Siyah saçları geriye doğru taranmış, gölgelerde yaşadığını tahmin ettiğim, her zaman birinin sizi yakalamak için dışarı fırlamasından korktuğum bir hayattan gelen ağarmış saç çizgisini vurguluyor.

"Kız arkadaşımın üzerine atlamana ilgili duyduğum şey de ne?" diye ve benden sadece birkaç santim ötede duruyor. O kadar yakın ki neredeyse

tekila nefesini kesiyor.

"Sahne de bir grup erkek tarafından mınıcıklanırken senin kıza pek benzemiyordu."

"İyi ki kimse senin fikrini sormadı, *Stronzo*. Sen kim olduğunu sanıyorsun? Öylece gelip sana ait olmayan şeyleri çalamazsın."

"Oh, ama o bana ait." O öne doğru kayarak göğsünü benimkine değecek şekilde şişirirken topuklarımın üzerinde geriye yaslanıyorum ve küçük bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "En azından artık öyle. Tabii beni kontratımdan satın almak istemiyorsan?"

Beni bundan kurtar.

Yap şunu, seni bok parçası.

Varlığımın her zerresi geriliyor, sessizce onu sahip olmadığını bildiğim parayı teklif etmeye çağırıyor. Eğer olsaydı, eminim Ricci A.Ş.'yi ele geçirmenin başka yolları olurdu.

Belki de onu seviyordur. Belki de ben araya girdim ve benim olmayan bir şeyi mahvettim.

Bakışlarımın kahverengi takım elbisesinin keskin kırışıklıkları ve atletinin yakasının hemen üzerindeki büzüşmüş kırmızı et üzerinde gezinmesine izin verdim. Dudaklarının rengiyle eşleşen, ağız şeklindeki bir morluğun taze başlangıcı.

Ariana'nın dudakları güzel bir pembeye boyanmıştı. Kıyafetinin beyazıyla uyumlu, zarif ve hafif bir şey.

Çenem sıkılıyor, dişlerim birbirine çarpıyor. Kaşlarımı kaldırıyorum, kendi soruma cevap verirken omuz silkiyorum. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

"Buna pişman olacaksın." Öne doğru kayıyor. Göğüs kafesime soğuk ve sert bir şey bastırıyor ve tüm bu sahnenin ne kadar çocukça olduğuna dair bir kahkahayı ısıyorum. "Bütün bu lanet işi, bir Primrose işime gizlice girsin diye yapmadım."

"Adil ve dürüst bir şekilde kazanmak gizlice girmek sayılmaz."

Yanımda, Jay bir adım uzaklaşıyor. Sanki burada işlerin kontrolden çıkmasından korkuyormuş gibi.

Sanki rakip savunmalar, iklim değişikliği karşıtı aktivist gruplar ya da ara sıra ortaya çıkan haydut tanıklar tarafından silah zoruyla alıkonulmamışız gibi. Kendi babam bile çocukken bana birkaç kez 44'lük çekti,

silah haline getirilmiş metalin bazı dersleri vermenin en iyi yolu olduğuna ikna oldu.

Hayatta kalma savaşının yarısı, rakibinizin neye değer verdiğini bilmekten ve *sizin* neye değer verdiğinizin farkında olmaktan geçer. İnsanlar bir şeyi önemseyip önemsemediğini bilirlerse sizi gasp edebilirler.

Vitus beni vuracak olsaydı, çoktan yapardı.

"Bana borcu var. Aileme ne olduğunu biliyor," diyor Vitus ve ben sadece ona bakıyorum çünkü neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok. "Onun savaşmadan gitmesine izin vermeyeceğim."

Jay boğazını temizler. "Önce onu bulmalısın."

Vitus başını sağa çeviriyor ve sanki Anteros'un güvenliği içinde olmadığımızı yeni fark etmiş gibi meslektaşına göz kırptırıyor. Dışarıda tanıklar var ve hepsi de mafyanın maaş bordrosunda değil.

Sonra, gözlerine tam olarak ulaşmasa da gülümsüyor. "Anladığım kadarıyla nereye kaçtığını bilmiyorsun? Kızımın saklanmak gibi bir huyu vardır, bilirsiniz. Bakmayı asla düşünmeyeceğin yerlerde. O adi biridir. bir yerlerde başka birini beceriyorsa hiç şaşımam, sırf sözleşmeni yapmaman için bir nedenin olsun diye."

Ceketimin kapağının altına gizlenmiş olan elim yukarı kalkıyor ve bileğine vuruyor, diğer elim ise silahın arkasını kavırıyor, elini ve silahı geriye doğru büküyor. Homurdanıyor, beni silkelemeye çalışırken ters yönde baskı uyguluyor ama ayağımı kaldırıp topuğumu ayakkabısının yumuşak burnuna geçiriyorum ve tökezlemesine neden oluyorum.

Düşer, bir avucuyla kendini tutarken diğeri namlusu kendisine doğrultulmuş olsa bile silahın üzerinde kalır. Yanındaki adamlar ileri ama o çenesini iki yana sallayarak onları savuşturur.

"Başka bir adamın karısı hakkında bu şekilde konuşmak pek akıllıca görünmüyor," diyorum alçak sesle. "Özellikle de o adamın nasıl tepki vereceğini bilmiyorken."

"Seni öldürecekim," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdanıyor.

Kulübün girişinde sırada bekleyen birkaç kişi bizi izliyor, bu yüzden birilerinin kaydetme ihtimaline karşı sesimi alçaltmaya dikkat ediyorum. Bir yanımda bunun kaçınılmaz olduğunu biliyor ama konuşmamızı duymazlarsa ya da neyin tetiklediğini bilmezlerse kendimi savunmak çok daha kolay olacak.

Ağzımı kulağına yaklaştırıp, namluyu ona doğru bastırdım. Tam kaburgalarının arasına. Dinlenmesine izin vermiyorum, bunun yerine koruyucu anatominin arasına, giysileri ve deri katmanlarıyla ayrılmış bir şekilde sokuyorum.

"Boş tehditler savurmamanızı tavsiye ederim," diye fısıldıyorum, elimi daha derine sokarken ondan kaçan nefesin tadını çıkarıyorum. "Bir gün, eylemsizlikten hoşlanmayan biriyle tanışacaksın ve mideni delmeden gitmene izin vermeyebilir."

Kendimi toparlayıp ayağa kalkıyorum, ayakkabılarımın tabanları beton kaldırıma sürtünürken ses çıkarıyor. Vitus'un nefesleri sert vuruşlarla geliyor, bana dik dik bakarken şişmiş göğsünden dışarı fırlıyor. Adamları gelip onu koltuk altlarından tutarak kaldırıyor ve normalde mahkeme salonunun dışında görmediğim bir küçümsemeyle bana bakıyorlar.

İçimdeki hasta ve ahlaksız kısımları besliyor. Aksi takdirde uykuda kalan bazı karanlıkları şımartıyor.

Bir vale şoförü BMW'mi getirdiğinde direksiyona geçip Zephyr'in gönderdiği adresi not alıyorum ve bu gecenin içimin derinliklerinde bir yerden serbest bıraktığı yaratık hakkında endişelenmem gerekip gerekmediğini merak ediyorum.

Ama yine de GPS'e sokağı yazıyorum, artık kaçak gelinimden başka bir şey düşünecek halim yok.

"DÜRÜST OLACAĞIM," diyor Palmer yavaşça, sanki konuşmadan önce her kelimeyi dikkatlice düşünüyormuş gibi. "Bu çok mantıklı."

Lenny ona bakıyor, ince bir boya fırçasını kulağının arkasına sıkıştırırken ağzı açık kalıyor. Yüzleri bilgisayar monitörümde yan yana kareler oluşturuyor, sağ alt köşede beni yansıtan küçük bir kare var ve kimsenin beni dinlemeye çalışmadığından emin olmak için ofisimin cam duvarından koridora bakarak başımı kaldırıyorum.

Asistanımın elinde kağıt ve kalemle köşede not almak için beklemediğinden emin değilim, sanki bu bir iddianameymiş ve düzenli olarak planlanan bir grup video görüşmesi değilmiş gibi.

Gerçi, nişanlandığım haberini ani bir şekilde verdiğim için, bu bir mahkumiyet gibi hissettirmeye başladı.

"Sence bu nasıl mantıklı olabilir?" diye soruyor kız kardeşim. "Cassius Reed Primrose'un *nişanlı* olması hangi dünyada akıl sağlığı çizelgesinin en altında yer alır?"

"Bilirsiniz, o asla kimseyle eve gitmek istemez. Ya da tuzağa düşürülmek," diyor Palmer.

"Bana deli deyin," diye mırıldanıyorum, bu noktada ikisi beni kabul etmiyor. Şerifin ofisi tarafından gönderilen jüri listesini dalgınca gözden geçiriyor, potansiyel jüri üyelerini Citium davasıyla ilgili önyargılara karşı tarıyorum.

"Artık nedenini biliyoruz."

Lenny, Palmer'ın sözleriyle alay eder ve telefonunu hareket ettirerek kamerayı bir adım uzağa yerleştirir.

Nişanlısıyla paylaştığı sahil evinin oturma odasında oturuyor ve ben onun yanından geçip mavi-gri duvarlara, deniz çayırılarına ve okyanusa bakan aralık Fransız kapılarına bakıyorum.

Aplana Adası'na ayak basmayalı aylar oldu ve şimdi onu izlemek içimi küçük bir pişmanlık çukuruyla dolduruyor. Beni harekete geçirecek kadar büyük değil ama yine de sinirlerimi bozmaya yetiyor.

Küçük ahşap bir şövale ve tuval önünde duruyor ve yeni, daha kalın bir fırçaya uzanıp onu açık turuncu boya kavanozuna daldırıyor.

Kılların beyaz keten kumaşla birleşerek akıcı, uzun vuruşlarla renkleri yaymasını izliyorum. Lenny'nin yüzü hafifçe yumuşarken özlem göğsümden sahneye doğru uzanıyor, ruhu sanatına akıyor.

Bir bunun bir his olduğunu bilirdim.

Fırçayı kırmızı bir Solo bardağa bırakıp deri çantasından bir tane daha alıyor, bu sefer gök mavisini seçiyor. "Bana sadece şüpheli görünüyor, hepsi bu. Endişeli olduğun için bir kızı suçlayamazsın."

"Aslında yapabilirim." Başımı iki yana eğerek gözlerimi ona dikiyorum. "Ve yaparım. *Gömülü ceset* maddesi, kuğu."

Kara kaşları çatılıyor. "Birini mi öldürdün?"

Palmer kamerasına doğru eğilir.

İnleyerek dirseklerimi masama dayıyorum, gözlüklerimi alnıma dayıyorum ve ellerimin topuklarını gözlerime sokuyorum. "Tanrı aşkına, kimse metaforun ne olduğunu bilmiyor mu? Bu maddeyi pek de yüce gönüllü olmayan nedenlerle kullanmış olmanız ellerimde kan olduğu anlamına gelmez."

"Bize sadece kendi işimize bakmamızı söyleyebilirdin," diye homurdanıyor Palmer, neden bahsettiğimizin farkında bile değil. Maddeyi ama Lenny ve benim bildiğim kadarını değil.

"Nakit bizim işimiz."

"Peki." Gözlüklerimi düzeltip sandalyeme geri oturuyorum. "Siz ikiniz, geçmişte hayatımın her yönüyle ilgili tam olarak açık sözlü olmadığımı ve şimdi bunu etmeye çalıştığımı, her şeyi sonsuza dek değiştirmeden önce size izin verdiğimi kabul edebilir misiniz?"

Dudaklarını büzüyorlar.

"İyi," diye alay ediyor Lenny ve uzaktan bir kapının gıcırdayarak açıldığını duyuyorum, ayak sesleri onun bulunduğu odada yankılanırken tüylerim diken diken oluyor. "Onunla ne zaman tanışacağız?"

"Kiminle tanışyorsun?" diye soruyor sert bir İngiliz sesi ve saniyeler içinde Jonas Wolfe vahşi, koyu kahverengi bukleleri ve delici menekşe gözleriyle kamerayı dolduruyor. Lenny'nin kiminle konuştuğunu fark ettiğinde ihtiyatlı bir gülümseme ve yarım bir selam vererek eğiliyor, sonra ona doğru dönüp çenesini ellerinin arasına alıyor.

Bu kesintiden rahatsız olarak dişlerimi gıcırdatıyorum ve Palmer dudaklarını onunkilere değdirmeden hemen önce gözlerimi kaçırıyorum. Palmer muhtemelen benim rahatsızlığımdan dolayı kıs kıs gülüyor ve ani sessizliği alçak bir inilti bozduğunda boğazımı temizliyorum.

"Kusura bakma dostum," diyor Jonas ve ben de dönüp baktığımda Lenny'nin alt dudağını başparmağıyla sildiğini ve kalıntıları yalayıp uzaklaştığını görüyorum. "Sadece ona doyamıyorum. Nasıl olduğunu bilirsin, eminim."

Perdenin yanından ayrılıyor ve ben kız kardeşimin kızarmış yanaklarına bakıyorum. Kızarması fuşyaya dönerken kaşlarım birbirine çarpıyor, az önce söylediği şeyin gerçekliği .

"Evleneceğini söyler söylemez ona mesaj atmış olabilirim," diye itiraf ediyor ve resmine devam ediyor.

"Tamam, gitmem gerek." Elimi fareye götürerek imleci kırmızı End düğmesinin üzerine . "Desteğiniz için teşekkürler."

"Dur bir saniye!" Palmer telefonunu sallıyor. "Anneme söyleyecek misin?"

"Hayır."

Tıklayın.

Sanki o kendini beğenmiş kaltağın hayatımda neler olup bittiğini bilmeye hakkı varmış gibi.

Babamın boş mezarını yerine indirdikten beş dakika sonra Savannah'ya dönerek bizi terk ettiğinde değil. Babamın geride bıraktığı ve Primrose servetini -kendisi, Lenny ve Palmer için ayrılan birikimlerin dışında- bana miras bırakan vasiyetine itiraz etmek için hiçbir çaba göstermediğinde de.

Beni tek mirasçı olmanın suçluluğuyla baş başa bıraktı ve bu gerçeği kardeşlerime nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. Babam harika bir iş çıkararak mirası yasal olarak bana bağladığından ve benden ayrılırsa el konulmasını sağladığından, onlara nakit veya mal varlığı hediye ederek oyun alanını eşitleyemediğimden bahsetmiyorum bile.

Hala milyarları nereden biriktirdiğinden bile emin değilim. Öldüğü sırada babamın mafyaya aşırı derecede borçlu olduğu iddia ediliyordu ve çaresiz olduğu bir sır değildi. Yine de hesaplarımı dolduran fonlar ve benim adıma kiralanan mülkler bunu yalanlıyor.

Bilgisayarı kapattıktan sonra jeneriği kapatıp masamın arkasındaki kasaya koyuyorum, alıp ceketimi giyiyorum. Dışarıdaki hava bir Eylül öğleden sonrası için oldukça serin, birkaç dakika Cupid & Associates'ten çıktığımda esinti artıyor.

Batıya dönüyorum, bakışlarım uzaktaki uzun, gölgeli bir binaya takılıyor. Geçen hafta ilk uğradığımda orada değildi, buna hiç şaşırmadım; asistanımın bulması kolay olsaydı, eminim ki Vitus'un radarına çoktan girmişti ve onun kendisini arayacağını bile bile oraya gitmesi aptallık olurdu.

Sokakta konuşulanlara göre Vitus, Montreal'deki ailesinin nerede olduğuna dair isimsiz bir ihbar aldıktan sonra şehir dışına çıkmış. Bir ağ kurma fırsatı ve yasadışı mücevherlerin şehir dışındaki bir domuz çiftliğine taşınmasıyla ilgili bir şey.

Ve bahse girerim benim çeyrek milyar dolarlık gelinim güvende olduğunu düşünüyordur. Taytlar, pahalı mücevherler ve alaycı bir tavırla sarmalanmış, hayatını kimseye ait değilmiş gibi yaşayan güzel bir kabus.

Ama Vitus'u kimin gönderdiğini bilmiyor.

Ya da onu serbest bırakmaya niyetim olmadığını.

YANIP SÖNEN TEK bir ışık, harap lobide asgari bir görüş sağlıyor. Uzak duvara yaslanmış eski bir bilet gişesi, iki yanında farklı salonlara açılan iki koridoru birbirinden ayırıyor. Masalar devrilmiş, sandalyeler kenarlarından sarkıyor ve çöp ve toz yığınları alanın köşelerini kaplayarak havada iğrenç bir koku ve film tabakası oluşturuyor.

Gençken Palmer ve ben şehre geldiğimizde bu tiyatrodaki takılırdık. O zamanlar bile cansızdı.

Şimdi, savaştan zarar görmüş bir ülkenin kalıntıları gibi görünüyor ve Ariana'nın neden şehirdeki mimari açıdan sağlam sayısız kurumdan herhangi biri yerine burada prova yapmak istediğini anlayamıyorum.

Bilet gişesini geçip sağdaki koridora giriyorum ve gözümü kısarak üçüncü tiyatroyu buluyorum. Kapı açık, içerideki bir hoparlörden yumuşak bir klasik müzik çalıyor ve dikkat çekmemek için geleni yaparak yavaşça köşeyi dönüyorum.

Ayaklarım beni arka sıradaki minderli koltuklara taşıyor, ancak onlardan birine otururken gölgede kalmak için üzerime düşeni yapıyorum. Olabildiğince alçalarak, genç bir kadın koltuğa otururken dikkatimi sahneye veriyorum ve şarkı başlayana kadar sırtını bana dönüyor.

Çaykovski'nin "Şeker Eriği Perisinin Dansı "nın yumuşak notaları karanlık oditoryumu dolduruyor ve her şey bir anda seyirciyle birlikte hayat bulmuş gibi görünürken kendimi büyülenmiş buluyorum.

Gerçi *seyirci* cömert bir terim olabilir, zira burada sadece ben varım ve bu gösteri halkın takdirine pek uygun değil.

Sanki numaraya ısınıyormuş gibi yavaş, sert ve pratiksiz başlıyor. Sahnede ayaklarını sürüyerek ilerlerken kalçaları kayıyor, ardından sivri ayakları cilalı zeminde titriyor ve uzun bacaklarını geniş daireler çizerek süpürüyor.

Hareketleri pornografinin sınırlarında geziniyor; narin, kadınsı bedeninin devinimi üzerimden süzülen balmumu gibi.

Bronz teniyle kontrast oluşturan kısa kollu pembe bir mayo ve bir çift yıpranmış terlik giymiş, her kreşendo ve dekreşendo için dönüyor ve tekmeler atıyor. Kolları yukarı kalkıyor, başındaki kestane rengi topuzun üzerinde buluşuyor ve sonra leğen kemiğinin önünde tekrar aşağı kıvrılıyor ve çenesini her zaman dışa dönük tutarak harekete doğru kavis çiziyor.

Saf, katıksız güzellik. Bu hayatta o kadar ender rastlanan bir manzara ki, şimdi bunu yapmak saygısızlık gibi geliyor.

Ama ben zaten hiçbir zaman ilahi tapınmaya düşkün biri olmadım. Daha çok dünyevi zevkleri tercih ederim.

Sahnede sıçırıyor, sağ ve sol bacaklarını dönüşümlü olarak kullanıyor. Bir dönüşte ayağını sahnenin kenarına takıyor ve dengesini kaybediyor gibi görünüyor; öne doğru oturuyorum, eklemlerim kızarana kadar kolçakları kavriyorum, düşüp düşmeyeceğini ya da kendini düzeltip düzeltmeyeceğini görmek için bekliyorum.

Zahmetsizce omurgasını dikleştirip tekrar pozisyonunu alıyor ve yüzündeki ciddi ifade bir anlığına değişiyor. Köşeli düzlemlere yayılan küçük bir korku parıltısı, kimse farkına bile varmadan söndü.

Ama onu gördüm ve bastırışını izledim. Korku bu kadının yanında sönük kalmıyor; sanki vücudunda bu duyguya hiç yer yokmuş gibi bastırılıyor.

Büyüleyici.

Dans etmeyi bıraktığında ilk başta fark etmiyorum bile, boş seyirciye bakarken ayak parmaklarının ucuna dayanmış.

Bomboş, ben hariç.

Hava bir kalp atışı kadar durgun - boğazımda zonkladığını hissediyorum, alçak ve kararsız, ağır çekimde çalınan bir gitar teli gibi.

Hiçbir şey söylemiyor.

Sanırım izlenmeyi seviyor.

Benim ağzımdan da bir şey çıkmıyor.

İzlemeyi seviyorum.

Bir yanımda bunca zamandır varlığımdan haberdar olup olmadığını merak ediyor çünkü hiç şaşırmış görünmüyor. Daha kararlı, sanki beklentilerinin üzerine çıkmak yerine sadece beklentilerini karşılamışım gibi.

Ayaklarının dibine düşer, kolları iki yanında gevşekçe sallanır. Bir saniye daha geçiyor, sessizlik kirlilere karışıyor, sonra dönüp sahne arkasına kayıyor.

Uzanıp gözlüğümü burnumun kenarından kaydırıyorum ve ceketimin cebine sokuyorum. Sonra da onu takip ediyorum.

Merdivenlerden çıkarak, onun kaybolduğu yöne doğru yürüyorum. Koridorun sonundaki bir kapı aralığından ışık parlıyor ve dikkatlice ilerliyorum, yaklaşırken boya kovalarının ve atılmış aksesuarların üzerinden geçiyorum.

Ariana eski püskü bir sandığın üzerinde duran aydınlatılmış bir makyaj masasının önünde oturmuş, saçlarından tokalar çıkarıyor. Saçları kalın bölümler halinde çözülmeye başlıyor ve aynadaki yansımasını görmemi engelliyor.

Ben tamamen içeri girdiğimde, "Belki de paranızı geri aldığınızı düşünmeye başlamıştım, *Avukat Bey*," diyor.

Neden bilmiyorum ama dudaklarının bu kelimenin, bu lakabın etrafında kıvrılması derimin altındaki kanın lezzetli bir şekilde kaynamasına neden oluyor.

Elim geriye doğru uzanıyor, kapı kolunu kavıyor ve çekerek kapatıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, getirileri hesaplamakta pek iyi değilim. Ben sadece hatalarımla yaşıyorum."

Büyük, parlak gözlerini deviriyor. "Ne kadar cesurca."

"Pek sayılmaz." Yavaşça hareket ediyorum, yaklaşıyorum. Parfümünün kokusu görünmez dalgalar halinde yayılıyor, yasemin ve mandalina notaları havaya karışıp duyularımı istila ediyor. "Sadece bencil bir adam olduğumu kanıtlıyor."

"Nasıl yani?"

"Satın alma konusunda biraz aceleci davrandığımı kabul etmektense büyük bir borçla yaşamayı tercih ederim."

İçinden bir kırlangıç geçiyor, ince boynunda bir aşağı bir yukarı sallanıyor. Son tokasını da pembe makyaj tezgahının üzerine bırakıp saçlarını serbest bırakıyor; saçları yuvarlanıyor ve keskin, geriye çekilmiş omuzlarının çıplak, bronz teninde parıldıyor.

"Beni değiştirebilirsin," diye teklif ediyor, sonunda gözlerini aynada benimkilere kaldırarak. "Eminim Vitus'ta daha çok hoşuna gidecek bir şey vardır."

Bir gülümseme ağzımın kaslarını tehdit ediyor. "Bu açık artırmaların nasıl işlediğini anladığınızdan emin değilim, Bayan Ricci. Takasın yaygın bir uygulama olduğunu sanmıyorum."

"Doğru ve hiçbir zaman hiçbir kuralın istisnası olmamıştır."

Hemen arkasında durup, iç çıkıntıların yerle bir olduğundan emin olana kadar dişlerimi birbirine geçiriyorum. Boğazının ortasını kaplayan hafif kabuklar dışında neredeyse kusursuz, tamamen yumuşak, açıkta kalan eti ve yumuşak, kadınsı kıvrımları var.

Geçen haftaki müzayedede onu yerinde tutan tasmanın kanıtı.

Elim kendi iradesiyle kalkıyor ve ön tarafına uzanıyor. Parmaklarımı sert, kızarmış derisinin küçük çukurlarında gezdirip omzunun eğiminden aşağı indirdiğimde gözlerini kırpmadan beni izliyor.

Daha önce bir kadına hiç böyle dokunmamıştım. Bunu yapmak için hiç arzum olmadı.

Yine de sanki şimdi doğal olmayan bir güç tarafından yönlendiriliyorum, kendimi uzak tutamıyorum. Sanki o meşum geceden kalan tortuyu beynimde sonsuza dek kabullenmem için hissetmem gerekiyormuş gibi.

kayarken teni tereyağı gibi pürüzsüz. Başparmağım mayosunun koluna takılıyor ve ikimiz de parmak boğumumla birlikte gerilen, geri çekildikçe onu daha çok ortaya çıkaran kumaşa bakıyoruz.

"Eski nişanlının artık bana hitap eden bir yanı kalmadı," diyorum ona. "ve tam olarak umduğun gibi olmayabilir ama benim karım olacaksın. Resmi belgeler için imzanı çoktan attım. Sadece bu fikre ısınman için sana biraz zaman tanıyordum."

"Neden?" Bana göz kırıyor, merak yüz hatlarını aydınlatıyor. "Senin bundan çıkarın ne? Sen bu dünyadan bile değilsin. Neden ona katılmak isteyesin ki?"

"Mesele katılmak değil. Ben sadece şehrimizin dokusunu kesinlikle bozacak bir yeraltı gücü tekeline önlüyorum ve parayı ve gücü alıp insanlara yeniden dağıtıyorum."

Ve başkalarının sana sahip olmasını engelliyorsun.

Yine de bu kısmı eklemiyorum, beynimin girintilerinde zıplasa bile, acı verici bir hatırlatma. Zaten bir önemi de - şu anda elimde olması, ona *sahip* olacağım anlamına gelmiyor.

O şekilde değil.

Seksin sadece ilişkinin mekaniğini karmaşıklaştırmakla kalmayacağını, aynı zamanda Boston yeraltı güç zincirini ele geçirme ve bunu yapabileceğimi kanıtlamak için kullanma hedefimden de uzaklaştıracığını düşünüyorum.

Bu düşünceyle ellerim ondan uzaklaşıyor ve aramıza biraz mesafe koyarak bir adım geri çekiliyorum. Kolunu omzunda gevşekçe sallıyor ve gözlerini kısarak minderli taburede yavaşça dönüyor.

"Ne kadar süreyle?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Ne kadar sürerse. Ben Ricci A.Ş.'yi alırım, sen de biri o gece nerede olduğunu sorduğunda mazeretini alırsın.

Tallerico'lar kayboldu. Evlilik cüzdanı geçmiş tarihli ve resmi tanık ifadesi hazırlattım, birlikteliğimizi ve kayboldukları sırada şehir dışında balayı yaptığımızı doğrulayan. Her ihtimale karşı."

Her şey kulağa standart geliyor ama yine de teklifimi kabul edeceğinden emin değilim. Seçme şansı olduğundan değil ama istekli olsaydı bunu yapmak daha kolay olurdu.

Dizleri inciklerime çarpıyor ve sonra bakışlarını benimkilere kilitleyerek ayakta durmaya çalışıyor. Bir eli yukarı kalkıyor, pembe pamuğu daha da aşağı çekiyor, ta ki dirseğini büküp kolunu koldan kurtarana kadar.

Aynı hareketi diğer tarafta da taklit edip kostümünün sınırlarından kurtulurken dilim damağıma yapışıyor. Başparmaklarını yakasından içeri sokup aşağıya doğru çekmeye başlamasını görüş alanımın sınırlarında dikkatle izliyorum. Ardından göğüslerinin yumuşak, bulanık şekli yarı görünür hale geliyor, Yine de gerçekten bakmaya cesaret edemiyorum. Siluetleri ağır görünüyor, ondan kaçan her kesik kesik nefesle yükselip alçalıyor ve orada bile durmuyor.

"Yani... bunun onunla bir ilgisi yok mu?" diye soruyor, hassas bir kaşını kaldırarak. "İstediğin bu değil mi?"

Başımı sallıyorum, o da küçük bir inanmazlık sesi çıkarıyor ve hafifçe eğilerek vücudunu bana göstermeye devam ediyor. Sırada karnı var, dümdüz etleri benimle alay ediyor, sonra kalçaları ve kalçalarının arasındaki cennet, pembe, olgun ve yanaklarının kıvrımı gibi kızarmış.

Bir ağrı çenemde orman yangını gibi yayılıyor, bakma dürtüsüne direnirken dişlerimin köklerinde alevler dolaşiyor.

Ariana'nın taytı ve tek parça streç giysisi ayaklarının dibinde birikiyor ve yığının içinden çıkıp kendini bana doğru bastırıyor. Elmas gibi sert meme uçları gömleğimin kumaşını delip geçiyor ve saçlarını bir omzunun üzerinden iterek çenesini düşürüp uzun kirpiklerini bana savuruyor.

"Tek istediğin bu olsaydı," diyor sesi titreyerek, bir eliyle bileğimi kavlıyor ve parmaklarım göğsünün alt tarafını sıyracak şekilde yukarı kaldırıyor, "sana bedavaya verirdim."

O zoraki keşfe devam ederken bile parmaklarım kıpırdamıyor. "Öyle mi?"

Başını sallıyor, başparmağım bir meme ucunu sıyırdığında küçük bir nefes veriyor. Midem bulanıyor, endişe iliklerime kadar işliyor.

"O gece kulüpte beni takip etmeliydin," diye fısıldıyor, parmak uçlarında yükseliyor, böylece kelimeleri dudaklarımın üzerinde hayalet gibi dolaşılıyor. "Beni dışarıdaki duvara doğru itmene, o küçük, dar mini elbisenin altından büyük ellerini kaydırmana ve benimle birlikte olmana izin verebilirdim."

Yüce Tanrım. Bir parçam neredeyse anıyı hissedebiliyor, sanki geri dönüp zaman çizelgesini değiştirmiş ve onun yerine kafamın içine sikimin hissini yeniden yerleştirmiş gibi.

"Ah, ama hile yapmadığını söylemiştin."

Ela gözlerinde bir şey parlıyor; bir anı ya da belki de içinde kök izin vermeyi reddettiği o gizli korku. Durum ne olursa olsun, ben onu çözmeden kayboluyor ve parmaklarımı açıp memesinin etrafında kıvırıyor.

"Aldatmam," diye onaylıyor ve onu sıkıca kavramamı sağlıyor. Teni yumuşak, dokusu ağır ve bakmayı ya da teslim olmayı o kadar çok istiyorum ki. "Ama zaten aldatılıyorsan bu biraz iptal edilmiş gibi, sence de öyle değil mi?"

Sözleri tuhaf bir şekilde boş ve Vitus'un müzayede gecesini Ariana'nın ona bir şey borçlu olduğuna dair sözlerini düşünüyorum. Onun sadakatsizliği yeraltı dünyasındaki hiç kimse için bir sır değil gibi görünüyor, bu yüzden misilleme yaptı ve şimdi, hesaplaşmaları gereken bir tür hesap olduğunu mu düşünüyor?

Yoksa bu sadece bir sahip olma meselesi mi? Ariana'yı seks, para, gücü sembolize ettiği için istiyor ve biri gelip burnunun dibinden bunları aldığı anda bunu takdir etmiyor.

Sanırım bu bizi daha çok benzer yapıyor.

"Ayrıca, sen ve ben zaten evli sayılırsak, seks yapmamız beklenir. Değil mi?" Yer değiştirip kalçasını benimkinin arasına sokuyor ve ereksiyonuma bastırırken boğazımda patlayan homurtuyu yutuyorum. "Yani, resmi kanallardan geçmek zorunda kalmadan bunu değiş tokuş olarak düşün."

"Baban seni anlaşmalara aracılık etmen için daha sık getirmeliydi. Eminim bunu savcıya teklif etseydiniz şu anda hapiste olmazdı."

Alay ediyor ve boştaki elini takım elbisemin ön kısmında gezdiriyor. "Sanki güçlerimi onun yararına kullanacmışım gibi."

"Kötü kan mı?"

Çenesi kasılıyor, bakışlarında bir gölge oluşuyor. Elimi daha sıkı sıkıya zorluyor, daha sıkı kavlıyor. Parmaklarım vızıldıyor, çaresizce kontrolü ele almak istiyor.

"Gerçekten meraklısın, bunu biliyor muydun?" "Şey, ben bir avukatım. Bu benim işim sayılır."

"Ve ben burada çıplak duruyorum, beni ellemene izin veriyorum. Belki nasıl çıkacağımı bulurum."

Sonunda beni bıraktığında, elimi belinin girintisine bırakıyorum ve başparmağımı yarım inçlik kısa bir deri parçasının üzerinde gezdiriyorum. Nabzım zonklıyor, parmak izimin altında titreşiyor ve sonra derin bir nefes alıp bir adım geri çekiliyorum.

Şaşkınlık kaşlarını birbirine kenetliyor ve yüzünde kısa süreli bir endişe beliriyor. "Ne yapıyorsun sen?"

Boğazımı temizleyerek, eğilip onun atılmış kıyafetlerini alırken aletimin pantolonuma baskı yapmasını görmezden geliyorum. Ayağa kalkarken kolumu uzatıyorum, kostümü ona uzatıyorum ve gözlerimi sadece yüzüne dikiyorum.

"Yapacak işlerimiz var," diyorum, kollarımı göğsümde kavuşturmadan önce uzanıp kıyafetleri almasını beklemeden. "Gönderilecek resmi bir duyuru, imzalanacak yasal belgeler ve hazırlanacak bir balayı. Bu anlaşmanın süresi için başka ne öneriyorsan, ilgilenmiyorum."

Yalan, yemek borumdan geçip dilimin üzerinde ilerlerken yanıyor ama yine de söylemeye zorluyorum.

Gerçek şu ki, olmak istediğimden daha fazla ilgileniyorum ve Ariana gibi biriyle ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

O kötü biri. Günah, güzel, melek gibi bir insan formuna bürünmüş ve korkarım ki bir kez tattıktan sonra asla tam olarak doyamayacağım.

Bu yüzden, hoşgörüyü hiç izin vermeyeceğim.

Kıyafetleri düşmeden yakalıyor, gözlerini kısıyor. "İlgilenmiyorsun."

"Ben ."

Birkaç saniye boyunca gözlerini kırpmadan bana baktı. Bunun duymaya alışık olduğu bir cümle olmadığını söyleyebilirim ve buna tam olarak inandığından da emin değilim, ki bu endişe verici. Eğer gerçekten çaba gösterirse, direncimi kıracağından eminim ve o zaman tüm bunlar boşa gitmiş olacak.

Sonunda yüzü dalgınlaőıyor ve başını bir yana eğip beni inceliyor. "Bunda benim çıkarım ne?"

"Pardon?"

"Söylediğin şeyleri elde edeceksin; para, g . Ricci A.Ő.'yi neden istediğini gerçekten bilmiyorum, çünkü bu günlerde bir tür bok gösterisi, ama hey, belki de benim bir şey biliyorsundur." Omuz silkiyor. "Peki, ihtiyacım olduğundan bile emin olmadığım mazeret dışında ne alacağım? Tekrar kaçmak yerine işbirliği yapmam için beni teşvik edecek şey ne?"

Ağzımın köőelerinde küçük, manyakça bir sırtıma oynuyor, onları yukarı iterek kavisli kenarların yüzüme kazınmasını sağlıyor. Onun yanında ilk kez gülümsüyorum ve bunun onu yakaladığını söyleyebilirim. Kaşlarını çatıyor, tek parça streç giysi ve çoraplarla kendini örtüyor.

"Peki," diyorum kaşlarımı kaldırarak, "ne istiyorsun?"

Bununla kurtulamayacaksın.

Sola kaydırarak telefonumdaki bilinmeyen numaradan gelen mesajı siliyorum ve Vitus'un dramatizmine gözlerimi deviriyorum. İlişkimizin bitmesini bu kadar önemseyen biri için, bir kez bile benim için savaşmaya gelmedi.

Kız kardeşlerimden benimle iletişime geçmeye çalışıp çalışmadığını görmek için parmağımı mesaj uygulamasının üzerinde gezdiriyorum. Kal'ı iki kez görmeme rağmen kulüpteki o geceden beri Elena ya da Stella'dan haber alamadım.

İçimden bir ses korkularını bastırmak için hiçbir şey yapmadan ne kadar endişeli olabileceklerini merak ediyor.

Belki de izleme yeterlidir. Belki de GPS'im hareket etmeye devam ettiği sürece iyi olduğumu varsayıyorlardır.

Kendimi hayal kırıklığına uğratma isteğimi görmezden gelerek, taradığım makaleye geri dönüyorum.

Cassius Reed Primrose. Otuz bir yaşında, Eylül ayının yedisinde Savannah, Georgia'da emlak kralı Thomas Primrose ve 1990 Miss Georgia ikincisi Erin Farmer-Primrose'un oğlu olarak dünyaya geldi.

İş ve çevre alanlarında uzmanlaşmış çok uluslu bir hukuk firması olan Cupid & Associates'te kıdemli ortak.

Net değeri: bilinmiyor.

Özel tuvaletin kapısı açılırken nefesimi tutarak Wikipedia sayfasını küçültüyorum, keşif yaparken yakalanmak istemiyorum.

Bilmediğin şey seni öldürebilir ve ben asla kimseye bu gücü vermek istemiyorum.

Cash. Adaşının onun sözde ilgi alanlarını yansıttasındaki ironi gözünden kaçmıyor. Keşke bunu bu düşünüyü kabul etmeden önce bilseydim.

Sonucu değiştireceğinden emin değilim. Nedeni ne olursa olsun, adam beni koridora sürüklemeye kararlı görünüyor ve niyetini tartışacak olsam da, sadece yirmi dört saat önce reddettiği ısırik hala göğsümde yankılanıyor.

Bu alışık olduğum bir şey değil, özellikle de kendimi bir erkeğin ya da kadının zevkine gümüş tepside sunarken - bana gerçek hayatı bir süreliğine unutturabildiği sürece hiçbir zaman bir tercihim olmadı. Cash'in direnişini nasıl bağdaştıracağımı bilemiyorum ama bunun beni biraz şaşırtmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

"Ariana?"

Uzun boylu, ince yapılı, pırıltılı kahverengi tenli ve siyah bukleli bir kadın, bir kolunda kuru temizleme torbasıyla odaya giriyor. Kapıyı arkasından kapatıp manikürlü bir eliyle kilitliyor ve midemin çukurunda endişe titreşiyor.

"Zephyr Corentin," diyor ve avucunu yanıma geliyor. Banyo lavabosunda oturduğum yerden avucuna bakıyorum ve o da

endişemden rahatsız olmamış görünüyor, bana sıcak bir gülümseme veriyor. "Bay Primrose'un hukuk asistanı. Benden tören için programa uygun olduğunuzdan emin olmamı istedi."

Elini tutuyorum, kendi elimi nazikçe etrafına sarıyorum. "Seni sık sık böyle kişisel gezilere gönderir mi?"

"Şey, hayır. Zamanımın çoğunu araştırma yaparak ve onun uğraşmak istemediği müşterilerle görüşerek geçiriyorum. Aslında çoğu da öyle. Cash insanlardan pek hoşlanmaz, güvenen bir tip de değildir. Bu yüzden, bana girin."

Tekrar gülümseyerek elimi bırakıyor ve parmak uçlarıma bir sıkıntı saplanıyor. Neden bilmiyorum ama verdiği cevap beni tatmin etmiyor ve ardında daha fazla soru bırakıyor.

Bu kadına ne kadar güveniyor? Sırlarını paylaşıyorlar mı?

Düğünümüzün bir saçmalık olduğunu biliyor mu?

Ondan uzağa doğru eğilerek vücudunu tarıyorum, iş kıyafeti olan leylak rengi pantolonunu ve bir kolunun altına sıkıştırdığı dosyayı fark ediyorum. Sonra gözlerim kuru temizleme çantasına takılıyor ve merak, bayatlamış, yersiz kıskançlığa galip geliyor.

Dikkatimin nereye yöneldiğini fark etmiş gibi parmaklarını şıklatıyor ve çantayı kollarıma itiyor. "Elbisen," diyor ve ben de sırtarak fermuarı indiriyorum. Lüks kumaş ortaya çıkınca gözleri açılıyor. "Oh, vay canına. Cash bunu gördü mü?"

Başımı sallıyorum, parmaklarımı kumaşın üzerinde gezdiriyorum. Dün bana ne istediğimi sorduğunda tek isteğim olabildiğince geleneksel bir düğündü. Hiç değilse, hayatım planladığım partiyi istiyordum, nişanımızı yapsaydım Vitus'un arzularını tatmin etmek için bir kısmını feda etmek zorunda kalacağım partiyi.

Cash kabul etti, ancak planlamanın yarım günden fazla sürmemesi şartıyla. Onunla olan işlerin neden bu kadar zamana duyarlı olduğundan emin değilim ama ne olursa olsun, gerekli tüm bağlantılar zaten telefonumdaydı ve bütçe sınırlamam yoktu.

Bir soruna yeterince para harcadığınızda ne kadar çok şey başarabileceğinizi görmek şaşırtıcı.

Makyajıma son rötuşları yaptıktan sonra Zephyr'i banyodan çıkarıp, derme çatma bir giyinme odasına dönüştürdüğüm Aziz Leonard'ın iş ofisine kadar takip ediyorum.

"Demek dansçısın?" diye soruyor, ben şortumu ve atletimi çıkarırken ellerini arkasında kavuşturarak.

"Öyleydim. Bale ve tap, ama çoğunlukla birincisi."

"Geçmiş zaman." Başını sallayarak dudaklarını büzüyor ve odaya göz . Daha önceki samimiyetine rağmen, kız şimdi gergin görünüyor ve burada kiminle durduğunun yeni mi farkına vardığını merak etmekten alamıyorum. "Şimdi ne yapıyorsun?"

Bir yanım onun balenin geçmişimde kaldığı düşüncesini düzeltmek istiyor çünkü dansı sonsuza dek bıraksam bile aslında beni asla terk etmez. Önem verdiğiniz şeylerin tohumları, onları her gün sulayamadığınız için filizlenmeyi bırakmaz; bundan çok daha dayanıklıdır.

Yine de, kamusal kişiliğimin bir parçası, on sekiz yaşındayken baleden *resmen* emekli olduğum gerçeğine dayanıyor. Ama ona *neden* ayrıldığımı söylemek zorunda .

Boğazımı temizleyerek, içinde ametist bir damla kolye ve ona uygun küpeler olan büyük, kare kadife kutunun kapağını açıyorum. Aile yadigârını kaydırarak çıkarıyorum ve aynada tenime değen mor taşa hayranlıkla bakıyorum.

En güvenli seçeneğin olduğuna karar vererek Zephyr'e "Şu anda iki arada bir deredeyim," diyorum. En dürüst seçenekten bahsetmiyorum bile.

İki yıl önce Boston Üniversitesi'nden aldığım işletme diploması, yarım düzine harap pointe ayakkabım ve geçmişimin iskeletleriyle birlikte toz toplayarak büyükannemin dairesinin tavan arasında bir yerde duruyor.

"Bir şeyleri çözmeye mi çalışıyorsun?" "Onun gibi bir şey."

Gülümsüyor ve ben de yansımasını yakalayıp kalbimin buzlu kenarlarını bir süreliğine eritmesine izin veriyorum. Daha önce hissettiğim kıskançlık, organın geri kalanını sıcak tutuyor ve bana her an dönebileceğini hatırlatıyor.

Ametisti boynuma sabitliyorum, ardından küpeleri takıyorum, aynada yüzümü çevirirken saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum.

Kuru temizleme poşetine doğru ilerleyerek elbisenin fermuarını sonuna kadar açıyorum ve Zephyr sürünerek elbiseyi plastikten çıkarmamda bana yardım ediyor, ardından mücevherli treni elbisenin arkasına yarım daire çizecek şekilde yerleştiriyor.

İçeri adım attığımda eğilip korseyi kalçalarımın üzerinden çekiyorum, sütyenimi çıkarırken kolumu göğüslerimi örtmek için kullanıyorum. Kolsuz korse üzerime tam oturacak şekilde dikilmiş, göğüslerimi ametisti kucaklayacak şekilde yukarı itiyor ve balo elbisesi gibi belimden dışarı taşıyor.

Zephyr'in parmakları serin, beni bağlamak için eğilirken belimi sıyırıyor. Göğsümde bir minnettarlık kıvılcımı alevleniyor, ona doğru yayılan sıcaklıktan faydalanmak istiyorum ama bulamadan an sona eriyor.

Daha önceki duygularımdan dolayı duyduğum suçluluk, içimde taşan bir kara duygu kazanı gibi fokurduyor ve bana iki kez baş parmağıyla onay vererek uzaklaşmasını izliyorum.

Gözlerim kısılmakla tehdit ediyor, güvensizlik suçluluğun önüne geçiyor. Hiçbir yabancı bu kadar nazik ve davetkâr değildir. En azından benim tecrübelerime göre. Benden bir şey talep etmesini ya da burada benimle birlikte başka kimsenin olmamasından faydalanmasını bekliyorum.

"Şey, sen..." Sözünü kesiyor, kahverengi gözleri formumun üzerinde gezinirken neredeyse saygıyla bakıyor.

Yutkunuyorum, sessizce cümlemin sonunu dolduruyorum. *Şişmiş. Solgun.*

Ölüme götürülen bir mahkum gibi.

Kadınla konuşmayalı yıllar oldu ama annemin hakaretlerini sanki burada durup kendi fısıldıyormuş gibi duyuyorum.

Zephyr çömeliyor ve bir eliyle trenimi düzeltiyor. "Çok güzel görünüyorsun. Cash ona neyin çarptığını anlamayacak."

İltifatı yanaklarımda bir kızarıklığa yol açıyor ve bunu saklamak için başımı eğiyorum. Birkaç dakika sonra rahibi kontrol etmek için izin istiyor ve ben de sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes alıyorum.

Bu aslında Vitus'la evlenirken planladığımdan çok da farklı değil, tek fark mihrapta bekleyen aynı damat olmayacak. Vitus'u tanımak için harcadığım yıllar, onun tuhaflıklarını öğrenmek

ve hoşlanmadığım şeyler ve onu istediğim şeyi yapması için nasıl manipüle edeceğimi bulmak artık biraz boşa gitti.

Cash ile baştan başlamam gerekecek. Onu neyin geçirdiğini bulmalıyım. İçimde bir şey kasılıyor, bunu yapamayacağımdan korkuyorum. Bundan sağ çıkamayacağımdan korkuyorum.

Yine de saçımdaki şeffaf, kapüşonlu örtüyü tutturmayı ve her bir kıvrımı özellikle omuzlarıma yerleştirmeyi bitiriyorum, ardından cemaatin normalde ayin için toplandığı nefe doğru ilerliyorum.

Pırıltılı siyah danteller peçeden omuzlarımı ve kollarımı kaplıyor ve attığım her adımda etrafıma yayılıyor, sanki kötülük kutsal salonlara doğru kanıyor. Çevresel görüşümün tamamını dolduruyor, mermer zemini ve arasında büyüdüğüm çiçekli duvar kağıtlarını maskeliyor.

Nefin kapıları kapalı ve ben de kapıların hemen dışında durup sinirlerimi topluyorum. Bu günü tam olarak böyle hayal etmemiştim - tek başıma evleneceğimi düşünmemiştim- ama sanırım hayatta daha kötü şeyler de var.

Geri dönüp telefonumu almak ve kız kardeşlerimi davet etmek istiyorum. Üzülürlerdi ama en azından kendimi bu kadar yalnız hissetmezdim, sanki biri vücudumun kabuğundan önemli organlarımı çalmış ve yerine donmuş hava koymuş gibi.

Ama haftalardır aramadıkları ya mesaj atmadıklarını kendime hatırlatarak bunu yapmıyorum. Eğer burada olmak isteselerdi, bana

Ve bu Elena'nın düğününe katılmamız gibi bir şey değil. Ya da Stella'nın lise mezuniyetine. O zaman neden şimdi benimle burada olsunlar ki?

Elim , bronz kapı kolunu sıyrıyor, sonra biri arkamdan omuzlarımdan tutup beni yan taraftaki bir oyuğa itiyor.

Papà'nın karanlık gözleri beni etrafında döndürüp duvara doğru iterken benimkileri buluyor.

"Burada ne halt *ediyorsun*?" Hâlâ yalnız olduğumuzdan emin olmak için omzunun üzerinden bakarak tıslıyorum. Sanki bu riski göze alacakmış gibi. "Ne yani, kendi kızımın düğününü kaçıracağımı mı

sanıyorsun? Ben

Küçüklüğünden beri bu günün hayalini kuruyordun, Ari."

Boğazımda bir inançsızlık düğümleniyor. "Nasıl dışarı çıktın ki?"

"Bu geçici bir durum. Sadece bir saatim var ve dışarıda beni bekleyen iki memur var." Arkasına yaslanıyor ve takım elbisesinin pantolonunu kaldırarak ayak bileğine sarılı hantal bir monitörü ortaya çıkarıyor. "Ama seni kutsamaya geldim, *cara mia*."

Boğazıma düğümlenen beyzbol topunu yutuyorum. "Ama Vitus'la evlenmeyeceğim-"

Elini sallıyor. Takım elbise ceketinin içine uzanarak kırmızı güller, menekşeler ve uçları kıvrılmış geniş yapraklı pembe çiçeklerden oluşan küçük bir buket çıkarıyor. Ellerimi ellerinin arasına alarak bana bir gülümseme veriyor ve bu gülümseme ona o kadar yabancı geliyor ki - onu *daha önce hiç* görmediğim kadar sıcak ve yumuşak - orada öylece durup kalbimin birkaç atışı boyunca bakakalıyorum.

"Kız kardeşlerin burada değil, değil mi?"

Başımı sallıyorum, utanç yanaklarımı boyuyor, ama o sadece başını sallıyor.

"Güzel, güzel. Olmalarına gerek yok. Aslında, bunu onlardan saklamamı istiyorum. En azından kısa bir süre için. Yapabiliyorken balayı döneminin tadını çıkar."

Buketi parmaklarımın arasına sıkıştırıp göğsüme bastırıyor, sonra da sert ve nasırlı elleriyle çenemin alt tarafını kavıyor. Dokunulamayacak kadar sıcaklar ve ateşi var endişelenerek geri çekilmeye çalışıyorum ama beni sıkı sıkı tutuyor.

"Bu hayatta seni nasıl hayal kırıklığına uğrattığımın haddi hesabı yok," diyor sert bir sesle.

Asit midemde yanıyor, kaslarımı eritiyor.

"Eğer seni bu çıkmazdan, bu canavarın erişiminden , kurtarırdım."

Hiçbir şey söylemiyorum çünkü neden beni bu işin dışında tutamıyor? Kendi isteğim dışında biriyle evlenmemin tek nedeni, beni Vitus'la ilişkiye zorlaması ve Cash'e bu ilişkiye girme fırsatı vermesi.

Rafael Ricci tüm bunları durdurmak isteseydi, hapishaneden bile durdurabilirdi.

Sorun da bu zaten.

Gerçekten istemiyor. Sanki her şeyi telafi edecekmiş gibi bana güzel sözler söyleyerek suçluluk duygusunu biraz olsun hafifletmek istiyor.

Peki ben neden buna kanıyorum?

"Babam bana nasıl özür dileneceğini öğretmedi. Korkarım nereden başlayacağımı bilmiyorum. Tek bildiğim, eğer her şeyi baştan yapabilseydim, seninle geçirdiğim zamanın tek bir saniyesini bile boşa harcamazdım. Ailemizi bir arada tutmak ve annemin hep sahip olmayı dilediği değerleri sana aşılama için daha çok çabalardım."

Ses tonundaki samimiyet boğazıma kadar ulaşıyor, yıllarca ihmal ve nefretin içime ektiği zehirli çiçekleri kökünden söküp atıyor. Kız kardeşlerimin ve *la famiglia*'nın gölgesinde büyümekten ve sahnede olmadığım sürece asla görülmediğimi ya da yeterince iyi olmadığımı hissetmekten.

Baleyi bıraktığım için duyduğum kızgınlığı eritiyor, hastalıklı duygularımı yumuşak, nemli bir yağmur gibi serpiyor. Bir anlığına, babamın bana beni seviyormuş gibi baktığına inandım.

Ailemizin bu hale gelmesinden dolayı kalbinde bir pişmanlık olduğuna inanıyorum. Onun burnunun dibinde *benim* başıma gelenler için de.

Ya da belki de hüsnükuruntu. Belki de hayatımın bu bölümünü geçip tamamen yeni bir bölüme adım atmadan önce ona inanmak istiyorum.

Bir kez olsun şüpheden yararlanmak ve bunu ona da uygulayabilmek istiyorum.

Yine bir çocuğum, o bir farenin diz kapaklarını patlatırken ofisinin kapısının önünde duruyorum, yeni öğrendiğim glissade'i babama göstermek için bekliyorum, dikkatini çekebilmemin tek yolunun bu olduğunu biliyorum. İçerideki her boğuk atışta kalbim parçalanıyor ve haksız yere suçlanan bir adamın kan donduran çığlıkları, hayatımın geri kalanında ayağım beşinci pozisyonundan her geçtiğinde duyacağım şey.

Yine de orada durup bekliyorum, çünkü Papà'dan gelen her şey Mamma'dan aldığımdan daha iyi olmalı.

Ve şimdi buradayım, içten ciddi olmadığını bilsem bile vermek istediği her şeyi kabul ediyorum.

olamazsın.

Nefin içindeki org çalışmaya başlayıp benim işaretimi verdiğinde derin bir nefes çekiyor. Eğilerek yanaklarıma birer öpücük konduruyor, sonra geri çekilip ellerini ceplerine sokuyor.

"Tavsiyemi dinle, Ariana. Gülleri koklamak için durma," diyor, bakışları bir anlığına dalıyor, rahatsızlığı belli oluyor. "Hayatının en güzel saniyeleri sen küçük anların tadını çıkarırken geçip gider. Başka hiçbir şey yapmıyorsan, gözlerini büyük resimden ayırma. Bu şekilde diğer tarafa geçmeyi başaracaksın."

O bir çeşit teğet geçerken kaşlarım çatılıyor ve org müziği daha da yükseliyor. Daha ısrarcı. Boğazımı temizleyerek yumruğumu buketin etrafına sıkıyorum ve oyuktan çıkıp kapının kolunu kavrayıp çekerek açıyorum.

Papa takip etmek için hamle yapmayınca duraksıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Sen gelmiyor musun?"

Başını iki yana sallar. "Korkarım geri dönmem gerek."

Gözleri benimkilerin yanından kayıyor ve Cash'i mihrapta görüyorum, minberin üzerindeki tonozlu tavana boyanmış duvar resmine karşı karanlık bir siluet. Gölgelemin arasında Papa'yı görebildiğini sanmıyorum ama yine de kaşlarına tehditkâr bir bakış yerleşiyor.

"Oraya gitsem iyi olacak."

hiçbir şey söylemiyor ve arkamı döndüğümde çoktan ortadan kaybolduğunu fark ediyorum. Acı kalbimi sarıyor, patlayacakmış gibi hissedene kadar sıkıştırıyor, ama onu görmezden geliyorum ve yine de koridorda solo yürüyüşe başlıyorum.

Bir ayağımı diğerinin önüne atmaya odaklanıyorum, yüksek, kubbeli tavanın ve sıraların üzerindeki karmaşık altın-beyaz kemerlerin süslü güzelliğinin tadını çıkarıyorum. Küçüklüğümde beri bu kilisede evlenmeyi hayal ederdim. O zamanlar damat konusunda gözüm biraz daha ama şimdilik alabildiğimi alacağım.

Ben yaklaştıkça Cash'in yüz ifadesi her zamanki soğukkanlılığına bürünüyor ve bu başka birini tedirgin etse de ben bu normalliğe tutunuyorum. Kıvrıkcık gri saçlı bir rahip, elinde açık bir Yeni Amerikan İncili ile onun hemen ötesinde duruyor.

Cesaretlendirici bir gülümseme veriyor ve Cash bana doğru ilerleyerek yüzümün yarısını kapatan şeffaf siyah kapüşonu çıkarıyor. Kalbim göğsümün içinde düzensiz bir şekilde çarpıyor ve bir an için onun bunu duyabileceğinden endişeleniyorum.

Rahip kutsal evlilik hakkındaki konuşmasına başlarken zengin, koyu kahverengi gözleri gözlüklerinin camlarından bana bakıyor. I

Çiçeklerimi o kadar sıkı kavıyorum ki ellerim yanmaya başlıyor, avuçlarımda alışık olmadığım bir kaşıntı yayılıyor.

Cash'in zekice altında yüzüm ısınıyor; bir saniye bile kafasını çevirmiyor ve kanımın yükseldiğini, yüzüme dolduğunu hissedebiliyorum.

"Ne?" Mırıldandım. "Elbiseyi beğenmedin mi?"

"Biraz," diye cevap veriyor, sesi de bir o kadar alçak. Rahip kendi küçük dünyasında devam ediyor. "Bana uygun geldi."

Kaşlarından biri kalkıyor ve başını eğiyor. Bakışları alçalıyor, daha önce olmayan bir sıcaklıkla yüzüme dönmeden önce formumun üzerinde gezinirken içimi yakıyor.

"Altında ne olduğunu görene kadar bekle." Sırıtarak ayaklarımı ona doğru yaklaşıtıyorum. Çünkü görünüşe göre dersimi henüz almamışım.

Boğazı çalışıyor ve rahibe bir bakış fırlatıyor. "Altında ne var?"

Sırıtişım genişliyor. "Hiçbir şey."

Gözbebeklerinin etrafındaki açık turuncu halkalar benim alayım la canlanarak tutuşmuş gibi görünüyor. Reddedilişinin anısını yumuşatıyor, ağzı ne derse desin bedeninin beni reddetmeyeceğini kanıtlıyor.

En azından sonsuza kadar değil.

"Anladığım kadarıyla takas edecek yüzüğünüz yok?" diye sorar rahip ve Cash sadece bir kez başını sallar. Rahip devam ederek İncil'inin bir sayfasını çevirir, sonra da kapağını kapatır. "O zaman, sanırım, Massachusetts eyaletinin bana verdiği yetkiyle, Tanrı'nın huzurunda ve" -duraksar, boş odaya bakar- "arkadaşların ve ailenin ruhuyla, sizi karı koca ilan etmek benim için büyük bir ayrıcalıktır. Cassius, gelinini öpebilirsin."

Dudaklarımın kenarında sinirlerim vızıldıyor ve onları ıslatmak için dilimi dışarı çıkarıyorum. Biraz başım dönüyor, tüm bir sonraki adımına geçmeye hevesli bir şekilde ilerlerken görüşüm yüzüyor.

Cash'in kaşları daha da çatıldı ve içimden bir parça söndü çünkü tören sırasında ondan daha fazla şey alabileceğimi umuyordum. Dün aldığım orantısız gülümseme gibi, ama o

tüm bunları dışa dönük bir duygu kırıntısı olmadan atlatmaya kararlı görünüyor.

"Biraz konuşabilir miyiz?" diye soruyor rahibe, o da başıyla onaylayarak sunaktan iniyor ve odanın kenarındaki çıkışa yöneliyor.

Yalnız kaldığımızda hareket ediyor, sağ elini sol kalçama dayayıp beni içine çekerken yer değiştiriyor. Nefesim kesiliyor, sıcaklık sarmaşık gibi içime yayılıyor. Nabzım dağılıyor, elini yukarı kaydırıp başımı arkaya yatırırken güneye gidiyor.

Gözlerim kapanırken dudaklarım refleksle ayrılıyor. Bekliyorum.

Topuklarımın içinde, ayak parmaklarım tabanlara doğru kıvrılıyor. Nefesim daralıyor, yumuşak ve kesik kesik soluk alıp veriyorum.

Alt dudağımı okşuyor, ben de diş macununun naneli tadını alarak havayı içime çekiyorum.

Daha fazlası için hazırım.

Ama ağzının benimkine çarptığını hissetmek yerine, çiçekleri yumruğumdan koparıp zemine fırlatıyor. İrkilerek gözlerimi açtım, geniş ve kararsız. Eli dudaklarıma çarpıyor, basınç o kadar sert ki dişlerim oradaki eti kesiyor ve ağzımı bakır tadıyla dolduruyor.

Pozisyonumuz bir kolumu yanıma hapsediyor ve kaçmaya geri çekiliyorum.

Yüz ifadem sertleşiyor, onunkiyile eşleşiyor.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" diye hışırıyor, elimi tutup sıkarak görüş alanına sokuyor.

Başparmağımla işaret parmağım arasındaki deri vadisi kırmızı ve yamalı, yüzeyde neredeyse yarı saydam cepler kabarcıklar oluşturuyor.

Ne be?

"Zehir çok tatlı," diyor Cash benden uzaklaşmadan. "Orijinal değil ama sevimli. Yine de itiraf etmeliyim ki senden daha fazlasını beklerdim, benim küçük kâbusum."

Bu ani ve asılsız lakap beni kızdırdı.

Konuşmama izin vermiyor ama yine de deniyorum çünkü benim de onun kadar kafam karışık. "Ben-"

"Şşşt," diye mırıldanıyor ve şimdi sinirlerim tamamen farklı nedenlerden dolayı tüm silindirlerde ateşleniyor.

Alarm varlığıma sızıyor ve kendimi tekrar onun elinden kurtarmaya çalışarak geri çekiliyorum.

"Gülleri koklamak için durma," dedi babam.

Bunu gerçek anlamda söylediğini fark etmemiştim.

ARIANA hastanedeki muayene masasının kenarına oturmuş, bacaklarını ileri geri sallarken bir hemşire onun hayati değerlerini ölçüyor. St. Leonard'dan ayrıldığıımızdan beri yüzündeki şişlik önemli ölçüde inmiş olsa da zakkumla doğrudan temas eden elleri hâlâ kıpkırmızı ve her yeri su toplamış durumda.

Çok rahatsız görünüyor. Acil servise geldiğimizden beri birkaç saniyeden fazla kıpırdamadan oturamıyor, tırnaklarını birbirine sürtüyor ve benden başka her yere bakıyor.

Gördüğüm en suçluluk duygusu.

Hemşire bir stetoskop takıp diyaframı karnına bastırarak, "Kıpırdamadan durun ve birkaç yavaş, derin nefes alın," diyor. "Çiçeklerden herhangi birini yutmadığınıza emin misiniz? Zakkumun *her* parçası zehirlidir, biliyorsunuz - sapları, yaprakları, hatta özsuyu bile."

Küçük kabusum başını sallıyor ve kulağının arkasına sıkıştırdığı yerden bir parça saç düşüyor. "Sadece dokundum."

Hemşirenin sırtına geçebilmesi için öne doğru eğilirken elbisesinin dantelleri masanın üzerindeki kâğıtları çiziyor. Değişimle birlikte bakışlarımız kilitleniyor ve yüzünün düzlemlerini inceliyorum, açılırları hafızama kaydediyorum ki daha sonra geri dönüp analiz edebileyim.

Avukatlar insanları okumak için eğitilirler. Jüri üyelerini seçerken yardımcı olur ve bir savunma stratejisi seçerken belirleyici faktör olabilir.

Şu anda içgüdülerim onu terletmemi söylüyor. Ariana o kadar gergin ki, küçük güzel dudaklarından bir itiraf koparmak için çok fazla şey gerekeceğini sanmıyorum.

Gözlerim dalıyor, pelüş ağzının üzerinde geziniyor. Pişmanlık damarlarımda dolaşıyor, keşke kilisede de onu öpme şansım olsaydı, hiç değilse bunu yaptığımı söyleyebilseydim diyorum.

Ama tek bir tat yeterli olmazdı ve sırf beni yutmak istiyormuş gibi bana sağlamak için pozisyonumu tehlikeye atardım.

Yapsa da umursayacağımı sanmıyorum ve bu çok büyük bir sorun.

Destansı boyutlarda bir kabus ve sizi hafif bir uykudan uyandıran türden değil. Ariana sizi derin bir uykudan keskin pençeleriyle çekip çıkaran türden bir kabus ve hayatınızın geri kalanını onun geri dönmesinden korkarak omzunuzun üzerinden bakarak geçiriyorsunuz.

"Resmi teşhisi doktora bırakacağım," diyor hemşire, ayağa kalkıp aletlerini cebine koyarken. Sanki rahatsızlığı olan benmişim gibi dönüp bana bakıyor. "Ama ciğerlerinizin sesi harika geliyor Bayan Primrose."

Bayan Primrose. Memnuniyet göğsümde zonkluyor ve Ariana'nın cam gibi bakışlarını bir sırtışla karşılıyorum.

"Bu harika bir haber. Daha balayına çıkmadan gelinime bir şey olmasını hiç istemem."

Ariana gözlerini deviriyor ve bir avucunu elbisesinin payetli korsesine bastırıyor. Bunu yapmak dikkatimi aşağı çekiyor ve göğüslerinin yükselip alçalmasını, neredeyse kıyafetten dışarı fırlamasını izlerken dişlerimi sıkıyorum.

Başını kaldırıp bir kaşını kaldırıyor ve ben de sandalyemde daha dik oturuyorum.

"Bu çok kötü olur," diyor hemşire, bana doğru yaklaşıp çilek sarısı saçlarından bir tutamı parmağında döndürürken yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Onu nereye götürüyorsunuz?"

Bakışlarımı esmerin üzerinde tutuyorum. "Bu bir sürpriz."

Hemşire hülyalı bir şekilde iç geçirir. "Sürprizlere bayılırım. Hiç Barbados'a gittin mi? Bu mevsimde çok güzel-"

Homurdanarak keser, kafasını çevirir, gözleri yarıklara dönüşür. Ariana'nın bacağı az önce hemşirenin dizinin arkasıyla birleştiği yerden çekilir ve şok numarası yaparak küçük bir nefes verir.

"Özür dilerim," diyor, eli göğsünde çırpınıyor. "Bacak spazmı."

Acil servis doktoru nihayet içeri girdiğinde hemşire profesyonel moduna geri döner ve bir buçuk saat sonra Ariana acil servisten bakteriyel merhem ve bir antihistaminik ile taburcu edilir.

Sinirli bir hışımla BMW'min önüne yığıldı. Sürücü tarafına geçip siyah deri koltuğa yerleşiyorum, tam o sırada elbisesi ile boğuşmaya başlıyor, vücudundan sökmeye çalışıyor.

Korsenin bağcıklı arka kısmına ulaşmaya çalışmasını, sonra pes edip kocaman eteğin altına derin bir dalış yaparak onu vücudunun üzerinden yukarı çekmeye çalışmasını sessizce izliyorum. Hayal kırıklığı gözle görülür şekilde artarken gözleri yaşıyor ve ben de konsolun üzerine eğilip bir elimle omzunu arabanın kapısına doğru iterken diğer elimle de bağcıklara uzanıyorum.

Ben bağları çözmeye başlarken tek kelime etmiyor. Parmaklarım ustalıklarla çalışıyor, her yeni seviyede ilmek atıyor ve ipek malzemeyi gevşetiyor.

Her çekiş, dudaklarından çıkan kısa, kesik kesik bir nefesle noktalanıyor ve bunun kanıtı pencerenin içini boyuyor.

Yoğuşma.

Daha sert çekiyorum. Ben onu serbest bırakmaya çalışırken nefesleri sessiz havayı dolduruyor, her biri omurgamdan aşağı bir elektrik kıvılcımı gönderiyor. Sikim pantolonumun içinde tekmeleniyor, çıkardığı zar zor duyulabilen seslerle çok ilgileniyor.

Boğazından yumuşak bir inilti geliyor ve parmaklarım omzuna saplanıyor. Son bağa kadar geliyorum, içimde bir titreme ile çözüyorum ve sonra onu aniden bırakıyorum, sanki alevler içinde patlamış gibi.

Kapıya yaslanıp alnını cama dayıyor. "Doktorlardan nefret ediyorum."

Cevap
vermiyorum.

Umurumda
değil.

"Kayınbiraderim bir tane ve tahammül edebildiğim tek kişi o. Beni ona götürmeliydin."

Eğlence boğazımda düğümleniyor ve birkaç saniye önce sahip olduğum ereksiyonu yumuşatıyor. "Ailene bizden bahsettin mi, Ariana?"

Doğruluyor, cevap vermeden alt dudağını çiğniyor.

Başımı sallayarak gösterge panelindeki çalıştırma düğmesine uzandım ve emniyet kemerimi bağladım. "Bugün senin için kilisede kimse olmadığına göre ben de öyle düşünmüştüm. Seni cinayetle ün salmış bir doktora götürerek hayatımı riske atacağımı neden düşündüğünü anlamıyorum. Özellikle de suikast girişimin başarısız olduktan sonra."

"Denemiyordum-" Dişlerini sıkarak sözünü kesiyor. "Her neyse. İstediginize inanın, *Danışman*."

Bu unvanı bana ulaşmasını istediği bir zehir gibi tükürerek savurması, önceki kızgınlığımı yeniden canlandırıyor. Yolda ilerlerken elim iki parmağımın arasında çenesini kavırıyor.

"Neye inanmam gerekiyor, Küçük Kabus?" "Bana öyle demeyi *kes*."

"O zaman beni haklı çıkarmayı bırak." Onu serbest bırakıyorum ve kollarını göğsünde kavuşturarak nefesinin altından homurdanıyor. "Yirmi dört saatten daha az bir süre geçti ve işler oldukça acımasız, değil mi?"

"Neden beni Vitus'a geri vermiyorsun?"

"Hayır."

Burun delikleri alevlendi. "Seni öldürmeye çalıştığını düşündüğün biriyle evli kalmak mı istiyorsun?"

"Çeneni kapatmanı istiyorum. Tabii bana kayda değer bir şey söylemeyi planlamıyorsan."

Birkaç dakika geçtikten sonra koltuğuna yerleşiyor ve ben otoyola sapıp evime doğru giderken ön camdan dışarı bakıyor.

"Eşyalarımı evimden ne zaman alabileceğim?"

"Çoktan ."

Başını bana doğru çevirdi. "Ne? Yapamazsın, benim bokumu mu karıştırdın?"

Ona baktığımda, gösterge paneline sabitlenmiş ela gözlerinde gerçek bir korkunun parladığını görüyorum. Otuz saniye boyunca gözlerini kırpmıyor ve elleri hafifçe titreyerek kucağında yumruk haline geliyor.

"Her şeyi aldılar mı biliyor musun?"

Sesinin kısılması göğsümde bir endişe mağarası açıyor, ancak bunu görmezden gelmeye çalışıyorum çünkü içindeki oyuncunun beni kandırmasına izin vermeyi reddediyorum.

"Hiçbir fikrim yok. Biz kilisedeyken eşyalarını paketleyip teslim ettim. Onları *gözden geçirmedim*. Ben senin baban değilim."

"Babam olmak istemiyor musun, Avukat Bey?" Alt dudağını dışarı itiyor. Ruh hali değişimleri bana kamçı etkisi yapıyor. "Bana şaplak atmak istemiyor musun? Kötü olduğum için beni cezalandırabilirsin ve bu konuda kendini suçlu hissetmezsin."

"Suçlu hissetmezdim."

"Hayır mı?" Kemerini çözerek koltuğuna yeniden yerleşiyor ve dirseğini aramızdaki konsola dayıyor. Eli dizime düşüyor ve yavaşça yukarı çekerek başparmağını üst uyluğumun hassas kasına bastırıyor. "O zaman neden kendini tutuyorsun?"

"Çünkü ben bununla ilgilenmiyorum. Bununla ilgileniyorum." "Vücudun aksini söylüyor."

Parmak eklemlerim deri direksiyon simidinde beyazlaşıyor, parmaklarım uçları uyuşana kadar kıvrılıyor. Daha yükseğe sürükleniyor, vücudumdaki her tendonu kızgın sıvı arzuyla geriyor.

"Ariana."

Eğilip saçlarını omzunun üzerinden tarıyor. Dudakları kulağımın kabuğunda ıslak ve ateşli. "Sorun . Mücadele etmene gerek yok. Ben artık senin karınım. Senin için yapmam gereken şey bu."

Söylediklerini sadece kısmen dinliyorum. Sikime ulaşip dışarıdan avuçladığında, neredeyse gaza basıyorum.

Binamın güvenlik kapısında durup hızlıca kodu giriyorum ve ardından özel doğru ilerliyorum.

Belirlediğim yere ve elini iterek aracı kapattım.

"Soyun," dedim ona, göğsüm kabararak.

Gözleri parlıyor ve parmaklarını elbisesinin üst kısmına geçirip aşağı çekiyor. Kamusal bir alanda olduğumuzu ve yakalanma ihtimalinin acı verici derecede yakın olduğunu tamamen umursamıyorum.

Belki de onu bu kadar ateşli yapan şey budur. Keşfedilme tehdidi - bazı ilkel, temel dürtülerimizi doyururken izlenmek- yasak olanı harekete geçirir, onu fark edilemez alevler halinde üzerimize gönderir.

Göğüsleri korsajdan kurtulduğunda boğazım düğümleniyor ve daha önce söylediği, altında bir şey olmaması konusunda ciddi olduğunu anlıyorum. Parmak altında hissetmek istediğim koyu pembe tepe noktalarıyla şımarık ve yuvarlak bir şekilde zıplıyorlar ve sonra sırtını eğip kalçalarını kaldırarak eteğinin yere düşmesine izin veriyor.

Dün, kendini önüme serdiğinde, bakmama izin vermedim. O resmen benim olmadan önce böyle bir günahın içine girmek istemedim.

Ama şimdi öyle.

Benimkini.

Ve karımla istediğimi yapmakta özgürüm. Nereden başlayacağımı bilmesem bile.

Dantel ve satenden kurtulurken bir ayağını yere koyuyor. Siyah ince topuklu ayakkabılar ve ametist kolye, teninin kızarıklığıyla derin bir tezat oluşturarak üzerinde kalıyor. Acil serviste aldığı alerji sayesinde ellerindeki kabarcıklar azalmış ve parmakları yeniden normal rengine dönmüş.

Arkasına yaslanıyor ve ben de bu hareketi takip ederek bakışlarımın onun üzerine düşmesine izin veriyorum, kalçalarının arasındaki kadınsı vadiye ulaşana kadar her pürüzsüz düzlemi, her yara izini, her çili katalogluyorum. Kukusu tepedeki donuk ışıktaki parlıyor ve bir başparmağıyla aşağı uzanarak benim seyir zevkim için kendini iyice açıyor.

Yaprak pembesi -tıpkı o zakkum çiçeği gibi ve muhtemelen onun kadar zehirli- ve o kadar mükemmel ki, tatmam, dokunmam ve *becermem* için adeta yalvarıyor. Tanrım, bu arzu içimde güçlü bir fırtına dalgası gibi yükseliyor, neredeyse hala ayakta kalmaya çalışan her direnişi boğuyor.

"Beni nasıl istiyorsun?" mırıldanıyor, kendini yavaşça okşuyor.

İzliyorum, onun derinliklerinden bir şeyler çıkaran her hareketi not ediyor, hafızama kaydediyorum. "Aynen ."

Ağzının kenarları hafifçe aşağı doğru dönüyor. "Dokunmak istemiyor musun?"

Tenimde bir ürperti dolaşıyor ama onu bastırıyorum. Başımı sallıyorum. "Seni izlemek istiyorum."

"Beni izlemek mi?"

"Siktir git." İçime çekiyorum, onun uyarılma kokusu arabayı dolduruyor ve kanımı güneye gönderiyor. "Elini kalçalarının arasında, tam o tatlı amcığının üzerinde tut ve boşaldığında nasıl görüldüğünü görmeme izin ver."

Ne söylediğimi bile bilmiyorum, ahlaksızlık kafamda tanıdık ama dilimde yabancı. Yine de hoşuna gitmiş gibi görünüyor, bu yüzden bunu zihnime not ediyorum ve daha fazlası için beynimin içinde arama yapıyorum.

Dudakları aralanıyor, nefesleri sığlaşıyor. Elim kalkıyor, daha iyi görebilmek için tepedeki ışıklardan birini daha yakıyorum. Kıpırmızı yanaklarına, göğsüne akıyor, göğüslerinin tepesinde kovan şekilleri oluşturunur.

Onun parmakları daha hızlı hareket etmeye, klitorisini küçük, dairesel hareketlerle çalıştırmaya başladığında parmaklarım ağrıyor.

"İyi misin, Küçük Kabus?"

Çılgınca başını sallıyor, nefes nefese bir inilti çıkarırken başı pencereye doğru düşüyor. "İnanılmaz."

Heyecan göğsümde spiraller çiziyor, havanın ciğerlerime ulaşmasını zorlaştırıyor.

Tanrım, o çok güzel. Beklemediğim bir şekilde büyüleyici. İşleri karmaşıktırabilecek bir şekilde.

"Daha geniş aç," diye bağıyorum, sinirim sözlerime yansıyor. O da buna uyuyor ve hızını artırıyor.

"Şimdi, seninle oynadığımı hayal et. Seni unutulmanın eşiğine getirdiğimi ve düşmene izin vermediğimi."

"Oh Tanrım."

"Bu konsolun üzerinde diz çöktüğümü ve seni ağzıma aldığımı hayal et. Dilimin her bir yanınızı keşfetmesine izin verdiğinizi."

"Oh lanet olsun. Lütfen, Cash, yapabilir misin-" "Hayır. Şimdi parmaklarını içeri kaydır."

Gözlerini açıyor ve başını kaldırmadan bana bakıyor. "Ha?"

Sabrım tükeniyor, kontrolüm pamuk ipliğine bağlı. "*İçeri*, Ariana. Kendini *gerçekten* becermeni istiyorum. Benim sikimmiş gibi davran ve tarafına damlayana kadar elini sür."

Gözlerini kırıştırıyor, görünüşe göre yeni komut karşısında afallamış. Ön camdan dışarı bakarken, otoparkın bu tür şeyler için en özel yer olmadığı gerçeğini düşünüyor gibi görünüyor ve yüz hatlarında kısa bir tereddüt titreşimi görüyorum.

Ama sonra sırtıyor, dili alt dudağının üzerinde geziniyor. Kahretsin, keşke onu kilisede öpseydim.

Acaba tadı da görüldüğü kadar büyüleyici mi?

"Seni de görebilseydim, rol daha kolay olabilirdi," diyor, açıkta duracak şekilde kayarak, "ben de seni görebilseydim."

"Öyle mi? Aletimi görmek istiyorsun, böylece seni ikiye böldüğünü hayal edebilirsin? Haftalarca yürüyemeyecek, oturamayacak, hatta bacaklarını bile kapatamayacak kadar ağrıyana kadar seni becerdiğimi?"

Dişleri alt dudağına kenetleniyor ve başını sallıyor.

Onu reddetmek istiyorum ama aslında ben de en az onun kadar istiyorum. Pantolonumun düğmelerini çözerek fermuarı indiriyorum ve kendimi serbest bırakıyorum. Tam yumruğumu tabanın etrafına sarıp tek bir bakışla canlandığını hissettiğimde, iki parmağını amına sokarak inliyor.

Dişlerimi gıcırdatarak uzunluğumu çekiştiriyorum, her vuruşu bileğinin pompalanmasıyla zamanlıyorum. Uyarılmasının müstehcen, ıslak sesleri kulaklarımı okşuyor, beni teşvik ve serbest bırakma omurgama çarpıp omurlara doğru yol alırken boğazımda gırtlaktan bir inilti yakalanıyor.

"Tanrım, çok yaklaştım," diye soluyor ve elimi daha hızlı hareket ettirerek onun bir yanardağın kenarından dökülen lavlar gibi hislerin içinde erimesini izliyorum.

"Öyle mi?"

"Evet."

"Kocanızın arabasının ön koltuğuna, birilerinin gizlice izleyebileceği bir yere mi geleceksiniz? Çıglık atıp atmadığınızı görmek için çaresizce izlediği yere mi?"

Elim yılan gibi dışarı çıkıp onunkini bulduğunda ve diğer iki parmağıyla birlikte üçüncü bir parmağı içeri sokmaya zorladığında temel bir kuralı çiğneyerek eğildim. İzinsiz giriş karşısında nefesini tutuyor ama o bu hisse alışmadan kendimi çekiyorum ve başım patlayacakmış gibi hissedene kadar sikimi yumruklamaya devam ediyorum.

Diğer elimi yukarı kaldırarak tahrikini güzel dudaklarına bulaştırıyorum ve o da açılarak rahatsız edici parmağı ağzına alıyor. Emiyor ve dilini etrafında döndürüyor ve şimdi sikimi onun elinin yerinde hayal ediyorum. Aşağıya inip beni sıkı, ıslak sıcaklığının içine almasının ve orgazmı içimde boğmasının nasıl bir his olacağını.

"Yap şunu, tatlı kız. Kocan için gel, ben de senin ne kadar sapkın olduğunu kimseye söylemeyeyim. Bu bizim küçük sırrımız olabilir."

"Ya bunun bir sır olarak kalmasını istemiyorsam?" diye alay ediyor. "Ne de olsa ilgiden hoşlanıyorum ve bu kesinlikle en çok ilgiyi çekiyor."

Anteros'ta sahnede yabancılar tarafından ellenirkenki görüntüleri gözümün önünden geçerek aşına olmadığım bir sahiplenmeyi ateşliyor.

"Umurumda değil."

Parmağımı kaldırarak çenesine doğru kayıyorum, başını itiyorum, böylece cama yapışıyor ve hareket edemiyor. O kendini becermeye devam ediyor, ben de... Korkarım bu, geri garip bir çizgiyi aştım, ama duramıyorum.

Durmak istemiyorum.

"Şu itibaren, senin iğrenç günahlarının tadını ben çıkaracağım.

Başka kimsenin değil."

Miyavlıyor, zevkle titriyor ve benim doruk noktam omurgamın tabanından yukarı fırlıyor, uzuvlarıma ateş ediyor.

"Gel, tatlı kız. Sadece. gibi. Şöyle. Yüzümü ıslatmak istediğin gibi koltuğu da ıslat."

Ağlamakla inlemek arasında bir yerde, arabanın sınırları içinde sınır tanımayan bir ses çıkarıyor. , elime dökülüyor ve görüşümün köşeleri bulanıklaşırken serbest bırakmaya çalışıyorum.

Zor nefes alarak geriye doğru yığılıyoruz ve o yüzünü buruşturarak geri çekiliyor. Konsola uzanıp bir mendil çıkarıyorum ve kendimi siliyorum. Aynı şeyi yapmak için parmaklarını oynattığında onu görmezden geliyorum, aletimi pantolonumun içine sokuyorum ve kapımı iterek açıyorum.

"Temizlik yapma."

Yanına gidip kolu çekiyorum ve o da kendini ani güneş ışığından korumak için bir elini kaldırıyor.

"Evine bu şekilde yürümemi mi istiyorsun?"

"Bir dahaki sefere beni öldürmeyi düşündüğünde az önce ne kadar iyi geldiğini hatırlamanı istiyorum."

CASH'IN TAŞIMACILARI tüm eşyalarımı misafir yatak odalarından birine koydular, bu yüzden asansör çatı katına açılır açılmaz onları aramak için fuayeye koştum.

"Nereye gittiğini bile bilmiyorsun," diye sesleniyor ben koridorda kaybolurken, rastladığım her kapıya bakıyorum.

Düzinelerce var, her biri bir öncekinden farklı bir odaya açılıyor - ev ofisi ve spor salonu, çamaşır odası, ağır ahşap kitap raflarıyla kaplı bir çalışma odası ve üstünde kristal bir sürahi bulunan küre şeklinde bir araba. Birkaç yatak odasının önünden geçiyorum, krem rengi duvarlar

Daire boyunca ve tavandan tabana devasa pencereler her şeyi beklediğimden daha büyük ve daha parlak hale getiriyor.

Büyükannem kira kontratını bana devrettiği için yaşadığım köhne, eski çatı katı düşünöldüğünde, sanırım bu teknik olarak bir yükseltme. Ve kesinlikle lüks ve bir araya getirilmiş, sanki Cash bir *Architectural Digest*'in sayfalarını açmış ve ilk mermer zemini ve özel altın İtalyan musluklarını takmış gibi.

Arka taraftaki dar koridorun sonunda gözlerden uzak bir döner merdiven var ve yeni kocam beni durduramadan merdivenden çıkıp gözden kayboluyorum. Gelinliğim ayaklarımın dibinde sallanıyor, daha önce arabadan çağrıldığım aceleyle geri giymiştim.

Az önce o otoparkta yaptıklarımızı düşündükçe yanaklarımı öfkeli bir sıcaklık kaplıyor. Sanal yabancılarla bu tür buluşmalara alışık olmadığım için tam olarak utanç değil.

Ama ilk defa birisi için *böyle* bir performans sergiledim. Ve ilk kez bu keyif aldığımı hatırlıyorum.

Bana neredeyse hiç dokunmadı, hiçbir şey söylemedi bile, ama yine de gözlerini ateşe veren dile getirilmemiş arzu neredeyse beni kendi başlarına uçuruyordu.

Üst kattaki koridordan ilk kapıyı seçip açıyorum ve kendimi içeri kapatıyorum, neyse ki doğru yatak odasına benziyor. Versace bavulları beyaz ve altın rengi mobilyaların üzerine yığılmış ve kutular yerlere dizilmiş.

Endişe tüylerimi diken diken ediyor ve eşyaları nereye koyduklarından emin olamadan kutuları karıştırmaya başlıyorum. Eşyalarınızı düzenleyecek zamanınız olmadan başkalarının taşımasına izin vermenin sorunu, hiçbir şeyi nasıl kategorize edeceklerini bilmemeleri ve sonra elemek zorunda kalmanızdır.

Asla katlanmaması gereken bir elbise ile Dyson saç kurutma makinesi var. Tangalar ve cam eşyalar, resital kupaları ve kurdelelerle eski bir kırkama yorgan.

En kötüsü de yatağın ayakucundaki püsküllü sedirin üzerinde duran küçük bir kutu. Bandını sıyrıp kapaklarını geriye doğru kıvrıyorum ve boğazımın ortasında sert bir düğüm katılıyor, artık oksijenin geçmesine izin vermiyor.

Birkaç mücevher parçası içeride saklı -Nonna'nın aile yadigârı nişan yüzüğü, babamın on altıncı yaş günüm için bana gizlice aldığı inci kolye ve üniversite mezuniyet hediyesi olarak kendime aldığım safir küpeler.

Kutunun alt kısmı buruşturulmuş kâğıt parçalarıyla kaplı. Kırmızı ruj ve siyah mürekkeple lekelenmiş, kelebek şeklinde kesilmiş kâğıtlar.

Midem bulanıyor, çaresizlik içime işliyor. Bunlar Nonna'nın tuvaletinin arkasında sakladığım, iki kapsülle birlikte küçük metal bir kilitli kutuya koyduğum notlar.

Eskiden öyle olduklarını düşünsem de onlar aşk notları değil. Onlar tamamen nefretle karalanmış anekdotlar ve annemin el yazısının bir sayfaya döküldüğünü ve bana asla bir şey olamayacağımı hatırlattığını hatırlamak için birini elime almama bile gerek yok.

Her gece yatmadan önce bana bir tane verdi. Yeni bir güvensizlik, yeni bir eleştiri, kendimden nefret etmem için yeni bir yol. Benimle birlikte çarşafın altına girdiğinde daha iyi olanları bile her zaman kirlenirdi, bana bir gün ailemizin adına layık olabilmem beni dünyanın kötülüklerinden arındırması gerektiğini söylerdi.

Boğazımdaki safra yükseliyor ve parmağımı mavi kapsüllerin üzerinde gezdiriyorum, Stella ve ben Elena'yla birlikte kaldığımız yaz onları kayınbiraderimin evinden nasıl aldığımı hatırlıyorum. Annemi bulup onları kullanmayı nasıl planladığımı, ama bunun yerine burada tozlanıp durduklarını.

Zehir zaten onun için yeterince tatmin edici bir son olamazdı.

Çok sıradan, doğal bir sonlanmaya çok yakın. Zaman içinde acı çekmesini izlemek için güzel bir yol, ama çok daha kötüsünü hak ediyor.

Gerçi Cash'te işe *yarayabilir*. Yeterince kolay ve biri onu bulana kadar benim çoktan gitmiş olma olasılığım oldukça yüksek. Ayrıca, Kal'ın cesetten benim için kurtulabileceğine eminim.

Ama o zaman kız kardeşimle yüzleşmek zorunda kalırdım. Şiddetin sadece yatak odasına ait olduğuna inanan tatlı, uysal Elena. Zaten olduğundan daha fazla endişelenmesini istemiyorum.

Sanki endişe bir şekilde sonucu değiştirmiş gibi.

Cash kapıyı çalmadan yatak odasına giriyor, dikkatini bana vermeden önce odanın içinde donuk bir ifade takınıyor. Gömleğinin yakasını düzeltiyor, smokininden lacivert bir düğme, gri bir elbise pantolonu ve gözlüklerini giymiş.

Siyah kravatı boynunda gevşek bir şekilde asılı duruyor ve kapsüllerden birini parmaklarımın arasına sıkıştırarak bu adam hakkındaki duruşuma karar vermeye çalışıyorum.

Ondan etkilendim. O tel çerçeveli gözlüklerde ve o inanılmaz keskin çenede kalçalarımı şehvetle sıkımda neden olan bir şeyler var.

Ama Papa'nın onu daha önce zehirlemeyi şekilde başarmış olmasına da aldırmazdım. Bunu kendim de denemekten çekinmezdim, bu yüzden kilisede gerçekte neler olduğunu anlatmaya zahmet etmedim.

Kartlarımı yakın tutmak en iyisi.

"Burası senin odan değil," diyor bir süre sonra, gömleğinin üst iki düğmesini açık bırakarak.

Kutu yığınlarını işaret ediyorum. "Benim odama benziyor."

"Yeni evli bir çiftin ayrı yatması uygunsuz olurdu, sence de öyle değil mi?" -duraklıyor, kollarını kıvrırırken dudaklarını büzüyor ve kollarında belirginleşen kalın, kordonlu damarları ortaya çıkarıyor-

Omuz silkiyorum. "Sanırım bunu sadece biz bilebiliriz."

"Her ne olursa olsun, bunun vicdanımı rahatsız etmesine izin veremem. Her ikimizin de bu çileden geldiğince faydalanmasını sağlamak istiyorum."

Fayda kelimesini duyunca kaşlarım kalkıyor ve o da sanki bunu söylediğini yeni fark etmiş gibi boğazını temizliyor.

"Tabii ki mali ve toplumsal beklentilerimizi kastediyorum. Başka herhangi bir ... faydadan muhtemelen kaçınılmalıdır."

"Oh iyi. Buna hata demenizin ne kadar süreceğini merak ediyordum."

Kaşlarını çatıyor. "Affedersiniz?"

Kutumu yere bırakıp itiyorum, bacaklarımı yere uzatıp ellerimi aralarına yerleştiriyorum ve sırtımı uzun bir esneme hareketiyle kamburlaştırıyorum.

"Bazı erkeklerin böyle bir havası var," diyorum, başımı aşağıya doğru çevirerek.

"Bu titreşim mi?"

"Evet. Bilirsin, özellikle bir kadın pahasına etrafta dolaşmayı seven ama sonra işler biraz fazla yoğunlaşınca geri çekilen ya da hiç gibi davranmaya çalışan türden adamlar." Başımı kaldırıp ona yavaşça bakıyorum. "Bu tanıma uyduğunuzu söylediğim için üzgünüm, *Avukat Bey*."

"Benim bir çeşit çapkın olduğum duymak isteyecek iki kardeşim var." Odaya doğru bir adım atıyor ve bana bakarken çenesini çalıştırıyor. "Yine de senin üzerinde bıraktığım izlenimden hoşlandığımdan emin değilim."

Yine omuz silkiyorum. "Farklı olsaydın hayal kırıklığına uğrardım."

"Farklı." Bana doğru gelmeyi bıraktı ve ellerini onun yanları.

Birkaç dakika boyunca beni incelediğini hissediyorum, ama bakışlarımı yere indiriyorum, gitmesini diliyorum.

Sanki hayal kırıklığına uğrayan oymuş gibi hissetmek hoşuma gitmiyor. Sanki onu hayatımda ondan önceki erkeklerden farklı görmem için bir neden varmış gibi, oysa o sadece bir zamanlar ellerinde olanı aldığını kanıtladı.

"Tamam. Şey, ofise gitmem gerekiyor, o yüzden sanırım... kendinizi evinizde hissedin." Sol bacağına dokunarak bu cümleyi tekrar gözden geçirir. "Burayı kişisel alanın haline getirmen umurumda değil, ama bu akşam seni yatağımda istediğimi bil."

"Beni bunun içinde mi becereceksin?"

Sanırım sadece reddedilmenin acısını arzuluyorum.

Bir süre hiçbir şey söylemiyor ve ben de neden sorduğumu bile bilmiyorum.

Sanırım sadece reddedilmenin acısını arzuluyorum.

"Her gece saat onda hemen uyuyorum. Işıkları açmayacağına ya da senden önce oraya varırsam beni rahatsız etmeyeceğine söz verdiğin sürece sana yatma saati vermeyeceğim."

Yutkunuyorum, olgunluğuma yapılan iğnelemeyi görmezden geliyorum. Nedense geceleri bana dokunmayacağı düşüncesi beni hem rahatlatıyor hem de korkutuyor.

Bir yandan, bunu yapmasının nedeninin gerçekten seks olmadığını düşünmek güzel.

Tek istediği Ricci A.Ş.'yi kontrol etmek.

Diğer yandan, buna inanmak zor. Bir yanım beni sevişecek kadar çekici bulmuyor mu diye düşünmeden edemiyor, gerçi daha önce arabada yaptıklarımız aksini düşündürüyor.

Belki o da bu konuda benim kadar emin değildir.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa ofisimi aramaktan çekinmeyin. Acil durum irtibat numaralarını alt kattaki mutfak adasına bıraktım ve bir şoför sizi gitmeniz gereken her yere götürmek için yanınızda olacak."

"Gidebilir miyim?"

"Size eşlik edebilirler. Yine de bu aşamada aileyi ziyaret etmemenizi tercih ederim. İnanılmaz derecede güçlü ve kötü şöhretli iki aileyi birleştirdiğimizi öğrenen medya bizimle bayram edecek."

"Üst düzey bir avukat ve bir mafya çocuğu, daha az değil."

"Primrose skandallarının en küçüğü, sizi temin ederim."

"Bu yüzden mi avukat oldun? Ailenin yasal sorunlarını hafifletmek için mi?"

"Babam buna bayılırdı ama hayır. Ben öncelikle çevre sorunları ve iş hukuku ile ilgileniyorum. Dürüst olmak gerekirse, işimin yüzde sekseni sadece evrak doldurmak."

"Kasabanın kaba tarafına gelip kendine güzel bir şeyler almana şaşmamalı." Dizlerimi göğsüme çekerek ayaklarımı içeri çekiyorum. "Eminim başka türlü oldukça sıkıcı oluyordur, değil mi?"

"Evet, pekâlâ." Gözleri sertleşiyor. "Artık bu bir sorun olacak gibi görünmüyor. İşleri ilginç kılma konusunda sana güvenebileceğime eminim."

Aklım kapsüllere gidiyor ve bir sırtımayı bastırıyorum.

Dudaklarımı birbirine bastırarak bana tanıdığı hafif özgürlükleri düşünüyorum. Hâlâ ceza almış ve akşam yemeği yemeden odasına gönderilmiş bir çocuk gibi hissediyorum, ama sanırım bu kendi başıma bulabileceğimden daha iyi bir anlaşma.

Papa'nın Vitus'la yaptığı anlaşmadan kesinlikle daha iyi.

"Oh, ve, Ariana?" Cash kapı aralığında duraklar, bir koluyla çerçeveye yaslanır.

Parmaklarım elbisemin dantelinde kıvrılıyor, yarı onun sözlerine tutunuyor yarı da bir an önce gitmesini diliyorum.

"Başka yerde *menfaat* aramaya kalkmayın."

Bayan Cash Primrose olarak geçirdiğim ilk birkaç gün boyunca ne derse yaptım çünkü ben itaatkâr bir ev kadınından başka bir şey değilim.

Yatak odasından başlayarak -bizim yatak odamız sanırım- dört direkli beyaz yatağındaki çarşafları çıkarıp yerine kırmızı ipek çarşaflar ve dekoratif yastıklar koyuyorum. Eğer orada uyumam bekleniyorsa, Nonna'nın evinde olduğu kadar lüks hissetmek istiyorum.

Ve orada uyuyorum, yanıma kayarken Cash'i uyandırmamaya dikkat ediyorum ve sonra güneş doğmadan önce o gitmiş oluyor. Onun geldiğini bilmemin tek nedeni, baharatlı kolonyasının

yatağa yapışıyor, beni sandal ağacı ve narenciye'nin sıcak notalarıyla çevreliyor.

Düğünümüzden bu yana bana dokunmaya teşebbüs bile etmedi ve hayatına kastedildiğinden de bahsetmedi. Bunu biraz endişe verici buluyorum, ancak iyi olmaya ve zamanımı beklemeye karar verdim, ya Papà benimle tekrar iletişime geçecek ve o zehirle ne halt ettiğini açıklayacak ya da bu durumdan başka bir çıkış yolu bulacağımdan .

Bu, meseleleri kendi ellerime aldığım ilk sefer olmazdı. Sonunda *bundan* kurtulmak anlamına gelecekse, onları tekrar kana bulamak umurumda olmazdı. Yeni kocam daha iyi bir seçenek olsa bile, yine de hiç seçim yapmak zorunda kalmamış olmayı dilerdim.

Ayrıca çatı katının her santimini keşfetmeyi kendime görev edindim ve Cash'in hangi odalara sık sık gittiği ve hangilerini işgal ettiği yanılışmasını vermek için ayarladığı oldukça açık.

Mutfak ve ofis bariz görünüyor, ancak buzdolabında stoklanan yiyecekler - atalarımın kalp krizi geçireceği bir sürü vegan ürün ve pahalı şampanyalar - kendi market alışverişini yapıp yapmadığını sorgulamama neden oluyor.

Eğer öyleyse, alıcının gerçek yenilebilir gıdalar satın alması için bir not düşmem gerekiyor.

Alt kattaki oturma odasına pelüş beyaz bir halı serdim, krem ve altın rengi antika mobilyaları aslında sevmediğim ama yine de mekânı canlandıran modern bir dokunuşla vurguladım. Siyah mermer şöminenin üzerinde birkaç cam balerin figürü duruyor ve fuaye ile çalışma odasına Mikhail Baryshnikov ve Anna Pavlova gibi önemli figürlerin birkaç farklı resmini asarak daha önce hiç olmayan yerlere renk ve hayat katıyorum.

Yatak odası, çok titiz bir temizlikçi tarafından korunduğu belli olan tüm mekanın ana varlık kaynağıdır. Takım elbiseleri buharda pişirilip gömme dolaba asılırken, düzinelerce çift ayakkabı ve spor kıyafeti raflarda sıralanıyor. Yatağın karşısındaki beyaz şifonyeri farklı saatler, gözlükler ve cüzdanlar süslüyor, her birinde bir nokta eksik, sanki yanında götürdüğü şeyin geri dönmesini bekliyormuş gibi.

Sırada en-suite banyo var ve ekstra geniş duşla tanışmak için uzunca bir süre harcıyorum, her şeyin farkında olarak

Daha önceki kullanımından kalan yoğunlaşma damlacıkları. Saçlarımı durularken aklım onun çıplak halini hayal ediyor ve burada kendini serbest bırakıp bırakmadığını merak ediyorum.

Avucunun içinde tutarken bile kalın ve uzun olan sikini düşünüyorum ve önümde kendini okşayışını hatırlıyorum - bana - başımı siyah fayanslara doğru eğiyorum ve o kadar sert boşalıyorum ki neredeyse bayılıyorum.

Sonra zihnim beni utanç çukuruna çekmeye çalışıyor, ben de kabinden çıkıp siyah bir mayo ve tayt buluyorum ve özel asansöre doğru ilerliyorum.

Aşağı düğmesine basıp bir süre bekliyorum, hiçbir şey olmayınca kaşlarımı çatıyorum. Bir süre sonra telefonum titremeye başlıyor ve onu çıkarıyorum, Cash'in adı ekranda beliriyor.

"İletişim bilgilerinizi telefonuma ne zaman yüklediniz?" Selam vermek yerine, ondan haber alıyor olmanın ne kadar ferahlatıcı bir his olduğunu söyleyerek hemen sinirleniyorum.

Sadece birkaç saattir ayırınız ve
Onun *gibi*.

Libidonu kontrol altına al, Ariana. Tanrım.

"Sen hidrokortizon iğneni olurken," diye yanıtlıyor. "Nereye gidiyorsun?"

Kaşlarımı çatıyorum, bakıyorum. "Neden bir yere gittiğimi varsayıyorsun?"

"Seni görebiliyorum."

Yüzüm buruşuyor ve başımı kaldırıp tavanda bir kamera olup olmadığını kontrol ediyorum. Asansör kapılarının üstünden küçük kırmızı bir ışık yanıp sönüyor ve bu kadar aptal olduğum için gözlerimi deviriyorum.

Tabii ki burada kameraları var. Benimle aynı dünyanın bir parçası olmayabilir, ama temelde farklılıklar gerçekten algılanamaz.

Aynı lanet madalyonun iki yüzü ve bunun Vitus'tan bir değişiklik olacağını düşündüğüm için aptalım.

Cash dışı karşı agresif olmasa bile, içinde agresiflik olmadığına inanmak için çok fazla şey gördüm.

Cash'in gerçekten ofisinde olup olmadığını ya da bunu dışarı çıkmak için bir bahane olarak kullanıp kullanmadığını doğrulamanın bir yolu bile yok.

onun gibi çekici, güçlü, genç bir adamın sahip olacağı yulafı ekerdi.

Başka bir yerde menfaat söyledi ama ondan aynı sözü alamadım. Karşılığını *almak istersem* elimde kullanabileceğim bir koz bile yok. Resmi üstünlük Cash'te ve o da bunu biliyor.

Duvara yaslanıp bir bileğimi diğerinin üzerinden geçirerek kıyafetimi işaret ediyorum. "Anlayamıyor musun? Valinin Balosu'nda bir grup köhne politikacının hışmına uğramaya gidiyorum."

"Bunun bir şaka olması mı gerekiyordu?" "Komik olduğunu düşünmüştüm."

İç çekişi satırlara yansıyor. "Bu evliliğe özgür iradenle girdin, biliyorsun. Bunun yerine bir Tallerico ile eşleştirilebilirdin ve hiçbir özgürlüğün ya da temsiliyet hissin olmayabilirdi. Neden böyle davrandığından emin değilim."

Ağzım açık kalıyor ve alay ediyorum, öfke göğsümde kabarıyor ve kelimeleri ağzımdan itiyor. "Ben rol yapmıyorum. Ben sadece..." Derin bir nefes alarak kızgınlığımı bastırıyorum, onunla kavga etmenin bana hiçbir olmadığına farkındayım. Beni bu karmaşanın içine sokan o değil. "Bak, sadece biraz kapana kısılmış hissediyorum, hepsi bu. Ben... Ben kafeste pek iyi değilim."

"Seni tutmaya çalışmıyorum, Ariana. Sen de benim kadar iyi biliyorsun bizim bir son kullanma tarihimiz var; ben sadece oraya tek parça halinde ulaşmanı sağlamaya çalışıyorum."

Duraklıyor, buzun bardağa vuruşunu duyuyorum ve bir an için onun yalnız olmadığını düşünüyorum. Rahat ofisinde sıcak küçük asistanıyla oturmuş, içiyor ve uydurduğu sahtekarlık üzerine hayıflanıyor.

Gözlerimin arkası yaşlarla doluyor ve neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Umursamamalıyım ama bana hiç dokunmazken başka birini eğlendirmesi fikri üzücü.

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı sallıyorum, aniden bitkin düşünüyorum. Cevap vermek yerine telefonu çekip ve spor çantamın ön tarafına yerleştiriyorum.

Bir süre sonra asansörün zili çalıyor ve kapılar kayarak açılıp bana geçiş izni veriyor.

Elimi antamın içine , ana bölmede nonnemin evinde tuvaletin arkasında sakladığım diğ er parçayı arıyorum. Pointe ayakkabılarının altında, deri bir muhafazanın içine yerleştirilmiş soğuk metal avucuma bastırıyor ve küçük bir gülümsemeyi bastırıyorum.

Nakliyecilerin Cash'in dairesine getirdikleri eşyalara bu kadar az dikkat etmeleri utanç verici. Yeraltı dünyasını ele geçirmeye çalışırken yanında tutacağı tatlı, masum küçük bir kız aldığını düşünmesi de onun için utanç verici.

Telefonum çalıyor ve eminim ki gitmememi söylemek için arıyor. Muhtemelen bunun bedelini daha sonra ödeyeceğim, ama şu anda gerçekten umurumda değil.

Sadece dans etmek istiyorum.

SINIRLENDİM.

Hayır, bu kelime hissettiklerimi anlatmak için yeterli değil.

İçim, sahipsiz bir mumun balmumu gibi erimiş ve her yere dökülüyor. Eğer Samuel Armas'ın duruşmasına bağlı olmasaydım, şehrin öbür ucunda, küstah karımın izini sürüyor ve onu saçlarından tutup eve sürüklüyor olurdum.

Telefonu erken sonra da kapatmakla kalmadı, bir şekilde onu beklediğim koruma ekibinden de kaçtı.

girişinde.

Burada neler olduğunu düşündüğünü bilmiyorum, ama hiçbir neden yokken bana karşı gelmesine seyirci kalamam. Belki bir *nedeni olsaydı*, biraz daha hoşgörölü olabilirdim, ancak bu noktada, ona koşullarımızın elverdiği ölçüde saygılı davrandığımı hissediyorum ve düpedüz itaatsizlik bana doğru gelmiyor.

Zaten davranış sorunları yaşıyorsa, onu ailemle nasıl tanıştırebilirim, önemli şirket etkinliklerine nasıl götürebilirim ya da Primrose Realty'yi Ricci'den kalan hesap ve varlıklarla nasıl birleştirebilirim?

Çok basit bir istek gibi görünüyordu. Gidemeyeceğini söylemedim. Sadece ona bir şoförün eşlik etmesini istedim. Öncelikle ona göz kulak olabilmek için, ama aynı zamanda Vitus'un ya da babasının pek çok düşmanından birinin onu ele geçirmek için pusuda beklemesi ihtimaline karşı.

Daha önce nasıl idare ettiğinden emin değilim. Sanırım kendisine atanmış adamları vardı ve muhtemelen kız kardeşleriyle iletişim halindeydi, ama yine de. Ona ulaştığımda çoğunlukla zarar görmemiş olması pek de iyiye işaret değil.

Sanki biri gizlenmiş, bir fırsat yakalamak için bekliyormuş gibi.

Belki de paranoyağım. Belki de söylentiler yanıltır ve insanlar Ariana'yı umursamıyordur, çünkü babasının işiyle tek bağlantısı soyadıdır.

Ne olursa olsun, Yargıç Pottifer planlanan tanıkları dinledikten sonra duruşmaya ara verdiğinde, Samuel'i adliyede bırakıyorum ve Zephyr'e sabah yeniden toplandığımızda ona bilgi vermesini söylüyorum. Aslında, Citium davasına her zamanki yoğunluğumu vermiyordum, çünkü oldukça basit ve kuruydu - bu noktada, Pottifer savunma anlaşmamızı reddettiğinden beri sadece duruşmayı sürdürüyoruz ve jürinin ne karar vereceğini görmek için bekliyoruz.

Ortaya çıkıp şüphe tohumları saçmak dışında pek bir şey yapmama gerek yok, bu yüzden Samuel'in ilgisizliğimden duyduğu memnuniyetsizliği görmezden geliyorum ve öğle yemeği için kardeşimle deniz kenarındaki küçük bir lokantada buluşuyorum.

Ama oraya gittiğimde yalnız değildi.

Arka küçük bir kulübede annemizin karşısında oturan Palmer, manikürlü parmağını lamine menüde gezdirirken pencereden limana bakıyor.

Dişlerimi sıkarak bir adım geri atıyorum, deniz temalı restorandan ayrılmaya niyetliyim. Siyah podyumunun arkasından beni fark eden bir garson sırtıyor, kırmızı atkuyruğu saçlarını sallayarak bir menü daha alıyor.

"Bay Primrose! Partiniz çoktan oturdu." Çoktan odaklandığım masaya başıyla işaret ediyor ve ben de sabah internette dolaştığını göreceğim bir karşılık veriyorum.

"Annem ne zaman ?"

Ev sahibesi kaşlarını çatıyor, alt dudağını kemiriyor. "Tam kardeşiniz geldiğinde ortaya çıktı, efendim. İçeri girerken onu pusuya düşürdü. Bu ziyaretler sırasında rahatsız edilmekten hoşlanmadığınızı biliyorum ama onu aynı masaya oturtmazsam beni yönetime şikayet etmekle tehdit etti."

Gözlerimi deviriyorum. *Kaltak*. Gerçi neden daha azını beklediğimden emin değilim. Zengin ve ayrıcalıklı olan annem, son otuz babamın kirli parmağı altında geçirdi ve tek bir güç kırıntısı bile yoktu. Çocuklarını rahat bırakmasını bile sağlayamadı, kendisi koridorda bağış toplama galaları düzenlerken onları kapalı kapılar ardında tacize katlanmaya zorladı.

Hizmet personeline karşı öfkeli bir amcık olmak her zaman onun kendisinden sakladığı gücün bir kısmını geri alma yolu olmuştur. Bu noktada, başka bir yol bildiğini sanmıyorum.

Hostesten menüyü alıp kolumun altına sıkıştırıyorum ve restoranın arka köşesine doğru ilerliyorum, göğsümde gitmem için yalvaran çekimi görmezden geliyorum.

Bildiğim kadarıyla bu, babamın ölümünden bu yana eyalete ilk gelişi; vasiyetindeki mirasını alıp Savannah'ya doğru yola çıktığında. Yine de döneceğini bilmeliydim ve bugün işaretleri fark etmeliydim - güneş tüm öğleden sonra gri bulutların arkasında kaldı.

Burası gündelik bir yer olmasına ve dışarısı yaklaşık altmış derece olmasına rağmen, annem yakası ve ön panelleri kürklü siyah tığ işi bir kazak giyiyor. Her zaman lanet bir rol oynar, ve şu anda,

Sanırım yas tutan zavallı bir dul gibi davranmak istiyor, sanki bu benden bir parça bile sempati toplayabilirmiş gibi.

Bir yıldır sebepsiz yere telefonlarına çıkmıyorum.

Masalarına yaklaştığımda çift dönüyor ve Palmer bir elini omuz hizasındaki saçlarının arasından geçirerek bana özür dileyen bir yüz ifadesi takınıyor. Bu kadının istediğini elde etmek ne kadar ileri gidebileceğinin farkında olarak elimle onu başımdan savıyorum.

Kaçınma konusunda daha iyi değilken, onun varlığı için onu suçlamam ikiyeüzlülük olurdu.

"Ah, zavallı kardeşini öğle yemeği için ektin mi diye merak etmeye başlamıştım," diyor annem, paylaştıkları kabinin karşısındaki sandalyeye kayarken. "Bunu sık sık yaptığını söylüyor, biliyorsun."

Palmer ona ters ters bakar. "İş yüzünden çok fazla program değiştirdiğini söyledim.

."

"Oh, evet, şu lanet olası iş." Gözleri yavaşça üzerimde geziniyor, onaylamayan bakışları parlıyordu. "Asistanınız size hiç mesajlarımı iletiyor mu? Telefonlarıma hiç cevap vermiyorsunuz, bu yüzden onları attığını varsaymak zorundayım."

"Öyle." Metal arkama yaslanıyorum ve kolumu yanımdakinin arkasına . "Ona özellikle söyledim."

Annemin dudakları bükülüyor ve Palmer çizgili hırkasının kolunun arkasına bir sırtış gizliyor.

Gözlerini kısarak cilalı ahşap masaya bakıyor, gözyaşı dökmeye çalışırken alt dudağını titremeye zorluyor. Palmer'a bakıyorum, o da ağzını sert bir çizgiye bastırıyor ve pencereden dışarı bakıyor.

"Annene böyle davranılacağını hiç sanmıyorum."

"Çocukluğumuz boyunca bizi dışladıktan sonra babam öldüğünde bizi terk ettiğin için kendine gerçekten öyle diyebileceğini sanmıyorum."

"Oh, lütfen, Cassius. *Terk edilmek* mi? Ben eve döndüğümde üçünüz de yetişkindiniz. Tıpkı o nankör kız kardeşin gibi konuşuyorsun."

Parmaklarım masadaki gümüş çatal bıçak takımına doğru seğiriyor. "Eski sevgilisi ve arkadaşları tarafından cinsel tacize uğradığını söylediğinde ona inansaydınız size karşı çok daha fazla minnettarlık duyacağını düşünüyorum."

Kelimeleri dilimden iterken kendimi uygunsuz hissediyorum. Bu benim kullanabileceğim bir suçlama değil ama yine de Lenny'nin neden böyle olduğunu kabul etmeden konuşmanın devam etmesine izin vermek yanlış geliyor.

Kız kardeşim bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce güvendiği herkes tarafından kötü muamele gördü ve hayal kırıklığına uğratıldı - ailemiz, eski sevgilisi, medya. Jonas Wolfe ile ilişkiye girmesinin nedeni de buydu, çünkü kendi kanından ziyade iş ilişkilerini seçtiği için babamızdan öç almak istiyordu ve bu yüzden hepimiz onun ölümü doğalmış gibi davranıyoruz.

Eğer gerçek ortaya çıkarsa kaybedecekleri olmasaydı, annemizin örtbas edilmesini kabul edeceğini sanmıyorum.

Ancak siz minnettarlığı için asgari çıplak yapmazsınız.

Özellikle de bunu sadece kendi kişisel çıkarlarınız için yapıyorsanız.

Kabindeki koltuğunda kayıyor. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum." "Şok edici," diye öksürüyor Palmer, başını sallayarak.

Bir garson gelip Palmer'ın önüne dumanı tüten bir kupa, onun önüne de bir şampanya kadehi koyup benim içki siparişimi alırken sessizleşiyoruz. Benim için bir limonlu suyla döndüğünde bir yudum alıyorum, etkilenmemiş bakışlarımla onu hizalıyorum.

"O zaman *ne* hakkında konuşmak istiyorsun anne? Ya da bilmek istiyor muyum?"

"Tanrım, bir kadın çocuklarını ziyaret etmek için hiç dışarı çıkamaz mı?" Palmer ve ben sadece ona bakıyoruz ve sonunda homurdanıyor, pembe boyalı ağızının kenarını bez bir peçeteye siliyor. "Tamam, bakın, ben biraz... garip bir noktadayım. Maddi olarak."

Palmer'ın kaşlarından biri kalkıyor ve bakışlarını bana doğru kaydırıyor.

Koltuğuma yaslanıp yüz hatlarımı düzeltiyorum. Nereye varmak istediğinden emin olmasam da bu konuyu ağabeyimin yanında açması hemen kırmızı alarm veriyor.

"Babamın bıraktığı parayı mı harcadın?"

Palmer, "Bu milyonlarca dolar demek," ekliyor ve hiçbirimiz diğerlerinin ne kadar aldığını tam olarak bilmesek de kafasında hesap yapmaya çalıştığını anlayabiliyorum.

"Evet, belli bir yaşam tarzına ayak uydurmam halk ve Primrose ismi için her zaman önemli olmuştur."

Parmaklarını birbirine kenetliyor ve hala nişan ve evlilik yüzüklerini taktığını fark ediyorum. Babamın ailemize yaptığı şeyden sonra bile sadık.

Beni hasta ediyor.

Palmer dirseklerini masaya dayayarak, "Bence yanlış ağaca havlıyorsunuz," diye araya giriyor. "Sana borç falan ." Bana bir bakış attı. "Öyle değil mi?"

Hiçbir şey söylemiyorum. Bunun yerine gözlerimi ondan ayırmıyorum ve neden bu konuyu o kadar yer varken buraya getirdiğini merak ediyorum. O kadar önemli bir mesele olsaydı kolaylıkla evime gelebilir ya da telefon edip para göndertebilirdi.

İsteğini yerine getireceğimden değil ama yine de.

bakıyor. "Kendi annene yardım etmez misin?"

Omuz silkiyor. "Durum tersine dönseydi bize yardım etmeyecekken olmazdı."

Annem dilini şaklatıyor. "Cassius, ben seni kardeşlerinden sır saklaman için yetiştirmedim."

"Bizi senin büyüttiğini söylemek biraz abartılı olur anne. Çocuk bakıcılarını hatırlıyorum."

Palmer ellerini masaya vuruyor. "Biri bana neler olduğunu söyleyecek mi?"

Parmaklarımı gömleğimin ön kısmına geçirip gözlüklerimi düzeltiyorum ve ona bakıyorum. Muhtemelen çalıştığı kaportacıdan kalma bir yağ lekesi saç çizgisini çiziyor ve o tanıdık suçluluk duygusu göğüs kafesime baskı yaparak bana nasıl bir pislik olduğumu hatırlatıyor. "Kardeşlerine bana bir araba sağlamanın ne kadar zor olduğunu anlatmadın mı?"

Her ödemededen alınan maaş geçici maddelerden biri miydi?"

Duygu tonunu tamamen terk etti ve bana daha önce orada olduğunu hatırlamadığım bir şeyin ipucu ile bakıyor - kötülük. Gözlerinin rengini aydınlatıyor, ona babamın ölümünden önce mümkün olduğunu düşünemeyeceğim bir canlılık veriyor.

Ama sanırım bir kötü adam başarısız olduğunda, gölgelerde onun yerini almak için bekleyen bir başkası var.

Suyumdan bir yudum alarak öne doğru oturuyorum ve ellerine uzanıyorum. Yumuşak ve pürüzsüzler; hiçbir şey istemediği ya da hiçbir şey için çalışmak zorunda kalmadığı basit, kolay bir yaşam sürdürdüğünün kanıtı.

Parmaklarım onunkilerin etrafında kıvrılıyor, hafifçe sıkıyor. Sadece onu rahatsız edecek kadar.

Palmer'ın bakışlarını başımın yanında hissediyorum.

"Bekle, yani senin paran var, bizim de paramız var, ama paramızın bir kısmını da sana mı vermemiz gerekiyor? Bu nasıl adil olur?"

"Baban hiç adil değildi," diyor annemiz acı bir kahkaha atarak. "Yoksa biz bu kadar az alırken kardeşin neden bu kadar çok alsın ki?"

Milyonlara "çok az" diyemem, ama sonra neden en başta bunu istemek için geldiğini anlıyorum. Kardeşlerim, babamız henüz hayattayken mirasından mahrum bırakıldılar, ama yine de devlet tarafından el konulmasını önlemek için onlara bir şeyler verdi.

Onun ne kadar mal varlığı ve birikimi olduğunun farkında değiller ve kesinlikle benim ne kadar para aldığımı da bilmiyorlar.

Onlara söylemek istemedim, çünkü paranın paylaşımı - özellikle de aile parası - eşit olarak dağıtılmadığında işleri değiştiriyor.

Kızgınlık kan dolaşımda yüzüyor ve annemin parmaklarını tutuşum daha da sıkılaşıyor. Parmaklarım ağırlığın altında kayıyor, tutuşum cezalandırıcı hale geldikçe kendilerine alan yaratmaya çalışıyorlar.

Kaşları içeri çekiliyor ve birleşmiş ellerimize, sol elimdeki öğle yemeği sırasında aldığım altın kordona, sonra tekrar bana bakıyor. Sanki daha önceki acı kırıntısı hiç var olmamış gibi, soğukkanlılığa ve hesaplamaya geri dönüyor.

"Demek doğruymuş," diyor alay ederek. "Şımarık küçük Ricci kızıyla evlendin. Umarım test yaptıracak kadar akıllıdır. Çoğu fahişeden daha fazla erkekle birlikte olduğunu söylüyorlar."

Ellerimi ters çevirerek bileklerini dışarı çıkarıyorum ve başparmaklarımın düz kısmını nabız noktasına bastırıyorum. Yüzünü buruşturuyor, rahatsızlığını azaltmak için harekete doğru eğilmeye çalışırken öne doğru eğiliyor.

"Onun hakkında bu şekilde konuşmayacaksın." Duraksayarak, solgun yüzünün kıpkırmızı olduğunu, utanç ve acının karışımının ona yayıldığını izliyorum, diğer birkaç kişi aval aval duruma bakarken. "Ve benden daha fazla bir şey alamayacaksın."

Gözlerini kısıyor. "Şartları geri mi çeviriyorsun?"

"Sana söylüyorum, sana hak etmediğin tek bir kuruş bile vermeyeceğim. Bu bilgiyle ne yap."

Onu bırakarak ayağa kalkıyorum, başımı delip geçen bakışlarının sıcaklığına rağmen Palmer'a bakmaktan kaçınıyorum.

Ayrılmak için döndüğümde annem, "Onunla evlenmen miras avukatının hoşuna gitmeyecek," diyor. "Baban öldüğünde başının bu kadar belada olmasının bir nedeni de o aile. Her şeyini kaybedebilirsin."

Gözlerimi deviriyorum ve restoranın önüne doğru gidiyorum. Bu bir tehdit, hem de bariz bir tehdit. Belli ki yüz yüze savurursa daha ağır olacağını düşünmüş.

Ancak tehdit altında hissetmek için tehlikede olan şeyi önemsemeniz gerekir ve benim buradaki amacım Riccis'e bir şey vermek değil, onu elinden almak.

Küçük kabusumla başlıyorum.

Daireye döndüğümde annemin varlığına duyduğum öfke tamamen dağılmıştı. Palmer beni birkaç kez aradı, muhtemelen kaltağın attığı bomba hakkında konuşmak için, ama ortaya çıkış şeklinden sonra bunu tartışacak havada değilim.

Zaten ona ne söyleyeceğimi de bilmiyorum. Parayı aldığım için kendimi yeterince kötü hissediyorum - çeyrek milyarın kardeşlerimden biri yerine yeni karımı satın almaya gittiğini açıklamak pek de iyi olmayabilir.

Bir elimle şakağımdaki ağrıya masaj yaparak binamın önüne doğru ilerlerken, lobinin hemen dışındaki postaneye doğru dönüyorum ve kaldırımında iki figür gördüğümde postalarımı almaya niyetleniyorum.

Örgülü ve çıplak omzundan sarkan kestane rengi saçlarını hemen tanıyorum. Beline sarılmış şeffaf pembe etekli bir mayo giyiyor ve saçının ucunu çekiştirip bir ayağını geriye atarken uzun bacakları sergileniyor.

uzun boylu, bronzlaşmış adamı tanıyamıyorum. Üzerinde bir çift eşofman ve kaslı bir tişört var, bir kolunu onun üzerindeki binaya dayamış.

Gülümseyerek.

Ona ait olmayan bir şeye.

Öfke göğsümü tırmalıyor, nefesimi tutmamı zorlaştırıyor. Ellerimi ceplerimin içinde kıvırıyorum, burun deliklerim yanına gidip onu sürükleme isteğiyle alevleniyor.

Ama sonra bugün erken saatlerde nasıl davrandığını hatırlıyorum, lanet olası bir velet gibi bariz bir beni bir tepkiye kışkırtmaya çalışıyordu. Ve bunun -binamızın hemen dışında biriyle flört etmesinin- muhtemelen aynı şey olduğunu ve benim öfkemi istediğini fark ediyorum.

İçimden bir ses belki de buna ihtiyacı olduğunu düşündüğünü söylüyor.

Bu yüzden, küçük kâbusun öfke nöbetini şımartmak yerine, topuklarımın üzerinde dönüyorum ve asansörü çatı katına çıkararak arkaya doğru gidiyorum.

Orada tövbe etmesini bekleyeceğim.

"Yani, biliyorsun, bu akşamki partiye kesinlikle gelmelisin." Emile milyon dolarlık gülümsemesini bana doğru çeviriyor, muhtemelen birlikte katıldığımız son partide yaptıklarımızı hatırlıyor.

Eski bir parçası olan bu kalp kırıcıyı en az on yıldır tanıyordum, ancak provalar dışında sadece ara sıra konuşuyorduk. Bunun nedeni kısmen meraklı gözlerden ve kulaklardan uzaklaşmanın benim için her zaman zor olmasıydı, ama aynı zamanda onun benimle, benim onunla ilgileneceğimden çok daha fazla ilgilendiğini söyleyebilmemdi.

Emile'e olan sevgim, çoğu insana olan sevgim gibi, sadece sonbaharın kendisi kadar sürdü; göz açıp kapayıncaya kadar, yapraklar renk değiştirip dallarından düşerken, duygularım da sürüklenip gitti.

Böylesi daha kolay. Önce ben gidersem, başkalarının bana zarar vermesi daha zor olur.

Örgümün ucunu bırakıyorum ve ona küçük bir sırtıma yapıyorum. "Sizinle uzun zamandır dans etmemiştim. Beni içeri bile almadılar."

"Lütfen." Emile gözlerini devirir. "Serçe parmağında çoğu dansçının hayal bile edemeyeceği kadar yetenek vardı. Partiye katılmaya izin verirler ve muhtemelen bütün geceyi geri gelmen için yalvararak geçirirlerdi."

Sözleri ruhumun derinliklerinde bastırılmış bir sızıyı dindiriyor ama kafamın içinde uzun süre zıplamalarına izin vermiyorum. İş bırakmamın bir nedeni vardı ve tükenmişliğim yıllar geçmesine rağmen hala geçmedi.

Bazen, asla geçmeyeceğinden korkuyorum ve baleden eskisi gibi zevk alabilmemin tek yolu, tutkumu kirli küçük bir sır gibi saklayarak tam bir yalnızlık içinde devam etmem.

Ama bunu Emile'e söyleyemem. O anlamaz.

Tükenmişlik, tükenmişliği yaşamamış insanlar için bir anlam ifade etmez.

O.

Bunun yerine başımı sallıyorum ve bir adım geri gidiyorum. Cash her an eve gelebilir. Daha önceki telefon görüşmemizi sonlandırma şeklimden sonra, bu arada gerçekten gidip birini becerdiğimi düşünmesiyle uğraşmak istemiyorum.

"Belki bir dahaki sefere," diyorum ona, elimi çantamın askısına dolayarak.

Bana saçmaladığımı biliyormuş gibi bir bakış atıyor ama bunu yüzüme vurmuyor. Emile'in kimsenin olmadığı zamanlarda bana karşı hep nazik olduğunu hatırlayınca minnettarlığım göğsümde ani bir şimşek gibi çakıyor.

Şu anda onu kullandığım için neredeyse kendimi suçlu hissediyorum. Yarım saat önce sinemadan çıkarken aldığım ve kalabalık bir kafeye girip onunla karşılaşmama neden olan uğursuz mesaj olmasaydı, onu bir saniye bile düşünmezdim.

Ayrıca, belki de Cash'in eve gelip beni başka bir adamla izlemesi fikri hoşuma gitmiştir. Belki de sandığımdan daha fazla kafayı yemişimdir.

Emile uzun parmağıyla beni işaret , "Seni tutuyorum," diyor. Çenemin altına bir fiske vuruyor, sonra koşarak sokağın aşağısına park ettiği Vespa'sına gidiyor.

Birkaç saniye arkasından bakıyorum, sonra bu sabah Cash'in şifonyerinden yürüttüğüm anahtar kartıyla binaya giriyorum. Asansörde telefonumu çıkarıp tekrar açıyorum ve ekranda mesaj taraması yapıyorum.

Bir tanesi Elena'dan, Vitus'u dün gece Vincenza'yla dışarıda gördüğünü ve neler olduğunu bilmek istediğini söylüyor. Onu görmezden geliyorum, sinemadan çıkarken aldığım onunkinin altındaki metne geçiyorum.

Nerede saklandıklarını biliyoruz.

Ağzımın kenarını kemirerek cevap vermeyi düşünüyorum ama mesajı gönderenin beni kızdırdığını ya da karşı tarafta birine ulaştığını bilmesini istemiyorum. En iyisi mesajlarını görmüyormuşum gibi davranmak ve mesajı zihnimden uzaklaştırırken silmek.

Ayrıca, bahsettikleri şey mümkün değil. Ben saklamam.

Silerim.

En üst kata ulaştığımda akan bir musluğun sesi dairenin içinde dolaşıyor, ama tuvalet odasına doğru ilerlerken, tırnaklarımın altındaki Mikey P.'nin kanını durularken ve kahverengi lekeli suyun giderin etrafında dönmesini izlerken hiçbir şey düşünmüyorum.

Ellerimi kuruladıktan sonra çantamı oturma odasındaki şezlonga atıyorum ve Cash'in hizmetçisi olduğunu tahmin ettiğim ve muhtemelen kişisel alışverişini yapan kişiyle bir saniye yalnız kalabileceğimi umarak mutfığa gidiyorum.

Ama mutfakta bulduğum bir hizmetçi değil.

Kendisi.

Nabzım boğazımı şişiriyor, oksijen kaynağımı bir anlığına kesiyor.

Cash'in geniş omuzları ince kırmızı bir kazağın kumaşını geriyor, kolları yarıya kadar kıvrılmış ve ön kollarındaki damarlar beyaz bir soğanı doğrarken esniyor. Üzerindeki koyu renk kot pantolon poposunu fark etmediğim bir şekilde ön plana çıkarıyor ama sırtı bana dönük bir şekilde çalışmaya devam ederken kendimi tutamayıp bakıyorum.

Ayrıca onu ilk kez bu kadar *evcil* görüyorum. Her saniyesini bir fotoğraf çekimi için hazırlanarak geçiren ailede büyüdükten sonra, gündelik kıyafetler beni şaşırtıyor.

Orada durup birkaç saniye boyunca omuzlarının eğimini ve boynundaki gergin tendonları inceleyerek üzüntü seviyesini ölçmeye çalışıyorum. Telefon konuşmamız yüzünden kızgın olması başka bir şey, beni Emile'le dışarıda görmesi bambaşka bir şey.

Yine de, eğer onun içeri girdiğini görmediysem, belki de benden daha uzun süredir buradadır ve benim tamamen başka bir adamla konuştuğum gerçeğinden tamamen habersizdir.

Midemdeki o umut telaşıyla mutfağa giriyorum. "Geri döndüğünü fark etmemiştim."

Bana doğru dönmüyor, sadece kesmeye odaklanmış durumda. "Dışarıdaki yabancılara sersem sersem bakmakla meşgulken kocanın dönüşünü fark etmek zor olsa gerek."

Kahretsin.

"Emile yabancı değil," diyorum ada barına doğru ilerleyerek. Bunun neden davama yardımcı olacağını düşündüğümünden emin değilim.

"Ah. Eski bir sevgili o zaman. Bildiğim iyi oldu." Homurdanarak kesme tahtasını kaldırıyor ve paslanmaz çelik bir tencerenin üzerine koyarak sebzeyi içine atıyor.

Hala bana bakmadan.

Yanlış bir şey yapmadığımı bilmeme rağmen yüzümü kavuran sıcaklık yavaşça boynumdan aşağı iniyor. Yutkunuyorum, sessizce dönmesini ya da iğneleyici bir söz söylemesini istiyorum - öfkesinin geçici olduğunu anlamamı sağlayacak bir şey.

Bağırsa ya da fiziksel olarak saldırırsa bile, bu sessizlikten daha iyi olurdu.

"Öyle değil," diye tekrar deniyorum, avucumu beyaz mermer tezgahın üzerine koyarak. "Yani, *öyleydi*, ama... bugün değil. Artık değil. Onu birkaç yıldır görmedim bile, yani sadece iki arkadaşlık.

yetişmeye çalışıyorum." Kelimeler ağızımdan kusmuk gibi dökölüyor ve çıkarken ağızımın iini yakıyor.

Ondan gelen sessizlik uzadıkça ellerim titriyor, endişe nefes yollarımı tikiyor.

Başını sallıyor, çiğ havuçları doğramaya başlıyor.

Rahatsızlık zihnimin ön saflarına doğru ilerliyor ve bu saldırıya karşı dişlerimi sıkıyorum. Göğsümdeki statik kıvılcımlar, boşluğu kırık ses ve görüntülerle dolduruyor ve adanın etrafında kayıyorum.

Odayı geçip kalamı ocağın diğer tarafındaki tezgâha yaslayarak onu izliyorum. "Cidden kızmış olamazsın."

"Değilim," diyor, çok basit ve soğukkanlı bir şekilde, sanki öfkeden titremiyormuş gibi. Havuçları tencereye eklerken ve sonra lavaboda ellerini yıkamak için arkasını dönerken elleri sabit. "Olabilirdim ve buna hakkım da olurdu ama değilim. Eğer hiçbir şey olmadığını söylüyorsan, sana inanıyorum."

"Neden?"

"Bana yapmamam için bir sebep vermedin."

Ama zihnimin arkasındaki ses bana bunu sadece söylediğini söylüyor. Muhtemelen daha sonra, öfkesinden şüphelenmediğim bir zamanda konuyu açıp hıncını benden çıkarmak için.

Kusacakmışım gibi hissediyorum. "Değildi... bak, ilgilenmiş olabilir ve beni bu gece diğer dansçılarla birlikte bir partiye davet etti, ama hayır dedim ve planlamıyordum-"

Cash musluğu gereğinden fazla güç kullanarak kapatıyor ve sonra üzerimde dönerek iki hızlı adımda aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Ellerini kalçalarımın iki yanına koyarak beni tezgâha yaslıyor ve nefes alırken gözlerini kapatıyor.

"Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

Gözlerim açıldı. "Ne dedin? Hayır, sadece açıklıyorum-"

"Diğer adama kızgın değilim ama onunla geçirdiğin zamanın ayrıntılarını duymak da istemiyorum."

Bakışlarımı dudaklarına indiriyorum, göğsümün sıkıştığını hissediyorum. "Ama eğer kızgın değilsen, o zaman-"

Bir eli kalkıyor, düğünümüzde yaptığı gibi ağızımın üzerinde kayıyor. Nabzım düzensizleşiyor ve boğazımda tadını alıyorum.

"Öyle olup olmamam seni neden ilgilendiriyor?"

Çenemi yukarı eğerek bir omzumu kaldırıyorum, gözlerimle istemediğimi anlatmaya çalışıyorum.

Mantiken değil.

Ama içgüdülerim mantık tarafından yönetilmiyor ve ruhum hala hayatım boyunca duygusal bir kum torbası olmanın ağırlığını taşıyor.

"Durum tersine dönseydi umursayacağın için mi? Beni tüm gülümsemelerimi ve ilgimi geçmişim olan kıza verirken yakalasaydın, özellikle de tüm gün seni ettikten sonra?"

Çenem kenetleniyor ve kendimi ona doğru bastırarak ilerlediğimde bakışları sertleşiyor. İsteddiği kadar aksini iddia etsin, Emile ve benimle ilgili *bir şeyler* hissettiğini inkâr etmek mümkün değil.

Elimi kaldırarak parmaklarımı onunkilere doluyorum ve yavaşça aşağıya doğru sürüklüyorum. Ağzımı serbest bırakmama izin veriyor, serçe parmağı alt dudağımda gezinirken kahverengi bakışları ısınıyor gibi görünüyor.

"Sana vermeye bu kadar istekli olduğum bir şey için neden başka bir yere bakasın ki?"

Adem elması sallanıyor. İçgüdüsel olarak, yörüngesine yakalanmış bir nesne gibi, ayak parmaklarımın üzerinde yükselip onu içeri davet ediyorum. Beni öpmesi, tatması, alması için - kulüpteki o ilk gecedan beri yapmasını istediğim gibi, gece gemiler gibi geçen iki yabancıyken.

"Bunun sikişmekle ilgili olduğunu mu sanıyorsun?" diye alay ediyor, nefesi yüzümde geziniyor, çıplak tenimi sıcaklığıyla okşuyor. "Bu *sahip olmakla* ilgili, Küçük Kabus. Sen benim lanet olası karımsın ve her parçan benim, istediğim gibi kullanırım. Başkasının değil."

"Ama sen bana hiçbir şey yapmak *istemiyorsun*. Bütün gün oturup küçük bir ödül gibi eve gelmeni beklememi istiyorsun. Geceleri aynı yatağı paylaşıyoruz ama bana dokunmuyorsun bile ve benimle neredeyse hiç konuşmuyorsun. Zamanımı başka ne şekilde değerlendirebilirim ki?"

Cash çenesini çalıştırıyor, burun delikleri açılıyor. Beni boğazlamaktan iki nefes uzakta görünüyor ve bir parçam bunu yapmasını istiyor. Hatta buna *ihtiyacı var*, çünkü bu fiziksel acı yüzündeki ihanetten daha az derin kesecek.

Fiziksel acıyı atlatmanın duygusal acıyı atlatmaktan ne kadar kolay olduğunu tecrübelerimden biliyorum. Bir balerinin ayağı gibi çürür ve kabuk bağlar.

ve onun yerine iyileşen şey daha güçlüdür. Diğer fırtınaları atlatmak için daha sert ve daha iyi.

Duygusal acı, göremediğiniz şeyler, asla yaratıldığı gibi geri dönmeyecek gibi görünüyor. Sanki her anı beyninize kazınıyor, silmek için ulaşamadığınız yerlerde iz bırakıyor.

Cash beni bırakıyor ve hızla uzaklaşıyor. Soğuk hava üstüme üstüme geliyor ve kollarımı göbeğime sararak soğuk havayı uzak tutmaya çalışıyorum.

Bir an sonra gözlerini kırıştırıyor, gözlerindeki öfke az önceki soğukkanlı, rahatsız olmayan haline dönüşüyor. Ocağa dönüyor, brülörün ısı seviyesini ayarlıyor ve boğazını temizliyor.

"Şehriyeli tavuk çorbası," diye öneriyor, tencereyi başıyla işaret ederek. "Eğer açsan."

Tencereye bakıyorum, sonra tekrar ona bakıyorum, gözleriyle buluşmaya çalışıyorum. "Yemek pişirdiğini bilmiyordum."

"Bunca zamandır yemeklerinizi kim yapıyor sanıyorsunuz?"

"Dürüst olmak gerekirse, bir hizmetçi."

Bir kahkaha attı ama içinde hiç mizah yoktu. "Bir tane var ama çok iyi bir aşçı değil. Ben çocukluğumdan beri yemek yapıyorum."

Onun mesafeli ses tonu karşısında gözlerimin arkasından yaşlar akıyor ve keşke nedenini bilseydim. Keşke bana hiçbir şey yapmasa bile, bu sanal yabancıнын beni duygusal olarak bu kadar dengesiz hissettirmesinin nedenini anlayabilseydim.

Aslında bana yemek teklif etmesi -yemek pişiriyor- birinin benim için yaptığı en güzel şeylerden biri ama yine de kararsızım. Avuçlarımı bacaklarıma bastırırken titriyorum, baharatları ekleyişini ve sırtı yine bana dönükken karıştırmasını izliyorum.

"Yemek yapar mısın?" diye soruyor, tahta bir kaşıkla çorbayı karıştırırken. Başımı sallıyorum ve yüzünde şaşkınlık çizgileri beliriyor. "Yemek yapmayan bir İtalyan. Kilise büyüklerine haber verin."

En iyi kararıma rağmen, ağzımın bir köşesinde küçük gülümseme beliriyor. "İtalyanca da konuşamıyorum. Oradan buradan öğrendiğim birkaç kelime dışında annem de babam da kız kardeşlerime ve bana öğretmedi. Sanırım mirasımıza bağlı hissetmemizi istemediler ya da öyle bir şey."

Cash başını sallar. "Ne yazık. Bir ara sana büyükbabamın favori tariflerinden bazılarını göstermem gerekecek."

Orada durup, yemek pişirme sürecinin onun için ne kadar zahmetsiz olduğunu fark ediyorum, sanki tüm hayatı boyunca bunu yapıyormuş gibi. Tedirginliğim devam etse de göğsüm ısınıyor. "Bu hoşuma giderdi."

Cevap vermiyor ve aniden bir şey söylediğim için kendimi garip hissediyorum, özellikle de muhtemelen hala kızgınken.

Çözölemeyen bir düğüm boğazıma doğru ilerliyor ve biraz başım dönüyor.

Bu yüzden akşam
yemeğine kalmıyorum.
Hiç yemem.

Hemen yatağa gidiyorum.

Ve gece yarısından sonra yatakta tek başıma uzandığımda, neden her seferinde kendimi cezalandırmak zorunda olduğumu düşünürken sonunda gözyaşlarımın düştüğünü hissediyorum.

ELLERİMİ BİRLEŞTİREREK parmaklarımı göğsümün üstünde birbirine geçiriyorum ve karanlıkta tavana bakıyorum. Ariana'nın hafif horlaması odayı dolduran tek ses ve beni ayakta tutuyor.

Ben de kendimi buna ikna etmeye çalışıyorum zaten. Ona kızdığımı düşündüğünde yüzünde beliren umutsuzluğun anısı değil, onun nefes alıp veriş i olduğuna.

Tanıdığım o müthiş kadın gitmişti.

-evlendiğim kadın- ve onun yerinde dehşete düşmüş bir kabus vardı

güvensizliğin.

Aslında onu o adamla gördüğümde çok sinirlenmişim ama geri döndüğünde bu sinirim hafif bir kızgınlığa dönüşmüştü. Tüm bunlardan önce ortadan kaybolmuş olmasına ve onu bunu yaparken bulmuş olmama daha çok üzülmüştüm.

Yan dönerek kuştüyü yorganın üzerinden kalçasının kıvrımını inceliyorum. Her nefes alışımda ipek uyku tulumunun içinde çıplak duran omzunun yumuşak yükselişini fark ediyorum ve elimi uzatıp pürüzsüz teninde gezdirme dürtüsüne karşı dişlerimi sıkıyorum.

"Geceleri aynı yatağı paylaşıyoruz ama sen bana dokunmuyorsun bile," dedi, daha fazla yanılıyor olamazdı.

Daha fazlasını hiç istememiştim.

Vücudum onu hissetme ihtiyacıyla ağrıyor. Kanımı istila etmesini, onu bu kadar güzel kaotik yapan her neyse onunla değiştirmesini istiyorum.

Tüm sorun bu ve tam da bu yüzden ona geceleri beni uyandırmamasını söyledim, çünkü onun bu kadar yakınımda olması hedeflerimi unutup sadece ona gömülmek istememe neden oluyor.

Sertçe yutkunarak elimi kaldırıyorum ve avucumun onun üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Parmaklarımı boynunda gezdirip saçlarını yastığa doğru sürüklerken kalbim kaburgalarımın çarpıyor, arzuya boğuluyorum. Onu açığa çıkarıyorum.

Benden gelen nefesler sert ve güçlkle alınıyor. Alçalıyorum, hâlâ havada asılı duruyorum ama vücutlarımızdan gelen ısı, birbirini tanımaya başlayan iki yabancı gibi birbirine karışıyor.

İçimi bir titreme kaplıyor ve tenimiz kısa bir süreliğine buluşuyor. Horlaması kesiliyor.

Nefes alışım da öyle.

gecenin karanlığı kadar yoğun bir sessizlik uzanıyor.

"Dokun bana," diye fısıldıyor, o kadar yumuşak ki, bir an için yalvarışını hayal ettiğimden korkuyorum.

Göğsüm kabarıyor. Donup kaldım, uyandığına dair bir tür onay zamanda asılı kaldım.

Çenesi hafifçe hareket ediyor. Sanki beni arıyormuş gibi. "Lütfen."

O tek kelimeden, o tek heceden damlayan kırık çaresizlik neredeyse beni ele geçiriyor. Ağzım kurudu ve panik uzuvlarımı ele geçirerek beni hareketsiz bıraktı.

Ariana daha dönüyor ve bakışlarını üzerimde hissediyorum. Hâlâ tehlikeli bir şekilde günaha yakın olan elime.

"Nakit."

Çenem ağrıyana kadar dişlerimi sıkıyorum. Sik beni, istiyorum. O kadar çok istiyorum ki, tekrar sorarsa oracıkta yanacağımı düşünüyorum.

"Artık senin karınım," dedi o gün arabada. "Senin için yapmam gereken şey bu."

Her ne kadar evliliğimiz hiçbir şekilde geleneksel olmasa da, sanırım bunda bir gerçeklik payı var. Hayatını altüst edip onu her gece yatağında uyumaya zorladığımdan beri onunla neredeyse hiç vakit geçirmediğim ve onu kendime ait kılmak için tüm gerekçem ölü bir adamın getirdiği güvensizlikten kaynaklanıyor.

Önümüzdeki hafta Ricci Inc. hissedarlarıyla mali konuları görüşmek üzere bir toplantım var, zira şu anda operasyonun gayri resmi lideri benim. Yani teknik olarak planımın bu kısmı işliyor ve işlerin yoluna girmesini bekliyor.

Biraz şımartabilirim. Kendimi içimdeki daha basit arzuya teslim edebilirim. Getireceği zorluklara rağmen Ariana Ricci'ye bu kadar çok kişiyi neyin aşık ettiğini görmek isteyen arzuya.

Bir parçam onu gördüğünde başını kaldıran şehveti test etmek istiyordu. Ergenlik çağından beri içimde uyuyan şehvet, bu kadına bir kez baktım ve kontrolümün her bir zerresi çözüldü. Sanki en başından beri onu kontrol tutmak için hiç çalışmamışım gibi.

İç çekerek sırtüstü dönüyorum, elimi yatağa bırakıyorum. Ariana birkaç saniye boyunca başını çevirmeden duruyor ve şu anda ışıklar açık olsaydı bana ters ters bakacağını biliyorum. Belki bana bile denerdi - düşünümüzdeki zakkumu unutmadığım kesin.

Onun yerine, yumuşak, neredeyse fark edilmeyen bir alay çıkarıyor. Etkilenmemiş gibi.

Açıklanamaz bir nedenden dolayı, ses aletimi sertleştiriyor ve parmaklarımı çarşafın içinde bükerek

Kendini yan tarafına yeniden yerleştirirken evresel.

"Korkak," diye mırıldanıyor, akşam yemeğindeki acıma partisinin kalıntıları tamamen yok olmuş.

Hakaretin normalliği beni neredeyse güldürüyor.

Nefes alış verişi tekrar düzene girdiğinde yataktan kalkıp pijamalarımı değiştiriyorum ve üç millik bir koşuya ıkıyorum. Daireye döndüğümde güneş bulutların arasından yeni yeni görünmeye başlamıştı ve Ariana uykuya dalmıştı, melek yüzü yastığıma yaslanmıştı.

Yorganın aşağı çekildiğini ve yataktaki pozisyonunun üstünü çekiştirerek bir göğsünü ortaya çıkardığını fark ettiğimde çenem geriliyor.

En-suite duşa doğru ilerlerken tek düşünebildiğim o güzel pembe meme ucu ve dudaklarımın arasına sıkıştığında nasıl hissedebileceğim. Dışarı çıkmaya, onu sırt üstü yatırmaya ve ipeksi przszlkteki kalçaların arasına girmeye istekli farklı bir versiyonumu hayal ederek hızlıca atıyorum.

Cennet gibi hissettirdiğine hiç şüphem yok. Ne yazık ki, bunu yaşamak benim kaderimde yok.

Sadece cehennem benim gibi adamlar için uygundur.

Yatağın kenarına tneyerek komodinime uzandım ve gün oraya sakladığım bezi ve beyaz şişeyi çıkardım. şimdiye kadar kullanmadım çünkü her şeye kendi hızında alışmasına izin vermeye çalışıyordum ama yaptığı ortadan kaybolma hareketi kabul edilemezdi.

Ariana bir yatırımdır ve potansiyel olarak hayatını mahvedecek bir yatırımdır. Bana haber vermeden ya da araba servisini kullanmadan istediği yere gitmesine izin veremem. Onu kaybetme riskini göze alamam.

Bu da sert önlemler alınması gerektiği anlamına geliyor.

Bezi hazırlayarak yatağın onun tarafına doğru yürüyorum ve üzerine diz çökerek yüzündeki saçları fıralıyorum. Cinayet ve annesi hakkında bir şeyler mırıldanıyor ama tam olarak ne dediğini anlamıyorum.

Duruyorum, daha fazlasını bekliyorum. Bilinçaltının bana bir şey anlatmaya çalışıp çalışmadığını merak ediyorum.

Başka bir şey gelmeyince yer değiştiriyorum, bezi burnuna ve ağzına kapatıyorum. Sarsılarak uyanıyor, panikle kolları bacakları dağılıyor,

Ama ben ağırlığımı onun üzerine vererek birkaç saniye boyunca onu boğuyorum.

Sert bir şekilde dövüşüyor. Yüzüne bir dirsek yiyorum, darbenin etkisiyle ağzıma kan doluyor ve kasıklarına bir diz yedikten sonra yatağa yığılıyor, gevşek, esnek ve baygın.

Bezi kaldırıp komodinin içine uzanarak en arkada saklı duran şırıngayı alıyorum. Kendine gelmesinin ne kadar süreceğinden emin değilim, bu yüzden hızlıca çalışıp iğneyi mikroskobik çip ile hazırlıyorum.

Derisinin yüzeyini kırıyor, başparmağının hemen altına kolayca gömülüyor. Enjeksiyon yerinde bir kan damlası kabarcıklar oluşturuyor ve işaret parmağımla onu silip çarşaflara için yalayarak temizliyorum.

Artık nereye giderse gitsin, ona göz kulak olabileceğim.

Teknik olarak onun telefonunu da kullanabilirim ama bu yol daha doğru. Cep telefonunu kapatabilir ya da başka bir yerde bırakabilir ama çip onun her yere gidecek.

Belki de bu büyük mahremiyet ihlali için kendimi kötü hissetmeliyim ama hissetmiyorum. Eğer yerini söylemezse, meseleyi kendi ellerime almaktan çekinmem. En azından kendini kanıtlayana kadar.

Sonunda şifonyerime gidip üst çekmeceyi kaydırarak açıyorum ve katlanmış çorapların altına gizlenmiş siyah kadife kutuyu alıyorum.

İçinde, ortasında gül şeklinde bir pırlanta bulunan Viktorya dönemine ait vintage bir nişan yüzüğü ve Hermès'in dinlenme bandı var. Kordonun sapları, bir zamanlar müşterim olan özel bir kuyumcu tarafından değiştirilmişti - sahte para basmaktan tutuklanmıştı, ancak bunun tasarladığı yasadışı, ortaçağ tarzı mücevherler için bir paravan olduğu ortaya çıktı.

Onu beraat ettirdim ve o da bana bir iyilik sözü verdi.

Yüzük Ariana'nın parmağına kolaylıkla kayıyor, büyük ve gösterişli ama bir şekilde tamamen doğal görünüyor.

Ama onu çıkarmaya gittiğimde, sivri uçları derisine batıyor.

Ne kadar sert çekersem o kadar derine iniyorlar.

Bir gülümseme ağzımı tehdit ediyor ve elini yastığın altına, olduğu yere geri koyuyorum. Kuyumcu, bandı takması rahatsız etmeyecek, sadece çıkarması acı verecek şekilde keseceğine dair bana güvence verdi ki tam da istediğim buydu.

Beni terk etmeyi , şımarık küçük karım için bir hatırlatma olsun.

Eğer ben ona sahip olmazsam, başka kimse de olmaz.

CASH'İN ÇATI KATINDA ZAMAN SADECE .

Bilinmeyen numaradan gelen rastgele mesajlar sona eriyor ve kız kardeşlerimle konuşmamaya devam ediyorum, ancak grup sohbetimiz aniden yeniden hayatla dolup taşıyor.

Saniyeler dakikalar, dakikalar, saatler sürüyor ve ben bunların yüzde doksanını boşa harcarken Cash işe gidiyor ve hiçbir şey değişmemiş gibi hayatına devam ediyor.

Çoğu yönden, onunki öyle değil. Evinde yer kaplayan yasal bir zorunluluk dışında, Cash hala eskiden olduğu kişi.

Bir ay önce. Koşmak için sabahın köründe kalkıyor, ben daha yataktan kalkmadan duş alıp kahvaltı hazırlıyor ve ben aşağı inene kadar ofisine gidiyor.

Emile'i gördüğüm günden beri ufak tefek konuşmalar dışında pek bir etkileşimimiz olmadı. Hatırlamayı seçtiğim tek kısım bu. Utanç sarmalı ve suçlamalar, ardından o gece sadece bana dokunması için ona yalvarmam, unutmayı tercih ettiğim durumlar.

Ya da en azından öyleymiş gibi.

Cash'in şoförü Ronnie, şehir arabasının önünden varış noktamıza yaklaştığımızı anons ediyor ve ben de başımı sallayarak pencereden uzaklaşıyorum. Ronnie'nin beni gezdirmesine izin vermek istemiyordum ama uzun vadede daha kolay olacağını düşündüm.

En azından bu şekilde, istediğim gibi gelip gitmekte özgürüm.

Bakışlarım parmağımdaki pembe altın yüzüğe düşüyor ve başparmağımı ortasındaki gül şeklindeki pırlantanın üzerinde gezdiriyorum.

Sanki üzerime yapışmış bu ortaçağ işkence aletiyle gelip gitmem önemliymiş gibi.

O geceden sonra sersemlemiş ve midem bulanmış bir şekilde uyandım ve vintage parçanın çoktan takılmış olduğunu gördüm. İlk başta aldırmadım çünkü muhteşemdi. Ancak daha sonra, çift bandın şekli ve modifikasyonu nedeniyle tek yolunun parmak eklemimi kesmek olduğunu fark ettim.

Onu istiyorum ama Cash muhtemelen onu giymem için daha kötü bir yol bulur diye düşünüyorum.

İçimi bir ürperti kaplıyor ve Hermes Barbieri'nin bana taktırdığı tasmayı ve çatallarının boynuma nasıl battığını düşünürken boynuma kayıyor.

Beni içinde gördükten sonra Cash de aynısını yapabilir, özellikle de arkasından iş çevirmemi engelleyeceğini düşünüyorsa.

Sanırım benim dünyamdaki erkeklerle oldukça iyi anlaşıyor.

Ronnie köşedeki arsada yer alan bir apartman dairesine yaşıyor, sonra omzunun üzerinden bana bakıyor. Beyaz bukleli saçları ve yuvarlak camlı gözlükleriyle itici derecede kibar görünümlü bir adam ve bana sürekli Bayan Primrose diye hitap ediyor, bu da beni rahatsız ederken aynı zamanda karnımdaki ateşi körüklüyor.

Cash, düğünümüzün ertesi günü ismimi değiştirmek için başvuruda bulundu ve görünüşe göre şehirde tercih edilen bir avukat olduğu için süreç hızlandırıldı.

Ricci olmamak hoşuma gidiyor. Şimdilik, emin tek şey bu.

Dönüp pencereden rezidansa bakarken endişesi kabarık kaşlarına işliyor. Şehirden kırk dakika uzaktayız ve muhtemelen beni bir ilişki yaşamak için bir yere getirdiğini düşündüğünü biliyorum. Kare şeklindeki binayı ve süslü bir şekilde tasarlanmış ön girişi incelerken kafasındaki çarkların döndüğünü hissedebiliyorum.

"Size içeriye kadar eşlik etmemi ister misiniz, Bayan Primrose?" diye sorar.

Başımı sallayarak çözdüm ve beyaz Marine Serre ceketimin kemerini yeniden bağladım, arka kapıyı iterek açtım. "Hayır, teşekkürler. Sadece bir dakika sürer."

Ön yolcu camını indirip konsolun üzerine eğiliyor. "Siz hâlâ içerideyken ararsa Bay Primrose'a nereye gittiğinizi söyleyeyim?"

Seçenekler olduğunu fark etmediğim için duraksıyorum. "Bu neden sorduğuna bağlı. Oraya onu aldatmaya gittiğimi düşünmüyorsun, değil mi?"

Ronnie gözlerini kırıştırır. "Uzun zamandır bu işin içindeyim Bayan Primrose. İnsanların gayrimeşru ilişkilere girdiklerinde nasıl göründüklerini bilirim. Siz öyle bir tip değilsiniz."

Göğsümde sıcaklık çiçekleri açıyor ve ona tüm bunlar başladığından beri ilk kez gerçek bir gülümseme veriyorum. "Eğer sorarsa, gelip kendi başına öğrenebileceğini söyle."

Ronnie başıyla onaylayarak camı tekrar kapatıyor ve ben de arkamı dönüp içeri giriyorum. Binaya girer girmez yeşil halı hemen merdivenleri kaplıyor ve ben de en son ne zaman burada olduğumu hatırlamaya çalışarak yavaşça merdivenleri çıkıyorum.

Gerçekten çok uzun zaman önce.

Düzenli olarak kontrol etmem gerekiyordu ama bunu yapmanın tatmin duygusu azalmaya başlamıştı. Tıpkı profesyonel baleyi neden bıraktığım gibi - katarsis bir kez durduğunda, etrafınıza kazdığı çukurdan sürünerek çıkmak zordur.

Hayatım boyunca dans benim kaçışım oldu. Talihsiz gerçekliğimle, kız kardeşlerime ya da aileme yansıtmadan bu şekilde başa çıktım.

Arkadaşlar.

Ama bir noktadan sonra iş gibi gelmeye başladı. Ritim artık vücudumda doğal hissettirmiyordu ve rutinlerim için gereğinden fazla çaba sarf etmem gerekiyordu.

Bana neşe veren *tek* şeydi ve önemi nedeniyle bu neşe azaldı.

İçten dışa çürümüştü.

Üçüncü kata geldiğimde, çantamı yanıma doğru sıkıca tutarak 3B numaralı birimin kapısını çalıyorum. Birkaç dakika geçiyor ve belki de evde değildir diye endişelenmeye başlıyorum.

Ya da belki de cevap veremiyordur.

Parmak uçlarıma basarak dış lambanın üzerinde sakladığı yedek anahtarı bulup içeri giriyorum. Tütün ve bayat şarap kokusu küçük apartman dairesine sinmiş, daracık oturma alanı ve bitişiğindeki yemek odasına göz gezdirip karmaşayı fark ediyorum.

Turuncu bir halı ve pembe patchwork yorgan, beyaz keten bir çarşafı kaplı kanepeyi dengeleyerek renkleri özgür bırakıyor. Normalde ızgaranın olması gereken yerde şöminenin içine düzgünce yığılmış kitaplar var ve birkaç adak mumu şöminenin üzerinde sıralanırken, ölü bitkiler odanın her tarafına dağılmış, tek bir güneş ışığı için bile yalvarıyor.

Mutfağa baktığımda onun da boş olduğunu görüyorum ve rahatsızlık göğsüme yerleşiyor.

Ya buraya benden önce başka biri geldiyse?

Koridordan bir kızarma sesi geliyor ve vücudum kaskatı kesiliyor. Elimi çantama sokarak, parmaklarımı içinde kılıflı hançerin sapına doluyorum, bir şiddet saldırısına hazırlanıyorum.

Bunun yerine, yemek alanına tesadüfen giren kadın bir kabuktan biraz daha fazlasını andırıyor. Görünüşünü yıllar içinde epeyce değiştirmiş, çünkü göz önünde saklanmak mesafeyle aynı güvenliği sağlamıyor.

Platin sarısı saçları, vücudunun geri kalanına kıyasla orantısız derecede büyük görünen başının arkasında gevşek bir topuz halinde sarkıyor. Korkunç bir kadın, ince, kemikli omuzları

kalın pamuklu bornozu, çökük ve zayıf yüz hatlarını gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

Burnunu ve çenesini değiştirmiş ve değişiklikleri ilk başta öneren ben olmasaydım, onu tanıyabileceğimi hiç sanmıyorum.

"Vay, vay," diyor annem, kısık sesi bana kendimi yeniden beş yaşında hissettiriyor, "savurgan kız geri döndü."

Gözlerimi deviriyorum. Sanki kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırmış bu kadına gerçekten geri dönecekmişim gibi. "Tüm dünyanın asker kaçağı olduğunu düşündüğü birini ziyaret etmek için zaman ayırmak kolay değil."

Başlangıçta Papà'nın daha hafif suçlarından bazılarında tutuklanmış, ancak Elena onları ihbar eder etmez eyaletten kaçan Papà'yı buldukları gün bir tür teknik detaydan dolayı serbest bırakılmış. Yine de bölge savcılığı Mamma'yı yarım kalmış bir iş olarak gördü ve o zamandan beri onu arıyor, bu nedenle de aslında ortadan kaybolmak için aldığı sert önlemler.

"Eminim senin için değildir, *Carina*. Zaman yönetimi becerilerini hiçbir zaman çok iyi geliştiremedin."

Çelimsiz haliyle bile öfkeli bir amcık olmayı başarabiliyor. Parmaklarım seğiriyor, çantamdaki bıçağı almak için kaşınıyor, bu parazit ilişkiye sonsuza dek son vermek için çaresizim.

Topallayarak kanepeye gidiyor, kendini minderlerin üzerine bırakıyor, başını kol dayanağına yaslıyor ve bacaklarını boylu boyunca uzatıyor. Sehpadan bir bez alıp alnına örtüyor, ardından kenarda duran kırmızı şarap bardağına uzanıyor.

"Ne istiyorsun?" diye ısırdı. "Sebepsiz yere ziyarete gelmiyorsun."

En iyisinden öğrendim. "Ricci A.Ş.'yi istiyorum."

Duraklıyor, bardak ağzının önünde duruyor. "Bunun satılık olduğunu sanmıyorum."

Dişlerimi gıcırdatarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve ona doğru bir adım atıyorum. "Satılık değil ama vazgeçme gücüne sahipsin. Onu istiyorum."

Bir an için bana bakıyor, okunamayan bir ifadeyle şarabını yudumluyor. Gözleri kamaşıyor ve ben onun bir şey aradığını biliyorum.

kırılganlık. Yeni yürümeye başlayan bir çocuğun öfke nöbeti geçirmesi gibi beni kesecek ve dikkatimi dağıtacak bir şey.

Ama sonra bardağını bir kenara bırakıp oturur pozisyona geçiyor ve elini yanağında gezdiriyor. Taktığı altın yüzükler içimi ürpertiyor ama görmezden geliyorum, bunca yıl sonra bile beni hala etkilediğini bilmenin tatminini ona vermek istemiyorum.

"Peki bununla tam olarak ne yapmayı planlıyorsun?" Mamma kaşlarını çatıyor. "Uyuşturucu, yasadışı kumar ve koruma ihbarlarıyla uğraşan bir organizasyonu yönetecek zekaya sahip değilsin, kendini doğrudan dahil olmaktan koruyacak gücün de yok. Ya bu işi batırırsın ya da kendini öldürtürsün."

Omuz silkip kanepeye doğru ilerliyorum. Elim çantama girip bıçağı arıyor. "Onu çalıştırmayı hiç düşünmüyorum. Ermes Barbieri'nin bana sattığını biliyor musun?"

Gözleri değişmiyor. Koyu renkli irislerinde ne bir şaşkınlık, ne de bir suçluluk duygusu parıldıyor.

Şüphelendiğim şeyi doğruluyor.

"Elbette biliyorsun. Bunu yapmasını sen söyledin."

Papà'nın tutuklanıp serbest bırakılmasından sonra Mamma, kendisini haritadan silmeleri için birçok hükümet ve emniyet yetkilisine ödeme yaptı. Bir offshore hesabı ve Papà'nın en saygın adamlarından birkaçı aracılığıyla bağlarını sürdürdüğü tek şey Ricci Inc. oldu.

O zamandan beri işleri gölgelerden yönetiyor, kararları veriyor ve emirleri onaylıyor. Papà dizginlerin kendi adamlarında olduğunu düşünüyor, ama gerçekte, şirketten geriye kalanları sağlam tutamayacakları anlaşıldığında Mamma yönetimi devraldı.

Bu da o gece Barbieri müzayedesine gideceğimi ve bu işe karışmamın ne anlama geleceğini bildiği anlamına geliyordu. Büyük ihtimalle, belki de onun için daha az sorun teşkil için onlara işi büyütmelerini ve bana evlenme teklif etmelerini söylemişti.

Sanki daha azı olabilirdim gibi.

Bu kadın söz konusu olduğunda değil.

Her zaman onun istediği ve söylediği şeyleri yapmak için elimden geleni yapsam bile. Varlığım her zaman için sorunlu olacak

Çünkü ben onun olmak istediği kişiyim.

Zerre kadar namusu olsaydı, olacağı kişi .

"Beni kimin satın aldığını biliyor musun?" Bakışlarının parmağımdaki yüzüğe kayışını izleyerek soruyorum. "biri değildi, hatta Vitus bile değildi. Bir *avukattı*. Ricci A.Ş.'yi teknik olarak kan olan varis olduğum için kendi adına geçirmeye çalışıyor ama Papa'nın bazı adamları bunu oldukça zorlaştırıyor."

Alay ediyor. "Resmi olmayan bürokrasiyi aşamadığına göre çok iyi bir avukat olmasa gerek."

"Oraya varmak üzere, ama buraya gelmek varken neden onu bu kadar uğraştırayım diye düşündüm" -duraksayarak çantamdan bıçağı çıkardım ve deri kaydırdım; gümüş bıçak tepedeki ışıktaki parlıyor ve gözleri açılıyor- "ve onu kaynağından tamamen keseyim mi?"

"Lütfen," diyor içinden gülerek.

Ses, kara tahtaya çakılmış çiviler gibi gıcırıyor. Ağzının göğsüme bu kadar yakın olmaması gerektiğini düşündüğümü söylediğimde ya da ayindeki diğer annelerin neden çocuklarında çürük bırakmadıklarını sorduğumda kullandığı ses tonuyla aynı.

"Onları göremiyor olman, orada olmadıkları anlamına gelmez" der, başını sallıyor ve sanki aptal bir çocukmuşum gibi okşadı. Sanki hiçbir zaman daha iyisini bilemeyecekmişim gibi - ebeveynlerin çocuklarında bıraktıkları izlerin genellikle yara izi olmadığını bilecekmişim gibi.

Aşkın acı vermemesi gerekir.

Bir süre birbirimize baktıktan sonra, "Beni öldürmeyeceksin," dedi. "Medya ne düşünüyor? Bundan nasıl sıyrılırsın? Hâlâ o kadar saf ve küçük bir kızsın ki, sanırım pantolonun ona çok büyük geliyor. Kocan seni yalanlarla kandırıyor olmalı, çünkü egonun daireye sığmayacak kadar büyük olduğunu hatırlamıyorum."

Homurdanarak iç cebimde sakladığım hatıralar için tekrar çantamı karıştırıyorum. Bir köşesine bir isim kazınmış ipek bir mendil ve annemin çevresindeki her kadının kışkırdığını hatırladığım nadide bir damla inci kolye.

Onları kucağına atıp kaşlarımı kaldırıyorum ve o eşyaları incelerken bekliyorum.

Mendili tutarak başını kaldırıyor. "Ne yaptın sen, Ariana?"

Omuz silkerek, Cash'le şehrin dışındaki kulüpte kısa bir süre tanıştığım geceyi düşündüm. Vitus'un metreslerinden birine gönderdiği mesajı aldığımda ne kadar üzülmüştüm ve sonra onu bu dünyaya getiren insanlardan intikamımı almayı planlamıştım.

"vermezsen sana yapacaklarımdan başka bir şey değil." Bileğimdeki hafif titremeye dikkat ederek bıçağı tekrar sallıyorum. "Burada olduğunu kimse bilmiyor ve kimse seni özleyecek gibi de değil. Ayrıca, cesetten kurtulmama yardım edecek birini tanıyorum."

Bakışlarında nefret alevleniyor ve çenesini sıkıyor. Normal şartlar altında, muhtemelen beni reddetmek için iki kez düşünmezdi bile, ama vücudu zayıf ve zihni yarı kapasitede çalışıyor, bu yüzden sonunda kabul ediyor.

Fazla seçeneği yok gibi.

Ayrılmadan önce, hesap transferleriyle ilgili yazılı beyanını alıyorum ve mülkiyetin Cash'e geçtiğini teyit etmek için The Elders ile bir toplantı düzenleyeceğine söz veriyor. O birkaç telefon görüşmesi yaparken mutfağa gidiyorum ve ona bir fincan kahve yapıyorum, birkaç yıl önce ona getirdiğim cam şekerlikten kaşıkla alıp içine ekliyorum.

Yıllardır yaptığım gibi içmesini izliyorum ve saniyeler sonra kusmak için tuvalete koşuyor, neden bardağın tamamını boşalttığından emin olmak için kaldığımdan .

Dışarıda, Cash'i siyah BMW'sinin yolcu tarafına yaslanmış, gri bir takım elbise giymiş ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş halde bulunca hiç şaşırmadım. Yüzü ifadesiz ve şu anda en büyük sırlarıma ne kadar yakın olduğunu fark ettiğimde midem küçük bir takla atıyor.

"Mahkemen var sanıyordum," diyorum ona yaklaşarak.

Her gün evimizden ayrılmadan önce bana ofiste neler yaptığını anlatıyor, ancak bazen bunun sadece kendine bir mazeret sağlamak için olup olmadığını merak ediyorum.

Cash bir omzunu kaldırıyor. "Bir anlaşmaya vardık, yani mahkemeye gitmeyeceğiz."

Bir adım önünde dururken saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Ronnie nerede?"

"Öğle yemeği molası." Bakışlarını üzerimde gezdiriyor, sanki parmak izi arıyormuş gibi bir an yüzüğün üzerinde duruyor. "Karımın şehrin bu kadar dışında ne tür ayak işleri yaptığını görmeye geldim."

"Oh, beni bilirsin. Her gün senin işe gitmeni beklerim, böylece sokaklarda bulduğum her geçiciyi becerebilirim."

Omzumun üzerinden apartman dairesine bakıyor. "Belki de içeri girip bu aşıklarla tanışmalıyım."

O yöne doğru bir adım attığında ellerim kırbaçlanıyor ve göğsüne doğru bastırıyor. Kaşları çatılıyor ve sert bedenini altımda hissettiğimde nefesim ciğerlerimde yoğunlaşıyor.

"Bu... muhtemelen iyi bir fikir değil."

Başını bir yana eğerek ellerime bakıyor, sonra tekrar yukarı kaldırıyor ve dudaklarımda kısa bir süre duraklıyor. "Eğer her şeyi alıyorsa, en azından ben de malların tadına bakabilmeliyim, değil mi?"

Kaşlarımı çatarak ne demek istediğini sormak için ağzımı açıyorum, ama sonra ellerimi tutuyor ve önümü arabanın yan tarafına iterek hareket ediyor. Kendini tamamen sırtıma bastırıyor, kollarımı büküyor, böylece bileklerim kışımın üzerindeki tutuşunda kilitleniyor ve sert nefesleri başımın yan tarafına saldırıyor, döndürüyor.

Damarlarımdaki kan mırıldanıyor, bedenim ani temastan zevk alıyor.

Serbest eli dış uyluğumun çıplak tenini sıyrıyor ve sinirlerim acı verecek kadar geriliyor. Paltomun eteğini ve altındaki altın rengi şal elbiseyi yukarı doğru iterken bacaklarımın arasında bir esinti hissediyorum, giydiğim dantel külotlara sürtünüyor.

Ellerimden birini serbest bırakıyor ve önümde durması için kalçama doluyor. "Bakalım başkalarının ne yapmasına izin veriyorsun," diye geveliyor, sesi gergin. Ses omurgamdan yukarı doğru bir uyarılma sarmalı gönderiyor ve kendini dokuya gömüyor.

"Neden sadece bana *dokunamıyorsun*?" Sızlanıyorum, kalçalarımı oynatıyorum ve onun sert uzunluğuna sürtünüyorum.

Elimi bırakıp parmaklarını saçlarıma geçiriyor, başımı geriye çekip yanağını yanağıma yaslıyor. "Çünkü kendini ne kadar iyi hissettirebileceğini görmek istiyorum. Kendini ne kadar iyi

Dışarıdan uyarılmaya mı ihtiyacım var yoksa sadece burada durduğumu, delicesine tahrik olduğumu ve senin yüzünden aklımı kaçırdığımı bilmek yeterli mi?"

Kalçaları benimkilere doğru sallanıyor, geriye doğru itişimi karşılıyor.

"Göster bana," diye emrediyor ve elim itaat ederek kalçalarımın arasına giriyor. "Seni boşalırken izlemekten daha çok istediğim bir şey düşünemiyorum."

Parmaklarım yavaşça, dikkatlice çalışıyor, klitorisimin üzerinde sıkı, eşmerkezli daireler çiziyor. Utanç verici bir şekilde ıslağım, ama bu gerçeği düşünecek kadar ileri görüşlü değilim. Sadece Cash'in arkamda hissettiklerine ve ben daha hızlı çalıştıkça onun nefes alış verişinin gerginleşmesine odaklanıyorum.

Arkasına yaslanıyor, bir elini kıyafetlerimi tutmak için belimde tutuyor. Halka açık bir yerde olmamız da annemin arkamdaki binadan beni izliyor olması umurumda bile değil.

Bir yanım öyle umuyor, çünkü beni eğlenirken görmenin onu çok kızdıracağını biliyorum.

Cash bileğimi bırakıp serbest elini kığımın kıvrımına doğru sürüklerken alnımı arabaya bırakarak küçük bir inilti çıkarıyorum.

"Çok dokunaklı," diyorum, nefesim kesiliyor, midem geriliyor.

"Biliyorum. Tanrı beni affetsin, çünkü şu anda sana yapıyor olmayı dilediğim şeyin bir kısmı bile değil."

Bu karanlık, uğursuz tehdit beni hazırlıksız yakaladı, çünkü bu adam geçen ay beni neredeyse görmezden geldi ve her fırsatta benimle bu şekilde nasıl birlikte olamayacağını açıkladı.

Öte yandan, ondan hoşlanmadığımı her söylediğimde kendime yalan söylüyordum, bu yüzden ikimizin de dürüstlük geçmişi olmadığı açık.

Homurdanarak arkama uzanıyorum ve elini tutup parmaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. Göbeğimin üzerinden aşağı doğru kayarak seğirmesini sağlıyorum ve sonra daha da alçalıyorum.

gerildiğini hissediyorum.

"Ariana," diyor, geri çekilmeye başlayarak.

Dişlerimi sıkarak parmaklarımızı aşağıya doğru yönlendiriyorum, açıyorum ve içeri doğru giriyorum. Orta parmaklarımız birbirine kayıyor, sıkı bir uyum

Tam boğazımda hissediyorum ve amım ani istilanın etrafında spazm geçiriyor.

Eğer kendi teslim olmazsa, onu biraz iteceğim.

Ön kolu havaya kalkıyor, arabanın çerçevesine çarparak üzerime doğru kıvrılıyor. "Küçük Kabus," diye fısıldıyor sertçe, sanki kontrolü elinde tutmak için mücadele ediyormuş gibi. "Çok kötü davranıyorsun."

"Elimde değil," diye cevap veriyorum, yavaşça pompalıyorum, arzu içimde gezinirken ağzım kapanmayı reddediyor. Vücudum uğulduyor, onun etrafımda ve içimde olduğunu hissetmek beni ateşliyor. "Biraz yardıma ihtiyacım vardı ve teknik olarak bunu sen yapmıyorsun. Elim seninkinin dışında, yani herhangi bir kuralı ihlal etmiyoruz."

Devam etmeme izin verdi, görünüşe göre inançlarıyla evliydi.

Yüzük parmaklarımızı ekliyorum, gerginlik lezzetli bir yanma hissi yaratırken yutkunuyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyor Cash, yüzünü omzuma dönerek.

Arkamda kaydığını hissediyorum ve bir fermuar sesi yankılanıyor.

"Bunu hissediyor musun?" Daha hızlı girip çıkarak soruyorum, kaslarım bize yapışıyor. "Kukum *damlıyor*, Avukat Bey, ve bu sadece sizin için." "Sadece *kocan* için," diye düzeltiyor. "Sen muhtaç küçük bir şeysin,

Değil mi? Sadece doldurulmak ve becerilmek istiyorsun, değil mi?"

Parmaklarım karıncalanıyor, beklenti göğsümü tırmalıyor. İçime girmesini bekliyorum ve bu görüntü beni gevşek bir iplik gibi çözüyor, volkanik bir patlamanın uçuculuğuyla parmaklarımıza dolanıyor.

Hemen geri çekiliyor, ona tutunmamın çekilmesini engellemediğini kanıtlıyor ve sonra beni döndürüyor, omuzlarıma bastırıyor.

Ben çömelirken göğsü kabarıyor, ayak bileklerim pozisyon değişikliğini protesto ediyor. Yukarı bakıyorum, kalın, damarlı sikini yüzümün önünde yumruk ereksiyonuna kızmış gibi çekiştirirken dudaklarım aralanıyor.

Dilimi ağzımın kenarında gezdirerek daha da açıyorum, kendi dölüm bacaklarımın arasına yapışıyor. Aşağı uzanıyorum, klitorisimin etrafında döndürüyorum, orgazmı yaklaşıırken yüzündeki ifadeden mest oluyorum.

"Ağzını sikkeli ve gırtlğından aşığı boşalmalıym," diyor, boynundaki tendonlar dışarı fırlıyor. "Gecenin geri kalanında benim tadıma bakmanı sağlamalıym."

Başımı hemen, çaresizce sallıyorum ve ağzından kötü niyetli bir sırıtma yayılıyor.

"Ama bence bu senin hoşuna gider."

Başını geriye doğru eğerek alçak sesle, yavaş bir inilti çıkarırken benden küçük bir inilti kaçıyor. Çenesi geriliyor ve sonra boşalıyor, bilerek ağzımdan uzağı işaret ediyor. Sıcak, kalın meni ipleri alnımdan ve çenemden fışkırıyor ve başka bir doruk hissiyle üzerime yıkanıyor.

Öfori, tüylerim diken diken olurken parmak uçlarımdın hayaleti gibi vücudumda izler bırakırken gözlerim kapanıyor. Gözlerimi tekrar açtığımda Cash bana bakıyor, siki çoktan kalkmış, ama gözleri huşu ve şaşkınlık arasında bir yerde donup kalmış.

Ellerimi kaldırıyorum, parmaklarımı yüzümdeki döllerin arasında gezdiriyorum ve yalayarak temizliyorum.

Eğiliyor, kollarımdın altından tutuyor ve beni yukarı çekiyor. Başparmağı ağzımdın köşesine değiyor ve ucunu içeri itiyor. Dudaklarımı etrafına kapatıyorum, yanaklarım çukurlaşana kadar emiyorum, onun misk kokulu tadı olgunlaşıyor ve kalıcı oluyor.

"Hadi eve gidelim," diyor bir süre sonra, eteğimi düzelterek. Parmakları elmas yüzüğümün etrafını sarıyor. "Sana göstermem gereken bir şey var."

Ariana'nın yüzündeki ifade bana bu evliliğe yanlış yaklaştığımı söylüyor.

Boktan eski sevgilisinden çok daha iyi bir seçenek olduğum gerçeği ne olursa olsun, sadece varsayılan olarak sevgi kazanmayı bekleyemem. Ve onun meydan okuması açıklanamaz nedenlerle sikimi sertleştirse de, bu ilişkideki başarımla ve yeraltının güç kaynağını ele geçirmem için onun itaati gerekli.

Belki biraz daha dikkatli olmaya dayanabilirim. Ariana'nın spot ışıkları altında büyüdüğü açık ve belki de benim isteksizliğim

Fiziksel olarak onunla birlikte olmak umutsuzluğunu arttırıyor.

Buna neden olmuyorum, çünkü fark ettiğinden daha fazla şeytani olduğunu söyleyebilirim, ama kesinlikle yardımcı olmuyorum.

Uykusunda ağlıyor ve bu, yok etmeyi düşünmediğim bir ses.

Ariana çenesini eğerek önümüzde duran tek katlı, beyaz tuğlalı binaya bakıyor. "Beni buraya öldürmek için mi getirdin?"

"Bunu evde yapmak çok daha kolay olurdu." Elini tutup ters çeviriyorum ve avucunun ortasına küçük altın bir anahtar bastırıyorum.

Başını yana eğip bana göz kırptıyor. "Sen olsan nasıl yapardın?"

"Neden? Fikir mi arıyorsun?" Ona küçük bir yarım gülümseme veriyorum, ilgisinin midemi düğümleme şeklini ortadan kaldırmaya çalışıyorum. Cevap vermeyince parmaklarını anahtarın etrafında kıvrıyorum ve omuz silkiyorum. "Seni nasıl *öldürebilirim* ki? Hazır bir cevabım olduğunu düşünmen beni biraz rahatsız etti."

"Masum, namuslu bir adammışsın gibi davranma." Yüzük parmağını ve başparmağının altındaki mikroçipi fark etmediğini merak ediyorum. "İkimiz de daha iyi biliyoruz."

Elmasın dış hatlarını çiziyorum. "Açıkça görülüyor ki, yaptığın şey zehirli."

"Hayır."

Kaşlarımdan biri kalkıyor. "Hayır mı?"

Başını sallayarak elini . "Sana söyledim, çiçeklerle hiçbir ilgim yok. *Seni* zehirlemeyeceğim."

Tedirginlik sırtımdan yukarı tırmanıyor, ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. "Sanki beni zehirlememek için bir planın varmış gibi ."

Mükemmel ağzının köşeleri yukarı kalkıyor. "Daha az plan ve daha çok kaçış yolu."

"Sen bir mahkum bile değilsin."

Bir parça hüznün yüz hatlarını yumuşatır. "Ben senin değilim Cash, ama özgür de değilim."

Bununla birlikte, yanımdan geçip cam kapıya yöneliyor ve beni olduğum yerde bırakıp, ilk kez konuşurken adımı kullanıp kullanmadığını hatırlamaya çalışıyorum.

Ve beni öldürmek istediğini söylemesinden daha çok, bunu yapmasının beni neden bu kadar rahatsız ettiğini merak ediyorum.

Yine de, hiç ortaya çıkıp bunu itiraf edecek miydi, yoksa benim niyetimi mi araştırıyordu?

Önce bana sordu.

Silkelenerek peşinden binaya giriyorum ve onu eşiğin hemen içinde dururken buluyorum. Oda muhtemelen prova yapmaya alışık olduğundan daha küçük ama çoğu modern dans topluluğu için standart bir boyutta ve kullandığı köhne tiyatrodan daha iyi.

Aynalar tüm arka duvarı kaplıyor ve tuvalete, soyunma alanına ve depoya giden bir koridor var. Pembe çiçekli duvar kağıdı bazı köşelerde yontulmuş ve tavanda bariz su hasarı olan birkaç nokta var, ancak genel olarak kötü bir kurulum değil.

En azından *ben* öyle olduğunu sanmıyorum. Ariana'nın yüzündeki ifade kararımı sorgulamama neden oldu.

"Dans stüdyosu mu?"

Gözlüklerimi düzeltiyorum, ellerimi pantolonumun ceplerine sokuyorum ve topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum. "Neden olmasın? Sessiz ve تنها bir yer. Ofisimin karşısındaki sokakta."

Kaşları saç çizgisine doğru fırlıyor ve arkasını dönüp ön pencereden dışarı bakıyor. Tekrar bana dönerek elindeki anahtara bakıyor. "Anlamıyorum... Bunu bana neden gösterdiğini anlamıyorum. Tiyatronun nesi var?"

Sözlerinden suçlama damlıyor ve ben onun savunma duvarlarının yerine kaymasının şu anda ihtiyacım olan şeyin tam tersi olduğunun farkında olarak dikkatli adımlarla ilerliyorum.

"Bunda *yanlış* bir şey yok. Ama senin kalibrende bir dansçı için yeterli donanıma sahip değil."

"Ne tür bir dansçı olduğumu nereden biliyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Seni *gördüm*. Sen..."

İnanılmaz. Akıl almaz. Büyüleyici.

Sıfatlar dilimin ucunda şekilleniyor, ancak onları seslendirmeye sanki yapıştırılmışlar ve hareket etmeyi reddediyorlar.

Ariana başını sallar. "Paslandım ve pratik yapmadım. O gerçek ben değildim. Ben... Bir sakatlık yüzünden bıraktım, hatırladın mı?"

"Eğer bu doğruysa, iyileştiğin çok açık. Yine de, pratik yapmıyor olsanız da olmasanız da, tutkunuzu yıpranan bir binada saklamak için fazla yeteneklisiniz."

Yutkunuyor ve aynadaki yansımasına bakıyor. "Ne yani? Bunu iyi bir eş olayım ve sen ne dersen onu yapayım diye mi aldın?"

Boğazıma bir kıkırdama takılıyor ve omuz silkiyorum. "Bir ağızlık alıp seni yatağıma bağlamadığım sürece, *iyi* olmanı asla beklemem. O zaman bile kan akıtacağından eminim. Sanırım sapkın olmaktan zevk alıyorsun."

Gözleri benimkilerle kesişti, daraldı.

Sabrim çabucak tükeniyor, anlık güvensizliği beni yanlış yola sürüklüyor. minnettarlığın zerresi bile yok ve bu evliliği onun için kabul edilebilir kılmak için bu noktaya kadar yaptıklarımı düşününce, onun küçümsemesini iğrenç buluyorum.

"Bak," diyorum, kollarımı uzatıp odayı işaret ederek, "Ne yaptığın umurumda değil. Ders verirsin, dans edersin, çay partileri düzenlersin. Bunu benim emirlerimi yerine getir diye almadım. Giydirip oynayacağım bir oyuncak bebek isteseydim, eminim senin için ödediğim kadar para ödemem gerekmezdi."

"O zaman ne-"

"Sen bir mahkûm değilsin ve sikimi sokmak için etrafta tuttuğum boş bir kap değilsin." Bunu yapmadığım için bu terim karşısında yüzümü buruşturuyorum. "Karım olarak sen benim ortağımsın ve zamanını gizlice dolaşıp bana yalan söylemek dışında bir şeyler yaparak geçirdiğini görmek istiyorum."

"Ben küçük bir çocuk değilim," diye tersliyor, gözleri kararıyor. "Benimle başım beladaymış gibi konuşmak zorunda değilsin."

"Ama sen *öylesin*, Küçük Kabus." Üç adım atıp aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve bileğini kavrayıp elini yukarı çekerek görüş alanımıza sokuyorum. Yüzüğü sıkıştırarak çıkarmaya başlıyorum, bant derisini keserken nefes nefese kalışını zevkle izliyorum. "Başın belada ve eğer bir yetişkin gibi konuşulmak istiyorsan, belki de bir yetişkin gibi davranmayı denemelisin."

Göğsümü iterek geri çekiliyor. Bakışlarında cinayet ateşleniyor ve ben uzanıp onu kendime çekmek istiyorum çünkü *bu*

Evlendiğim kadın. Ruhunda alev alev yanan, yoluna çıkan her şeyi yakıp yıkmaya hazır olan kadın.

Her gece yatağımı mesken edinen sıkılmış, kayıtsız kız değil.

Haftalardır ilk kez normal bir gün geçiriyoruz.

Vücudumdaki her kas onu kollarıma almam için çığlık atıyor olsa da ona sıkı bir gülümseme veriyorum, umursamaz gibi davranıyorum. Onu aynalı duvara doğru itip, dilim ve parmaklarım uyuşana kadar yemek ve bunu yaparken ona izletmek için.

Şu bunu yapsam muhtemelen beni öldürmeye çalışırdı.

olsun, nedense bu illüzyonu daha da ateşli kılıyor.

Boğazımı temizleyerek onu bırakıyorum ve arkamı dönüp kapıya yöneliyorum. Ellerim itme çubuğunu kavırıyor ve kapıyı açtığımda onun yumuşak sesinin arkamdan içeri süzüldüğünü duyuyorum.

En yumuşak şekilde,
"Teşekkür ." Ve sonra
dışarı çıktım.

"CASSIUS PRIMROSE. Bu zevki neye borçluyum?"

"Aslında kime." Rafael Ricci'nin karşısındaki metal sandalyeye otururken kravatımı karnıma doğru tutarak, koyu kırmızı tulumu ve kan çanağına dönmüş gözleriyle onun düz bakışlarıyla karşılaşıyorum. Hapishanenin onunla aynı fikirde olmadığı açık. "Dürüst olmak gerekirse, kim olduğumu bilmenize şaşırdım."

"Güçlü erkekler diğer güçlü erkekleri tanımaya özen gösterir.

Özellikle de babaları şaibeli, omurgasız orospu çocuklarıysa."

Neredeyse sırtıtıyorum. "Benzer tanır, değil mi?"

"Ne yazık ki senden kurtulmak o kadar kolay görünmüyor." Alnı kaşlarını çatarak kırışıyor, tüm resmi tavırlar bir kenara bırakılıyor.

Neredeyse ne demek istediğini soracaktım ama sonra aklıma geldi - düşündeki zakkum.

Tanrı aşkına. Elbette bunun arkasında o vardı. Bunu ilk etapta düşünmediğime inanamıyorum.

Eğer Ariana ölmemi isteseydi, muhtemelen bunu kapalı kapılar ardında yapardı, cesedi temizlemek için zamanı olurdu. Potansiyel tanıkların olduğu halka açık bir yerde değil.

Kafa karışıklığı aklımı kurcalıyor. Ama zehirden etkilenmişti, sanki adam planını ona önceden söylememiştii.

Onu da öldürmeye çalışmış mıydı?

Rafael boğazını temizleyerek dikkatimi çekmek için yarışıyor. "Her neyse, burada ne işin var? Kızım seni yeterince tatmin etmedi diye gelip babasını mı rahatsız ediyorsun?"

"Aslında burada olma sebebim Ariana." Evrak çantamın kilidini açarak birkaç form çıkardım, üst üste koydum ve masanın üzerinde kaydardım.

"Arama emri mi?"

"Henüz bir yargıç tarafından imzalanmadı, dolayısıyla şu anki haliyle dosyalama memurunun arama hakkını kullanabilmesi için bunu değiştirmesi gerekiyor."

Rafael bana tuhaf bir bakış attı. "Tamam, peki... sorun nedir? Bunu bana neden gösteriyorsun?"

Yavaşça nefes alarak burnumu gözlüğümün köprüsünün hemen altına sıkıştırıyorum.

İnsanların aptalı oynamasından *nefret ediyorum*.

Sinir bir akbaba sürüsü gibi göğsüme üşüşüyor ve öne doğru eğilerek belgeyi memurun imzasını gösteriyorum. "Bu sizin maaş bordronuzda çalışan biri değil mi?"

"Hangi domuzların yozlaşmış olduğunu nasıl bilebilirim?" Bir elini saçlarında gezdiriyor ve koltuğunda kayıyor. "Ayrıca, artık benim değiller zaten. Fark ettin mi bilmiyorum ama ben hapisteyim evlat."

Belgeleri geri çekerek masanın üzerinde karıştırıyorum, öfke kanımı kaynatıyor. Evrakları ofisimden aldım, bu yüzden Ariana'ya onlardan bahsetmedim bile, bunun yerine olay büyümeden ortalığı temizlemeyi tercih ettim, çünkü evliliğimizin tam da bu şey için bir kılıf olması gerekiyordu.

Birlikteliğimizden önce ne haltlar karıştırdığına dair bir soruşturma şu anda uğraşmak istediğim bir şey değil. Özellikle de

Kaçınılmaz olarak beni ve el altından yaptığım anlaşmaları sorgulanır hale getirecek ve inşa ettiğim her şeyi tehdit edecekti.

Normalde arama emrini kendim kaldırırdım. Yetkililere rüşvet vermek yeterince kolay ve eminim ki bölgedeki hiçbir yargıç talebin reddedilmesi talebime karşı .

Ancak belgenin niteliği, listelenen olası neden beni rahatsız ediyor.

"Kızınızın iyiliği konusunda bu kadar ilgisiz görünmenizi endişe verici buluyorum," diyorum ayak bileklerimi çaprazlayarak. "Onu sormadınız ve sizi ziyaret etmediğini biliyorum, yani takip ediyor gibi görünmüyorsunuz."

"Ah, ama belli ki öylesin." Dudakları yukarı kıvrılıyor. "Eğer onu aramak için bir arama emri varsa, bir şey bulmuşlar demektir. Vitus bir tutuklama yapmaya çalışmadığı sürece yetkilileri işin içine katma riskini almaz. Aksi takdirde onu senden çalmış olur. Onu hala istiyor, biliyorsun. Ya da en azından ismini istiyor. Henüz müdahale etmemesine şaşırdım."

Gözlerimin arkasında öfke zonkluyor. *Kulübün dışında ona bir kurşun sıkmalıyım.*

Rafael devam ediyor, "O kız çok kaypak. Tahmin edilemez. Nasıl tepki vereceğini ya da sinirlendiğinde ne yapacağını asla bilemezsiniz."

"Ona yeterince kredi vermiyorsun."

"Takdir edilmesi yerde takdir edilir, Bay Primrose. Ariana'nın duygusal istikrar konusunda bir fener olduğu söylenemez." Avuçlarını masaya bastırarak iç geçiriyor. "Yine de bazen, lanetlendiği anneye , böyle olduğu için şanslı olduğunu düşünüyorum."

Bu yorum bana garip geldi, çünkü Ricci ailesi hakkında yıllar boyunca yaptığım tüm araştırmalarda, yakın beşli içindeki gergin ilişkilere hiç değinilmedi. Aslında medya tarafından Rafael, eşi ve kızlarının, yeraltı ailelerinde olduğu gibi, birbirlerine son derece bağlı oldukları varsayılıyordu.

Sağduyu ve ağ oluşturma için bağlantılarına güveniyorlar.

Ama sanırım benim ailem için de aynı şeyi düşünürlerdi ve bu gerçeklerden daha uzak olamazdı.

"Peki ya babası?" Sohbeta yeniden katılarak soruyorum.

Bakışlarımla tekrar buluştuğunda, gözlerinde neredeyse düşünceli bir parıltı var. Ama gözlerini kırptığında bu parıltı kayboluyor ve bence kızı ona sandığından çok daha fazla benziyor.

"Onu annesinden kurtaramadı," diyor, yanımdan geçip duvara bakarak.

Masaya vurarak detay vermesini bekliyorum ama hiçbir şey gelmiyor. Sanki kontrolden çıkmış, hatalarını yeniden yaşamak zorunda kalmış gibi. Kağıtlarımı toplayıp çantama geri koyuyorum, sonra ayağa kalkıp ceketimin tozunu alıyorum. Kapının üstündeki hoparlörden elektronik güvenlik sisteminin sesi geliyor, sonra kapı ve bir gardiyan mahkûmu almak için içeri giriyor.

İçeri girmeme izin verdiği için ona sessizce teşekkür ederek başımı sallıyorum. Normalde Rafael'in statüsündeki mahkûmların böyle bire bir görüşmelerine izin verilmez ama belli ki adamın itiraf etmek istediğinden daha fazla nüfuzu var.

Tam kapıdan geçerken boğazımı temizleyen bir ses duraksamama neden oluyor.

"Ariana görüldüğü gibi biri değil," diyor Rafael. "O derinden kırılmış bir kız ve tamir edebileceğiniz türden bir kırık değil. O, siz daha neye bastığınızın farkına bile varmadan derinden kesen kırık bir cam."

Olduğum yerde durup tekrar içeri giriyorum ve ilgim arttıkça beş dakika daha rica ediyorum. Kızına karşı küçümseyici tavrına bakılırsa, kızıyla bu kadar ilgili görünmesine şaşıyorum.

Memur nefesinin altında homurdanıyor ama yine de kapıyı arkasından çarparak kapatıyor ve bizi yarı özel bir yerde bırakıyor.

Masanın önünde duruyorum. "Bana ondan biraz daha bahset."

Rafael parmaklarını metalin üzerine vuruyor. "Gülleri ve pahalı mücevherleri sever. Büyükannesinin sahip olduğu ve ona hediye ettiği şeyleri, çünkü annesi bunları satın almayı reddederdi ve ben de Carmen'in onun için nasıl bir kaltak olduğunu anlayacak yaşta değildim. Lisedeyken her gece köpük banyosu yaptığını, provadan sonra ayaklarını ve kaslarını ıslattığını hatırlıyorum. Ayakları her zaman mor ve kanlıydı."

"Ya Ricci A.Ş.? Bu konuda ne hissetti?"

Batması umurunda mıydı?

Yoksa bu imparatorluğun yanması onu özgür mü bırakacaktı?

Omuz silkiyor ve bana tuhaf bir bakış atıyor. "Bu işle ilgilenmiyordun. Politika ve uyuşturucu işlerinin sıkıcı olduğunu söyledi. Açıkçası, zamanını bir tütü içinde dönerek geçiren biri nasıl olur da bir şeyin sıkıcı olduğunu söyleyebilir, beni aşar-"

Zihnim Ariana'yı şeytanlarının pençesinden kurtarmanın bir yolunu bulmak için düşünceleri bir araya getirmeye başlarken elimi kaldırarak onu etkili bir şekilde durduruyorum.

"Tamam," diyorum ona, kabul edip etmeyeceğinden emin değilim ama yine de denemeye hazırım. "Şirket artık var olmazsa ne olacak?"

Bir ruloyu boya tepsisine daldırırken, stüdyonun kapısının üstündeki zil arkamı dönmeye zahmet etmiyorum.

Kim olduğunu anlamak için bakmama gerek yok.

Her gün aynı saatte geliyor, sanki evi yakıp yıkmadığımdan emin olmak ister gibi.

Sanki birinin bana verdiği en güzel hediyeye zarar verecekmişim gibi.

Cash bana binanın istediğim gibi kullanabileceğimi söylediğinden beri, her sabah o ofise gittikten sonra gelip küçük tadilatlar yapıyorum. Önce sadece yırtıkları soyuyordum,

modası geçmiş duvar kağıdı ve optimum esneme için mekanın yastıklı banklar ve bağımsız barellerle döşenmesi.

Şimdi, iç mekanı yeni bir kat boya ile kaplamaya çalışıyorum, böylece en azından dans edeceğim bir yer gibi - hiç yapamam bile.

Ayak sesleri yaklaşıyor ama merdaneyi sıvanın üzerinde kaydırırken hâlâ başımı çevirmiyorum.

"Bunu yapmak için tutabileceğin profesyoneller var, biliyorsun," diyor Cash, derin sesi omuzlarımdaki kasların gerilmesine neden oluyor.

Dudaklarımı birbirine bastırarak omuz silkiyorum, hiçbir şey söylemiyorum.

Sanırım haklı olsa bile geçen gün bana çocuk dediği için hala biraz kırgınım. Kin tutma yeteneğim - asılsız olanlar da dahil - bazen gerçekten bir hastalık gibi.

"Ah, sessiz muamele." Kıkırdıyor, eğiliyor ve fazladan silindirlerden birini kapıyor. "Çok olgunca."

Kolum çalışmaya devam ederken o da benimkinin yanındaki sütunları boyuyor ve fazladan kat atılması gereken yerlerin üzerinden geçiyor.

Her nezaket eylemi bir saldırı değildir, diye hatırlatıyorum kendime çünkü bedenim sürekli en kötüsünü bekleyerek gerginlikle dolu hissediyor. Uyuyan bir gayzere bakıp patlamasını beklemek gibi çünkü hayatınızı umudu üzerine inşa etmişsiniz.

Patlamalara alışkınım. İnsanların bir şey söyleyip tam tersini yaptığı sahte çıkışlara.

Belki de Cash'i bu kadar rahatsız eden şey budur; kaos içinde rahat olduğunuzda, huzur bir tehdit gibi gelir.

Boğazıma takılan sert düğümü yutkunarak geçiştiriyor, kendimi meşgul olmaya zorlayarak çenemi sallıyorum. "Hiç de değil, Danışman."

"Lisedeyken üç yaz Habitat for Humanity'de çalıştım. Ayrıca kız kardeşim bir iç mimar ve sanatçı, yani resim yapmak benim kanımda var."

Dudaklarıma yayılan yumuşak gülümsemeye engel olamıyorum. "Onunla yakın mısınız?"

"Lenny yakın zor bir insan."

Göz ucuyla ona bakıp kaşlarımı kaldırıyorum. "Kulağa biraz projeksiyon gibi geliyor."

Silindiri duraklar. "Beni tanımanın zor olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Sadece söylüyorum, bu kulağa sanki *benim* kız kardeşlerim. Ve ikisi de zor olan değil."

Cash mırıldanıyor, boya tepsisine geri dalıyor ve daha geniş bir yamaya başlamak için duvardan aşağı kayıyor. Birkaç dakika sessizlik içinde çalışıyoruz ve geç de olsa ilk kez bir erkekle birlikte olduğumu ve bir tür performans sergileme ihtiyacı hissetmediğimi fark ediyorum.

Neye benzediğimi, ne yaptığımı ya da onun ne planladığını düşünmeden oturup resim yapabiliyorum.

Bir süre sonra takım elbise ceketini çıkararak, "Beni öldürme planının ne olduğunu bana hiç söylemedin," diyor.

Siyah düğmeli elbisesinin kollarını sıvarken, sonra gözlüklerini çıkarıp gömleğinin yakasına silerken ağzım kuruyarak onu izliyorum.

Beni bakarken yakaladığında gözlerinin kenarları kırışıyor. Boğazımı temizleyerek silindire geri dönüyorum ve eski pedi yenisiyle değiştiriyorum.

"Bu tehdit konusunda çok rahat davranıyorsun."

"Seni *karadul* tipi olarak düşünmemiştim ama kabul etmekten mutluluk duyarım."

Rulodaki fazla boyayı silkeleyerek bileğimi çeviriyorum ve soruya nasıl cevap vereceğimi düşünerek duvarın süpürgelik kısmına yakın bir yerde yavaşça çalışıyorum.

Tuzak gibi hissettiriyor. Sanki bilmediği bir şey biliyormuş gibi.

İçgüdülerim geri çekilmemi söylüyor. İçime kapanmak ve en derin, yaralı kısımlarıma girmesini reddetmek.

Kimsenin görmesine izin vermediğim karanlık kısımlar. Ama dilimin başka fikirleri var.

"Boğulma."

Ondan şaşkın bir ses geliyor. "Bu... beklediğim şey değildi."

Silindiri yukarı ve aşağı hareket ettirerek başımı çeviriyorum. "Silahlar çok gürültülü ve çok dağınık. Bıçaklar da öyle. Zehir, kullandığınız türe göre değişir ama o daha uzun bir oyun. Acı çekmeni izlemek istemem."

"Ne kadar tatlı."

"Boğulma temizdir ve büyük bir hata payı yoktur. Kimse nefesini sonsuza dek tutamaz ve boş kaplar içine itildikleri sıvıyla dolar." Kendi kendime başımı sallayarak dudaklarımı büzüyorum. "Eğer bir güç dezavantajı varsa, su bir nevi oyun alanını eşitler."

Zihnim, görüntünün oynamasına izin vererek sürükleniyor. Çocukken babamın adamlarını çok izler, davranışlarını ve kimsenin bakmadığını düşündüklerinde tercih ettikleri vücut boşaltma mekanizmalarını gözlemlerdim. Kimse benim etrafta olduğumu bilmediğinde ortama karışmak kolaydı.

Kayınbiraderimi de bu konuda çok sıkıştırdım.

Cash gerçekten ilgili görünüyor, yüzünde garip bir ifade var. "Cesetten nasıl kurtulacaksın? Çimento ayakkabılarla mı?"

Başımı sallıyorum. "Çürüme vücudun ayak bileklerinden ayrılmasına neden olur, bu yüzden bu işe yaramaz. Göğüs boşluğunu taşlarla ya da *belki* çimentoyla ağırlaştırmak ve bedeni bir arada tutmak için etrafına bir tür ağır kumaş dikmek daha iyi olur."

"Yüce "

Elindeki silindiri yere bırakan Cash ayağa kalkıyor ve bir an için gideceğini düşünüyorum. Bunun yerine, yanıma yaklaşıyor ve pazumdan tutup beni yukarı çekiyor ve tozumu alıyor. Başparmakları gözlerimin altından geçiyor, bu hareket farkında olmadan o kadar şefkatli ki aptalca bir şey yapmadan önce çevirmek zorunda kalıyorum.

"Çok güzelsin," diyor, serçe parmaklarını çenemin altına yerleştiriyor ve beni tekrar bakışlarıyla buluşmaya zorluyor. "Sana bunu daha önce söylediğimi sanmıyorum."

Yanaklarımı sıcaklık kaplıyor. "Bunu tuhaflaştırma."

"Karıma güzel olduğunu söylemek tuhaf mı?"

"Sahte karın."

"Geçen gün parmaklarımı içine sahte hissetmemiştin. Ya da tatlı yüzünü döllerimle boyamama izin verdiğinde."

Hatırladıkça amım zonkluyor ve ellerini itiyorum. "Bana *gerçekten* dokunana kadar bunu kullanamazsın. O zamana kadar bu ilişki sadece kâğıt üzerinde var olacak."

Ceketini yerden alıp omuz silkerek tekrar giyiyor. "Yeterince makul. Seni hâlâ bir yerlere götürmeme izin var mı?"

"Hayır dersem, beni omzuna atıp sürükleyerek dışarı mı çıkaracaksın?"

"Yorum yok."

KAL, limonlu çayını masanın kenarından geriye iterken bana düz, etkilenmemiş bir bakış atıyor. lattemden bir yudum alıyorum ve kafenin penceresinden sahile vuran okyanusa bakıyorum.

Kalın çam ağaçları ve muhteşem arnavut kaldırımlı sokaklar şehir merkezini süslüyor, neredeyse etrafını çevreleyen eğlence adalarına daha çok benziyor. Ancak tuzlu havada sanki şehri yöneten suçluların gözleri her zaman pusuda, kendilerine meydan okuyacak birini bekliyormuş gibi uğursuz bir varlık var.

Çok güzel bir yer ve babamın tutuklanmasından sonra Stella ve ben Elena ile adanın güneyinde yaşamaya başladığımızda, gözeneklerinden akan şeytanı pek umursamadım.

Eve dönmüş gibi hissettim.

Yıllar sonra ilk kez geri dönmek biraz tuhaf hissettiriyor, özellikle de şu anda burada tanıdığım iki kişiden biriyle konuşmadığım için. Bugün feribot iskeleye yanaşır yanaşmaz Kal aradı, sanki marinada kimin adaya gelip gittiğinden haberdar eden bir personeli varmış gibi.

Durum böyle olsaydı şaşırmazdım. Toprağın yarısına ve insanların çoğuna sahip.

"Aile işinizi Cash Primrose'a mı veriyorsunuz?"

Dudağımdaki kalıntıları silerek kupamı yere bırakıyorum ve başımı sallıyorum. "Evet." Boş gözlerle bakmaya devam ediyor.

"Neden?"

"Çünkü o istiyor."

"Ne zamandan beri insanlara istediklerini veriyorsun? Birkaç günde bir lanet olası kız kardeşini arayıp hayatta olduğunu haber vermeni bile sağlayamıyorum ama bir yabancı sana ailenin suç imparatorluğuna erişmek istediğini söylüyor ve sen de bunu vermeye razı oluyorsun?"

Bir omzumu kaldırıyorum, bir yudum daha alırken omuz silkiyorum. Elim kayıyor, yüzük parmağımı bardağın önüne doğru itiyorum ve Kal bir anlığına ona bakıyor.

Duraksayarak masaya, sonra tekrar parmağıma bakıyor. Burun delikleri genişliyor ve geniş omuzları sertleşiyor. "Evlenmedin."

"Vitus'la evlenmek mi?" Sırıtiyorum. "Hayır, kesinlikle evlenmedim."

Kal derin bir iç çekerek kabindeki koltuğunda arkasına yaslanıyor ve ellerini yüzünde gezdiriyor. Kendi evlilik yüzüğünün siyah bandı bronz teniyle tam bir tezat oluşturuyor ve Elena'yla onunki o kadar da farklı başlamamışken benim durumuma bu kadar üzülmesini komik buluyorum.

Kız kardeşimi nişanlısından çaldı, onunla evlendi ve onu ailesinden kopardı, kız kardeşim de özgürlüğünü kullanarak babamı federallere ihbar etti. Yani, gerçekten, son altı yılda hayatımızdaki her şeyin değişimi Anderson'lara kadar izlenebilir ve eylemlerimin doğal bir olaylar zinciri yerine vahşi ve düzensiz algılanması biraz rahatsız edici.

Herkes ne olacağını sanıyordu ki? Her zamanki gibi işime devam edeceğimi, ailemin küçük sincabı olacağımı ve Ricci imparatorluğunun parçalanmış kalıntıları üzerinde zayıf bir tutunma sağlayacağımı mı?

Babam rahatsızlanırsa Elena'nın devralması gerekiyordu. Ben değil.

Tek istediğim bale yapmaktı ama kimse bunu umursamadı.

Beni sadece mahvedecek bir şeyi neden saklamak isteyeyim ki?

"Peki baban bu konuda ne diyor?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Ona söylemedim."

"Savaşmadan bırakacağını düşünmüyorsunuz değil mi? Hapse girmiş olabilir ama bu onun gibi adamlar için hiçbir şey ifade etmez. Eğer mülkiyeti elinde tutmak istiyorsa, bunu gerçekleştirecektir."

Kalbim göğsümde sıkışıyor ve kupamı masanın üzerine koyup avuçlarımı sıcak seramiğin etrafına sarıyorum. "Seçme şanss yok. Her şey çoktan bitti. İkimiz de biliyoruz ki Papa'nın hâlâ bir miktar gücü olabilir ama gösteriyi o yönetmiyor. Tallerico'lar ve Barbieri'ler sandıkları kadar bile yetkili değiller."

Kal'ın çenesi sıkılır, sağ yanağında bir gamze oluşur. "Kim o?"

Acı göğsüme saplanıyor, sanki bir mızrak boşluğu delip geçiyor. Kupama bakıyorum, yüzüğümle oynuyorum, parmak eklemime takılan ve deriyi kırmakla tehdit eden saplara odaklanıyorum.

Tekrar başımı kaldırdığımda, bakışlarımla yüz yüze geliyor, koyu renk gözlerini bir istifa çizgisi kaplıyor.

Ben bile biliyor.

"Ah." Gömleğinin yakasını çekiştiriyor. "Demek *buralardaymış*." "Onu bulmak için çok uğraşıyormuşsun gibi görünmüyor."

"Hayır, çünkü hayatıma devam etmeyi seçtim. Evrenin sonunda bana bahsettiği mutluluk kırıntısının tadını çıkarmak ve yapabiliyorken karım ve kızlarımla vakit geçirmek istiyorum. Annenin benim için hiçbir önemi yok, Ariana."

"Sana yuva yıkan kadın dedi çünkü evliliğini mahvetmek istiyordu," diyorum ve annemin Elena'yla aralarına girmeye çalıştığını, her fırsatta kıskançlık kusarak kız kardeşime geçmişteki ilişkilerinin doğasını ifşa ettiğini hatırlatıyorum.

Ama önemli ayrıntıları atlamış, örneğin Kal'ın olayların çoğunun yaşandığı sırada çocuk olduğu gerçeğini.

Onun da benim gibi bir kurban olduğunu.

"Ve bunu başaramadı," diye yanıtlıyor. "Ben olanlarla barıştım. Anlamadığım şey, neden benden çok onunla bir sorunun varmış gibi göründüğün."

Burada oturmuş, ona sakin ve soğukkanlı bir şekilde bakarken, hayatına ettiğine inanmaya meyilliyim. O tamamen rahatsız görünmüyor

Onu istismar eden kadının, yerin metrelerce altında çürümeyi hak etmesine rağmen hâlâ bu gezegende nefes alıyor olması.

Kıskançlık midemin astarında kayıyor, geçerken içimi zehirliyor. Bir an için, onun iyi olduğu gerçeğini kısıkanıyorum, çünkü ben açıkça iyi değilim ve o noktaya nasıl geleceğim hakkında hiçbir fikrim yok.

Hala tüm parçalara sahip olduğunuzdan bile emin değilken bozuk olanı düzeltmeye nasıl başlarsınız?

Ama yeşil canavarla ne kadar uzun süre oturursam, kalbim sürekli kanayan boş bir delikten biraz daha fazlası olana kadar iltihaplanmasına izin veriyorum. Boşluğu kaç kez doldurmaya çalışmış olursam olayım, kanama asla durmuyor.

Durmadan ağlıyor ve boğuluyormuşum gibi hissediyorum ve belki de Cashe söylediğim kadar hızlı ve kolay değildir.

Belki de içeride boğulmak -aşılmaz ıstırap dışında sizi tutan hiçbir şeyin olmadığı yerde- gitmenin en acı verici yoludur.

Ahşap masadaki bir yongayı karıştırırken dudaklarımı birleştiriyorum. "Ne zaman durdu?"

"Ne?"

"Annemle olan ilişkim. Taciz." Yutkunuyorum ve sanki çamaşır suyu içiyormuşum gibi geliyor. " kaç yaşındaydın?"

Kaşlarını çatıyor, neden sorduğumdan ve nasıl cevap vereceğinden emin değil. Aramızdaki kabine sessizlik yerleşiyor ve sanki onun hastasıymışım ve bir teşhis için çaresizmişim gibi beni incelediğini hissediyorum.

Sonunda, "On dokuz" diye cevap verdi.

Şüphelerimi doğrularken gözyaşlarımın ateşi sinüslerime kadar yayılıyor.

Hep bir çakışma olup olmadığını ya da kurbanları arasında bir ara verip vermediğini merak etmişimdir. Ama Kal'la on dört yıllık fark eklenince, onunla kaldığı yerden devam etmiş olması gerektiğini anladım.

"Her zaman... sadece cinsel şeyler miydi?"

Bakışlarında bir şey parlıyor ama ben daha tam olarak kayboluyor. "Hayır. Her zaman değil. O da benim duygularımla oynadı. I

Sanırım onu sevmemi istedi ki diğer şeyler o kadar da yanlış gelmesin."

Göğsüm paramparça olmuş gibi hissediyorum.

Evet, sanırım. Yaptığı şey tam olarak buydu.

Onu sevmemizi sağladı, böylece diğer her şeye katlanabildik.

Gözlerimi hızla gözyaşlarımı tekrar içime çekiyorum ve dökülmeden önce yutuyorum. Kal sessizliğini koruyor ve bir kez olsun konuşmayı sevmeyi için minnettarım çünkü söyleyecek başka ne var emin değilim.

Sanırım sorunun ardındaki söylenmemiş nedeni ve hiçbir söz gerçekleri değiştirmeyecek.

Hasar oluştu ve geri dönüşü yok.

Onun yerine kaç kişiyi cezalandırmaya çalışırsam çalışayım, bu asla ortadan kalkmayacak.

Kal iyi olduğunu söylese bile ona inanmıyorum.

Ama ben de onun intikamını alacağım.

Bizi iyileştirmeye çalışmaktan vazgeçmeyeceğim.

"Elena'ya söyleyemezsin," diyorum ve kara kaşlarından biri kalkıyor, sanki *ona ne söyleyecekmişim* gibi? "Cash hakkında yani. Şey... Sanırım tüm bu toplantıyı gizli tutmanı tercih ederdim."

"Ona yalan söylemeyeceğim."

Neden bilmiyorum ama bir tehdit gibi geliyor. "Peki ona Tallerico'lardan bahsettin mi? Ya da Mikey P.'den?"

Gözleri kısıldı. Spikeri ve bağırsaklarının vücudunun dışında neye benzediğini düşünecek zamanım bile olmadı, özellikle de sonrasında çok şey olduğundan.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kupamı tekrar elime alıp dudaklarıma götürüyorum, uzun bir yudum alıp sıcaklığının içimde çiçek açmasına izin veriyorum. "Öyleyse, bu öğleden sonra hiç olmamış gibi davranalım. Tamam mı?"

"Bunu bu yüzden mi yapıyorsun?" diye soruyor, sorumu duymazdan gelerek. "Çünkü..." Ardında ölü bir hava boşluğu bırakarak uzaklaşıyor.

Sorgulama eskiden uzmanlık alanıydı ve babam da onu klinik görevleri dışında bu iş için yanında tutuyordu ama eski yöntemlerini baldızı üzerinde kullanamaz. Ayrıca, daha fazla bilgi istemek önemseydiğini gösterir ve Kal mesafesini korumak için çok çalışıyor.

En tüm konusunda ona gveneabileceğimi bilmemin nedeni buydu. Buradan ayrıldığında muhtemelen her Şeyi unutmaya çalışacak, çünkü fazladan duygusal karmaşa istemiyor.

"Onun istemiyorum. Nakit ilgileniyor ve annemin artık hiçbir Şeye sahip olmadığı anlamına geldiği sürece, tüm yeraltı dünyasının iflas etmesi veya hükümete ifşa edilmesi umurumda değil."

Annemin elleri hep soğuktu. Sanki insan değilmiş de başka bir dünyadan gelmiş, ölümlü duyguları nasıl işleyeceğini bilmeyen ve bu yüzden bana yaptıklarına engel olamayan bir yaratıkmış .

Bu açıklama işleri katlanılabilir hale getirdi. Bacaklarımla arasında hissettiklerini ve başımın arkasına vurduğu yumruğu, onun daha iyisini bilmediği şeklinde geçiştirebilirdim.

Duygusal istismarı -aşağılama, gaz verme, saplantılı kontrol- bir kenara bırakmak daha zordu. Tırnaklarından daha derin kesiyordu.

Ruhumun asla iyileşmeyecek kısımlarını kesip açtı. Her bir kesiğin sivri olduğundan, mükemmel bir şekilde şekillendirildiğinden emin oldu, böylece yara izi kalacak ve beni sonsuzluğun geri kalanında parçalara ayıracaktı.

Kız kardeşlerimin de biraz aldığını biliyorum ama sanırım ben daha kolay bir hedeftim.

Çaresizdim. Sadece annesini isteyen küçük bir kız, ona sahip olmak için neye katlanmak zorunda olursa olsun.

Şu anda bile ellerini boynuma doladığını ve beni aşağı ittiğini hissedebiliyorum. Baskı çok yoğun, ben onu tırmalayıp kurtulmaya çalışırken odağımı bölüyor. Nefes alamıyorum ve görüşüm hızla kayboluyor ama yeterince hızlı değil.

Üzerime çömelmiş, siyah saçları dağılmış, vahşi ve yabanıl gözlerinin görüntüsü retinalarıma kazınıyor.

Gençken nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum. Yapabileceğimi bilmiyordum.

Şimdi tekmeliyor, çırpınıyor ve hayalet beni tutmayı bırakana kadar çığlık atıyorum, kendini kenara atarken küfrediyorum.

Nefesimi tutarak ellerimi boğazıma götürüyorum ve gözlerim açılarak karanlık odaya bakıyorum. Perdelerdeki küçük aralıktan tek bir ay ışığı sızıyor ama onun dışında sessiz ve hareketsiz.

Midem düğümleniyor, daha önce yaşadığım korku hala içimde dolaşıyor ve beni gerginleştiriyor. Her kasım, her sinir ucum öfkeyle dolup taşıyor ve enerji bedenimde dans ediyor, artık uyanık olduğum için nereye gideceğimden emin değilim.

Cash yan yatmış, düzenli bir şekilde nefes alıyor. Her geçen saniye omzunun yükselip alçalmasını izliyor ve kendimi bu hareketin büyüüne kapılmış buluyorum. Kendimi oturur pozisyona iterek, yorganın altında dizlerimi göğsüme çekiyorum ve sadece onu inceliyorum, dinlenmesinin huzurunun beni bir tür güvenli limana geri getirmesine izin veriyorum.

Yatmadan önce kullandığı odunsu sabunun kokusunu almaya çalışarak, gece yarısı onu uyandırmamam konusundaki uyarısını hatırlayarak eğiliyorum. Burnumu boynundan birkaç santim uzakta tutarak derin bir nefes alıyorum ve topraklayıcı kokuyu içime çekiyorum.

Hayatım boyunca kaos, dans dışında değişmeyen tek değişkendi. Etrafımda bu kadar kaos yayan birinin olması güzel.

sakinlik, çoğunlukla olsa bile.

Geçici olsa bile.

Kabustan arta kalan bir damla ter yanağımdan aşağı yuvarlanıyor, çenemden kayıyor ve dirseğine düşüyor. Bir anda, bir hırıltı havayı yırtıyor ve Cash ters dönüyor, beni yatağa geri itiyor ve ellerimi başımın yanında sabitliyor.

Gözlerindeki uykuyu kırıştırırken iç çekiyor. "Lanet olsun, Ariana. Ben sana ne demiştim?"

Onun sıcaklığı içeri sızmaya ve dikkatimi dağıtmaya başladığında bile parmaklarım nemli, hala rüyanın etkilerine tutunuyor. "Bunu yapmak istememiştim. Bir kâbus görüyordum ve-"

"Bir kabus mu?" Birkaç dakika sessiz kalıyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor. "Sen... şimdi iyi misin?"

"Hâlâ beni zapt çalışmıyor olsaydın muhtemelen daha iyi olurdu."

Kaşlarını çatarak üstümde daha sert bir şekilde ilerliyor, leğen kemiğini kasıklarına bastırıyor ama çok az. Geri çekildiğinde kaybımı hissetmeme yetecek kadar. "Seninle işimi şansa bırakamam."

Alt yarımı yuvarlarken göğsüm kabarıyor, daha sıkı bir uyum sağlamak için kıvraniyorum. Boxerının kumaşı uyku şortumun ipeğini itiyor ve arasında havayı hissedinceye kadar yukarı çıkmasına neden oluyor.

"Fiero ve Cosetta Tallerico'ya ne oldu?"

Donup kalıyorum, karanlıkta bakışlarını arıyorum. "Bilmiyorum," diye dikkatle cevap veriyorum, gözlerimi kısarak.

"Vitus onların kaybolmasıyla bir ilgin olduğunu düşünüyor gibiydi."

"Evet, Vitus da dünyanın düz olduğunu ve istediği kadar fazladan sevgili edinebileceğini düşünüyor ama başka bir erkekle aynı havayı kafamı kırmaya çalışır." Cash'in tutuşuna karşı kıpırdanıyorum, dişlerimi gıcırdatarak üzerime daha sert bastırıyor, önlerimiz aynı hizaya geliyor ve bileklerimi kavrayışı cezalandırıcı bir hal alıyor.

"Sana zarar mı verdi?"

Ağızımdan acı ve şaşkın bir kahkaha çıkıyor. "Onu incittiğim kadar kötü değil."

Cash bana göz kırparak kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten de tam bir kâbussun, değil mi?"

Bacaklarımdan birini altından çekerek ayağımı baldırının arkasına doğru kaydırıyorum, beline doluyorum ve bizi birbirimize yaklaştırıyorum. Üstüm hafifçe aşağı kayıyor, meme uçlarımdan birinin üst kısmı ortaya çıkıyor ve hassas etime sürtünmenin ısırganlığının tadını çıkararak ona doğru eğiliyorum. Homurdanıyor, ardından yutkunması duyulabiliyor ve kalbimin ne kadar hızlı çarptığını hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

Kirpiklerimi kırıştırarak boğuk bir sesle "Rüya gibi *hissediyorum*," diyorum.

Dudakları benimkileri okşuyor, en yumuşak, en ruhani dokunuşlar. "Öyle mi?"

Başımı sallıyorum, o üstümde yattıkça bedenim ısınıyor ve ıslanıyor. Bileklerimi demir gibi kavırıyor, beni zincirliyor ve bırakmayı reddediyor.

"Öp beni," diye fısıldıyorum gözleri daldığında ve bakışlarını dudaklarımda hissedebiliyorum. Ham ve yoğun ve bunu başka yerlerde de hissetmeye ihtiyacım var. "Lütfen."

Bir an için beni tekrar reddedeceğini düşünüyorum ve ağzını ağızımda hissetmeyi arzulamakla ona katlanamama maskaralığını sürdürmek arasında bir yerde sıkışıp kalıyorum.

Eğer beni reddederse, rol yapmaya devam edebilirim.

Eğer beni reddederse, egomun bu hakarete dayanabileceğinden emin değilim.

"Şimdiye kadar yapmamış olmam bir suç," diyor bir süre sonra, göğsümdeki kederli bir şeyi ateşliyor, yıldızlı bir gece gökyüzü gibi aydınlatıyor.

Beni serbest bırakıyor ve parmaklarını çenemin yanından geçiriyor. Elimi göğsünün üzerinden geçirip başının arkasına dolayarak parmaklarımı yumuşak saçlarına geçirirken dilimin yapıştığını hissediyorum.

"Cezanı sonra konuşuruz," diyorum, kendimi yataktan ona doğru zorlayarak.

Belki de utanmalıyım -sadece lanet bir öpücük, Tanrı aşkına- ama daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Sanki bu öpücük, kızgın bir deniz beni parçalara ayırmadan önce aldığım son temiz hava olabilmiş gibi.

Cash'in beni öpmesini hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum. Annemin ölmesini, babamın saygı görmesini ya da hayatımın kimsenin geri döneceğinden emin olmadığı kötü bir pembe dizinin sezon finali gibi hissetmeyi bırakmasını istediğimden daha fazla.

Eğilirken başımı arkaya doğru eğiyor. Dudakları dudaklarımı sıyrıp geçerken içime bir sıcaklık yayılıyor, kalçalarımın arasında birikiyor.

Kapalı yatak odasının kapısının çalınması donup kalmamıza neden oluyor. Kafası yana savruluyor, gergin bir şekilde bakıyor.

Nabzım dengesizleşiyor, göğüs kafesime çarpıyor ve diğer tarafta kimin olabileceğine dair bir düzine farklı olasılık zihnimi dolduruyor. Vitus, polis, Barbieri'nin adamlarından biri. Zarar vermek isteyen biriye ne kadar zamanımız olduğundan emin değilim ama yine de bakışlarımı komodine yöneltiyor, Cash'in insan barikatından kurtulup içindeki hançeri almak için bir yol planlamaya çalışıyorum.

Hareket etmeye başlıyorum ve üzerime daha sert geliyor, ellerimi tutup yanlarıma doğru itiyor.

"Hayır." Başımı öne eğdi. "Her ne düşünüyorsan, sakın yapma."

"Kendimi savunamadan burada oturmayacağım."

Alaycı bir tavırla Cash beni itiyor ve kapı tekrar çalınmaya başlayınca yataktan kayıyor. Odanın karşısındaki şifonyere doğru ilerliyor, üst çekmeceye uzanıyor ve bir 9 milimetre çıkarıyor. Şarjörü kontrol ettikten sonra şarjörü geri takıyor ve bana kızgın bir bakış fırlatarak kapıya doğru yürüyor.

"Bunun için pek uygun bir yer değil," diyorum nefesimin altında, yine de ayağa kalkıp bıçağımı alıyorum.

Arkasından yaklaştığımda kaşlarını çattı. "Kıçını o yatağa geri sok, Ariana."

. "Yap beni, Danışman."

Gözleri parlıyor, değişen ay ışığında sıcak, ama daha fazlasını söylemiyor. Bunun yerine kapı kolunu kavırıyor ve beni diğer taraftaki her neyse ondan kısmen koruyacak şekilde adım atıyor.

Bıçak avucumda ağırlaşıyor ve yan tarafını uyluğuma bastırarak kendimi çelik gibi nefeslerle destekliyorum.

Cash kapıyı yavaşça açar, ardından silahını kaldırır ve karanlık figür ortaya çıkarken işaret eder.

"Bay Primrose."

Bir nefes veriyorum, Ronnie'nin sesi havada süzülürken bedenim öne doğru sarkıyor.

"Tanrı aşkına, Ronnie. Bu saatte burada ne halt ediyorsun?" Cash uzun ve yavaş nefes verir, kolunu indirir.

"Özür dilerim, efendim." Yatak odasındaki ışık yanıp sönüyor ve Ronnie bize doğru bir adım atıyor, yüz hatlarını belirsiz bir ifade kaplıyor. Bana bakıyor, bakışlarında endişe açıkça görülüyor ve midem beklentiyle düşüyor. "Ama bu... Bayan Primrose'un babası."

Kaşlarım çatılıyor ve konuşmak için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Birden sanki bir vakum tarafından yutulmuşum gibi hissediyorum ve kelimeler karmakarışık ve uzak geliyor.

Cash bana yan gözle bir bakış attı, sonra tekrar Ronnie'ye odaklandı. "Ne olmuş ona?"

Yine Ronnie'nin gözleri benimkileri buluyor ve ilk defa kendimi gözlerdeki nezaketten nefret ederken . Keşke onları söküp atabilseydim. Gelecekte bana böyle bakmalarını engelleyebilseydim.

"Korkarım o öldü."

KARIM, Rafael'in ölümünü öğrendikten yaklaşık otuz saniye sonra bir robota dönüşür.

Pijamalarını çıkarmıyor, bir çift sherpa terlik ve dakikalar önce üzerinden çıkarmaya hazır olduğum küçük pembe şortuyla serin havaya meydan okuyor. Ronnie'nin arkasından merdivenlerden inerken sessizce onu takip ediyorum, gözlerinde odaklanmamış bir parıltıyla dümdüz önüne bakıyor.

Oturma odasından çantasını alıp Ronnie'ye onu arabaya kadar götürmesini ve onlara yetişeceğimi söylüyorum. Asansör

Kapılar kapanıyor, evdeki ofisime , Zephyr'in numarasını çeviriyorum ve ikinci çalışta ona ulaşıyorum.

"Erken kalkmışsın," diyor ve ben de bilgisayarımdaki saate bakıp saatin ikiye geçtiğini fark ediyorum. Muhtemelen henüz uyumamıştı bile.

"Rafael Ricci öldü," diye cevap veriyorum, her türlü selamlaşmayı es geçerek. "En azından Ronnie'nin az önce hapishaneden aldığı telefona göre."

Sessizlik.

Sonra, "Neden kızını değil de şoförünü aradılar?"

"Aynen benim düşüncelerim." Neler olduğunu bilmiyorum ama tüm bir terslik varmış gibi geliyor. Mahkûmlar her zaman ölür ve saldırıya uğrar ve ıslah evleri protokolü berbat etmekle ünlüdür, ama yine de. Ariana'yla iletişime geçmeleri gerekiyordu. "Benim için araştırın."

"Hallediyorum."

Telefonu kapatıyor ve ben takım elbisemi giymek için yatak odasına geri dönüyorum, dolaptan paltolarımdan birini ve aşağı inmeden önce şifonyerimden tabancamı alıyorum. Ariana limuzinin arka kapısında duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, sanki benim de ona katılmamı bekliyor.

Yaklaştığımda paltoyu omuzlarına örtüyorum, bu noktada başka ne yapacağımdan emin değilim. İçimden bir ses ne tür bir rahatlatma girişiminde bulunursam bulunayım reddedileceğimi söylüyor ve zaten bu hiçbir zaman benim güçlü yanımdı olmadı.

Yakasını köprücük kemiğine yaslayarak bana orantısız bir sırıtış atıyor. "İnsanlar birlikte olduğumuzu bilecek."

"Güzel."

Eğer kamuoyu kadar bunun farkında değilse, o zaman bu şekilde herkes bunu hak ediyor. Aklımda onların ne düşüneceğinden çok daha önemli şeyler var ve daha da fazlası, tüm dünyanın Ariana Ricci'nin kime olduğunu bilmesini istiyorum.

Rekor bir sürede polis merkezine vardık ve Ronnie iletişim ofisinde bir tür karışıklık olduğunu, bu yüzden ikimizin yerine onunla iletişime geçildiğini açıkladı. Bu hafta başında beni Rafael'i ziyarete götürdüğünde bilgilerini vermek zorunda kaldığını ve bir şekilde telefon numaralarının değiştiğini söylüyor.

Buna inandığımdan tam olarak emin değilim ama binaya girdikten sonra nezarethane bloğunun dışındaki soğuk bir bekleme odasına yönlendiriliyoruz ve bunu çok fazla düşünecek zamanım olmuyor. Bir memur gelip cesedi almak isteyip istemediğini sorduğunda bile Ariana bakışlarını kaçırmıyor, gözlerini neredeyse hiç kırpmıyor.

"Otopsi yapılmak üzere adli tabipliğe götürüldü, ancak belirli bir cenaze evine götürülmesini isterseniz, bununla burada ilgilenebiliriz."

"Otopsi mi?" Ariana sonunda omurgasını dikleştirerek söze giriyor. "Bunları genelde sadece suç soruşturmaları için yapmıyor musunuz?"

Siyah saçlı memurun gözlerinin ardında bir rahatsızlık parıldıyor. "Cesetleri rapor için göndermek standart prosedürdür, özellikle de ölümlerine doğal olmayan nedenlerin katkıda bulunmuş olabileceğinden şüphelendiğimizde." Önce bana, sonra Ariana'ya baktı. "Yıllık muayenelerimizi yeni yaptığımız için, babanızın hasta ya da sağlık durumunun kötü olduğuna inanmak için gerçek bir nedenimiz yok."

"O-" diye sözünü keserek ayak bileklerini çaprazladı. "İşin içinde cinayet olduğunu düşündürecek bir şey gördünüz mü?"

"Bayan Ricci, gerçekten yapamayız-" "Primrose."

Memur göz kırpmıyor. "Pardon?"

"Ben *Primrose*, sen de öyle olmalısın," diye tersliyor Ariana ve sandalyemde arkama yaslanıp giderek daha da tedirginleşen onu inceliyorum. Elleri kucağında yumruk haline geliyor ve öne doğru eğilerek adama hançer fırlatıyor. "Yakın akrabalarına haber vermeyi beceremediniz, otopsi yapmak için benden izin almadınız ve şimdi de adımı bile doğru söyleyemiyorsunuz. Hepiniz aptal mısınız? Babam bu yüzden mi şehrin öbür ucundaki bir tesiste buzbir metal levhanın üzerinde oturuyor - siz tamamen beceriksiz olduğunuz için mi?"

Sanki bir tür müdahale bekliyormuş gibi bana bakıyor.

Kolumu sandalyesinin arkasına atıyorum ve ağzımı kapalı tutuyorum.

"Otopsiyi reddedebilir miyim?" soruyor, bana doğru dönerek.

Cam gibi bakışlarıyla karşılaşınca kaşlarımı kaldırıyorum. "Emin misin ister ?"

Sadece bir kez başını salladı ve belki de onu bu konuda sorgulamam gerektiğini hissettim. Birinin babasını öldürmesi durumunda, bir soruşturmanın özellikle yeraltını sessiz tutmak için yararlı olabileceğini ona açıklayın, çünkü ölüm haberi bir kez yayıldığında, cehennemin de öyle olacağından eminim.

Ama sonra kız kardeşimi, babamızın ölümünü ve kimsenin onun için de bir rapor istemediğini düşünüyorum. Ariana'ya baktıkça Lenny ile daha fazla ortak noktası olabileceğini düşünüyorum ve bana söylemediği şeyi merak etmekten kendimi alamıyorum.

Belki de sadece büyük bir kaybın yasını tutan bir kızdır, ama belki... Belki daha fazlası vardır.

"Onu duydunuz," diyorum memura. "Rafael'in en yakın akrabası otopsiye resmen itiraz ediyor."

Memur iç çekerek başını sallıyor ve metal masadan dosyasını alıyor. "Talebinizi kabul departmanına göndereceğim ama herhangi bir söz veremem. Eğer duruşunuzu reddederlerse, bunu onlarla konuşmanız gerekecek."

"Tamam."

Memur yine yardım için bana bakıyor, ama yine de hiçbir şey önermiyorum. Avukat olmanın en kötü yanı polisle etkileşime girmektir ve burada Ariana'nın önemini azaltma girişimini gerçekten takdir etmiyorum.

Masanın kenarındaki kaleme vurarak boğazını temizliyor. "Cesedin hangi salona gönderilmesini istersiniz?"

Ariana'nın ağzında ince bir çizgi oluşur.

"Bilmiyorum." "Şey, var-"

"Yani, cesedi sahiplenmek isteyip istemediğimi bilmiyorum," diye sertçe araya giriyor. "Ben... Ben kız kardeşlerimi aramalıyım. Bakalım ne yapmak istiyorlar."

Memur başıyla onaylıyor ve ayağa kalkarken içinde belgelerle getirdiği deri dosyayı fermuarla kapatıyor. Bizi orada bırakıyor, çıkarken omzunun üzerinden "İstediğiniz kadar zamanınız var" diyor ve sonra sadece sessizlik oluyor.

Seyirciler gittiğinde Ariana'nın omuzlarının hafifçe çöktüğünü ve başparmağını yüzük parmağındaki elmasın üzerinde gezdirdiğini izliyorum.

"Otopsi yapılmazsa," diyorum, onunla nasıl ilerleyeceğimi düşünürken, "ölüm nedenini belirleyemezler."

Başını kaldırıp gözlerini bana diyor. "Bunu biliyorum."

"Ne olduğunu öğrenmeden hayatına devam edebileceğinden emin misin?"

Dudaklarını büzerek, yüzünde uzaklara dalan bir ifadeyle duvara bakarak bunu uzun süre düşünmüş gibi görünüyor.

Ellerini birleştirerek kucağına bastırıyor ve sandalyesinde dönerek bana bakıyor. "Bence burada başına her ne geldiyse tam da hak ettiği şeydi."

On dakika sonra ayrıldığımızda, Elena Anderson'ı dışarıda kaldırımın kenarında, elleri üzerindeki siyah kürk mantonun ceplerinde, ayakta görünce biraz şaşıyorum. Koyu kahverengi saçları örgü şapkasının altından sarkıyor, hafif esen rüzgârda uçuşuyor ve beni kız kardeşinin arkasında, elim belinde yürürken gördüğünde ela gözleri fincan tabağı büyüklüğünde açılıyor.

"Ne oluyor be?" Bakışları aramızda gidip geliyor, ihanet pembe yanaklarında parlıyor. "Burada ne işin var Cash?"

Elim yanıma düşüyor. "Seni tekrar görmek güzel, Elena."

"Yine mi?" Ariana bana bakıyor. "Kız kardeşimi tanıyor musun?"

"Birkaç kez birlikte brunch yaptık," diye açıklıyorum. Ariana'nın kaşları çatılıyor ve ben başımı sallıyorum. "Kız kardeşimle. Randevu falan değildi."

"Evet, sadece burnunu arkadaşlığıma sokan işgüzar bir avukat." Elena bana sıradan bir küçümsemeyle bakıyor, yüzünü beni bir kez daha süzüyor. "Nesin sen, ailem arasında tur mu atıyorsun? Riccis'ler hakkında sana yeterince bilgi vermedim mi ki cevapları başka yerde aramak zorunda kaldın?"

Isıran ses tonuna duyduğum kızgınlık göğsüme saplanıyor, kalbimi kemiriyor. Dişlerimi sıkıp sert bir cevabı yutuyorum, çünkü Ariana buradayken o yola girmek istemiyorum.

Ricci'lere olan ilgim ortanca kıza duyulan bariz bir çekimin ötesine uzanıyor; aslında, geçen yıl Lenny ve Elena'nın şirket ve konum vekâleti nedeniyle arkadaş olduklarını öğrendiğimde, Ricci Inc. hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışırken birlikte çıktıkları her geziye katılmaya özen gösterdim.

Kaçınılmaz olarak boğazına sarılmadan önce şirketin içini ve dışını bilmek istedim.

Elena takıntımın gerçek bir meraktan, hatta belki de bir tür yasal çalışmadan kaynaklandığını düşünüyor gibiydi. Şirketin batmasının ve babasının tutuklanmasının sebebi kendisi olduğu için, şirketin bazı sırlarını açıklamakta isteksiz değildi.

Yine de, Ariana'nın ortak geçmişimizi öğrenmesini gerçekten umursamadım, sadece beni şüpheli gösterdiği için. Başından beri bu ilişkide ne istediğimi açıkça belirtmiş olmama rağmen.

Sorun şu ki, *tek* istediğimin güç olmadığını düşünmeye başladım.

"Babamın cesedini teşhis etmek için kocamın da benimle gelmesinin iyi olacağını düşündüm," diyor Ariana, çenesini kardeşine dik dik bakarak.

"Kocan mı? İyi bir tane." Elena gülüyor, nefesi havada gözle görülür bir şekilde şişiyor. Kimse bir şey söylemeyince tekrar tekrar gülüyor, iki büklüm olmadan önce hızla gözlerini kırıştırıyor, histeri krizine girerken karnını kucaklıyor.

Ariana gözlerini deviriyor ve ben ağırlığımı ayaklarımın üzerinde kaydırıyorum, rahatsızlık karnıma doğru yayılıyor.

Elena doğrulurken işaret parmağını gözyaşını siler gibi bir gözünün altına götürüyor. Dudaklarını yalıyor, kız kardeşinin bir şey söylemesini bekliyor.

"Şaka değildi." Ariana omuz silkiyor ve ceketimi boynuna daha sıkı sarıyor.

"Sen... sen ciddi misin?" Elena'nın yüzü buruşuyor. "Sen *evlisin* ve kimseye söylemeyi düşünmedin mi?"

"Bu konuda babamın ölümünden daha fazla endişe duyman sence de garip değil mi?"

"Hayır!" Elena bağılıyor, kız kardeşinden sadece birkaç metre uzakta durmak için tepiniyor. "Cidden, Ari, ne oluyor lan? Babam belliydi - daha önce onunla ilgili bir telefon almadığıma şaşırdım. Ama sen? Bildiğim son şey Vitus'la nişanlı olduğundu ve sonra onu başka kızlarla görmeye devam ettim, ama bu konudaki mesajlarıma hiç cevap vermedin..."

Başını öne eğerek uzun bir nefes verir.

Tekrar yukarı baktığında, gözlerinde sokak lambalarından yansıyan yaşlar var.

"Neyin var senin?" diye soruyor, sesini alçaltıyor, böylece yumuşak bir endişe nefesinden biraz daha fazlası oluyor. "Eskiden değildin. Sen... sen bana bir şeyler anlattın."

"İnsanlar değişir, E. Beklentilerini karşılayamadığım için üzgünüm."

Elena'nın ağzı açık kalıyor. "Bu konuda sürtük gibi davranmana gerek yok."

"Peki, o zaman ikiyüzlü olma. Sen ve Kal evlendiğinizde, önceden kimseyi uyarmadın. Öylece çekip gittin ve ben de ailelerimizden öğrenmek zorunda kaldım ve o noktada hiçbir şeyi değiştiremezdim. Sen aşıktın ve benim için geri dönmeyecektin."

Ariana gözlerini kırptırır, ne söylediğini yeni fark etmiş gibidir. Açıkladığı şeyi.

Ne hakkında konuştuklarını bilmesem bile, içimde garip bir koruma duygusunun yükseldiğini hissediyorum, sanki bir baloncuk genişliyor ve Ariana'yı içine çekiyor. Ona , kız kardeşinden gelen olumsuzlukları engellemeye hazırım.

"Senin için geri gelirdim," diyor Elena. "Her zaman. Ben sadece-"

Ariana ona el sallayarak kolunu benimkinin içinden geçiriyor. "Artık bunu yapmak zorunda değilsin."

Boğazım daralıyor ve neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Elena'nın yüz hatlarını hüzün kaplıyor, yanakları ama kendini toparlıyor ve neden burada olduğumuzu hatırlıyor gibi görünüyor. "Yani, babam gitti mi? Yani, gerçekten gitti mi?"

Ariana parmaklarını koluma geçirerek başını sallıyor.

Elena mırıldanarak dudaklarını birbirine vuruyor. "İyi ki kurtulduk."

Telefonum çalıyor ve onu almak için kenara çekiliyorum, bensiz etkileşimlerini izliyorum. Başları tam olarak birbirine değmeden içe doğru eğiliyor ve tüm bunlar ortaya çıktığından beri karımın yüzünde ilk kez komplocu bir gülümseme beliriyor.

Tartışmalar ve sırlar unutulduktan sonra arkalarını dönüp istasyona dönmelerini izliyorum, bana hemen döneceklerinin işaretini veriyorlar.

Telefonumu kulağıma dayayarak, Zephyr'in öğrendiklerini açıklamasını dinliyorum - ki bu aslında hiçbir şey ifade etmiyor.

"Otopsiyi reddetmesine izin mi veriyorsunuz?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Onun hiçbir şey yapmasına *izin vermiyorum*, Zephyr. O yetişkin bir kadın ve bu kararı kendi başına verebilecek kapasitede."

"Hiç kimse Rafael'in gerçekten adli tabiplikte olup olmadığını bile teyit edemedi," diyor. "Genelde insanları gönderdikleri patolog emekli oldu ve orada başka kimseye ulaşamıyorum. Bence en azından gidip Rafael'in ellerinde olup olmadığından ve onu bir tuzağa çekmeye çalışmadıklarından emin olmalı."

"Ne tür bir tuzak ki..."

Dönüp karakolun girişine bakarak Ariana ve Elena'nın ön kapıdan çıkmasını beklerken cümlem yarım kalıyor.

Ama kimse çıkmıyor.

İçeride herhangi bir gölge bile görünmüyor ve daha önceki memurun neye benzediğini, rozet numarasının ne olduğunu düşünüyorum.

Onun adı.

Nico Butera.

Eksik arama emrini imzalayan aynı memur.

"Bunun yasadışı olduğundan EMİNİM."

Az önceki kısa boylu, tıknaz memur elini yağlı saçlarında gezdiriyor ve ortağı beni az önce tamamen farklı nedenlerle bulunduğum masaya kelepçelerken sandalyesinde arkasına yaslanıyor.

Papà'yı hangi cenaze evine göndereceklerini söylemesi için Elena ile birlikte içeri , beni sorgulamak için yakaladılar ve ardından ceketimi aldılar, yüzüğümü çıkarmaya çalıştılar ve beni tek sorgu odaları olması gereken bir yere sürüklediler.

Elena kendisini de içeri almalarını sağlamaya çalıştı ama kapıyı yüzüne kapattılar.

Uyluklarımın üst kısımlarına kan bulaşıyor ve pembe şortumu lekeliyor ve yırtık etin altında kırılmadığından emin olmak için sakat parmağımı içe doğru kıvrıyorum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bana herhangi bir tıbbi yardımda bulunmayı ya da kanamayı durdurmak için bir bez parçası vermeyi bile reddettiler.

Bu gece olanları gerçekten sindirme şansım bile olmadı ve şu anda bile beynim öncelikli olarak otomatik pilotta çalışıyor gibi görünüyor, eve, güvende olduğum yere gidene kadar beni bu sürüklüyor.

İçim biraz sıkıştı ve beni ne hakkında sorgulamak isteyebileceklerini düşünmeye çalıştıkça göğsümde endişe süzülüyor.

Tavandaki havalandırmadan gelen hava ensemi sıyrıyor ve kız kardeşimin dışarıda ne yaptığını ya da Cash'i bulmaya mı gittiğini merak ediyorum.

Birbirlerini *tanıdıklarına* inanamıyorum ama yine de sanırım Cash'in onu birlikte gördüğüm insanlar dışındaki ilişkilerine pek dikkat etmedim.

Ve Elena ile hiç konuşmadığım için, sanırım hayatının karanlıkta kalan yönleri olması o kadar da şaşırtıcı olmamalı.

Suçluluk duygusu göğsümde zonkluyordu. Onunla dışarıda o şekilde konuşmamalıydım ama içimdeki acı ve öfkenin dışarı taşmasını engelleyemedim. Doldurulan her kap eninde sonunda boşaltılmalıdır ve sanırım bu gece olan diğer her şeyle birlikte, kırılma noktam onun ortaya çıkmasıydı.

Aslında haklı. Eskiden ona her şeyi anlatırdım. Bana farklı bakmasına neden olmayacak her şeyi, üç bacaklı ve serseri gözlü bir kedi gibi. Ebeveynlerimizden gelen genel ortak istismarın dışında, gerçekten karanlık şeyleri kendime sakladım, eğer bilirse olayları büyüteceğinden korktum.

Ve eğer durumu büyütürse, annemin beni mutsuz etmek yerine elimden bir şeyler almaya başlayacağından korkuyordum. Biliyordum ki bale her zaman

Yanlış bir hamle beni altımdan çekip almıştı ve ben de sessiz kaldım çünkü onu elimde tutmak istiyordum.

Sonunda, sanırım içselleştirme kızgınlığa yol açtı ve Elena'ya hiçbir şey söylemeyi bıraktım.

Bir parçam onun bekliyordu. Belki de dünyanın geri kalanına gösterdiğim şeyin ötesini görmesini ve içimdeki yaraların iltihaplandığını fark etmesini.

Ama yapmadı ve ben daha da kötüleştim.

"Kanunlara gerçekten bağlısın, ha?" diye alay ediyor beni kilitleyen memur, bir yere gitmediğimden emin olduktan sonra diğer tarafa geçiyor. "Cinayetin de yasadışı olduğunu biliyor musunuz, Bayan Primrose?"

"Vay canına, gerçekten mi? Bu aslında yepyeni bir bilgi."

Yeni, sırık gibi subay ellerini kemerinin üzerine koyarak arka duvara yaslandı. "Demek ki hakkınızdaki söylentilerden en az biri doğruymuş. Sen bir kaltaksın."

Sinir iliklerime kadar işliyor. "Eğer tüm sorgulamalarınızı bu şekilde yapıyorsanız, çözülen vaka oranınızın bu kadar düşük olmasına şaşırmadım."

"Genellikle baban gibi insanların ürünü olan vakaları çözmek şefe pahalıya mal ," diyor az önceki memur, telsizi pazusundaki banttan çıkararak. "Neden risk alıyorsun?"

Kelepçelerden kurtulmanın ne kadar zor olacağını görmek için bileklerimi çekiştiriyorum. Bu ilk kez başıma gelmiyor ama bunlar diğerlerinden biraz daha sıkı.

"Şimdi," diyor sırık gibi olan, "işbirliği yapmayı seçebilir ya da aptalı oynamaya devam edebilirsin. Ama bu, babanın cesedinin üzerinde bir dilim İsviçre peynirinden daha fazla delik olduğu gerçeğini değiştirmeyecek, bu yüzden onu korumayı düşünüyorsan, bunun için bir neden yok-"

Odanın kapısı patlayarak açılır, kol duvara saplanırken birkaç resim yere düşer.

Cash'in uzun gövdesi kapı aralığını dolduruyor, çenesi o kadar sıkılmış ki yanaklarında gamzeler oluşuyor. Gözleri gözlüklerinin arkasında öldürücü bir öfkeyle parlıyor ve odayı tarıyor, bana geldiğinde göğsü kabarıyor.

Heyecan damarlarımda, midemde patlayan küçük havai fişekler gibi gelişiyor.

"Tek kelime daha etme," diye hırlayarak bana doğru yaklaşıyor. "Bu son derece etik dışı. Bunun için rozetlerinizi almalıyım." "Arama iznimiz var-"

"Arama emriniz saçmalık ve bunu siz de biliyorsunuz. Bu yüzden Ariana'ya saldırmadan önce yalnız kalmasını bekledin. Eğer Yargıç Pottifer şu anda bir gemi seyahatinde olmasaydı, karımın hukuka aykırı bir şekilde alıkonulması için karşı dava olacaktım."

Kalçalarımın arasına ısı doluyor ve oradaki ani ağrıyı bastırmak için onları birbirine bastırıyorum.

"Ona sadece birkaç soru soruyoruz."

"Hangi gerekçeyle, Butera?"

Tıknaz olan -Butera olmalı- yakasına yapışır. "Bunu tartışmaya iznimiz yok-"

Cash güler, ancak ses boğazından çıkarken içi boş ve manyakçadır. "O zaman soru sorma faslı bitti." Eli pazıma dolanıyor ve beni koltuktan çekmeye çalışıyor ama kelepçeler hareket etmemi engelliyor.

Cash'in çenesi aşağı doğru dönerken hava değişiyor ve pijamalarımınla yarı çıplak olduğum ve yere bağlı olduğum gerçeğini anlıyor. Hava inceliyor, sanki basınç sıcak, elektrikli gazaba yer açmak için kaçıyor. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, zihinsel olarak kendimi bir öfke saldırısına hazırlıyorum. Şiddet beklemeye şartlanmışım, bu yüzden vücudum , yumruk ya da sandalye fırlatmaya hazırlanıyor.

Tabii ki gelmiyor, çünkü Cash öyle biri değil.

Öfkesi sessiz ve anlıktır, kurbanlarına fırtınaya hazırlanmak için zaman tanımaz.

"Kelepçelerini çıkar," diye bağırır, sesi kısıktır. Memurlardan hiçbiri , ayağını uzatıp metal masa ayaklarından birine tekme atıyor. "*Şimdi*."

Butera sonunda ayağa kalkıyor, ama bana hâlâ oldukça yavaş hareket ediyor. Üniformasının göğüs cebinden anahtarı çıkarıp yavaşça metalin içine sokarken bana bakıp küçümsüyor, Bunu yaparken göz temasını koruyor.

Başka tarafa bakmıyorum, çünkü onun da bunu istediğinden eminim.

Keleþçeler çözülrken homurdanıyor ve ben tiksintiyle dudağımı geri çekerek ayağa kalkıyorum. Butera geri adım atmıyor, ben ayağa kalkarken ona çarpmana neden oluyor ve Cash sandalyeyi iterek bana yer açıyor.

"Paltosu," diye tersledi ve isimsiz olan odadan çıktı, birkaç saniye sonra Cash'in daha önce apartmandan ayrılmadan önce benim için aldığı ten rengi kaşmir paltoyla geri geldi.

Paltoyu omuzlarıma örtüyor, eli belimi buluyor ve beni odadan dışarı çıkarıyor, parmakları içime bastırdıkları yerde sıcak. Eşii geçtikten sonra, Elena'nın yüzünde mutlak bir kızgınlık ifadesiyle orada durduğunu görüyorum ve bir an bana yönelik olduğunu düşünerek yüzümü buruşturuyorum.

Yanıma geliyor ve kollarını bana doluyor, sıkıca kavıyor. "İçeri girmeme izin vermediler," diyor saçlarıma doğru. Geri çekildiğinde yanaklarımı avuçluyor, kocaman gözlerle beni inceliyor.

"Ben iyiyim *anne*," diye takılıyorum, kendimi onun elinden kurtararak. Elena homurdanıyor. "Evet, doğru. Daha çok Nonna gibi."

Cash koridorda kayboluyor ve birkaç dakika sonra ıslak bir bez, bir ilk yardım çantası ve lacivert pantolonlu, yönetici görünümlü bir kadınla geri geliyor. Beni duvara dayalı bir banka götürüyor ve kiti Elena'nın eline tutuşturuyor.

"Onu temizleyin." İkimize de bakmıyor bile, onun yerine sadece memurların hâlâ çıkmadığı odaya odaklanmış durumda.

"Kendime ilk yardım yapabilirim, biliyorsun," diyorum ona ama dinlemiyor.

Bakışlarını Elena'ya çevirdiğinde, bakışlarında daha önce sadece birkaç kez olan bir karanlık görüyorum. Beni satın aldığı ve Hermes'in beni bırakmak istemediği gece ve yine düşünümüzde onu zehirlemeye çalıştığını düşündüğü zaman.

İçimden bir ses Cash Primrose'un karanlığını ortaya çıkarmak için çok şey gerektiğini söylüyor, ama bir kez ortaya çıktığında, onu azaltmanın tek yolu şımartmaktır.

Çekici olmamalı, ama yine de uyarılma karnımda bir ağ örüyor, benden yayılan her gerginlik ısırığını ve keskin nefesi yakalıyor.

"Onu gözünüzün önünden ayırmayın." Yine de sadece kız kardeşimle konuşuyor ve sonra koridorda geri adım atıyor, memurlarla birlikte kendini içeri kapatırken kapıyı arkasından çarpıyor.

Elena'nın kara kaşları ve seti açarken ağzını içeri kıvrıyor. "Noel'de çok eğlenceli olacağı benziyor."

Yönetici bana iki memur hakkında birkaç soru sormak için geliyor - görünüşe göre Butera ve Jones - ve Elena'nın yüzükten haberi olmadığını fark ettiğimde parmağımı temizlemeyi devralıyorum. Diğer kadın nihayet ifademi alıp gittiğinde duvara yaslanıyor ve kanı silerken dişlerimi gıcırdatıyorum, çiğ ve kırık deriye batan çivilerin verdiği acıyı görmezden geliyorum.

"Özür dilerim," diyor Elena birkaç dakika sonra dönüp bana bakarak. "Sırf endişelendiğim için sana bu kadar sert davranmamalıyım. Sadece, ben de anne olduğumdan beri, bizimkinin nasıl büyüdüğüyle ilgili çok fazla sorunum var ve... Bilmiyorum. Kızlarımla bundan daha iyi olmak istiyorum. Sanırım seni alıştıрма olarak kullanıyorum ve açıkçası ne hakkında hiçbir fikrim yok."

Gözlerindeki kahverengi benekler ve saçlarının yanık umber gibi sert tonu bana annemi o kadar çok hatırlatıyor ki geriye dönüp bakmam bir saniye alıyor.

Ama yine de ona küçük bir gülümseme veriyorum ve annemizin şu anda kurumuş bir kabuktan başka bir şey olmadığını kendime hatırlatıyorum. "Ben kolay bir denek değilim."

"Değerini biliyorsun." Omuz silkiyor. "İnsanları güveniniz ve sevginiz için çalıştırdığınız için sizi suçlayamam."

Hüzün kalbimi bir cankurtaran gibi kavıyor ve muşamba zemine bakıp, birinin kusurlarını affetmenin bu kadar kolay olup olmadığını ya da Elena'nın ruhunun benimkinden farklı olup olmadığını merak ediyorum.

Belki de affetmek, ona ihtiyaç duymanın nasıl bir his olduğunu bildiğinizde daha zordur.

"Ee," diyor uzun sessizlikten sonra, bacaklarını bankın üzerinde sallayarak, "Cash Primrose?"

Bir kızarıklık boynuma tırmanıyor ve yüzümü ısıtıyor. "Karmaşık bir durum."

Homurdanıyor. "Her zaman öyledir." İç çekerek sol elindeki tektaş pırlanta ve altındaki altın kordonla oynuyor. "Biz

Babam hakkında mı konuşacaksın?"

Bir omzumu kaldırıyorum. "Sadece sen istersen."

Onunla olan ilişkisi de benimki kadar karmaşıktı, hatta belki daha da karmaşıktı, çünkü bir gün Ricci A.Ş.'yi yönetmesini istediği kişi oydu. Ama kız onu ihbar edip bildiğimiz dünyayı paramparça ettiğinde, adamın fazla seçeneği kalmamıştı.

Onunla ilgili en büyük korkum hep buydu; ilişkimizin sadece zorunluluktan dolayı var olması. Varsayılan bir ayar gibi çünkü başka kimsesi yoktu. Beni sevdiğine inanmak istiyorum, kendi berbat tarzında bile olsa, ama hiçbir zaman tamamlanmamış bir angarya gibi hissetmeyi de bırakmadı.

Ve ne olursa , iş her zaman daha önemli olacaktı. Vitus ve Ermes'le işleri kurtarmak için Anteros'a gitmemin ve Cash'in radarına girmemin nedeni buydu.

Papa'nın yaptığı her şey hayatımızdaki yanlış giden her şeyin katalizörü gibi görünüyordu.

Ve gittiği için üzülüyorum.

CASH yarım saat sonra nihayet sorgu odasından çıkar, ama daha az öfkeli görünmemektedir. Gözlükleri gömleğinin yakasından sarkarken yüzü sertleşmiş ve sanki on yıl yaşlanmış gibi görünmektedir.

Yutkunuyorum, teknik olarak yanlış bir şey yapmamış olmama rağmen suçluluk duygusu uçan bir balon gibi göğsümde zıplıyor.

En azından *burada* değil.

Elena bizi istasyonun dışında bırakıyor ve kalkmadan önce feribota geri dönüyor. Cash birkaç adım önümde duruyor, ben ona yetişmek için çabalarken benimle göz teması kurmayı reddediyor gibi görünüyor, ceketinin yakalarını yumruklarım ile kavriyorum.

Ronnie caddenin yukarısında bekliyor ve limuzinin arka kapısını açıyor, yüzü asık. Emin olmak için omzunun üzerinden bakmadan

Geliyorum, Cash tırmanıyor ve bana yer açmak için sonuna kadar kayıyor.

Onun peşinden gitmiyorum.

Ellerimi paltomun ceplerine sokmuş, terliklerimin topukları üzerinde geriye doğru sallanarak bekliyorum. Tedirginlik Ronnie'nin dikkatini dağıtıyor ve bana bakmadan önce hızla arabanın içine bakıyor.

"Her şey yolunda mı, Bayan

Primrose?" "Sanırım kızgın."

"Evet, haklı olabileceğinize inanıyorum."

"Bu durumda onunla nasıl başa çıkarsınız?"

Ronnie bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Dürüst olmak gerekirse onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Keşfedilmemiş sularda olduğunu söyleyebilirim, canım."

Harika.

Sabahın bu erken saatinde hava oldukça soğuk olduğu için dudaklarımı patlatarak kan akışını yeniden canlandırmaya çalışıyorum ve ne yapabileceğimi düşünerek yolun kenarında durmaya devam ediyorum.

Utançtan boğazım düğümleniyor ve bir kez daha bana kızgın olduğu hissine . Kafamda bir düzine farklı senaryoyu gözden geçiriyorum, farklı yapabileceğim her şey o iki memur tarafından içeri alınmamı önleyebilirdi.

Burada durup bunu düşündükçe, onunla arabaya binmeye daha az meyilli oluyorum, orada öfkesiyle kapana kısılacığım ve kaçacak hiçbir yerim olmayacak.

Bıçağımı ya da kendimi savunmak için kullanabileceğim başka bir şeyi bile yanıma almadım.

Gerçi bu noktada onu öldürme fırsatını kaçırmışım gibi geliyor.

Aracın diğer tarafındaki kapı açılıyor ve Cash'in inip inmediğini görmek için bekliyorum.

"Ariana." Alçak ve tehlikeli sesi bir şekilde bana da ulaşıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Ronnie'ye hayranım."

Ronnie'nin yüzünü korku kaplar ve bir adım geri çekilir. "Efendim, ben

."

"Arabaya bin, Ariana."

Birkaç kişi yanıımızdan geçiyor, Cash'in konuştuğunu duyduklarında aceleyle başka tarafa bakıyorlar, sanki o kaçınmaya çalıştıkları bir köprünün altındaki bir trolmüş gibi. Ayağımı geriye, kaldırıma ve ondan uzağı doğru kaydırıyorum, açık kapıdan çenesinin bir tikle sıçradığını izliyorum.

"Muhtemelen yürüyerek geri dönebilirim."

Cash burnunu çimdikliyor, taktığı gözlüğü tekrar çıkarıyor. Gözlükleri yavaşça katlayıp kapının içine sokuyor ve o çıkarken kalbim kaburgalarıma şiddetle çarpıyor. Önce başı, sonra gövdesi yukarı kalkıyor ve yüzünde asabiyetini gizlemeye pek de yaramayan mülayim, boş bir ifadeyle dönüp bana bakıyor.

Kollarını çatıya dayayarak bana bakıyor.

Bedenim ona gitmek, onu yatıştırmak için can atıyor ama aptal gururum buna izin vermiyor. Bu kâbusun bitmesini istemekle, gerçekte yüzleşmekten daha iyi olduğu için onu körüklemek arasında sıkışıp kaldım.

"Yürüyerek mi dönmek istiyorsun?" diye soruyor, tamamen duygudan yoksun bir şekilde. "Oraya tek parça halinde varacağımı sanmıyorum. Şehrin bu tarafının Riccis'e pek sıcak bakmadığı açık."

Saçlarımı kulaklarımın arkasına ona gülümsüyorum. "İyi ki Primrose'um o zaman."

"Öyle mi?"

Tek bir kelimeyle limuzinin etrafında dönüyor ve yavaşça bana doğru ilerliyor. Topuklarım kaldırımdan caddeye doğru kayarken omzumun üzerinden bakıyorum ve yolda başka araba olmadığından emin oluyorum.

"İsminizin sizi koruyacağını mı sanıyorsunuz? İçerideki memurlar benim *burada* olduğumu umursamadılar. Seni istismar etmek isteyen herkes bunu yapmanın bir yolunu bulacaktır."

Hadi canım. Nedense onun yorumu tüm neşeyi yok ediyor, doğrudan ruhumdan söküp alıyor. Her şeyin ağırlığı bir anda doruğı ulaşıyor, tüm gücüyle üzerime çöküyor ve kızgınlık beni yolun ortasında durduruyor.

Duygusal karmaşanın ani dönüşüyle neredeyse titriyorum ve ellerim yanımda yumruk haline geliyor. "Vay canına, babam gideli birkaç saat bile olmadı ve sen şimdiden hayat derslerinle *babalık* rolüne soyunuyorsun. Böylesine çok yönlü bir adamla evlendiğim için ne kadar şanslıyım."

"Kapa o küstah çeneni ve bin şu lanet arabaya."

Ellerim yanaklarıma geliyor ve şaşırılmış gibi yapıyorum. "Böyle *dil. Belki de sana şaplak atmalıyım-*"

Belinin arkasından bir tabanca çıkarıp kaldırarak doğrudan bana doğrulttuğunda sözümü aniden kesiyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve bir an için bana bakan kahverengi tonları zar zor tanıyorum, vahşi ve dağınık bir öfkeyle.

Korku, korkunç parmaklarıyla göğüs kafesimden yukarı tırmanıyor ve nefes borumu sıkıca sarıyor. Bana *gerçekten* kızgın olduğunu düşünmüyordum ama şimdi o kadar emin değilim.

Geçen sefer bana hemen güven vermişti. Şimdi ise tamamen tehdit.

Kalbimin birkaç sert atışı boyunca orada sessizce duruyoruz, ikimiz de ilişkimizdeki bir başka değişimi kabul etmeye isteksiz görünüyoruz.

Bunun çiftlerin geri dönebileceği türden şey olduğundan emin değilim.

Sahte olanları bile.

"Beni vurmayacaksın," diyorum, yine kendini tutup tutmadığını test etmeye çalışıyorum - gerçekten emin değilim. Ne yaptığımı tam olarak bilmiyorum ve her şeyi berbat etmek üzere olduğumdan biraz korkuyorum.

Babam etkilenmezdi.

Annem kaçınılmaz olana gülecek ve muhtemelen beni kendisi vuracaktı.

"Ariana," diye tekrarlıyor, sesi yorgun geliyor.

O sorgu odasında neler olduğunu merak ediyorum ama şimdi sormanın zamanı değil gibi hissediyorum.

"Get. Gir. Arabaya.

Arabaya." "Nazikçe sor."

Bakışları sertleşirken çenesi bir sıkılıp bir açılıyor. Başparmağını emniyetin üzerinde kaydırarak silahın kilidini açıyor ve bir kaşını kaldırıyor.

Yavaşça kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Endişe damarlarımda dolaşarak kan dolaşımımı ateşliyor ama kıpırdamıyorum, blöf yaptığından hâlâ eminim.

Ani, kısa patlama sesi havada yankılanıyor, etrafımızdaki binalardan yansıyor ve gözlerimi sıkıyorum

kendimi acıya hazırlamak için kapattım.

Yine de gelmiyor.

Ve gece gökyüzünü delen ılık boğazımdan çıkıyor.

RONNIE limuzinin yan tarafına yığılıyor, boğazından gırtlaktan bir ses çıkarken pazusunu tutuyor. Ariana'nın gözleri bir anda açılıp şoförün üzerinde genişliyor ve sonra bana tiksintiyle bakıyor.

"Aman Tanrım!" Ona doğru koşar, kolundan tutar ve onu yerde oturur pozisyona indirir.

Yaşlı adamın yüzünden ter boşanıyor ve sıkılmış dişlerinin arasından bana bakarken nefesleri düzensiz bir şekilde geliyor.

İkisini izliyorum, kör, önlenemez öfke hala doğrudan kalbime pompalanıyor. Elim titriyor ve silahın emniyetini tekrar açarak kalçama bastırıyorum.

"Kim masum bir seyirciyi vurur ki?" Ariana yüksek perdeden bir sesle soruyor, daha önce ondan hiç duymadığım kadar gerçek duygular akıyor.

Yani kendinden başka insanları da önemsiyor. Bildiğim iyi oldu ama *beni* umursamadığı çok açık. Aksi takdirde, şimdiye kadar neredeyse çatı katına dönmüş olurduk ve ben de üçüncü kez karakola girip o memurların işini gerçekten istediğim şekilde yaklaşamazdım.

Bana ait olan bir şeye zarar verdikleri için basit bir azar ve idari izinden daha fazlasını hak ediyorlar, ancak hemen cezalandırıldıktan sonra ayrıldım çünkü bekleyebilirim.

Ariana hâlâ , Ronnie için endişeleniyor. Paltomu silkeliyor ve kan fışkırmaya devam eden yaraya baskı uygulamak için kullanıyor.

"O iyi," diyorum onlara yaklaşarak. "Sadece bir sıyrıktı."

Başı dönüyor, yüzünde öfke çizgileri belirliyor. Göğüsleri neredeyse pijamasının üstünden düşerken çok daha az tehditkâr hissettiriyor.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Bu benim ilk rodeom değil, Küçük Kabus." silkip silahımı tekrar belime sokuyorum. "Torpido gözünde bir ilk yardım çantası var. Kendini tedavi edebilir."

Ağzı açık kaldı ve onay için ona baktı. Nefes nefese başını sallayıp bana pis bir bakış fırlatıyor ve ben de uzanıp kolunun altından tutarak onu yukarı çekiyorum. Üzerimde dönen Ariana göğsümü itiyor, öfkesi neredeyse benimkiyle eşleşiyor.

"Şimdi seninle eve gitmiyorum!"

"Ya içeri girersin ya da onu ikinci kez vururum." Altı yıldır yanımda çalıştırdığım adama bakarak kaşlarımı kaldırıyorum. "Belki bu sefer biraz daha nişan alırım. Bir diz kapağını çıkarırım."

"Sana bir şey *yapmadı* bile."

Sonunda kırılma noktasına ulaşan ince bir lastik bant gibi, sabrım kırılıyor ve Ariana'yı kendime çekiyorum, kollarımı sarıyorum

ve bizi öne doğru savuruyor. Arka koltuğun kapı aralığına düştük ve o çığlık atarak benden uzaklaşmak için deli gibi mücadele etti.

Bir kolunu kırırdatarak dirseğini gözüme sokmayı başardı ama onu koltuğa doğru ittim. Tekme atıyor, bu sırada bir terliğini kaybediyor ve ben arkamızdan çekmek için uzanırken sırt üstü dönüyor.

İçeriye kapandığımız anda çocuk korumalı kilitler kilitleniyor ve bu onun isyan duygusunu yeniliyor gibi görünüyor. Yere yuvarlanıyoruz ve bir kolunu serbest bırakıp elini kaldırdığında onu tekrar örtüyorum ve sonra avucu yüksek, yankılanan bir *çatırtıyla* yanağıma çarpıyor.

İkimiz de donup kalıyoruz ve saldırının ilk acısı geçtikten sonra ballı bir sıcaklık ılık bir balmumu gibi tenime yayılıyor. Omurgam boyunca ilerliyor, tabanda toplanıyor ve kanı doğrudan sikime gönderiyor.

Belli ki tür misilleme bekleyerek gerilirken ona göz kırpıyorum. Ama sanki tokat beynimin kırık, öfkeli temizledi ve yerine sıvı uyarılma koydu.

Göğsüm kabarıyor. Teni sokak lambalarının ışığında parılıyor ve lanet bir rüya gibi görünüyor - bir kabus değil, bu sefer değil.

Bir rüya.

Benim hayalim.

Duygularımdaki değişim yüzünden kırbaçlanma riskini göze alarak şaşkın bir nefes veriyorum ve ağırlığımı ona bırakıyorum.

Hepsini.

Leğen kemiğim kasıklarına sürtünüyor, bu hareket sol dizini büküyor ve hafifçe koltuğun dışına itiyor. Dişlerinin arasından bir nefes çekiyor, sert uzunluğum onun yumuşaklığıyla aynı hizaya geldiğinde burun delikleri açılıyor.

"Tekrar," diye nefes alıyorum, tek kelime dudaklarımdan sertçe dökülüyor. "Bunu tekrar yap."

Tereddüt ediyor, emin değil. Kaşlarını çatarak narin yüz hatlarını ateşe veriyor. Sonra sol elini kaldırıyor, sesli bir şekilde yutkunuyor ve aynı hareketi diğer yanağımda tekrarlıyor.

Elmas yüzüğün bandı derimle birleştğinde keskinleşiyor ve etimi yırttığını hissediyorum, ama aynı his içimden geçiyor. Acı, keskin ve yoğun, hemen ardından daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir sıcaklık dalgası geliyor.

"Ne haltlar dönüyor-"

Çenesinin altından tutup başını geriye itiyorum ve ağzımı onunkine yapıştırarak sözünü kesiyorum.

Öpüşme saldırganlık ve şehvetle çatırdıyor, haftalardır bastırılmış cinsel gerilim bu eylemde kendini rahatlatıyor. Vücudu hakimiyet için savaşıırken bile dudakları teslim oluyor, kontrolü ele almama izin veriyor. Bir eli saçlarıma dolanıyor, köklerini çekiştiriyor, diğer eli enseme geliyor ve beni olabildiğince yakın tutuyor.

Sanki birazcık bile vazgeçmek uzaklaşmama neden olabilirmiş gibi. Bu noktada ondan uzaklaşabileceğimi sanmıyorum.

Alt dudağımı yalıyor, sonra ağzına götürüp ısıyor.

"*Tanrım*," diyorum ağzının içine, nefeslerimizi birleştirmenin bir yolu olmasını dileyerek.

Tadı ilahi gibi, çarmıhtaki kan gibi, beni günahlarımdan arındırmak için geldi.

Aynı anda duraklıyoruz, başparmağı elmacık kemiğimin üzerinde geziniyor.

"Kanaman var," diyor bana parmağının ucunu göstererek.

Yüzüğünün beni kestiği yerden olmalı. Derimi yırttığını fark ama sanırım umurumda da değildi.

Atan kalbimi sıcak bedenimden ayırabilirdi ve ben onu şu anda durduramazdım.

Yer değiştirerek kalçalarımı onunkilere doğru yuvarlıyorum, uyluklarını birbirinden ayırıyorum, böylece aramızdaki kumaş katmanlarının arasından tatlı amının izini hissedebiliyorum. Sürtünmenin artmasıyla nefesi kesildiğinde, dilimi içeri sokarak ağzını yeniden ele geçiriyorum.

Ellerim yanlarına kıvrılıyor, üzerindeki pijama üstünü bulup göğüslerinin üzerinden aşağı çekiyor. Sokak lambalarının ışığında kızarmışlar ve limuzinin iç ışıklarına uzansam onu parlak bir pembeye boyanmış bulacağımı hayal ediyorum.

Bahse girerim renk her yeredir.

İçimde sallanırken, baskıyı kovalıyor ve ellerimi başının arkasını kucaklamak için kaydırıyorum, daha derine dalabilmem, daha tadabilmem için ona aç veriyorum. şey bittiğinde, keşfedilmemiş hiçbir yerinin kalmamasını istiyorum.

Ayrılıyor ve ben de başımı boynuna doğru eğip sütun boyunca öpüp emiyorum.

"Bana kızgın olduğunu sanıyordum," diye fısıldıyor, bana daha fazla erişim sağlamak için eğiliyor.

"Asla," diye mırıldanıyorum tenine karşı, çiçeksi, narenciye kokusunu içime çekerek. Köprücük kemiğinin üzerinde gezinerek dişlerimi boğazının dibindeki çukura bastırıyorum, sonra ağzımla bir göğsünü örtmek için hareket ediyorum.

"Neden onlara bu kadar kızgındın?"

"Çünkü sen benim karımsın ve kimsenin seni incitmesine izin yok." "Sen hariç mi?"

Dudaklarım meme ucunun etrafında dönerek gergin eti aralarına çekerken sırtı kavisleniyor. Sorusunu düşünürken, dilim sertleşmiş tepenin üzerinde geziniyor ve ileri geri hareket ederken gözlerimi yüzünden , tepkilerini ölçüyor ve hangi hareketlerin nefesini keseceğini ezberliyorum.

"Evet," diye karar veriyorum, büzülmüş tepeye bir nefes soğuk hava üfleyerek daha da sertleşmesini izliyorum. "Çünkü senin affını kazanmak için yapmayacağım şey yok."

Bu cevabı kabullenmiş gibi görünüyor ya da belki de tam olarak algılayamıyor, başını ileri geri sallıyor. "Ronnie hemen dışarıda," diye nefes alıyor, elimi karnında gezdirirken alarm onu kaskatı yapıyor.

"Aslında, muhtemelen ön taraftadır," diyorum, diğer göğsüne doğru ilerlerken, yumuşak teninin çenemin sertliğine karşı verdiği hissin tadını çıkarıyorum. "Ama bölme yukarıda ve ses geçirmez."

"Oh."

Dişlerim onu ısırıldığında Ariana inliyor ve onu keşfederken hafifçe sayıkladığımı hissederek ona orantısız bir sırıtış veriyorum.

"Daha iyi bilmesem," diyorum, dilim göbek deliğinin etrafında ve sonra uyku şortunun belinin üstündeki açıkta kalan derinin üzerinde kayana kadar inişime devam ediyorum, "hayal kırıklığına uğradığını söyleyebilirim."

Yanıt vermiyor ama parmaklarımı lastiğe geçirip yavaşça çekiştirdiğimde nefes alış veriş sığılıyor.

"Neden şaşırdığımı bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, onu şortundan kurtarıken siyah dantel külotunu bırakıyorum. " aşığı bir , değil mi Küçük Kabus?"

"Onun izlemesini istemiyorum." Elleri yere düşüyor, tırnaklarım dantelin arasından onu yalayarak çıkarken tırnaklarını batırıyor. "Ama bunu yapman hoşuma gidiyor."

"Biliyorum, tatlı kız. Ve hayatımın sonuna kadar ateşli amını ağızma sürtmeyi izleyebilirim ve asla doyamam."

Avuçlarım kalçalarının dış kısımlarında geziniyor ve o da kalçalarının açılmasına izin veriyor. Ağızımı ona doğru bastırarak dilimi dikişi boyunca gezdiriyorum, en üstte durup malzemenin üzerinden klitorisini emiyorum.

Dudaklarından küçük bir inilti dökölüyor ve bir elimi içeri sokuyorum, iki parmağım dilimin açtığı yolu takip ediyor. Başparmağım sert darbelerle sürtünüyor, daha önce benim için yaptığını gördüğüm hareketleri tekrarlıyor ve sonra danteli kenara itip yüzümü amına gömüyorum.

"Oh Tanrım," diye inliyor, kalçalarını oynatıyor, dilimi içine sokarken kovalıyor. "Devam et."

Gözlerim yüzünde, hassas, şişmiş etinin misk kokusunun tadını çıkararak içine ve dışına masaj yapıyorum. Daha önce tattığım hiçbir şeye benzemiyordu, bağımlılık yapıcı ve ilkeldi ve cennetin ibaret olduğunu fark ettim. İçine gömülmek istediğim ve asla yolunu bulamadığım vahşi, sarhoş edici lezzet patlamaları.

Tahrik omurgamdan aşığıya doğru alevleniyor, taşaklarımda ve kendi salınımımı engellemeye çalışmak için dişlerimi birbirine geçiriyorum. Son birkaç haftadır beni çılgına çeviren kadının üzerinde kendini serbest bırakmak için çaresizce öfkeli bir hız gibi içime çarpıyor.

Karnının alt kısmına bastırarak, boştaki elimle iki parmağımı içine , bileğimin kısa ve hızlı hareketleriyle kıvırıyorum, tıpkı o gün şehir dışında bana rehberlik ederken yaptığı gibi. Ağızım tekrar klitorisini buluyor ve parmaklarımın ritmine uyması için dilimin hareketlerini zamanlıyorum.

"Lanet olsun," diye homurdanıyorum, sikim o kadar sert zonkluyor ki doğru düzgün düşünemiyorum bile. "İnanılmazsın, Küçük Kabus. Çok sıcak ve ıslaksın, beni içine çekiyorsun. Bahse girerim şu anda sikime sahip olmayı diliyorsundur, ha?"

"" diye .

"Öyle mi?" Bu kelime göğsümden çıkan tek bir hava hücumuydu. "Eğer sikimi o daracık amına sokarsam benim için ne kadar sert boşalırsın? Sıkı bir uyum olurdu, belki ilk başta biraz rahatsız edici olurdu, ama benim için açılırdın, değil mi tatlı kız? Hepsini alırdın, çünkü eşler bunun için yaratılmıştır, değil mi? Bunu benim için yapar mısın?"

Kendi kendine ilahi söyleyerek etrafımda sıkılaşıyor, dokunuşumun altında titreşiyor ve yakın olduğunu biliyorum.

Üçüncü bir parmak ekleyerek hızı artırıyorum, elimin topuğu onun sıcak etine acımasızca çarpıyor. Onunki saçlarıma dolanıyor ve her bir hamleyi karşılamak için kıvranırken, inlemeleri etrafımızdaki havayı dolduruyor.

"Tanrım, ne kadar kötü bir insanım," diye yakınıyor ve bir kolunu yüzüne atıyor.

"Evet, öylesin," diye kabul ediyorum, bu sözler onun etrafımda daha da kenetlenmesine neden olduğunda daha da sertleşiyorum. Benim güzel küçük kâbusum övgüleriyle birlikte biraz aşağılanmayı da seviyor. "Az önce arkadaşının vuruluşunu izledin ve burada, bunu yapan adamın yüzüne ve eline biniyorsun. Ne kadar kötü bir kızsın."

"Onu vurduğun için sen daha kötüsün."

"Olmadığımı hiç söylemedim. Şimdi konuşmayı kes."

Gözleri dalgalanarak kapanıyor ve kalçasının iç tarafını ısırarak onu zıplatıyorum.

"Gözler açık. Onları tavanda tut ve damlayan, sayıklayan bir karmaşa olana kadar seni yememi izle."

Şaşkınlık yüz hatlarını kısa bir an için çarpıtıyor ve sonra başını yere bırakıp yukarı bakıyor. Sanki üstümüzdeki aynayı ilk kez fark ediyormuş gibi kaşlarının saç çizgisine doğru fırladığını görüyorum.

Saniyeler sonra, bacaklarının arasında kendimi boğmaya çalışmamı izlerken, çözülmeye başlıyor. İç duvarları kasıldı

ve göğsümün gelen iniltiyi durduramıyorum, parmaklarımın onun yerine boşaldığı sikim olduğunu hayal ediyorum.

Uyarılmışlığı dudaklarımı ve tüm elimi kaplıyor ve geri çekildiğimde çenemi kalçasının iç kısmına siliyorum ve sonra dilimi içinden geçirerek temizliyorum. Serbest kalmanın artçı şoklarıyla titriyor, kendimi ondan kurtardığımda küçük bir iç .

Dirseklerinin üzerinde doğrulup dağınık saçlarını tarayan Ariana az önce olanlara inanamıyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor. Açıkçası ben de biraz şaşırılmış durumdayım.

Normalde biri bana saldırdığında, hemen ardından gelmesini sağlamam.

de yaklaşıyorum.

Ona dokunmama ya da o çizgiyi aşmama konusundaki tüm kararlılığıma ters düştüğü gerçeğini boş verin, yine de buradayız. Diğer zamanlarda, tüm ağır işleri o yaptığı için kendimi kancadan kurtardım, ama kokusunun tenime yapışmasını ya da tadının boğazımın arkasına nasıl yerleştiğini inkar edemem.

Bu kesinlikle işleri karmaşıktırabilir, ama şu anda onu umursamayacak kadar uyuşturulmuş durumdayım. Kendimi ne kadar hissetmemi sağlarsa, karakolda olanları o kadar az hatırlıyorum ve toplum içinde bir olay çıkarmaya çok yaklaşmış olduğum gerçeğinden .

Yine de buna değdi.

Rahatsızlık homurtularıyla limuzinin arka koltuğuna doğru ilerliyorum, bükülmeleri gidermek için sırtımı esnetiyorum. Limuzin bir arabadan daha rahattı ama yine de bir kadını yutmak için en pratik yer değildi.

Çevremde öne doğru eğildiğini görüyorum, ama kan hala öncelikle şişmiş aletimde, bu yüzden beynimin bir saniye sürüyor. O an geldiğinde ve ben onu uzaklaştırmak için döndüğümde, Ariana çoktan silahı belimden çıkarmış ve kucağıma tırmanıp namluyu şakağıma dayamış oluyor.

Ani çarpma rüzgârını üzerimden atıyor ve o yer değiştirip kasıklarımızı birbirine bastırırken ellerimi kaldırıyorum. Bunu bilerek yapıp yapmadığından emin değilim, bu yüzden çenemi sıkarak dikkatimi birbirimize ne kadar mükemmel uyduğumuza dağıtmaya çalışıyorum.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. On üç yaşında bir çocuk gibi pantolonumu patlatacağım.

Göğüsleri yüzümdeyken ve zar zor örttüğü amı bana sürtünürken, lanet olası aklımı kaybetmeme ve kendimi asla yaşamama izin vermeyeceğini bildiğim bir şekilde utandırmama sadece birkaç saniye kaldı.

Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım ve muhtemelen onu kolayca etkisiz hale getirebilecek olsam da, bir yanım bunun nasıl sonuçlanacağını görmek istiyor. Amacının ne olduğunu ya da hiçbir öngöründe bulunmadan sadece pantolonunun koltuğuyla uçup uçmadığını, genel olarak hayat boyunca sörf yapıyor gibi görünüyor.

"İşim bitmemişti," diyor ve ben kaşlarımı kaldırıyorum. "Geldiğinden oldukça eminim."

"Daha fazlasını istiyorum." Silahı aşağı kaydırıyor, namluyu çenemi yukarı itmek için kullanıyor. "Senden sadece parçalar almaktan bıktım Cash. Ya bana her şeyi ver ya da resmin tamamını istemeyi bırak."

Kaşlarımı çatarak ellerimi indirdim. "Konuşmayı seven birisin. Benden tam olarak kaç sır saklıyorsun?"

Tereddüt yüz hatlarını gölgeliyor ve yutkunuyor. Sertçe. "Benden istediğin tek şey senin araba servisini kullanmam ve başka kimseyle yatmamamdı. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim."

"Fikrimi değiştirdim. Eğer daha fazlasını istiyorsan, ben de istiyorum." Üstünün etekleriyle oynayarak yumuşak kalçalarını yoğuruyorum, vücudunun pelüş hissinde kendimi kaybediyorum. "Neden babana otopsi yapılmasını istemedin?"

Omuz silkiyor. "Sadece yapmadım."

Yalancı. Daha fazlası olduğunu biliyorum. *zorunda.* Ona öldüğünü söylediklerinde neredeyse hiç tepki vermedi ve her yas yolculuğunun farklı olduğunu bilsem de, bu Ariana'nın kişiliğiyle hiç uyuşmuyordu. Bir aydır tanıdığı Ronnie'yi vurduğumda Rafael'den daha çok üzülmüştü.

Yine de, onun umursamayacağını bildiğini söylemişti.

Ama bu kadar yakınımıdayken onu korkutmak istemediğim için baskı yapmıyorum.

"Tallericos mu?"

O güzel ela gözleri hafifçe kısılıyor. "Hiçbir yok."

Başparmaklarım kalçalarına batıyor, o da kıvranarak onları çıkarmaya çalışıyor. Tek yaptığı amını sikime doğru daha da bastırmak oluyor ve ciğerlerimdeki hava daralarak başımı döndürüyor.

Üçüncü sorumu sorarak, kendi silahımı çenemin altında tutmaya devam ederken, çarpıcı, muhtemelen klinik olarak deli olan karımın etrafındaki gizem üçlüsünü sona erdiriyorum.

"Peki ya annen?"

"Neden ona bu kadar takıntılısın?" Başını eğiyor, bakışları sertleşiyor. "Onun için çok yaşlısın, biliyorsun. Onun tipi değilsin."

Kaşlarım içeri çekildi. "Bu da ne demek oluyor?"

"Eğer annemle ilgilendiğin gibi ilgilenirsen, annem karşılık veremez. Gençlerden hoşlanır. *Gerçekten* genç ve duygusal olarak savunmasız."

Cevap vermiyorum, Ariana'nın yüzünde bir nebze olsun anlayış arıyorum. Silah artık ikinci planda ve ben de Rafael Ricci ile onun hakkında yaptığım konuşmayı hatırlamaya çalışarak, elimde bir resmi bile olmayan bir bulmacayı bir araya getirmeye çalışıyorum.

"Bazen, lanetlenmiş bir anneye sahip olduğu için böyle olduğu için şanslı olduğunu düşünüyorum."

"Ariana görüldüğü gibi değil." "...onu annesinden kurtaramadı."

Göğsüm gergin, Ariana'nın bakışlarıyla yüz yüze geliyorum ve bir an için gardını indiriyor. Ağır bir duygu şimşek gibi ve sanatçının altında gizlenen acılı, kırılgan kızı ortaya çıkarıyor.

Gözlerini kırptırdığında, inat ateşi bir kez daha sönmüş.

Boştaki eli kucağıma düşüyor ve sineği arıyor.

"Konuşmam bitti," diyor, bir şekilde fermuarı sınırlı bir hareket aralığıyla açıyor ve silahı üzerimde tutuyor. "Ya beni becer ya da

Tetiği ekeceğim."

Dudaklarımın kenarlarında ince bir gülümseme beliriyor. *İşler ne kadar da çabuk değişti.*

Yine, benimle kıyaslandığında hiçbir ağırlığı olmadığı gerçeğini kabul ediyorum ve onu itmek delicesine kolay olurdu. O daha başka bir şımarıklık yapamadan şarjörü boşaltıp onu yere yatırırđım ve eve giderdik. Bütün bu boktan geceyi arkamızda bırakır ve sabah yeni bir başlangıç yapardık.

Ama onun daha fazlasına ihtiyaı var ve ben artık onu mutlu eden şeyleri reddeden kişi olmak istemiyorum.

Ona nasıl vereceğimden emin olmadığım bir şey olsa bile.

"SİKIMI MI İSTİYORSUN, KÜÇÜK KABUS?" Kocamın derin sesi göğsümde parçalanmış kadife gibi gümbürdüyor ve tenimi ateşe veriyor. "Çıkar o zaman. Beni iyice sertleştir ve o daracık pembe amcığın için hazırla."

Dizlerine doğru kayarken, boştaki elimle pantolonunu çözerken midemde kelebekler uçuşuyor. Nefeslerim hızlı ve kısa aralıklarla geliyor ve fikrini değiştirmesinden korkuyormuşum gibi kalbim hızla çarpıyor.

Silah avucumda ağırlaşıyor ve fermuarının arkasından sikini çekerken odağımı kaybettiğim için kayıyor. Namluyu göğsüne doğru itiyorum, tamamen içime girene ve geri çekilmeyeceğinden emin olana kadar tehdidin bir parçasını sürdürmeye çalışıyorum.

Dışarıda gökyüzü pembenin koyu bir tonuna dönüşmeye başlıyor ve bir yanım Ronnie'ye ne olduğunu merak ediyor. İyi olduğundan eminim, çünkü iyi olmasaydı muhtemelen ondan haber alırdık, ama Cash'in onu gerçekten vurduğu gerçeğinden ne çıkarmam gerektiğinden de emin değilim.

Sadece bir sıyrık olsa bile. Sadist mücevherleri bir kenara bırakırsak, evlendiğim adamın vücudunda gerçekten vahşi bir kemik olduğunu düşünmüyordum, ama görünüşe göre onu tamamen hafife almışım.

Başka bir gece olsa muhtemelen sataşmalarla ve sorularla başa çıkabilirdim ama olanlardan sonra şu anda bunu yapmak istemiyorum.

Düşünmek değil, hissetmek istiyorum.

Yumruğumu tabanına sararak uzun bir nefes aldım ve onun büyüklüğünün tadını çıkardım. Daha önce birkaç kez bakmıştım ama onu tutmak tamamen farklı bir oyun. Başparmağım ve serçe parmağım zar zor birbirine değiyor ve kıvrımlı alt tarafa doğru uzanan mor damarı itiyorum, hepsini içime itmeyi düşünürken içim sıcak metal gibi kıvrılıyor.

Cash'in başparmağı kalkıp ağzımın kenarına vuruyor. Daha önce yüzüğümün ona değdiği yerdeki kan hala yanağına bulaşmış durumda ve sadece kendime onun insan olduğunu hatırlatmak için yalayarak temizlemek istiyorum.

"Birileri acıkmış. zaman oldu mu?"

"Beni becermiyorsun. Elim ve bir dildo bu kadarını yapabilir."

"Oyuncaklar mı?" Gözleri parlıyor, sanki şekerçi dükkanındaki bir çocuk gibi. "İlginç."

"Bunu çok
söylüyorsun." "Kolayca
büyüleniyorum."

Mırıldanarak başımı eğiyorum ve dilimin düz kısmını tepenin altına bastırıyorum, elimle yavaşça pompalıyorum. Cash kilitli dişlerinin arasından tıslıyor ve başını dudaklarımın arasına aldığım anda silahı kapıyor.

"Hey!" diye yakınıyorum, geri çekilerek.

"İstedğin her şeyi yapacağım," diye nefes alıyor, silahı yere atıp saçlarımı avuçlamadan önce emniyetin açık olup olmadığını iki kez kontrol ediyor. "Sadece beni ağzına geri sok."

Umutsuzluk sesine karışıyor, sesi muhtaç ve gergin çıkıyor ve göbeğim sertçe sıkılıyor. Arzu içime akıyor, tenimi ısıtıyor ve tükürüğümü toplamak için yanaklarımın iç kısımlarını emiyorum, sonra onun ucunda ve parmaklarımda birikmesine izin veriyorum.

Sıkıca kavrayıp tekrar içine dalarken gözlerimi ondan ayırmıyorum, tükürüğümü elimi daha kolay kaydırmak için kullanıyorum. Tepesi boyunca birkaç öpücük konduruyorum, sonra dudaklarımı kapatıyorum, saçlarımı çekip sakinleşmeye çalışana kadar döndürüp emiyorum.

Pre-cum tat tomurcuklarımda patlıyor, tuzlu ve belirgin bir şekilde o, ve başımı daha uzağa itiyorum, boğazımın arkasını onun uzunluğuyla ihlal ediyorum. Derin nefes alarak, bunu yapmanın ne kadar iyi hissettirdiğine, *onun* ne kadar iyi hissettirdiğine konsantre oluyorum ve amım arzuyla titreşirken küçük bir inilti çıkarıyorum.

"Siktir," diye ısııyor Cash, başını koltuğa geri bırakarak. Ben aşağı yukarı sallanırken, dilimle şaftına masaj yaparken gözleri açık kalıyor ve tavandaki aynadan izliyor olması gerektiğini fark ediyorum. "Hepsini al, tatlı kız. Yut beni."

Eli hafifçe iterek hareketlerimi yönlendirmeye başlıyor ve ben de çabalarımı iki katına çıkarıyorum, şu anda kontrolü ele almasına izin vermek istemiyorum. Eğer yaparsa, ajansımı kaybedeceğim. Her şeyi düşünmeye başlayacağım -Papa'yı, Elena ile olan kavgamı ve birilerinin Tallerico'lara ne olduğunu bildiği gerçeğini- ve şu anda bunların hiçbirisiyle uğraşamam.

İstemiyorum.

Sadece bunu istiyorum. Dizlerimin üstünde kocamı boşaltmak.

"Çok iyi," diye homurdanıyor ve kalçalarının biraz hareket ettiğini, vuruşlarımı karşılamak için yükseldiğini fark ediyorum. Ellerinden biri altıma giriyor, göğsümün yumuşak etini yoğuruyor. "Dizlerinin üzerinde ıslıl ıslıl görünüyorsun, sikimi o daracık boğazına zar zor sokabiliyorsun. Karımın böyle muhteşem bir ağzı olacağını kim bilebilirdi?"

Üzerinden kalkıp boştaki elimle taşaklarını avucumun içinde yuvarlıyorum. "Oldukça az insan aslında-"

Çenesi aşağı doğru iniyor ve parmaklarını kafatasımın arkasına geçirerek sikini boğazımın arkasına kadar itiyor. Uyluklarımın iç kısımları nemleniyor ve sert muameleyle göğsümde yankılanan iniltiyi tutamıyorum.

"*Geçmiş sevgililer* muhabbetini masaya yatıralım," diyor kuru bir sesle, dudaklarımı pelvisiyle aynı hizaya getirecek şekilde iterek.

Burun deliklerimden yavaşça nefes alıyorum, ancak beni orada tuttukça bu hareket daha da zorlaşıyor.

"Etrafta dolaşıp sana dokunan herkesi vuracak vaktim yok."

Sesindeki ve saçlarımı kavrayışındaki sahiplenme, içime sıvı bir coşku kıvılcımları gönderiyor, sinirlerimi küçük, aşılmaz düğümlere doluyor. Cash'in otoritesi hayatımda birlikte olduğum diğer insanlardan farklı hissettiriyor; onlarla basit bir mülk parçasıydım. Teminat ya da pazarlık olarak ya da kurtulmak istediklerinde kullanabilecekleri bir şey.

Ama Cash ile durum farklı. Belki de en başından beri onun sadece Ricci Inc.'i istediğini bildiğim içindir, ve biz sadece şimdi o cinsel yere girmeye başlıyoruz, ama yine de. Direnme çabası ve birinin sizi de istediğini fark ettiğinde savunmasının parçalanmasını izlemekle ilgili bir şey var.

Ve bu geceden sonra, sahte evlilik olsun ya da olmasın, Cash Primrose'un beni istediğini kimse inkar edemez.

Yapmaması gerekse bile.

Beni ayağa Cash, kendini ağzımdan çekerek bana bir saniye izin verdi. Sikini eline alıyor, tükürüğümü ve uyarılmışlığını dudaklarıma bulaştırdıktan sonra yanağıma bir tokat atıyor.

Başım dönüyor, kendi şehvetimle titriyorum ve o başımı tekrar kucağına itiyor.

Beni kendine doğru çekip ciğerlerimdeki nefesi çaldığı bir başka seanstan sonra, gerildiğini hissediyorum.

"Kahretsin." Beni tekrar çekmeye başlıyor, ama ben ellerini fırçalayarak hızlanıyorum. "Ariana, dur, ben-"

Cümlesini bitirmeden önce sıcak, kalın sperm ipleri boğazıma fırlatıyor ve yarı insan, yarı canavar bir inilti limuzini dolduruyor,

O kadar gürültülü ki, gümbürtüsünü iliklerimde hissediyorum. Ani hazırlıksız yakalanıyorum ve orgazmı devam ederken serbest kalmayı başarıyor, altındaki elimle kendini kuruturken dudaklarıma sığıyor.

Göğsü hızla inip kalkıyor ve başı geriye düşüyor. Yutkunuyorum, nefesimi tutmaya çalışıyorum ve dizlerimin üzerine yaslanıp onu izliyorum.

Gözlerinin kenarları kırışıyor ve ağzı . Hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

Kalbim ikiye bölündü.

Bileğimin tersiyle ağzımı silerek üstümü yukarı çekiyorum ve nabzımı sabitlemeye odaklanıyorum. Hüznün etkisi var ama daha kötülerini de atlattığım kesin.

"Bak, ben-"

Dudaklarımı birbirine bastırarak bir avucumu kaldırıyorum ve başımı hızla sallayarak sözünü kesiyorum. "Tanrım, lütfen özür dileme ya da bunun bir hata olduğunu söyleme. Seni gerçekten öldürebilirim."

Sessizlikle karşılaştım ve bir süre sonra Cash iç geçirdi ve kabaca pantolonunun içine geri soktu, gözlerime bakmadan onları yaptı. İş bittiğinde koltuğun ucuna doğru kayıyor ve pencereye vuruyor; bir saniye sonra kilitler açılıyor ve dışarı tırmanıp kapıyı arkasından kapatıyor.

Yere oturup az önce işgal ettiği alana bakıyorum. Kaburgalarımı ezen bir ağırlık var, yanlış yerleştirilmiş ve hemen unutulmuş bir kaya gibi.

Yalnızlığıma terk edildiğimde hiçbir düşünce aklımı kurcalamıyor bile. Sadece boşluktayım, kesinlikle hiçbir şeyin akışı görüşümde dönüp duruyor ve beni anın dışına çıkarıyor. Beni koruyor, tıpkı annem bana müstehcen hareketlere karşılık verdirmek ya da ayinden birinin katılmasını sağlamak gibi gerçekten korkunç şeyler yaptığı gibi.

Nedense bunlar dayaktan ya da görünüşüm ve zekamla ilgili kötü niyetli yorumlardan daha kötüydü, çünkü diğer şeyler her zaman acıtmıyordu. Her zaman acı değildi ve birkaç dakikalığına annemle aynı oyun sahasındaymışız gibiydi.

O zamanlar beni severdi ve ben sadece sonrasında hasta hissederdim.

Ve sonra hastalık, görünüşe göre asla iyileşemeyeceğim bir veba gibi etrafımda dolaştı, ruhumu onunki kadar siyah ve kırık olana kadar yuttu.

Oraya gitme ihtiyacı hissetmeyeli uzun zaman oldu. Kalbim yıllar geçtikçe katılaştı ve saldırılara karşı genellikle oldukça dayanıklı olan kendi kabuğunu üretti.

Ama sanırım sorun şu ki Cash hakkında daha önce insanlar hakkında hissettiğim gibi hissetmiyorum.

Bu da yanlış giden her şeyin sadece daha fazla acı vereceği anlamına geliyor.

Bileğimi savurup balyozu mükemmel bir kavis çizerek indirdiğimde tişörtümün göğsünden kanlar . Kalın kemikle çarpışan metalin sesi korkunç bir çığlıkla bastırılıyor ve Memur Butera'nın diz kapağının olduğu yerden kıpkırmızı bir dalganın patlamasını izliyorum.

Şimdi, çoğunlukla yırtılmış, parçalanmış bir et yığını, diz kapağının ön kısmı parke zemine parçalar halinde dağılmış durumda. Bir kereliğine, apartmanımda kimse beni rahatsız etmediği için minnettarım.

altındaki küçük, harap bodruma gidiyor, çünkü bunu açıklamak zor olacaktı.

Dışarıdan bakıldığında, nedeniyle arkama yaslanıp adaletin bulmasını beklemeye hevesli olduğum düşünülebilir. Yabancılar söz konusu olduğunda, çoğu zaman öyleyim çünkü ben kanunsuz değilim ve hükümet yetkililerinin karbon azaltma tekliflerini gözden geçirmelerini sağlamak ve işletmelerin sera gazı emisyonlarını düzenlemelerine yardımcı olmak için daha uygulamalı bir yaklaşım benimseseydim işim olmazdı.

Bunların hiçbirisi acil sonuçlar doğurma potansiyeline sahip değil, bu nedenle sistemin oluşturulduğu şekilde işlemesine izin vermekte bir sorun görmüyorum.

Ancak çoğu zaman, hızlı hareket edilmesi gereken durumlarda, mağdurlar hayal kırıklığına uğruyor. Adalet yerini bulmuyor ve canavarlar sanki var olarak dünyayı daha da kötüleştirmemişler gibi özgürce dolaşabiliyorlar.

Ücretli idari izin, Ariana'ya ellerini sürmeye cüret eden memurlar için yeterli bir kınama değildi. Yasal sistemin etrafından dolandılar, protokolleri atladılar ve sonra da paçayı kurtarabileceklerini düşündüklerinde ona saldırdılar.

Butera'nın dişlerinin arasındaki deri kemeri çekiştiriyorum ve bana çıkardığı hırçın homurtunun tadını çıkarıyorum.

Normalde böyle bir şiddete başvurmak istemezdim ama geçen gece Ariana'ya söylediklerimde ciddiydim. Onu benden başka kimse incitemez- ve ancak o zaman bunu telafi edebilirim.

Geçen gece yüzündeki utanç dolu ifadenin anısı zihnimde dönüp duruyor ve belki de pişmanlık duymak için ne yapmam gerektiğini bilmediğimi düşündürüyor. Pahalı çiçekler, akşam yemekleri ve mücevherler onu harekete geçirmede ve ben milyonlarca adım geriye gitmişiz gibi hissediyorum.

Hiç utanmamıştım. Çamur gibi hissettirdiğini, gözleriniz, burnunuz ve kulaklarınız dışında her şeyiniz dışarıda kalana kadar sizi çevrelediğini, tek istediğiniz sizi tüketmesi iken felç içinde güneşlenmenize izin fark etmemiştim.

Onu ters çevirmeli ve tekrar gitmeye hazır olana kadar yemeliydim, ama o anki utanç beni . Sanki karımın bu kadar ateşli olmasında bir sorun varmış gibi

onun tatlı ağzında birkaç saniye geçirdikten sonra yükümü boşaltıyorum.

Günlerdir benimle konuşmuyor. Ofisteki öğle yemeği molalarında onu stüdyoda dans ederken izlemeye başladım, keşke sorunumun ne olduğunu açıklayabilseydim - onu hayal kırıklığına uğratma korkusu.

Bunun yerine, tüm gün bilgisayarımda onun kıvrak formuna bakıyorum, bazen eve gidip duşa erken girerse yumruğumu beceriyorum. Tek seyir zevkinin o olduğu bir dünyada var olmaktan memnun olabileceğimi düşünsem de, benimle etkileşime girmeyi reddetmesi sinirlerimi bozmaya başlıyor.

Sanki onu istemediğimi düşündüğü için cezalandırılıyormuşum gibi, oysa gerçek bundan daha farklı olamazdı.

Yine de, onu oyalamanın başıboş kalma arzusunu dizginlediğini inkar edemem. Eğer Ariana'ya zarar vermek gerekiyorsa, onu elimde tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

"Bunu bir kez daha deneyelim." Çömeli bir elimi dizime koyuyorum, diğer elimle de balyozun sapıyla Memur Butera'nın çenesini yukarı kaldırıyorum. "Ariana Ricci için arama emrini imzalatamadınız çünkü Tallericos'un kayboluşuna karıştığına dair makul bir sebep göremediler. Ama yine de onu şüpheli olarak takip etmeyi seçtiniz."

Butera'nın gözlerinden biri yavaşça açıldı. Diğeri daha önce yumruğumun darbesiyle morarmış ve şişmişti. "Kaptan cevaplar istedi."

"Ve sürecinizin hiçbir şekilde yasal olmamasını umursamadı mı?"

Alay ediyor. "Neden umursuyorsun ki? Belli ki kanunlar konusunda o kadar da titiz değilsin."

"Bunun için para aldığımda yasalar umurumda bile olmaz." Tahta sapı çenesine bir kez, sonra iki kez daha fazla bastırarak vuruyorum, yüzünü buruşturup saldırıya sırtını dönmesini ciğerlerimde hastalıklı bir tatmin duygusuyla izliyorum. "Benim için önemli olan karıma el kaldırmış olman. Onu korkutmaya çalıştın. Sıradan bir suçlu gibi onu masaya kelepçeledin. Sanki bunun önemli olmayacağını düşünmüşsün gibi."

"Öyle olacağını düşünmemiştik," diye atıldı. "Teşkilattaki herkes kızı satın aldığını biliyor."

Sap çenesine daha sert bastırıyor, derisini çentikliyor. "Evet, yaptım ve *cömertçe* de ödedim. Ona soyadımı vermek, onu becermek ve bir daha kimsenin ona dokunmaması için para ödedim."

"Lütfen," diyor, çalışarak. "Evde çocuklarım var. Bırakın gideyim. Kızınızı içeri aldığımız için üzgünüm ama dediğim gibi, *mecburduk*. Birileri Fiero ve Cosetta'ya ne olduğunu bulmaya kararlı ve sanırım bunun Ricci A.Ş.'nin batmasıyla bir ilgisi var."

"Ne demek istiyorsun?" Yeraltından gelen onaydan rahatsız olarak soruyorum.

Bana hemen bir cevap vermiyor, bunu rahatsız edici buluyorum. Boyum kadar ayağa kalkarak bir nefes veriyorum ve balyozu savuruyorum; mükemmel bir hilal şeklinde kavis çizerek diğer sağlam dizine çarpıyor.

Kemik kırılır ve Butera tükürüğüyle boğulur, Tanrı'ya yakarır.

İç çekerek yanına yürüyorum ve ensesindeki kısa saçları kavrayarak başını geriye atıyorum. "Eğer bu kadar kötü bir çocuk olmasaydın, belki de seni terk etmezdi."

Bazı saçlar köklerinden çekilmeye başlar ve Butera bir hıçkırık . "*Lanet* , Primrose. Yemin ederim başka bir şey bilmiyorum. Sadece şirket ortadan ve Ricci'nin adamları sokaklardan kaçırılıyor. Tanık koruma, cinayet, aklına ne gelirse. İşler ters gidiyor."

Bu bilgiyi işlerken kaşlarımı çatıyorum. Şirketin defterlerdeki varlıklarını çoktan tasfiye ettirdim ve fonları Primrose Realty'nin hesaplarına aktarma sürecini başlattım. Bu şekilde, bir el koyma şikâyetinde bulunduğumda, bunu Doğu Yakası'nın büyük bir bölümünü geliştiren işin yaşayabilirliğine dayandırabilirim.

Ama bunların hiçbirinin henüz gerçekleşmemiş olması gerekiyor.

Butera'nın , kanlı yüzüne bakınca nedenini anladım.

Vitus.

Muhtemelen arkamdan iş çeviriyor ve ben devralmadan önce bir şeylerden kurtulmaya çalışıyor.

Nefesimi üfleterek telefonumu çıkarıyorum ve takip uygulamasını açarak Ariana'nın konumunu kontrol ediyorum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde stüdyoda olduğunu görünce rahatlayarak yavaşça nefes veriyorum. Takip cihazı nabızı attığı sürece çevrimiçi kalıyor.

Çömelip telefonumu tekrar cebime koyuyorum ve başımı memura doğru eğiyorum. Başı öne doğru sarkıyor, çenesi göğsüne değiyor ve ben uzanıp yüzünü yukarı iterken inliyor.

"Uzatmayı bırak," diyor gözlerini kıstırarak. "Sadece öldür beni."

Gülümsememi bastırıp yanağını okşuyorum. "Tam zamanında. Şimdi bana Tallerico'lar hakkında ne bildiğini anlat."

Bu sabah apartmanın önünden dördüncü kez geçerken yüzümden ter damlaları dökülüyor. Gri tişörtüm sıırıslıkla, omurgamdan ve karnımdan aşağıya efor damlaları akıyor.

Çetele ama bir buçuk saat önce yataktan kalktığımdan beri on mil sınırını aştığıma eminim. İki ay önceki ben muhtemelen bu hızdan etkilenirdi ya da en azından biraz tazelenmiş hissedirdi, ama benim tüm vücudum saf bir dolup taşıyor.

Bu hafta her sabah aynı rotayı tekrar tekrar yaptığım için yorgunluktan bahsetmiyorum bile.

"Hey, adamım."

Başımı kaldırdığımda, kolunun altına sıkıştırdığı sarı bir zarfla uzun boylu, sıırım gibi bir adamın yaklaştığını görüyorum. Bir elini sarı saçlarının gezdiriyor, sonra siyah balıkçı yakasına silerek zarfı bana uzatıyor. Varlığı belli belirsiz tanıdık geliyor ama nedenini kestiremiyorum.

"Beni içeri alma şansınız var mı?" Gamzeli çenesiyle arkamdaki kapıya doğru başını sallıyor. "Bir sakine bırakmak istediğim bir şey var."

Sokağın karşısındaki mavi kutuyu göstererek, "Postanenin tam bir teslimat noktası var," diyorum.

Adam başını çevirip önce ona, sonra da bana baktı. "Evet, ama bu biraz önemli. Doğrudan ona vermeyi tercih ederim."

"Ah, yasak sevgiline aşk mektupları mı?" Kıkırdıyorum, bacaklarımı uzatıyorum ve sonra bu kelimeyi en son ne zaman kullandığımı hatırlayınca duraklıyorum. Gözlerim yavaşça onu içine alıyor, aniden bir korku dönüyor ve astarıma baskı yapıyor. "Adı ne demiştin?"

Solgun melek yanaklarına narin bir kızarıklık çöküyor. "Ariana Ricci." *Tabii ki.* Boğazımı temizleyerek zarfa uzandım. "Aslında bunu ona götürebilirim."

Adam tereddüt ediyor, hafifçe geri çekiliyor ama ben hemen elinden kapıyorum. "Uh, aslında, sanırım ben-"

"Önce incelemeliyim," diye araya giriyorum, işaret parmağımı yapıştırılmış altına kaydırıp açıyorum. Kenarları altın yaldızlı beyaz bir kâğıt parçasını sallayarak ilk birkaç satırı okudum ve onaylamamak için dilimi şaklattım. "Oh, üzülerek söylüyorum ki muhtemelen buna katılmayacak."

Gözleri büyüdü. "Ama küçüklüğünden beri Boston Dans Derneği Ödülleri'ne gitmeyi hayal ediyordu."

Çenem geriliyor, kızgınlık azı dişlerime yerleşiyor. *Bu herif onu ne kadar iyi tanıyor?*

"Eminim farkındasınızdır, Ariana profesyonel olarak dans etmeyi bıraktı. Artık katılmadığı bir şey için eski arkadaşları ve meslektaşlarının ödül almasını izlemek zorunda kalacağı bir törenin o kadar da iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Ağzını kapatan adam bir adım geri atıyor, tedirginlik yüz hatlarını gevşetiyor. "Tamam... belki de ona mesaj atarım."

Kartı ve zarfı eşofmanımın kemerinin içine sokarak başımı sallıyorum. "Bunu yap."

Numaranı onun telefonundan engelleyeceğim.

O gittikten sonra şehre geri dönüyorum ve ona alan tanıma kuralımı çiğneyerek, o bir bacağını bara dayamış, diğer ayağıyla yeri iterken parmak uçlarını göstererek stüdyoya giriyorum. Arka duvardaki aynada bakışlarımı yakalıyor, arkasından gelişimi izlerken hiç duraksamıyor.

Duş alıp takım elbisemi giydim ve ceketimin iç cebinden zarfı çıkarıp ona uzattım.

"Bu sana geldi," diye mırıldandım, neredeyse eline tutuşturacaktım. "Boston Bale Okulu'nun şu anki gözde solisti ve görünüşe göre ikinizin arasındaki ateşi yeniden alevlendirmekle ilgilenebilecek eski bir sevgiliniz olan Emile Dupont'tan özel teslimat."

"Emile'le tanıştın mı?" Bacağını yukarıda tutuyor ama ayağının kemerini düşürerek zarfı yırtıyor. "Kendisine sevgilim mi dedi, yoksa bunu uyduruyor musun?"

Burun deliklerim alevlendi. "Senden bahsederken nasıl baktığını uydurmuyorum."

Dudaklarını bükerek kartın yere düşmesine izin veriyor ve belinden eğilerek üst yarısını hala gergin olan bacağının üzerine kıvrıyor. Yutkunarak vücudunun uzunluğunu takip ediyorum, pembe mayosu ve kalçasında düğümlenmiş şeffaf siyah eteğiyle mükemmel bir şekilde sergilenen kıcının kalp şeklindeki kıvrımına iniyorum.

Tenimin yüzeyi dokunulamayacak kadar sıcak ve sonunda kendimi, içine girmek için her şeyimi verebileceğim cennetten uzaklaştırdığımda, aynada onun ela gözleriyle karşılaşıyorum. Parlak dudakları köşelerden yukarı kıvrılıyor.

"Şey, eğer öyle bir şeye benziyorsa," diyor sırtını hafifçe kamburlaştırarak, "o zaman sorunu anlıyorum."

Gözlüklerimi düzelterip ellerimi ceplerime sokuyorum. "Gidecek misin?"

"Olabilir. Eskiden BDA tarafından davet edilmeyi hayal ederdim. Ödül törenleri son derece özel ve sadece en iyi dansçılar ya da davetli listesinde yer alabilecek kadar parası olanlar katılabiliyor."

"Şey... belki ben de size katılırım."

Ağzını açıyor ve itiraz edecekmiş gibi gövdesini döndürüyor ama ona fırsat vermeden ön kapıdan sıvışıyorum.

Şimdiye kadar uzaktan yakından kurduğu herkesle bir partiye katılsa bile umurumda olmazdı. Yeter ki ben onun yanında olup, onlara artık nedenini hatırlatabileyim.

Papà'ya cenaze töreni düzenlemiyoruz ama nedense Ermes Barbieri yine de bir anma töreni düzenlemekte ısrar ediyor.

Bana aileye bırakılması gereken bir şeymiş gibi geliyor ama sanırım bazı açılardan Papa, kanından çok adamlarının ailesi gibiydi.

İş girişimlerine sadakat yazıldığında kendilerini önemseyip önemsemediğini merak ederek büyümek zorunda kalmadılar. Eğer güvenilmezseniz, Ricci A.Ş.'de yer alamazdınız.

Özellikle anma törenine gitmek istemiyorum ama Cash ısrar ediyor. Eminim kapanışa ihtiyacım olduğunu ya da bunu benim için yaparsa ona tekrar ısınacağımı düşünüyor, ama gerçekte bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum.

Ermes'in yaptığı her şey kötü niyetle doludur ve bunun da farklı olmayacağından oldukça eminim.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, yasal olarak bağlı olduğum adama kaşlarımı çatarak bakıyorum. Ofisinin neye benzemesini bekliyordum bilmiyorum ama minimalist tarzı ve kişisel eşyalarının olmayışı bana çok uygun geliyor.

"Sadece bunun bir hata olduğunu düşündüğümü söylüyorum."

Bir kalemi kulağının arkasına kaydırıp omuz silkiyor. "O senin babandı, Ariana. Evlenene kadar onu her hafta ziyaret ediyordun."

Ben daha onun varlığından bile haberdar değilken ne yaptığımı biliyor olmasından rahatsız olarak burnumu . "Ben... onlar sosyal ziyaretler gibi değildi."

Kaşları kalkıyor ve parmaklarımı üzerimdeki kısa elbisenin saten kumaşı üzerinde gezdirerek ona ne kadarını anlatabileceğime karar vermeye çalışıyorum.

"Pek , değil mi?"

"Hayır." Bir omzumu kaldırıyorum. "İnsanlar bencildir ve güveninizi alıp bunu size eziyet etmek için kullanırlar."

"Aşk, güven olmadan var olamaz."

Yüzüm buruşuyor. "Aşk hakkında kim bir şey söyledi?"

Omuz silkiyor, sabırla bekliyor. Sanki durup dururken böyle bir gözlemden kurtulmak o kadar kolaymış gibi.

Yine de, denklemin ilk kısmını çıkarmış olsam bile, söylediklerinin özünü anlıyorum. *Bu iş* güven olmadan yürümez ve karşılığında bir şey vermek istemezken ondan güven istemem adil değil.

Ve genel olarak evliliğimizin temel mekaniği dışında, sanırım gerçekten hiçbir şey yapmadı. Mantıksız tarafım bu konuda delikler açmak istese bile, duygular ve ortaklıklar söz konusu olduğunda, Cash'in başından beri biraz kararlı olduğunu edemem.

Geçen gün polis karakolunda bile, sanki benim tamamen yetenekli olduğuma inanıyormuş gibi, işleri benim halletmeme izin verdi. O toplantı boyunca

Ellerim kenetlenmiş, beni ezip geçmesini ve ne isterse yapmasını bekliyordum.

ne kadar mutlu olduğumu şimdiye kadar fark etmemiştim.

Yavaş ve derin bir nefes çekerek bakışlarını karşılıyorum. "Babamı çoğunlukla Ricci A.Ş.'den haberdar etmek için ziyaret ederdim. İşi doğrudan etkileyen bir şey olmadığı sürece bana ne olduğu umurunda değildi. Bana güvendiği *için* beni yakınında tuttuğunu düşünürdüm ama aslında tam tersiydi ve her şeyine mal olacak büyük bir hata yapmamı bekliyordu."

Mülkiyeti aile dışından birine devretmek gibi. Oops.

"Her neyse, onu en son düşünümüzün olduğu gün gördüm. Kilisede." Gözlerimi onunkilere kilitliyorum, güvensizliğimi o zengin irislerde boğabilmeyi diliyorum. "Zakkum ondan, benden değil."

"Biliyorum."

Ofis telefonundaki dahili telefon araya girerek bizi böldü. "Efendim?" Zephyr'in sesi hiç tereddüt etmeden geliyor. "Bölge Savcısı Smith üçüncü hatta sizi bekliyor."

Cash cevap için hareket etmiyor.

Ona bir adım attım. "Ne demek istiyorsun, biliyor musun?"

Kollarını başının üzerinde geriye doğru uzatan Cash kısıp bir inilti çıkarıyor ve eklemlerindeki rahatlamayı hayal edebiliyorum. Bu pozisyon, şarap kırmızısı kaşmir kazağının eteklerinin yukarı kalkmasına neden oluyor ve kemerinin hemen üzerindeki karnının sert düzlemini ortaya çıkarıyor.

Yutkunuyorum, nabzım .

"Ölmeden önce onu ziyaret etmiş olabilirim." "Neden?"

"Çünkü kamuoyu karımın iki kişiyi öldürdüğünü düşünüyor ve ben de onun bu konudaki düşüncelerini öğrenmek istedim."

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, kafese kapatılmış bir kuş gibi çarpıyor. Babam ona hiçbir şey söylemezdi, ama yine de. Cash'in ne yapabileceğimi düşündüğünü bilmemek sinir bozucu.

Bakışları duraksamıyor ve ilk kırılan olmamak için kendimi bakmaya devam etmeye zorluyorum.

"Peki sen ne düşünüyorsun?"

Bir an için hiçbir şey söylemiyor. Sadece ellerini masanın üzerinde eğiliyor. Sonra, "Bence esaret altındaki hayvanlar özgür doğmuş olanlardan farklı davranırlar. Ve sanırım bir keresinde bana *benim* olmadığını söylemiştin."

Endişe midemi şişiriyor, kramp girmesine neden oluyor. Bedenim sessizce kendini savaşa hazırlarken daha fazlasını, bir tür tepkiyi bekliyorum. Bacaklarımdaki kaslar geriliyor, gerekirse harekete geçmeye hazır, ama o hareket etmiyor.

Sadece bana bakıyor, taş suratlı. Sanki az önce söylediği, itiraf ettiği şeyin gerçekliği beni bir canavar yapmıyormuş gibi.

"Sen... kızgın değil misin?"

Sadece sormak bile ölecekmişim gibi hissettiriyor.

"Tanrım, Ariana, her tartışmamızda kızgın olduğumu düşünüyorsan benim hakkımda pek iyi şeyler düşünmüyor olmalısın. Kızgın değilim. Düğünümüzde olanlara ve beni nasıl öldürmek istediğine dair detaylı bir fikre sahip olduğunu kez açıkça belirtmiş olmana rağmen, kızgın değilim. Beni kızdırmak için başarısız bir suikast girişiminden çok daha fazlası gerekir."

Omuzlarım çöküyor ve bu hale gelmesinin ne kadar sürdüğünü merak ederek ona bakıyorum. Duygularından arınmış, böylece seni olgunlaşmamış şeyler yapmaya ya da söylemeye itmiyorlar.

Sonunda omuz silkti. "Her , eğer gerçekten anma törenine istemiyorsan, sanırım seni zorlayamam."

Homurdanıyorum, o konuyu değiştirirken işlevim organlarıma zar zor geri dönüyor. "Oh, birdenbire güç kullanmanın üstüne mi çıktın?"

"Bunun üstünde değil. Ama seni bir anma törenine götürmek, yaraya tuz basmak gibi geliyor ve bunun yankılarıyla uğraşmak istemiyorum."

Benimle uğraşmak istediğini hissetmemek zor, ancak kendini küçümseme ve var olmayan satır aralarını okuma arzusunu görmezden geliyorum. Cash Primrose çok konuşan bir adam değil ve birlikte geçirdiğimiz zamanda öğrendiğim bir şey varsa o da kastetmediği şeyleri söylemediğidir.

Kendime bunu söylemek, bedenimi buna inandırmaktan çok daha kolay.

Bebek adımları, Ariana. Tam işlevli yetişkinler bir günde inşa edilmez. "Tamam." Ellerimi birbirine kenetliyorum, aniden kendimi çok küçük hissediyorum çıplak, geniş bir oda.

rahatsız edici bir sessizlik geçiyor, limuzin olayından bu yana yaşadığımız pek çok sessizlikten biri. Sanırım bu çoğunlukla benim hatam, çünkü Cash bu aşağılanmayı telafi etmek için inanılmaz derecede çabalıyor.

Sadece, arkanızı dönüp aynısını yapabildiğinizde reddedilmek çok daha az acı verir.

Gözlüklerini orta parmağıyla yukarı iten Cash masasına yaklaşıyor ve dikkati önündeki kağıt yığınınca yöneliyor. Parmağı telefonundaki bir düğmenin üzerinde gezinirken birkaç saniye boyunca kağıtları tarıyor, ama sonra yerinden kıpırdamadığımı fark ediyor ve başını kıpırdatmadan yukarı bakıyor.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mıydı?"

Boğazımda bir düğüm oluşuyor ve başımı sallayarak gitmek için dönüyorum. "Evde görüşürüz."

Başını sallıyor, bana pek aldırış etmiyor. "Akşam yemeği almamı istersen bana mesaj at. Beşinci Cadde'deki Tayland restoranına geçen gece beğendiğin ananaslı köriden alabilirim."

Bu gözlem ve cümlelerin evcimenliği göğsümü ısıtıyor. Kapıya doğru yürüyorum, parmaklarım gümüş kulpun etrafına dolanıyor ve dahili telefon tekrar çaldığında kapıyı açmaya başlıyorum.

"Hillary," diyor Cash, sesi alçak ve yumuşak. "Uzun zaman oldu, görüşmeli."

Hattan hafifçe gülen bir kadın sesi geliyor. "Ulaşılması kolay bir adam değilsiniz."

Duraksayarak başımı çeviriyorum ve gerginliğin Cash'in vücudundan eriyen kar gibi ayrılışını izliyorum. Kıskançlık kalbime saplanıyor ve beni olduğum yere kilitliyor. Dudakları yukarı kalkıyor, gözleri parlıyor ve kadını göremesem de çok eskilere dayanan bir yakınlıkları olduğu açık.

"...iflas başvurusunda bulunmadan önce bir muhasebeciyle konuşmanızı tavsiye ettiğinizi söylemiştiniz," diyor kadın ve adamın sırtmasına neden oluyor.

"Ben bir mali avukat değilim ve John iflasın vergi suçlarından muafiyet sağladığı izlenimine kapılmıştı. Durumun böyle olmadığını öğrenmek onun için kesinlikle zor bir darbe oldu."

Ayaklarım ağrıyor, çünkü onların hatıralarından kaçmak için çaresizim, ama onları hareket ettiremiyorum. Ciğerlerimdeki hava betonlaşıyor, nüfuz edilemez hale geliyor ve kendimi dik tutmak için kapı kolunu daha sıkı kavriyorum.

"Kadın -Hillary, sanırım- şöyle devam ediyor: "Net büyüklüğü göz önüne alındığında, sanırım kafası doğru yerdeydi.

Gülümsemesi genişliyor ve kalbimdeki yara on kat büyüyor. "Kesinlikle daha uygun insanlar var."

Bakışlarım yere kayıyor, kıskançlık iyileştiğini sandığım eski yaralarımı değiyor. Keşke ne hakkında konuştuklarını bilseydim. Bir pişmanlık dalgası kafatasıma saplanıyor ve Cash'in dünyasında neler olup bittiğini hiç sormadığım için kendimi bir sürtük gibi hissetmeme neden oluyor.

Bir yanımda bunu konuşamayacağını varsayıyordu ya da belki de cevabın *bu* olacağından korkuyordum. Onu gülümseten kadınlarla flört etmek.

Bana böyle gülümsediğini hiç görmemiştim.

Kafamı kaldırdığımda Cash'in yoğun bakışları beni karşılıyor. Konuşmasına devam ederken gözleri her zamanki haline geri döndü, ancak bu noktada dinlemekten vazgeçtim.

Elini kaldırıp işaret parmağını içe doğru kıvrıdığında dudaklarımdan küçük, ürkek bir nefes çıkıyor. Beni çağırıyor.

Nedenini bilmiyorum ama hava aniden elektriklenmiş ve yüklenmiş gibi değişıyor ve Cash'in çekimine karşı koyamıyorum.

Kolu bırakıp ona doğru ilerlediğimde ifadesi tamamen nötr kalıyor. Yavaşça.

O kadar yavaş ki, masasının yanında durduğumda, masadan uzaklaşıyor ve başını ortasına doğru sallıyor.

"Bak Cash, vaktini boşa harcamak istemiyorum. Temel olarak, buradaki firma en iyi ihtimalle bir start-up'tan biraz daha fazlası ve uzmanlık alanımızın ötesinde bir davamız var. Sizi mevcut avukatımıza danışman olarak getirmeyi umuyorduk."

Kıçımı masanın kenarına dayayıp oturuyorum ve talimatları bekliyorum. Cash bir adım ötemde, çenesini sıvazlıyor ve bakışlarını kızgın kömürler gibi üzerimde gezdiriyor.

"İkna olmam mümkün," diyor diğer kadına, ama kaçırmıyor. "Ama bundan benim çıkarım ne olacak?"

Gözlerim kısılıyor, ses tonundaki ima midemde bir delik açıyor. Belli ki benim için, ama onun bunu duymasına izin vermesinden nefret ediyorum.

Saçlarımı bir omzumun üzerinden atarak avuçlarımın üzerine yaslanıyorum ve bacaklarımın biraz açılmasına izin veriyorum. Küçük, dar, beyaz bir elbise kalçalarımı birkaç santim yukarı kaldırıyor ve onun dikkati dağılırken dilimi yanağıma bastırıyorum.

Serin hava içeri giriyor, tangamın dantelli pembe kumaşını fırçalıyor ve bir ürperti üzerimden geçerken tüylerim diken diken oluyor.

Cash'in arkasında, Boston şehir merkezine bakan pencereler ardına kadar açık. Birkaç kat yukarıdayız, ama aynı kattaki bitişik binadaki herhangi biri görebiliyor olabilir.

Ofisinin bir duvarı hariç tamamının camdan yapıldığını ve Zephyr'in ya da başka bir avukatın, hatta firmanın yönetici ortağının her an yanından geçebileceğini söylemeye gerek bile yok.

Bunun kabulü içimde küçük bir heyecan yaratıyor ve bu hissi yutarak kalçalarımı birbirinden daha da uzaklaştırıyorum.

Çenesi bir tikle çarpıyor ve sandalyesini biraz öne doğru yuvarlıyor.

Hillary ona "Komisyon oranları konusunda pazarlık yapmaya hazırız," diyor. "Gerçi dediğim gibi, henüz başlangıç aşamasındayız, yani Cupid'in sahip olduğu genel giderlere tam olarak sahip değiliz."

Bir elimi boynumun önünden aşağı kaydırıyorum, başımı geriye atıyorum ve gerilmenin tadını çıkarıyorum. Aşağı doğru kayarak göğüslerimin üzerinde geziniyorum, boğazımdan küçük, nefessiz bir ses çıkaran hafif bir sıkma veriyorum. Meme uçlarım hareketin altında sertleşiyor ve Cash'in avuçlarının masanın üzerine, hemen indiğini hissediyorum.

Sıcaklığını hissedecek kadar yakın ama dokunacak kadar değil. En azından henüz değil.

"Ah, beni tanıyorsun Hil," diyor, artık o kadar yakın ki sözlerinin göğsümde sektiğini hissediyorum. "Komisyonlar bazen biraz zaman alır."

harici yasal ücretler ve benzerleri mahkemeden sonra halledildiği için yine de gelir. Davanız mahkemeye giderse, bundan bir şey görmem yıllar sürebilir. Ayrıca, benim var. Seninkine ihtiyacım yok."

Elim inişine devam ediyor, kalçalarımın üzerinden kayarak aralarına giriyor.

Cash'in yutkunması duyulabilir.

"O zaman nasıl bir tazminat istersiniz?" "Bu iyi bir soru."

Nefesi göğsümü ısıtıyor ve parmaklarım okşamaya başlarken başımı yukarı kaldırıp kapüşonlu gözlerle ona bakıyorum. Yavaşça başlıyorum, klitorisimin etrafında hafifçe dönerken tüm vücudum dev bir yay gibi sımsıkı sarılıyor, onun mutlak coşkusuna kapılıyor.

"Anlık tatminlerden hoşlanırım," diyor, başparmakları tüy hafifliğinde bir kibarlıkla tenimi sıyrıyor. "Belki şu beni daha fazla tatmin edecek bir şey vaat edebilirsin."

Yutkunarak parmaklarımdan birini dantelin altından geçirip merkezime doğru kaydırıyorum.

Uyarılmamın müstehcen sesi havayı doldururken nefesimiz aynı anda kesiliyor. Klitorisim nabız gibi atıyor, sürtünme için yanıp tutuşuyor ve telefondaki uzun süreli duraklamanın kadının düşünmesinden mi yoksa dinlemesinden mi kaynaklandığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

İkincisi olduğu düşüncesiyle sırtımdan aşağı kıvılcımlar yağıyor.

"Becer beni," diye ısırdı ve avucunu pantolonunun altında büyüyen ereksiyona sürtmek için aşağı uzandı.

"Uh... ne?"

Cash'in kaşları kadının sesiyle çatılır ve donup kalır, şehvetini dile getirdiğini yeni fark etmiştir. "Özür dilerim, başparmağımı zimbaya kaptırdım. Ne diyordunuz?"

Sırıtiyorum, ona daha iyi bir görüş sağlamak için bacaklarımı daha da açıyorum, sonra bir parmağımı içeri itiyorum.

Yumruğunu ağzına götürüp dişlerini geçiriyor. Nedense burnunun üzerinde parlayan alyans beni teşvik ediyor ve hafif bir basınçla kaslarımı gererek yumruğa bastırıyorum.

Tanrım, çok yaklaştım. Biri tarafından bu kadar tahrik edilmenin nasıl mümkün olduğundan emin değilim, sadece beni böyle bir şey yaparken izlemesi

çılgın ve ilkel beni şimdiden çözdü.

Ama henüz bitirmeye hazır değilim.

Geri çekilerek masanın kenarından kayıyorum ve ona doğru yürüyorum. Elleri hemen kalçalarımın altına düşüyor, sıkıca kavıyor ve ben uzanıp parlayan parmağımla ağzının dış hatlarını çiziyorum. İttiğimde açılıyor, parmağımı içine alıyor ve dilini parmağımın sarıyor.

Sertçe emiyor ve bacaklarımın arasında ıslaklık birikiyor.

"Seni daha kalıcı olarak işe alabileceğimizi mi düşünüyorsun? Uzun süreli danışmanlık gibi mi? Bu şekilde, maaşınız garanti altına alınır ve beklemek zorunda kalmazsınız."

"Hmm," diye mırıldanıyor Cash, ben geri çekilip arkama uzanırken onun teklifini değerlendiriyor.

Fermuar yavaşça açılıyor, her bir diş kancadan kurtuluyor ve tenim havaya açılıyor. Kollarımda, göğsümde ve kalçalarımın tüyleri diken diken oluyor ve her geçen gün daha fazla yerim görünür hale geliyor.

Elbise ayaklarımın dibinde, kırmızı Versace topuklu ayakkabılarımı çevrelediğinde sanırım nefesi kesiliyor.

Yüzündeki saf, katıksız arzu dolu bakış ruhuma işliyor ve umutsuz, kırık parçaları çekip çıkarıyor.

"Kalıcılık fikrini seviyorum," diyor bu noktada davetsiz misafir gibi hissetmeye başlayan kadına, ama bunu görmezden geliyorum çünkü heyecanı artırıyor. "O kadar geri dönülmez bir şekilde sıkı sıkıya bağlı bir şey ki ondan asla kaçamazsın."

Parmakları pırlanta yüzüğümün etrafında dönüyor, dikenli bandını tenime bastırıyor. Tıslıyorum ve boştaki elimle onu sandalyeye doğru itiyorum.

"Ah, evet... Sanırım." Hillary'nin kafası karışmış gibi görünüyor ve gülmek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Peki, aklında bir şey var mıydı? Çok ayrıntı veriyorsun ama aslında hiçbir şey söylemiyorsun Primrose."

Dizimi kalçasının dışına yerleştirerek onu sandalyesine oturtuyorum ve bizi pencereye doğru yuvarlıyorum. Zorla durduğumuzda homurdanıyor ve ben kemerini çekiştirirken deri kolçakları kavıyor.

"Her zaman ortaklık vardır," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdanıyor, beni izlerken başını arkada tutuyor.

"Ortaklık mı? Çalışmadığın bir şirkete ortak mı olmak istiyorsun?"

"Bak Hillary, zamanıma değecek bir şey istiyorum. Eğer bir yatırım yapıyorsam," Onu serbest bıraktığımda duraksıyor ve uzun, ağır bedenine sert bir vuruş yapıyorum. Âdem elması derisinin altında zıplıyor ve ben dizlerimin üzerine kalkarak tacının etrafındaki pre-cum boncuklarını döndürüyorum.

"Eğer bir yatırımı üstleniyorsan?" Hillary tekrarlar, ondan iyilik isteyen kendisi olmasına rağmen sabırsızlandığı bellidir.

Kolçaklardaki tutuşu sıkılaşıyor, parmak eklemleri ağarıyor, ben kendimi onun ucuyla hizalıyorum, hassas etlerimin arasına sürtüyor ve uyarılmamla kaplıyorum.

Titriyorum, ona arzudan gözlerim inanılmaz derecede büyümüş, önümü zar zor görebiliyorum. Topuklularımı ya da yüzüğümü çıkarma zahmetine girmiyorum ve önce onun soyunmasına izin vermek için durmuyorum bile. Birinin gelip beni kucağında cırılçıplak, onu yutmak üzereyken görmesi umurumda değil.

Beni dürtüyor ve ben de alt dudağımı ağzımın içine çekerek bir santim kadar aşağıya iniyorum.

Hay sikeyim.

Germek rahatsız edici - sahip olduğum en büyük şey olmalı ve amım ciddi bir şekilde pratik yapmıyor.

Ellerim kalçalarımı tırmalıyor, ben bir santim daha aşağı inip onu içeri çekerken derimi çentikliyor. Kalbim boğazımda ve omuzlarına tutunarak yoğun baskının saldırısına karşı kendimi sabitliyorum.

Öne düşüyorum, kalçalarımı hareket ettirerek onu içimde çalıştırmaya devam ediyorum, yukarı çekiyorum ve sonra daha aşağı iniyorum, daha fazlasını kabul ediyorum. Yarı yolda, o kadar iyi hissettiriyor ki bayılabileceğimi düşünüyorum, bu yüzden öne doğru eğilip yüzümü boynuna bastırıyorum, kendimi hızlandırıyorum.

Nabızı düzensiz, endişe verici ve çılgınca atıyor ve derisinin yüzeyinin altında zonklarken ona bakıyorum.

"Eğer bir yatırım yapıyorsam," diye devam etti sonunda, telefondaki kadınla tekrar konuşarak ve beni bir an için şaşırttı, "emeğimin karşılığını aldığımdan emin olmak isterim. Bu gerçekten önemli değil.

İkimiz de en azından şu anda başka bir yerde olmak istemediğimden emin olduğumuz sürece, sadakatimin tam olarak nerede yattığından emin olamayız."

Ve leğen kemiğini sandalyeden yukarı itip yolun geri kalanını içime sürdüğünde ve aklımdaki her düşünceyi yok ettiğinde, ağzım açık kalıyor ve dişlerim ona batıyor, boğazımı parçalayan iniltiyi yakalıyor.

BOKU YEDİM.

İnanılmaz, geri dönölmez bir şekilde boku yedik.

Böyle hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Kaçınılmaz alevler tarafından ele geçirilmek ve aynı zamanda yanmayı hiç bırakmamak için üzerine gazyağı dökmeye devam etmek gibi.

Ne mutlu ki fark ettim. Bu, umursamayacağın türden bir ateş. Sonsuzluğun geri kalanı boyunca birlikte oturabileceğiniz türden, keşke ilk başta ne kadar inanılmaz hissettirdiğini hatırlamaya devam edebilseydiniz.

Ariana'nın ağız boynumu demir gibi kavıyor ve üzerime abandığını hissettiğim anda patlamamak için toplayabildiğim tüm gücü harcıyorum. Onun sıırsıklam amının sikimin etrafına sıkıca sarılmış hissi tarif edilemez ve dişlerini derime geçirirken acının ısırlığıyla karışıyor, sanırım cennet böyle bir şey *olmalı*.

Daha azını hayal bile edemiyorum. Yoksa neden bu kadar çok kişi onun şerefine ölmek istesin ki?

Hillary Smith, tazminatla ilgili sorusuna verdiğim yanıtta bir anlam çıkarmaya çalışarak gevezelik ediyor. En başta ne istediğini çoktan unuttum.

Tüm kan aletime hücum ediyor, o kadar şişmiş ki herhangi bir hareketin beni azdırabileceğini düşünüyorum. Ariana kalçalarını sallıyor, bana bir şeyler yaptırmaya çalışıyor, ama her şeyin ne kadar çılgınca iyi hissettirdiği için kıpırdayamıyorum.

Limuzindeki gecenin tekrarını yaşamayacağım.

"Tanrım, Cash," diye fısıldıyor, sonunda beni serbest bırakıyor.

"Kocaman olmuşsun."

Kalçasını sıkarak çenemi tavana doğru çeviriyorum, kontrolüm pamuk ipliğine bağlı. "Kişiliğine uygun olmalı."

Arkasına yaslanıp saçlarını omzunun üzerinden savuruyor ve ben de bir anlığına vücudunun mutlak mükemmelliğine hayran kalıyorum. Gergin bir karın ve ömür boyu bale yapmanın verdiği sert kaslar, her yerinde ısırık izleri bırakmak istediğim dolgun göğüsler ve kendimi içine gömmek istediğim bir popo.

Bir de topuklar var.

Topuklu ayakkabılar yaptığımız şeyin erotizmini neden artırıyor bilmiyorum ama nedense artırıyor. Sanki tutku ve ihtiyaçla doluydu ve ayakkabılarını çıkarmak gibi basit bir şeyi yapacak zamanı yoktu.

Ariana etkilemesi kolay bir insan değil, bu yüzden beni bu kadar çok istemesi fikri inanılmaz derecede çekici.

"Cash? Seni kaybettim mi?"

Hillary'nin sesi şehvet sisini dağıtıyor ve az önce ne dediğini hatırlamaya çalışarak gözlerimi kırıştıyorum.

Boğazımı temizleyerek bir avucumu Ariana'nın sırtına doğru kaydırıyorum, masaya yaklaşırken parmak uçlarımla omurgasını .
"Evet, bunun için üzgünüm. Bazen buradaki resepsiyon-"

Ariana kendini yavaşça sallarken keskin bir uyarılma karnımı okşuyor, sert bir gümbürtüyle geri kaymadan önce ucumu onun en ucuna getiriyor. Tenimiz birbirine çarpıyor, kıcı kalçalarımın üst kısımlarına çarpıyor ve ellerini boynumun arkasına kilitleyerek tekrar yapıyor.

Kesik kesik bir nefes alıyorum, gözlerim onun içinde kaybolduğum yere kayıyor. Aramızdaki bağ samimi, tamamen eşsiz ve bunu saatlerce izleyebilirim.

Tembelce, başparmağımı kalçasından aşağı sürüklüyorum, beni becerirken klitorisini buluyorum. O sinir demetini sıyırdığım anda amcığı etrafımda kenetleniyor ve o öğütürken nazikçe bastırıp alay ediyorum.

"Daha fazla," diye yalvarıyor, parmaklarını uzatıyor ve saçlarıma doluyor. Yüzümü geriye doğru itiyor, zar zor içine girebilmem için kaldırıyor, sonra ağzına kadar sokarken ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor. "Becer beni Cash, *lütfe*."

İçimden çıkan ses insanlık dışı, şehvet ve çaresizlik arasında bir şey. Kalçalarım hareket ediyor, onunkilerle aynı anda itmeye başlıyorum ve sandalye ağırlığın altında gıcırdayarak arkamızdaki cama çarpıyor.

"Kimin amcığı bu?" Camı tıkırdatacak kadar büyük bir güçle vurarak soruyorum.

"*Senin*," diye sesleniyor dudaklarımızın gıcirtısı arasında. "Hepsi senin Cash, lütfe durma. Böyle devam et."

Dudaklarından dökülen adım, sanki söylemeden duramıyormuş gibi, en tatlı senfonidir.

Öpücük vahşi, dişler, akışkan ve keşif dolu ve ben asla durmak istemiyorum.

Dillerimiz buluşuyor, çarpışıyor ve tadına bakıyor ve caddenin çaprazındaki finans binasından birinin izleyip izlemediğini merak ediyorum. Onlar da tıpkı benim gibi pencerelerini sonuna kadar açık tutuyorlar ve eminim ki oradaki biri baksa kıvranan bedenlerimizi fark etmek için hiç çaba sarf etmeyecek.

Ben içine düşmeye başladığımda Ariana'nın mükemmel kıcının üzerimde zıpladığını, itişlerini emdiğini görecektlerdi; kalçalarının hareketini döndürüyor, sekiz rakamından düz yukarı ve aşağıya ve yavaş öğütmelere geçiyor,

Her geri ittiğimde klitorisinin leğen kemiğime sürtündüğü yer, onu o kadar sıkı yapıyor ki yıldızları görüyorum.

"Kahretsin, tatlı kız, çok iyi hissediyorsun," diye inleyerek ağzından ayrıldım. "Bana ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?"

Cevap vermiyor, hızını ve gücünü arttırmakla meşgul, sanki o gitmeden önce benim uçurumdan düşmeme ihtiyacı varmış gibi. Odaklanması tek taraflı, bakışları kucağımıza düşüyor, başarısız olabileceğinden korkuyormuş gibi çalışıyor.

Nefes alış veriş boğuk, ama hareket biraz mekanikleşiyor ve avucumu sırtının alt kısmına dayayıp doğruluyorum ve göğüslerini göğsüme bastırıyorum. Boştaki elim başının arkasını kavıyor, yumuşak saçlarını büküyor ve onu yavaşlamaya zorluyor.

Ağzı açık kalıyor, muhtemelen itiraz edecek ama ben sadece başımı sallıyorum ve kalçasını kavrayarak hareketlerine rehberlik ediyorum.

İçeri ve dışarı, nefes almak kadar basit. Kahretsin.

Çenesini yukarı kaldırıp o iri ela gözlerini bana bir silah gibi doğrulttuğunda boğazımın arkasında mide bulantısı çalkalanıyor.

Nefes almak kadar basit mi? Bu da nereden çıktı şimdi?

Sanki bu kadınla ilgili her şey kolaymış ve nasıl yapılacağı hakkında hiçbir bilgiye sahip olmadan açık kalp ameliyatı yapmak gibi değilmiş gibi.

Ama sonuç *bu* olduğu sürece iş umurumda değil.

-Onu kollarımın arasında, ona ulaşabilecek tek kişi olduğum bir yerde tutmak.

Hayatında sadece onunla birlikte olmak isteyen hiç kimse olmadığına eminim. Onun yörüngesinde bir gezegen olarak var olmak ve hayatım boyunca bunun nedenini anlayamıyorum.

Aklımdan geçen düşünceleri görmezden gelerek dikkatimi ona yöneltiyorum. İtişler yavaşlıyor ve durgunlaşıyor ve o, omurgamda beyaz-sıcak elektriği yırtan dizi inilti çıkarıyor.

Bir tsunami öncesi kıyıya sürtünen gelgit gibi tehditkâr bir şekilde içimdeki salıverme vuruşları sırasında dişlerimi sıkarak

Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum, o da sessizce daha fazlasını isteyerek içime giriyor.

Daha dayanamayacağım.

Ariana nefes veriyor, kalçalarını döndürerek geri çekiliyor. Aşağı bakıyorum, ellerimi kışının üzerinde kaydırıyorum ve pantolonumun durumunu ilk kez fark ediyorum. Eğilip dudaklarını kulağıma bastırıyor.

"Yap şunu," diye hışırıyor, tenlerimiz gök gürültüsü gibi birbirine çarpıyor. "İçime gir, Cash, böylece sonra benden damladığını izleyebilirsin."

Kulak mememi ısırıldığında, çıkarken boğazımı yakan boğuk bir ses çıkarıyorum. Görüntü ve ani acı sarsıntısı çok fazla, içime yoğun zevk dalgaları gönderiyor ve saniyeler içinde çözülüyorum, içimdeki her bir kontrol ipliği toza dönüşüyor.

Onu uyaracak ya da üzerimden itecek zamanım yok. Aslında, vücudum onu benden uzaklaştırabilecek gibi görünmüyor. Göğsümden bir inilti çıkarken kalçalarını elime alıyorum, o da etrafımda spazm geçirmeye başlayana kadar onu tekrar tekrar çarpıyorum.

Son bir hamleyle kendimi tamamen içine oturtuyorum ve boşalıyorum, amının içini apartmana astığı tuvallerden biri gibi boyuyorum. Başını geriye yatırıyor, etrafımda nabızı atıyor ve parmakları boynuma gömülürken tamamen unutulma uçurumuna yuvarlanmamda bana katılıyor.

Orada oturup bilinçli düşünceyi yeniden kazanmaya çalışırken nefeslerimiz sert ve hızlı bir şekilde odayı dolduruyor. Sanki ruhum doğrudan bedenimden emilmiş gibi hissediyorum ve onu geri almamın hiçbir yolu yok.

Artık istediğimi bile sanmıyorum.

"Uh... Cash? Sanırım... belki de sizi daha sonra aramalıyım."

İkimiz de donup kalıyoruz, telefon kapanıp çevir sesi aniden çaldığında gözlerimiz fal gibi açılıyor. Hillary'nin telefonda olduğunu unutmuştum, Ariana'nın ne kadar olağanüstü hissettiğine kendimi kaptırmıştım ve Hillary'nin sürekli orada olması, tüm zaman boyunca orada oturup sikişmemizi dinlediği anlamına geliyordu.

Görüntüdeki bir şey tüm bu çileyi çok daha büyüleyici hale getiriyor ve yeniden ilgimi çekmeye başladığını hissedebiliyorum

hala Ariana'nın içine sokulmuşken.

Bizi masaya yaklaştırarak başparmağımı telefonun tabanına vurup .

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor ve başını boynuma yaslıyor. "Tüm bunları duyduğuna inanamıyorum."

Kahkahalar omuzlarını sarsıyor ve dudaklarımı ince bir çizgi haline getiriyorum, neşenin amını sıkmasını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Ya da belki sesindeki gülümsemedir, terli tenime baskı yaptığını hissedebildiğim gülümseme. Ondan sadece nadir durumlarda aldığım bir şey, bu yüzden şimdi sahip olmak bir tür hediye gibi geliyor.

Arkasına yaslanıyor ve ben yine vücuduna hayranlıkla bakıyorum, çıplak teninin her santimine dokunmak için zaman ayırıyorum. Göğüslerinin kıvrımlarına, köprücük kemiğinin altına serpiştirilmiş illere, kaburgalarındaki minik, soluk dairesel yara izine.

Onunla fiziksel olarak birlikte olmama umudumu açıkça kaybettim, bu yüzden her şeyi yapabilirim.

"Başın belaya girer mi?" diye sorarak beni hayallerimden uzaklaştırdı. "Yani, bu teknik olarak kamusal ahlaksızlık değil mi?"

"Teknik olarak değil, hayır. Öyle, açık ve net." İki parmağımın arasında bir meme ucunu sıkıştırıyorum, göğsüm altımda büzölürken sıkılaşıyor. "Ama bana bir olmaz. Zaten ıplak olan ben değilim."

Ağzı açık kalıyor, öfke gözbebeklerini kaplıyor. "Düşmeme izin mi vereceksin-"

abucak yaklaşıp dudaklarına acımasız bir öpücük kondurarak onu . Ayrılıp içeri girmeme izin verdiler ve dilimi içeri daldırıp onunkini aradım, daha fazlasını istedim.

Her zaman daha fazlasını ister.

Bence sorun da bu.

Agözlölük her zaman hayatımın ana itici gücü olmuştur. Her gün yataktan kalkmak için tek motivasyon kaynağım çünkü paranın mutluluğu satın alamayacağını söyleyen herkes yanılıyor.

Mutluluğu satın alabilirsiniz. Değerini bilerseniz *her şeyi* satın alabilirsiniz.

Ancak agözlülüğüm o küçük yeşil canavarın ötesine geçiyor ve Ariana'ya karşı hissettiklerime karışıyor.

Gitmesine izin vermek istemiyorum.

Geri çekildiğimde biraz sersemlemiş görünüyor ve ben de sırtıyorum. "Her şey yolunda mı?"

Başını sallıyor, sessiz, karşısındaki adamı zar zor tanıyormuş gibi bana bakıyor. Parmaklarından biri kalkıp ağzımın köşesindeki yara izine dokunuyor. "Bu nasıl oldu?"

Başparmağımı yan tarafındaki yara izine bastırıyorum. "Önce sen."

Bir yudum aldı ve kollarımda kaskatı kesildi. Bana söyleyeceğini sanmıyorum, küçük sırlarını saklamaktan memnun, ama sonra diyor ki, "Annem. Benim en büyük hayranım değildir. O, ah, şeyi benden çıkarmayı severdi. Bazen sadece duygusal satranç oynardı, bazen fiziksel, bazen de..." Duraksayarak çeneme bakıyor, sonra yavaşça nefes veriyor. "Beş yaş büyümek için gerçekten erken bir yaş diyelim."

Kalbim ikiye bölünüyor, annesinin ona iğrenç bir şekilde ellerini sürdüğünü düşündükçe içimde öfke titreşiyor. Ariana'nın böyle olmasına şaşmamalı.

Daha kötü olmamasına şaşırdım.

"Tekne kazası," diyorum ve ardından gelen sessizliği devam etmeme isteği olarak algılıyorum. Açıkçası, ondan bu kadar çok şey öğrenebildiğime şaşırdım ve anda onu zorlamanın doğru bir hareket olduğunu sanmıyorum. "Babam bir yıl beni bir yat partisine götürmüştü ve girmiştik. Alyansı dudağımı patlattı ve bir daha onunla bir yere gitmedim."

Aslında, adama olan nefretim on kat daha arttı. O kadar ki, öldüğünde, çözümden biraz daha fazla tatmin olmuşum.

Boğazımı temizleyerek parmaklarımı köprücük kemiği boyunca gezdiriyorum, dokunuşumun onda bir şeyleri ateşlemesinin tadını çıkarıyorum. Dans ederken canlanmasını izlediğim zamanlar gibi, sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi vücudunu koreografiye uyacak şekilde büküyor ve şekillendiriyor.

"Benimle hiçbir şey yapmak istemediğini sanıyordum," diye mırıldanıyor bir süre sonra, hareketlerimi izlerken gözleri aşağı bakıyor. "Bana dokunmak istemediğini o kadar çok söyledin ki-"

Çenesinin alt tarafını kavrayarak başını geriye yatırıyorum. "Sana öyle olmadığını da söyledim. Onunla birlikte olmaktan başka bir şey istemedim."

Haftalar önce o kulüpte göz göze geldiğimiz andan beri ellerim üzerinde. Elimde olsaydı seni arka tarafa götürür ve nişanlının bir yerlerde eve dönmeni beklediğini bile bile sana ziyafet çekerdim."

Ayaklarımı yere dayayarak çenesini serbest bırakıyorum ve ellerimi kalçalarının altından geçirerek ayağa kalkarken onu kollarımın arasına alıyorum. Sandalye altımdan yuvarlanıp pencereye çarpıyor ve onun çıplak kığını masamın üzerine bırakıyorum.

Şaşkın bir çığlık atarak kendini avuçlarının üzerinde tutuyor ve ben de onu yüzüstü çevirip iç çamaşırını bir yırtıyorum.

Gözlerim hemen amına kayıyor, az önce aldığı darbeden şişmiş ve kızarmış. Dudaklarının arasından döl sızıyor, kalçalarına yapışıyor ve telefonumu cebimden çıkarıp daha sonra çekmek üzere hızlıca bir fotoğrafını çekiyorum.

Sonra aşağı uzanıp kendimi onun etine bulaştırdım.

Homurdanarak elimi geri itiyor ve masanın kenarını kavrayabilmek için kollarını yukarı kaydırıyor.

"Anteros'ta seni sahiplendiğimden beri yapmak istediğim tek şey buydu. Beni öldürmeye çalıştığını düşündüğümde bile seni domaltmak ve o rahibin yüzünü kızartmak istedim."

elimle boynumdaki kravatı çekiştirip gevşetiyorum ve ceketimden sıyrılıyorum. Sırada düğmeli pantolon var, çabucak atıyorum ve sonra elbise pantolonumu itip tekmeleyerek çıkarıyorum, aletim şimdiden sertleşiyor, sadece onun ıslak, istismar edilmiş amının ipeksi hissinden.

Muhtemelen ofisimin her penceresinde bulunan açılır kapanır perdeleri kapatmalıyım ama Jay ya da Zephyr gibi birinin gelip karımı sahiplenişimi izlemesi fikri hoşuma gidiyor. Sadece ikimiz olduğumuzda yapılamayacak bir şekilde bunu ölümsüzleştirmek.

Kadından memnuniyet dolu bir iç çekiş geliyor. "Neden ? Düşündüm ki... belki de beni çekici bulmadın."

Ses tonunda bir kırılma var ve bu benim felaketim.

O benim felaketim.

"Kahretsin, Küçük Kabus. Senden o kadar hoşlanıyorum ki bazen fiziksel olarak acıyor. Seni dans ederken izlediğimde, seni kollarıma almak ve bu tutkunun bir parçasını kendime saklamak istiyorum." I

nefes al Derin, okşama kendim olarak Kaydırak iki
parmaklar içine tembelce pompalıyordu. "Sadece
sana *nasıl* dokunacağımı bilemedim."

Düşüncelerimi dikkate alıyor gibi görünüyor ve ne dediğimi tam
olarak anlayıp anlamadığını merak ediyorum.

Kimseye söylemediğim şeyleri sırf o daha rahat etsin diye itiraf
ettiğimi.

"Yanlış bir yol yok," diyor sonunda, kıcını havaya kaldıracak şekilde
sırtını kamburlaştırarak. "Bana ne vermek istiyorsan onu istiyorum."

Düzensiz bir nefes verdim. "Sadece hatırla, sen istedin
o."

Sikimi yumrukluyorum, parmaklarımı geri çekiyorum ve başını
itiyorum
dudaklarına karşı. Yavaş yavaş, santim santim içeri giriyor ve
şimdiden bu şekilde ölmek istediğimi düşünüyorum.

Kaosuna acımasızca sarılmış.

Kıcını avuçlayarak yanaklarını ayırdım ve kendimi öncekinden
daha da derine soktum. Beni içine çekiyor, amcığı şaftımın her
çıkıntısına yapışıyor, kendi zevki için onu sağlıyor.

Sadece ucunu içeride bırakarak geri çekiliyorum ve acı dolu bir
inilti çıkarıyor.

Parmaklarım ön tarafına dolanıyor, klitorisini çimdikliyor ve o
nefes verirken ben tekrar içine girip dibine kadar sokuyorum.

"Oh Tanrım," diye inleyerek alnını ahşap yüzeye bastırıyor.

"Bu sana kilise gibi mi hissettiriyor?" Elimi kıcına indiriyorum ve
etrafımda sıkılaşıyor. "Dualarını Pazar gününe sakla, Küçük Kabus
ve sikim adımı söyle."

İtişlerimin temposu taleplerle birlikte artıyor, taşaklarımın amına her
vuruşu beni azdırıyor. Onu daha önce hareket ettiği şekilde taklit
ederek sertçe beceriyorum - o kadar sert ki masa kayıyor, acımasızlıkla
zemini kazıyor.

Uyarılma, içimde güçlü, yapışkan bir ağ örüyor ve taşaklarım tekrar
kalkıyor, ben hazır olmadan dökülmekle tehdit ediyor.

"Gelmene ihtiyacım var," diye ısıriyorum, tutmaya çalışırken
alnımda ter boncukları oluşuyor. Başım, içine girip çıkarken sikimle
uyum içinde zonkluyor ve kıcına tekrar vurarak dudaklarından
yüksek bir çığlık kazanıyorum.

"Cash, çok yaklaştım."

"Aminla oyna," diye homurdanıyorum, sırtının alt kısmına bastırarak. "Kendini benim için boşaltmakta çok iyisin. Hemen şimdi yap."

Titrek bir elini kalçalarının arasına götürüyor ve saniyeler içinde kasılıyor, orgazmın eşiğine geldiğinde iç duvarları sikime yapışıyor. Benimki de hemen peşinden geliyor, damarlarımda şimşek gibi çakıyor ve başımı kaldırıp izlendiğimizi fark etmeye fırsat bulamadan içimden fırlıyor.

Ve eski beni içine boşalırken gördüğünü.

Cash'in Vitus'u fark eder beni bırakmasını bekledim ama yapmadı.

İçimden çıkarken eli sırtımda duruyor, beni masaya yaslıyor ve sonra onu kalçalarımın arasında hissediyorum. Parmaklarının küt uçları dudaklarımın arasına giriyor, dölünü geri iterken sızlıyor ve tüm vücudum serbest kalmanın artçı şoklarından titriyor.

Gözlerim kapanıyor, Vitus'un varlığı şu anda onları açık tutmaya bile yetmiyor. Öfori uzuvlarımı ağırlaştırıyor ve zenginleştiriyor, tıpkı

Erimiş ikolata, ve ben orada öylece yatıyorum, tutarlı bir düşünce oluşturmamıyorum.

Ayrıca, onu ilk fark ettiğimde bunu durdurabilirdim ama yapmadım.

İstemedim.

Eski sevgilimin yüzündeki saf dehşet ifadesi hoşuma gitti.

"Bunların hiçbirinin boşa gitmesini istemiyorum," diye mırıldanıyor Cash, önü sırtımla aynı hizada olacak şekilde eğilerek.

Bir şey ağzıma bastırıyor, içeri girmek istiyor ve ben refleksle açıyorum.

Parmakları içeri giriyor ve dilim otomatik olarak etraflarını sarıyor, onun üzerindeki *lezzetimizi* yalıyor. Sıcak ve misk kokulu, tat tomurcuklarımda patlıyor.

Bir süre sonra Cash uzaklaşıyor ve arkamdan kıyafetlerin sessizce karıştırıldığını duyuyorum. Dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi giyiniyor - sanki Vitus dışarıda yüzünde bir cinayet ifadesiyle gibi, ki eminim harekete geçmekten çok da uzak değil.

Cash elbisemi üzerime örtüyor ve sadece başımı çevirecek kadar enerjim var. Çoktan giyinmiş, kravatını çenesinin altında düğümlüyor ve tüm bunlar olurken bir şekilde gözlüğünün takılı kaldığını fark ediyorum.

"Giyin," diyor ve ben inliyorum, vücudum tüm hareketleri protesto ediyor. "Bak, seni becerirken beni görmüş olması umurumda değil. Hak ettiğini buldu. Sırf kime ait olduğunu göstermek için seni tüm şehrin önünde sikerdim. Ama seni bir daha tamamen çıplak görürse lanetleneceğim."

Midem kıpır kıpır oluyor, ama yine de görünüşümü korumak için onun Neandertal laf kalabalığına gözlerimi deviriyorum. İyi bir seksten sonra ne kadar yumuşadığımı kimsenin bilmesine gerek yok. Doğrusu, tek yapmak istediğimin Cash'in yanına kıvrılmak ve enerji bedenime geri dönene kadar orada kalmak olduğu bu ana kadar bilemezdim.

Ama itibarımı kaybetmek istemiyorum, bu yüzden o beni görmesini engellerken ben de kalkıp elbisemin içine geri giriyorum. Tangam yerde parçalanmış bir şekilde yatıyor ve eğilip onu masasının arkasındaki kasaya sokmasını izliyorum, içeride kilitlerken bakışlarımdan kaçınıyor.

"Fetihlerinizden kalan hatıraları sık sık saklar mısınız?" Penceredeki yansımanı kontrol ederken bir elimi saçlarımda gezdirerek soruyorum.

"Benim fetihlerim yok."

Başım döndü ve bana nasıl dokunacağını bilmediğini söylediğini hatırladım. Bunun sadece bir şaka olduğunu düşünmüştüm ama şimdi ciddi olduğunu düşünüyorum.

Bu nasıl mümkün olabilir ki?

Kapıya doğru ilerlerken ona bakıyorum, kapıyı çekip açıyor ve bir elini takım elbisesinin önünde gezdiriyor.

"Bay Tallerico." Bir adım geri çekildi ve Vitus hızla içeri girerek bana doğru bir hamle yaptı. "Ah, o masanın arkasına geçmemenizi tavsiye ederim. Ön kenarın altında, basıldığında tüm binanın kilitlenmesine yol açan küçük kırmızı bir panik düğmesi var ve SWAT'ın içeri girmesini isteyeceğinizi sanmıyorum. Önce ateş edip sonra soru sorma eğilimindedirler." Cash duraklıyor, boş boş bana doğru geliyor. Yanımdayken Vitus'a yavaşça bir göz atıyor, her zamanki gibi sakın.

"Ve senin için," diyor Vitus'a, avuçlarını masanın üzerine koyup öne doğru eğilerek, "onlara önce ateş etmelerini ve hiçbir soru sormamalarını söyledim."

Vitus başını sallayarak alay ediyor ve sonra karanlık gözleri bana dönüyor. "Onunla ne yaptın, ha? Ailemi almak yetmedi mi? Gidip mirasımı da mı mahvettin?"

"Mirasınız mı?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Adının Tallerico A.Ş. olduğunu sanmıyorum ama yanılıyorsam düzeltin."

"Adının ne olduğu önemli değil. Sen bunun bir parçası bile değildin. *Hayatımı* babana ve bu işe adadım. Kahretsin, tüm bu boktan dünyaya verdim ve şimdi sen gittin ve takım elbiseli bir sık kafalı için her şeyi mahvettin." Dudaklarını yalıyor ve Cash'e yan yan bakıyor. "Annen senin bir fahişe olduğunu söyledi ama ben ona hiç inanmadım. Dinlemeliydim."

Sözleri ciğerlerimi yakıyor, ama çekerek alevleri daha fazla büyümeden söndürüyorum. Öfkemi Vitus gibi bir morona harcamak istemiyorum.

"Kim bilir? Belki de karısına hakaret etmemiş olsaydın, yeni sahibi seninle çalışmaya devam edebilirdi."

Cash'in kaşları çekilir ve karşı koymaya başlar, ancak Vitus yumruğunu masaya vurur.

"Kimseyi tutamazsın, Ariana. Ricci A.Ş. *gitti*." Dehşet içimi dolduruyor. "Ne?"

"Tüm bağlantılar, şehir dışında ürün aldığımız her liman, Federallerden kaçmayı başaran offshore hesaplarda duran her bir dolar gitti. Kayıtlı isim artık mevcut bile değil ve seçilmiş yetkililerle yaptığımız koruyucu sözleşmeler bir anda ortadan kayboldu. Her ne yaptıysan, gerçekten çok iyi yaptın ve neden lanet hayatımı mahvetmekte ısrar ettiğini bilmek istiyorum."

Gitti de ne demek? Organize suçlar öylece ortadan kalkmaz.

Birçok suç ailesinin organizasyonlarını Fortune 500 şirketi gibi yönetmesi, babam gibi kaçakçılık ve haraç işlerini gizlemek için yasal hisse senetleri ve yatırımlar kullanması bile değil. Bu düzeyde bir güç ve karmaşıklık öylece yok olmaz.

"Ben yapmadım-"

"Eğer birileri hayatınızı mahvettiye, Bay Tallerico, korkarım ki bu muhtemelen sizin kötü kişisel tercihlerinizin bir sonucudur. Eğer karıma karşı resmi suçlamalarda bulunmak istiyorsanız, karakola gitmenizi tavsiye ederim. Bu ofis sadece onun savunmasında yer alacaktır."

Yutkunuyorum, eski sevgilime bakıyorum ve ne dediğini anlamaya çalışıyorum. Bir hafta önce Ricci A.Ş. vardı. Uyuşturucu operasyonları sadece kuzeyde, insanların yerel halktan daha az şüphelendiği birkaç küçük aileye kaydırılıyordu. Özellikle oy kayıtlarının değiştirilmesini ya da geçmişteki hatalarının silinmesini isteyen politikacılar için koruma hizmetleri uygulanmaya devam ediyordu.

Ermes Barbieri hala aile operasyonunu yürütüyor, bu yüzden bir şekilde bizimkini özümsemediği sürece, Ricci A.Ş.'nin nasıl ortadan kaybolabileceğini .

Vitus parmağıyla Cash'i göstererek, "Kendini batmakta olan bir gemiye bağladın," diyor. "Eğer Rafe'in adamlarından biri muhbirlik yaptığı için onun bağırsaklarını deşmezse, beni tehdit etmenden daha hızlı bir şekilde onu federal hapishaneye tıklarlar."

Cash, "Bu beni öldürmek istediğın batmakta olan bir gemi," diye belirtiyor. "Ailenin kaybolması nedeniyle gözaltına aldırmaaya çalıştığın bir gemi-"

Vitus'un yüzü kıpkırmızı olur. "Onları o öldürdü! Yaptığını biliyorum. Ve muhtemelen o psikopat kayınbiraderine yardım ettirdi, yüzden bunu kanıtlayamayız, ama yok-"

Cash iç çekerek dahili telefonunun düğmesine basar. "Zephyr, lütfen güvenlik Bay Tallerico'yu götürsün." Duraklar. "Onlara oldukça düşmanca davrandığını bildirin... ve bir dahaki sefere, lütfen bir ziyaretçinin geri dönmesine izin vermeden önce beni uyarın."

Hemen özür dileyerek, kendisi tuvaletteyken bir şekilde içeri girdiğini açıklar. İki güvenlik görevlisi saniyeler içinde ortaya çıkıyor ve Vitus'u zorla binadan çıkarıyor.

Onu sürükleyerek götürürlerken bana dik dik bakıyor ve ben de çenemi sıkıp içime şiddet pompalıyorum. Tüm bu ya da Cash'in Anteros müzayedesinde bana teklif vermesinden bu yana onu ilk kez görüyor bir terslik var.

Birlikteyken bana karşı ne kadar sahiplenici olduğunu düşünürsek, uzak durması mantıklı değil.

Gerginim, dünya etrafımda patlıyor gibi görünürken neler olup bittiğinden emin değilim.

Tekrar sessizliğe büründüğümüzde Cash bana doğru dönüyor, yüzünde okunamayan bir ifade var.

"Fiero ve Cosetta'ya ne yaptığını bilmem gerek." Dudaklarım aralandı ve başını sallayarak pazumu kavramak için uzandı. "Bana belirsiz cevaplar ya da bahaneler verme, Küçük Kabus. Sadece gerçeği söyle. Hikâyenin tamamını bilmezsem sana yardım edemem."

Bakışlarım ağzındaki yara izine kayıyor, tanıştığımız geceyi hatırladıkça görüşüm bulanıklaşıyor.

Sonra yaptığım şeyler.

Çoğunlukla bir testti. Bunu gerçekten yapıp yapamayacağımı görmek için.

Siyanürün çoğunlukla sağlıklı yetişkin bir erkeğin iç organlarını kapatması bir saatten az sürer. Yetişkin bir kadın için bu süre biraz daha kısadır.

Kal bunun hoş olmayacağı konusunda beni uyarmıştı. Bedensel fonksiyonlarının kontrolünü kaybederler ve muhtemelen bilinçlerini geride bırakmadan önce kriz geçirirlerdi. Tallerico'ların evindeki ana banyo kustumla kaplıydı, öyle ki kayınbiraderim temizliğe yardım etmek için gelene kadar hiçbir yere adım atamıyordum.

Cesetlerle ne yaptığını bilmiyorum, bu doğru. Onları zampara nişanlıma bir mesaj olarak orada bırakma isteğimi reddetti, özellikle de kendisi de bu işe bulaştığı için. Artık bir aile babası olan Kal Anderson, bu dünyayı geride bıraktığına yemin ediyor.

İkimiz de gerçeği biliyoruz ama yine de işleri kendi yöntemiyle halletmesine izin veriyorum.

Hapishaneye uygun olduğumdan emin değilim.

Derin bir nefes çekerek bakışlarımı Cash'inkilere çeviriyorum. "Gerçek şu ki," diye başlıyorum, yemek borumu yakan asidi görmezden gelerek, "hayatlarını beni daha da fazla kırmakla geçirecek insanlar için kırık bir kız olarak doğdum. Bu yüzden, zarar verdikleri ruhumun bir kısmını geri almak için ara sıra bir fırsat çıktığında, bunu değerlendiriyorum."

Ve bunun için zerre kadar pişmanlık duymadım çünkü genç ben çok daha fazlasını hak ediyordu. Küçük ben onu koruyacak birini hak ediyordu ve ben bunu .

O yüzden şimdi yapıyorum.

Gözleri benimkileri arıyor -neyi, tam olarak emin değilim. Ama sonra cevabı kabullenmiş gibi başını sallıyor.

Birkaç dakika sonra çıkıyorum, caddenin karşısındaki stüdyoma gidiyorum. Ronnie bir gölge gibi yanımdan ayrılmıyor, sonra ön kapıya yerleşiyor. Soyunma odasında tuttuğum spor çantamı karıştırarak arka tarafa doğru ilerliyorum.

Elbisemi sonra boynumdan aşağı bir sıcaklık yayılıyor ve bir an için bunun havalandırma deliğinden yayılan ısı olduğunu düşünüyorum. Başımı çevirip etrafımı kontrol ettiğimde etrafta kimse yoktu, bu yüzden bir çift tayt ve bir tişört giyip dolaplardan birinden bir dönme tahtası aldım ve tekrar stüdyonun ana kısmına doğru yürüdüm.

Portatif barellerden birinin önüne kurulduğumda aynalı oda biraz klostrofobik hissettiriyor. Ya da belki de bu sadece beni yaklaşan belaya karşı uyarmaya çalışan kaygıdır.

Derin nefes alarak seansıma başlıyorum ve son birkaç haftadır bir dizi yeni koreografiyi test ediyorum. Ayaklarım her bir adımın içine düşüyor ve kollarım hareketleri kucaklıyor, içindeyken hiç bitmeyecekmiş gibi hissettiren bir dönüşü bitirdiğimde kıvrılıyor.

Bacağımı dışarı atıyorum, tahtayı kullanmadan dönüşü tutabildiğim kadar tutuyorum; yavaşça, zarif bir şekilde ölüyor ve tamamen durduğumda, bir çift vahşi, karanlık gözle karşılaşmak beni hiç şaşırtmıyor.

Benimkiler binanın ön tarafına, Ronnie'nin durduğu, dirseği havada, kolunu ceketinin içine doğru uzattığı yere yöneliyor.

"Ona güvenemezsin," diyor Vitus ve arka çıkışın dış kolu kırık olduğu için buraya girmeyi nasıl başardığını merak ediyorum. "Senin şu kocan. Amcığın onu tatmin etmeyi bıraktığında seni kurtların önüne atacak."

Nefes veriyorum, yorgunluk beni ele geçiriyor. "Bugün etrafa bir sürü suçlama savuruyorsun."

"Ben ciddiym. Seni satın alırken gizli bir amacı olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Ne kadar para harcadığını biliyor musun? Milyonlarca doları çöpe atmanın ne anlamı vardı?"

Milyonlarca mı? Korku mideme hücum ediyor ve biraz midem bulanıyor. Açıkçası, adamın parası olduğunu biliyordum, ama bu kadarını benim için harcadığını fark etmemiştim.

Ondan bir adım uzaklaşarak gözlerimizi kilitliyorum ve ani bir hareket bekliyorum. Sanki masummuş gibi davranarak bir ayağını öne atıyor ve ellerini ceplerine sokuyor.

"Cash burada olduğunu öğrenirse seni öldürür."

Vitus başını geriye atıp gülüyor. "Dev bir egosu olan kibirli bir avukattan korkmuyorum. Gözlerinin arasına bir kurşun sıkar, sonra kan kaybindan ölürken seni beceririm, böylece benimle kazanamadığını anlar."

Kanımda öfke kaynıyor ve parmaklarımı içe doğru kıvrıyorum. "Kocama dokunursan seni öldürürüm. Ve ailene davrandığım kadar iyi davranmayacağım."

Gözlerinde zafer parlıyor ve kulaklarımın arasında idrak çınlıyor. Beni yemliyordu ve şimdi bir itirafı var.

ölümlerinin bedelini bir şekilde ödeyene kadar durmayacağım.

Bana doğru hamle yaptığında, ölü bir depar atarak soyunma odasına doğru koşarken dönme tahtasını kenara itiyorum. Kendimi spor çantamın üzerine atıyorum, o ayak bileklerimden tutup beni kendisine doğru çekerken ellerimi içine sokuyorum.

Bu odadaki halı acımasız, gömleğim yukarı çıkarken karnımı gıcırdatıyor. Saçlarımı kavrayıp o kadar sıkı çekiyor ki, saç tellerimi koparmasını önlemek için ellerimle yukarı itmek zorunda kalıyorum.

Parmaklarım çantadaki metale değiyor ve onları kılıfın etrafına sararak kılıfı çıkarıyorum. Vitus beni için omzumu kavradığında yer değiştiriyorum ve beni neredeyse sırt üstü yatırdığında, kolumu onunkinin altından geçirip hızlı ve sert bir şekilde saplıyorum.

Bıçak karnına saplanırken parmaklarımdan kan damlıyor. Ağzı açık kalıyor, öfke ve şok birbirine karışıyor ve elimi pençeleyerek aşağı bakıyor.

Dişlerimi sıkarak daha derine itiyorum, onu itebileceğim kadar güç kaybedene kadar toplayabildiğim tüm gücü kullanıyorum.

Omzu haliya çarparak yana düştü ve ben de dizlerimin üzerine çökerek ondan uzaklaştım.

Boğazından bir guruldama sesi geliyor ve bıçağı çıkarmadan önce bir dizini bükerek sırt üstü yatıyor.

Ayağa kalktım, bir zamanlar evleneceğimi düşündüğüm adama baktım. Güvensizliklerimi avlayan ve istediği her şeyi, istediği kişiyle yaparken beni hizada tutmak için onları kullanan adama.

İlişkimiz asla aşk ya da şehvetle ilgili değildi. Bu onun güç dinamiğiydi ve içinde bulunduğumuz durumdan duyduğum memnuniyeti durduramıyorum.

Şimdi hiçbir şeyi yok.

Eğilip alnındaki saçları geriye doğru tararken ve bıçağı tekrar karnına saplarken ona yumuşak bir gülümseme verirken, bunu bilerek öleceği için mutluyum.

RICCI A.Ş. GİTTİ.

Vitus bu konuda şaka yapmıyordu.

Maine'de hala resmi şirketi bir tür ana marka olarak taşıyan küçük bir şube dışında, uzaktan bakıldığında Rafael Ricci'nin imparatorluğu sanki hiç var olmamış gibi. Kendi sabıka kaydı silinmiş ve şehir dışındaki ıslahevinde geçirdiği süre, hüküm giydiği ve mahkum olduğu suçtan ziyade, uyuşturucu bulundurmak gibi bir kabahatle ilişkilendirilmiş.

Ama Şimdi Vitus da gitti ve geceleri aynı yatağı paylaőtıđım kadını biraz Şüpheli bulmaya başladım.

Kabul ediyorum, sahip olduğundan emin olduğum sır hazinesi nedeniyle ona karşı her zaman temkinli oldum, ama yine de.

Tallerico cinayetlerine açıkça kabul etti, ancak bu tamamen açık olduğu tek Şey. Geri kalan her Şeyi ondan zorla, genellikle de sikerek öğreniyorum.

Ki bunu yapmayı umursamıyorum. Ariana seksten sonra çok ama çok uysal oluyor ve fiziksel cazibeme daha önce yenik dűşmediđim için pişmanlık duymaya başlıyorum. Belki de en başından beri daha çekici olsaydı, kafa karışıklığı ve gizemin bir kısmı önlenebilirdi.

hayatında yaşadığı acılar için bir tür tedavi olduğunu dűşünecek kadar saf değilim, ama bu bir tür merhem. Her gece üzerime tırmanıyor ve sikimi sıcacık bedeninin içine sokuyor, ikimiz de nefes nefese, bitkin bir vűcüt sıvısı ve uzuv karmaşasına dönüşene kadar bana biniyor.

Sonra onu ters çevirip yeniden başlıyorum, ayak parmaklarını kıvrımanın ve üç kat aşağıdaki komşuların Şikayet edeceği kadar yüksek inlemenin yeni yollarını öğrenmekten kendimi alamıyorum.

Sabah yine aynı Őeyi yapıyoruz. Ve öğle yemeğinde, ya masamın üzerinde ya da stűdyosundaki aynalı duvarın karşısında, küçük mayosunu yana çekmiş ve parmakları boğazıma sıkıca sarılmış halde.

Ofisimdeki buluşmamızdan sonra onun içinde o kadar çok zaman geçirdim ki, bir hafta boyunca koşmaya çıkmadım ve bir sonraki sefer sabahın üçünde yataktan kalktığımda vűcudum protestosunu haykırıyor.

Damarlarımda daha önce hiç hissetmediğim bir uyuşukluk var ve bu uyuşukluğun beni ele geçirmesine izin vermek çok cazip geliyor. Her bir zerrem olduğu yerde kalmaktan, Ariana'yı yatağında sarıp sarmalamaktan, onun güvende olduğundan ve başını belaya sokmayacağından emin olmaktan mutlu olurdu.

Ancak bu Őekilde dűřünmek ona zarar veriyor ve iliřkimizde kaydettiđimiz ilerlemeyi tehdit ediyor. Onun hayatındaki diđer insanlar gibi olmak istemiyorum, onlar niyetlerini sorgulamasına neden oluyor ve kiřiliđini yumuřatmak için ellerinden geleni yapıyorlar.

Ben onun kişiliğini olduğu gibi seviyorum.

Kız kardeşim koşumun ortasında kısa bir köprüde beni karşılıyor. Pembe bir puffer ceket giymiş ve başına beyaz bir örgü şapka geçirmiş, nişanlısı ise ellerini deri ceketinin içine sokmuş bir şekilde biraz arkasında duruyor.

Durunca kaşlarını çatarak ona baktım. "Yalnız geleceğini sanıyordum."

Lenny yeşil gözlerini devirerek pazuma yumruk attı. "Sana Kal Anderson'la bir görüşme ayarlayacağımı düşünmedin, değil mi? O ve Jonas'ın geçmişi çok eskiye dayanıyor ve bu şekilde oturmayı kabul etmesi çok daha olası. İnan bana, adamla üç kelime bile konuşmadım."

"Sen ve karısı her hafta brunch yapmıyor musunuz?"

"Evet, ama Cora'yı eklediğimizden beri artık hiç ortalıkta . Bence mavi saçları yüzünden, ama o saçlarını değiştirmeyi reddediyor."

Jonas sırtıyor, menekşe rengi gözlerinin kenarları kırılıyor. "Sebebi kesinlikle bu değil, aşkım."

Ona göz kırpıyorum. "Sen kimden ?"

İç geçiriyor, kolunu benimkine doluyor ve yolda ilerlemeye başlıyor. "Bir gün seni yakalayacağım. Tanışman gereken çok insan var."

Gerçi Dr. Kal Anderson listemin başında.

Aplana Adası'na kısa bir feribot yolculuğu yapıyoruz ve Lenny bizi marinada mavi saçlı bir kadın ve onun bileğine sarılı bir tasma ile geride duran, ucu küçük siyah bir köpeğe bağlı uzun boylu, oniks saçlı arkadaşı için bırakıyor. şehir merkezine doğru yola çıkıyorlar ve Jonas bizi mat siyah bir Range Rover'a götürüp içine binmemi işaret ediyor.

Bu küçük İtalyan lokantasına giderken hiçbir şey konuşulmadı ve aracı park ederken ona bir bakış attım.

"Burada mı buluşuyoruz?" Soluk pastel dış cephe kaplamasına ve pencereleri kaplayan kırmızı ve pembe çiçeklere bakarak soruyorum.

"Sadece bana güven, tamam mı? Başka bir yerde onu rahatsız ettiğin için seni öldürebilir çünkü Aplana'daki çoğu yerde bunu umursayacak şahitler yoktur. Burası bunu yapacak birkaç kamusal mekândan biri çünkü sahibi Ermes Barbieri'nin büyükannesi ve o hiçbir saçmalığa tahammül etmez."

O şerefsizin adını anmak bile içimde bir huzursuzluğun alevlenmesine neden oluyor.

Jonas ve ben araçtan çıktık ve İngiliz'e olan düşmanlığımı arkamda bırakmaya çalıştım.

Kız kardeşimle birlikte olduğu süre boyunca, onu öncelikle iki şey olarak tanıdım: bir zamanlar babamı öldürmeye çalışan ve başaramayan adam ve Lenny'nin varlığında yanlış nefes alan herkesi öldürecek olan adam.

Yine de, küçük kız kardeşim söz konusu olduğunda bazı arkaik koruma kavramlarına tutunuyordum ve korkarım ki bu onun ilişkilerine de yansdı. Ama en kötü halini gördüğünüz ve hayatının bir döneminde buna çok ihtiyacı olan birinin üzerine titremekten vazgeçmek zor.

Her iki da, restorana girip Kal'ın arkadaki bir kabinde belirdiğini gördüğümüzde, Jonas hakkında çok az fikrim var. Sanırım kız kardeşim onu seviyorsa, o kadar da kötü olamaz, ama ondan daha fazlasını öğrenmekle pek ilgilenmiyorum.

Yardım etmek isterse, harika. Yakın zamanda birlikte bira içip futbol izlemeyeceğiz.

Jonas küçük, yuvarlak masalar ve tahta sandalyeler arasından geçerek doğrudan eski dostuna doğru yürür ve kulübenin hemen yanında durur. Adam trençkotunun içinde oturmuş, ölü gözlerini masaya dikmiş, kendi kendine bir şeyler söylerken lanet olası bir vampire benziyor.

Jonas'ı takip ediyorum, doktorun yalnız olmadığını fark ettiğimde içim daralıyor

-Karşısında küçük bir çocuk oturmuş, kırmızı boya kalemiyle peçetesini boyuyor.

Doktor bizi fark ettiğinde çenesi sıkıştı. "Beyler," diye selamlıyor, sesinde hiçbir duygu yok. "Meşgulüm."

Jonas, "Bu sadece bir saniye sürecektir, dostum," diyor, sonra kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Öyle değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Sanırım bu bana ne söyleyeceğine bağlı."

Kal'ın eli beyaz seramik bir kupanın etrafında kıvrılıyor ve yavaşça dudaklarına götürerek dumanı tüten sıvıdan bir yudum alıyor. Bu hareket bileğindeki küçük nar dövmesini ortaya çıkarıyor.

Birinin derisine iğne batırmasına izin vermesi düşüncesi karşısında şaşkınlık içindeydi.

Gözlerini bir an bile ondan ayırmak istemiyormuş gibi karanlık bakışlarını önündeki küçük kızın üzerinde tutuyor.

"Size yardımcı olabilirim, Cassius Primrose?"

"Karımın cesetleri örtbas etmesine neden yardım ettiğinizi bilmek istiyorum."

Boğazını temizleyen Kal, koltuğunda biraz daha dik oturuyor. Jonas bana pis bir bakış attıktan sonra kıza uzanıyor. "Q, neden Jojo Amca'yla gelmiyorsun, gidip dünyadaki son müzik kutusuna biraz bozukluk koyalım?"

Kal elini uzatır, kızı olması gereken şeye dokunmasını engeller. Kız yukarı bakıyor, siyah bukleleri yüzüne düşüyor, iri geyik gözleri babasını arıyor. Bir yanım onun bir şey söylemesini bekliyor ama söylemiyor, onun yerine omuz silkiyor ve boyamasına geri .

Kal dişlerini sıkarak kabinden kayar, sonra Jonas'ın omzunu tutar ve onu az önce kalktığı yere yönlendirir.

"Sen orada kal ve onu önünden ayırma."

Jonas ona tembelce bir selam veriyor, kızla çizdiği yılan saçlı yaratık hakkında konuşmak için eğilmiş bile. Kal onu ön taraftaki verandaya kadar takip etmemi işaret ediyor ve ben de yapıyorum, serin deniz havası gözlüklerime çarparken gözlüklerimi burnumda daha yukarı itiyorum.

Burası, muhtemelen soğuk nedeniyle çok daha az kalabalık, bu yüzden sanırım konuşmak için daha özgürüz.

"Bu dünyada karımı mutlu etmek için yapmayacağım şey yok," diyor bir süre sonra. "Güvende olmaktan bahsetmiyorum bile, bu da potansiyel yükümlülüklerle ilgilenmek anlamına geliyor."

"Ve Ariana bir-"

"Ara sıra fevri kararlar alıyor. Birkaç ay öncesine kadar bu normal bir ergen isyanıydı; telefonlara cevap vermemek, sürekli parti yapmak, büyükannesinin ölümünden sonra geride bıraktığı tüm parayı harcamak. Bu idare edilebilir bir şeydi. Ama sonra bir gün, kız kardeşlerine hayalet gibi davranmaya başladıktan bir hafta kadar sonra beni aniden aradı ve yardımıma ihtiyacı olduğunu söyledi."

Orada durmuş, sözlerini değerlendiriordum.

"Açıkçası, Vitus suçlunun kim olduğunu asla bulamasa bile yeraltının önde gelen iki isminin öldürülmesi tam bir kabus olacaktı. Ben de devreye girdim ve diğer işlerde yaptığım gibi ortalığı temizledim. Hayatımın büyük bölümünde babası için *yaptığım* gibi."

Ah, evet. Kal on üç yaşından otuzlu yaşlarına kadar Ricci'ler için çalıştı, Elena ile evlendikleri zaman. Karısının ailesini Federallere teslim etmesinden kısa bir süre önce işinin sona ermesi dışında bu anlaşmanın tam ayrıntılarını bilmiyorum.

"Bu endişelenmem gereken bir şey mi?" Neden sorduğumdan emin değilim çünkü her iki şekilde de umursadığımdan emin değilim.

Korkarım bunun için çok derindeyim.

"Hayır." Bunu o kadar ani ve kendinden emin bir şekilde söylüyor ki, ona göz kırpmaktan kendimi alamıyorum.

Gözlerinde eğlence parlıyor.

"Ondan korkmuyorsun, değil mi?" Hemen cevap vermeyince kıkırdıyor. "Güzel. . Ricci kızları korkunç bir türdür. Sirenler seni içine çeker ve sonra da yutar."

İfadem düzleşiyor.

"Bak" -dönüyor, muhtemelen çocuğuna göz kulak olmak için restoranın içine bakıyor- "cinayet sizi temelden değiştiriyor. Bir zamanlar olduğun kişi olarak geri dönmen mümkün değil ve bazen bu iyi hissettiriyor. Bazen de geri dönmek istemezsiniz."

Omurgamda bir ürperti dolaşıyor, ancak bu bilgi sinir bozucu olduğu için değil.

Çünkü ne demek istediğini çok iyi biliyorum.

"Ama insanları başka ne değiştirir biliyor musunuz?" diye soruyor. "İstismar. Sürekli, sonu gelmeyen istismar, özellikle de sizi sevmesi gereken insanların ellerinde. Yani, hayır, endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum. Ariana'nın bir gündemi var ve muhtemelen orada sona erecek. Ancak, belki de bunun uzun vadeli etkilerini göz önünde bulundurmalısınız."

İntikamın bir insan üzerindeki etkisi ve sizin onun ana destek kaynağı olmak için yanında kalıp kalmayacağınız."

Bunu evliliğimizin ardındaki gerçeği biliyormuş gibi söylüyor ve ben yutkunuyorum, sözlerini dikkatle değerlendiriyorum, onlarla ne yapacağımdan gerçekten emin değilim.

Onu desteklemem asla söz konusu olmadı.

"Şeytanlarınızla yüzleşmenin ve diğer taraftan tamamen yalnız çıkmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyor. En başta onlara ne kadar yakın olduğunu farkında olduğunu sanmıyorum." Kal bir elini saçlarında gezdirerek nefes veriyor. "Ben fark etmediğimi biliyorum."

Adadan döndüğümde Ronnie'yi apartmanın dışında ellerini arkasında kenetlemiş, hızla volta atarken buluyorum. Yüzünden dalga dalga ter akıyor ve ben elimde bir market poşetiyle ona yaklaşıırken uzak duruyorum.

"Her şey yolunda mı?" Ona sordum.

Başı yana savruluyor, kolları sanki ona saldıracağını düşünüyormuş gibi ani bir savunma pozisyonu alıyor.

Gözlüklerimin altından burnumun kenarını sıkarak nefes veriyorum. "Ronnie, bu lanet bir mezar-"

"Bayan Primrose üst katta Bayan Primrose'la birlikte, efendim," diye tek bir nefeste acele etti.

"Ne?"

"Annen ve karın-"

Cümlesini bitirmesine izin vermeden çantayı bırakıp koşmaya başlıyorum, saniyeler içinde asansöre ulaşıyorum ve Yukarı düğmesine beyaz ışık yanana kadar basıyorum. Çatı katına yolculuk yüz yıl sürmüş gibi geliyor ve araba nihayet en tepede durduğunda, aklımda aşağı yukarı tüm olası senaryoları gözden geçirmiş, otuz yıl önce içinden sürünerek çıktığım açgözlü kaltağı en yakın balkondan aşağı itmeye hazır hale gelmişim.

Ariana ve annem oturma odasında oturuyor, annem daha önce hiç görmediğim çiçekli bir çay fincanından yudumluyor. Öfke göğsümde kabarıyor, astanda delikler açıyor ve odanın dikkatini toplamak için boğazımı temizleyerek sessizce içeri giriyorum.

"Oh, işte orada!" Annem pudralı yüzüne geniş, sarhoş bir gülümseme yerleştiriyor ve elindeki fincanla bana doğru işaret ediyor. "Primrose ailesinin gururu ve neşesi, gizemli kaçamaklarından birinden döndü."

Onu görmezden geliyorum, bakışlarımı solundaki esmerde tutuyorum. "Küçük Kabus."

Ayağa kalkan Ariana hızla odayı geçip yanıma geliyor, saçlarını kulaklarının arkasına topluyor ve dün gece ofisten gelirken ona hediye ettiğim zümrüt küpeleri ortaya çıkarıyor. Ona aldığım şeyleri kabul etme konusundaki yeni istekliliğinden dolayı kaburgalarımın arkasında gurur çiçekleri açıyor, ancak elimdeki konuya yeniden odaklanarak bu duyguyu silkeliyorum.

"Annemin burada ne işi var?"

Ariana omuz silkiyor. "Ronnie onu yukarı çıkardı, ben de senin için sorun olmadığını düşündüm."

"Kesinlikle değil."

Dudaklarını büzüyor ve başını çevirip diğer odadaki sürtüğü düşünüyor. "Onu dışarı atmamı ister misin?"

Kaşlarım kalktı. "Onunla sorunumun ne olduğunu sormayacak mısın?"

"Hayır. İşin özünü anlayacak kadar uzun süredir buradayım."

Bir gülümseme dudaklarımı çekiştirerek köşelerinden yukarı kaldırıyor ve bir kolumu beline dolayarak onu kendime çekiyorum.

"Tanrım, ben-"

İkimiz de donup kaldık, gözlerimiz buluştu. Onun gözbebeklerinde benimkileri görebiliyorum, geniş ve hareketsiz. Boğazım daralıyor, endişe tüm bedenimi sarıyor, bayılacakmışım gibi hissediyorum.

Başını yana eğiyor. "Bu cümleyi bitirmek ister misin?"

Bir parmağımı çenesine bastırıp başını geriye yatırıyorum, böylece ağızlarımızı birleştirebiliyorum.

Ama cevap vermiyorum çünkü ne olacak ?

Bu da çıktı şimdi?

Biz öpüşürken zihnim varoluşsal bir korku yokuşundan aşağı kayıyor, bedenimle savaşıyor. Tanrım, tadı inanılmaz ve bu hafta her gün köpürttüğüm için kullandığını bildiğim clementine vücut yıkama suyu gibi kokuyor. Dudakları benim için açılıyor ve parmakları takım elbise ceketimin yakalarını ne istediğini ima ederken dilimi kabul ediyor.

"Sonra," diye mırıldanıyorum, ağzından hoşnutsuz bir ses çıkıyor. "Cadıdan kurtul."

"Az önce bir fincan kahve yaptım; çok sert yapacağım ve muhtemelen kendi isteğiyle gidecek. Ya da belki ona fakir olduğunu söylerim," diyor başparmağıyla alt dudağımı silerken.

Sikim zonkluyor, şimdiden onun içinde olmak için yanıp .

"Buraya sadece para için geldiğini açıkça belirtti ve sokakta konuşulanlara göre karınızın yüklü bir fiyatı varmış."

Durakladım. "Bunu sana kim söyledi?" "Bir ... arkadaş?"

Çenem sıkıştı. "Adı *E* harfiyle başlayan bir arkadaş olmasa iyi olur."

Şakacı bir sapkınlık gözlerini aydınlatıyor ve bir omzunu çenesine kaldırıyor. "Sanırım bunu öğrenmek için benimle ödül törenine gelmeniz gerekecek."

Antreden neredeyse dans ederek çıkarken kıkırdayarak annemin bakışlarıyla karşılaşıyorum. Hava hemen değişiyor, elektrik bir tür küçümseyici, bağlanmamış enerjiye dönüşüyor. Çocukluğumdan beri annemle aramızda var olan, etrafındaki herkes mutsuzken onun arkasına yaslanıp hayatın tadını çıkarmasını izlediğim enerjinin aynısı.

"Neden buradasın?" Soruyorum, sesim yorgun.

"Onu bana getirmedin, ben de yeni Bayan Primrose ile tanışmam gerektiğini düşündüm." Kaşlarını oynatarak içkisinden bir yudum aldı. "Çok güzel olduğu kesin ama evliliğin iyi bir fikir olduğundan emin misin?"

"Biz zaten evliyiz, anne."

"Bunu biliyorum ama yirmi birinci yüzyıldayız Cassius ve sen Katolik olarak yetiştirilmedin. Boşanmak da bir seçenek."

yorum cildime zımpara kağıdı gibi sürtünüyor ve bana teknik olarak konuşursak, Ariana ve benim hala bir

süresi doluyor, ancak hiçbir zaman kalıcı bir tarih belirlemedik. Her zaman, birimizin cesaretini toplayıp durumumuza biraz kalıcılık katmasını bekleyerek, bir tür yumruklarla yuvarlanıyorduk.

Belki de bu yüzden ikimiz de sipariş vermedik - çünkü son kullanma tarihinin geçmesini *istemiyoruz*.

En azından ben
bilmiyorum.

Artık yok.

"Sevgilim, kavga etmek istemiyorum. Sadece fikrini değiştirip değiştirmediyini görmeye geldim," diyor bir süre sonra, çay fincanını önündeki sehpa koyarak. "Sana alan tanıdım, sevgili oğlum, ama imzaladığın sözleşmeye ve yaptığın anlaşmaya saygı duymanın zamanı geldi."

"Yaptığın anlaşma ne olacak anne? Hani bu dünyaya üç çocuk getirdiğinde onlara bakman gerekiyordu?"

Gözleri kısıldı. "Sen hiçbir zaman bir şey istemedin Cassius. Bu kadar dramatik olma."

Sabırım tükenirken Ariana'nın duymasını istemediğim için sesimi alçaltarak yaklaşıyorum. Elim havaya kalkıyor, işaret parmağım suçlayıcı bir şekilde dışarı bakıyor.

"Bir anne istedim. Bazen bir baba da. Etrafımda olup olmadığımı, mutlu olup olmadığımı umursayan ebeveynler istedim, ya da-bilmiyorum

-Kızları cinsel saldırıya uğradığında." Burun
delikleri alevlendi ama ben daha bitirmedim.

"Mal mülk istememek bir bok ifade etmiyor anne, bana hayatta neyin önemli olduğunu öğretmesi dışında, bu yüzden hayatımın çoğunu tek bir şey isteyerek geçirdim: para. Sonra babam öldüğünde, paranın yeterli olmadığına karar verdim ve onun bıraktığı gücü ben de istedim."

Bana göz kırpmıyor, gözleri kocaman.

Midem şiddetle çalkalanıyor ama devam ediyorum. "Belki de önemli bir şey istemedim. Ve ne zaman istesem, dışarı çıkıp *almaya* özen gösterdim çünkü sonumun senin gibi, insanlardan bir şeyler dilenerek olmasını istemediğimi biliyordum. Bir şeylerin bana gelmesini beklemeyi bıraktım ve bunun yerine onları aldım. Yani, hayır anne, Ariana'dan boşanmayacağım çünkü tam olarak istediğim şey için para ödedim ve

sana bir kuruş bile vermeyeceğim, çünkü sen bunu hak etmeyen çıkarıcı bir cadalozsun."

Ayağa kalkarken üzerindeki kürk mantonun yakalarını sıkıca kavırıyor ve boğazına kadar kapalı tutuyor. Yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana doğru ilerlerken topukları yerde yüksek sesle tıkırdıyor ve tavanda yankılanıyor.

"İyi," diyor, öfkesi onu yaşından onlarca yıl daha yaşlı gösteriyor, "ama bu kararından pişman olacaksın. Ve seni öldürtme ihtimali varken o küçük fahişeyi başucunda tuttuğun için pişman olacaksın. Onun dünyasındaki erkekler onu rahat bırakmayacak, Cassius. Sırf adını değiştirdi ve babasının işinden elini eteğini çekti rahat durmayacaklar. Bu durmayacak."

Annem etrafımda dolanıp asansörü aşağı indirirken kafamı kaldırıp koridorun karşısındaki Ariana'nın cam gibi bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Biliyorum, kendi kendime düşünüyorum. *Bu yüzden onları merhametimde istiyorum.*

BİR SONRAKİ SEFER annemin şehir dışındaki evine gittiğimde Cash tek başıma gitmeme izin verme konusunda inanılmaz isteksiz görünüyor.

Tüm sağduyuma rağmen onun da takılmasına izin verdim ve yolculuk boyunca tırnaklarımı karıştırdım. Sinirlerim midemi düğüm düğüm ediyor ve yolculuk boyunca benimle ilgili her şeyi didiklemeye çalışıyorum ki oraya vardığımızda onun iğneleri canımı yakmasın.

Cash'in kimi göreceğimiz hakkında hiçbir fikri yok ve mümkün olan en son ana kadar böyle istiyorum. Konu Carmen Ricci olunca, ne kadar az bilirse o kadar iyi.

Konsolun üzerinden uzanıp elimi tutuyor ve başparmağını parmağımdaki elmas yüzüğün üzerinde gezdiriyor. Sanki bir işkence aleti değilmiş de sevgisinin basit bir göstergesiymiş gibi parmağımı okşamasını izliyorum.

Onun sevgisi. Geçen gün neredeyse söyleyeceğine yemin ettiğim o üç kelimeyi düşündükçe boğazımda bir rahatsızlık düğümleniyor.

Asıl dehşet verici olan onun bunları hissetmesi değil, benim bunu duymak için ne kadar çaresiz olduğumdu. Sanki tüm hayatım bu tek bir ana, birinin beni en kötü halimle görmesine ve yine de beni istemesine bağlıymış gibi.

Kimsenin şeyleri biliyor. Kal hariç belki ve sadece kanıtları yok etmede benden daha iyi olduğu için. Aksi takdirde, bir kasa gibi sıkı sıkıya kapatılırdım ve Cash Primrose'dan başka kimsede anahtar olmazdı.

Ona açılmanın benim için neden bu kadar kolay olduğunu bilmiyorum, ama ne olursa olsun, açıldım ve bunun hiçbirini geri alamam. Küçük birlikteliğimiz sona erdiğinde ve bana kalan tek şey genç ben için iyi bir şey yaptığım bilgisi olduğunda bile.

Şimdiki ben mutsuz ve yalnız kalsa bile, bununla başa çıkabilirim.

"Bu yüzüğü izin verecek misin?" Ona sordum.

Bir parmağını mücevherin etrafında koruyucu bir şekilde kıvrıyor. "Bunun bütün amacı başkalarına piyasadan çekildiğini göstermek. Neden çıkarmak isteyesin ki?"

"Başlangıç olarak, acıyor."

Başını çeviriyor ve sadece benim içinmiş gibi görünen o parlak gülümsemesini bana gösteriyor. "Geceleri sikimde boğulduğunda ya da elimle kışını kan kırmızısına boyadığımda biraz acıya aldırıyor gibisin."

Yüzüm ısınıyor ve bir avucumu yanağıma bastırıyorum. "Ama senden bunu yapmanı istiyorum."

Yavaşça benden uzaklaşıyor ve bileğini direksiyonun üzerine koyuyor ve bu mutlak bir kayıp gibi hissettiriyor. Boğazınızın arkasında kalan türden, asla kapanmayacak bir delik.

Uzanıp onu kendime çekmek istiyorum ama ellerim kucağıma yapışmış, hareket etmeyi reddediyor.

Yutkunmak imkansız hale geliyor ve birden kendimi sıkılmış gibi
Yu hissediyorum.

kar

1. "Yine de takacağım. Önemli bir değil."

Cash'in gülümsemesi kaybolur. "Ne?"

Bir sarsıntı içime işliyor ve daha da aşağıya düşüyorum.

paniğin tavşan deliği. Ellerimi ağrıyana kadar sıkarak titrememi
bastırmaya çalışıyorum.

Kesik kesik nefesler alıyorum ve kalp atışlarımı kontrol altına
almaya çalışırken kendimi kendimden kopmuş, havada
süzülüyormuşum gibi hissetmeye başlıyorum. Birinin durmadan
vurduğu bir gong gibi kulaklarımın arasında gümbürdüyor ve mide
bulantısı midemde her yere yayılma tehdidiyle kıvranıyor.

Anılar gözümün önünden geçiyor, geçmişimi ağır kırmızılar ve
siyahlarla boyuyor - takımyıldızlara benzeyen morluklar, fayanslara
yayılmış kırık bir kaleydoskop görünen kan.

Ses şeklinde renk - öfkeli, gırtlaktan gelen uyarılar ve doğal
olmayan, istenmeyen inlemeler.

Hıçkırıklar. Benim ve onun çünkü o el koymadan *acıyı* bile
hissedemiyordum.

Hissettiğim her şey onun algısı ve deneyimleri tarafından
baltalandı, ta ki bu duygular bir eksende çarpıtılıp bükülene kadar.

Ta ki olan ben olana kadar.

Birçok nedenden dolayı kızgın ben.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor ve onları uzak tutmak
için sıkarak kapatıyorum. İhtiyacım olan en son şey annemin
eleştireceği bir şey eklemek.

Parmağımdaki yüzük aniden acı vermekten ziyade boğucu bir
hal alıyor ve onu çekerek çıkarmaya çalışıyorum. Bantları parmak
eklemime takılıyor ve ilk denememde olduğu gibi derimi yarıyor.
Ancak bu sefer, pembe altının altında boncuk boncuk kan
gördüğümde pes etmiyorum.

Parmağıma saplanan acıyı görmezden gelerek çekmeye devam
ettim, onu çıkarmaya odaklandım.

"Hey. Dur."

Cash'in eli üzerimde, beni mücevherden kurtarmak için savaşıyor
ve sıcak panik sırtımdan aşağı yağıyor. Vücudum sarsılıyor, onun
varlığını reddediyor.

Bir tür refleksi kanlı parmaklarımı yumruk yapıp ona doğru fırlatıyorum.

Savrulduğunu hissediyorum ve araba aniden duruyor. Beni kolayca alt ediyor, kollarımı sıkıştırmak için koltuğa yarı tırmanıyor. Otoyolun kenarına park ettik, BMW her araba vızır vızır geçtiğinde sarsılıyor.

"Sana ne oldu böyle?"

Ama ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Şu anda ciddi bir şey yapmazsa bana kızgın olduğunu düşünmekten asla vazgeçemeyecekmişim gibi hissettiğimi nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

Daha iyi olduğumu düşündüğümü ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Beni inciten ya da aşağılık hissettiren insanlardan aldığım intikamın tüm kötü şeyleri ortadan kaldırmaya yeteceğini düşünmüştüm ama o bana dokunmayı bir *anlığına* bıraktı ve tüm güvensizlik ve kendinden nefret etme duygusu geri geldi.

Korkarım kırıldım ve bunun tamiri yok.

Ben de bunları söylemek yerine koltuktan kalkıp onu öptüm.

Çünkü kendimi güvende hissettiğim yer orası.

Dilim onunkine değdiğinde bir inilti çıkarıyor ve kalçalarım kalkarak pantolonunun kemerine sürtünüyor. Fermuarın arkasındaki sert uzunluğunu şimdiden hissedebiliyorum ve ellerimden biri tutuşundan kurtulduğunda, avucumu yukarı doğru kaydırıyorum, sonra bel bandını geçip parmaklarımı etrafına sarıyorum.

"Ariana," diye homurdanıyor. "Sanırım az önce panik atak geçirdin. Belki de-"

"Kapa çeneni ve beni becer, yoksa dışarı çıkar ve yapabilecek birini işaretlerim."

Ağır, uzun bir iç çekiş üzerimden geçiyor ve koltukla kapı arasına uzanıp beni neredeyse yatay hale getiren bir kola vuruyor. Nefesim kesiliyor, sonra dizini yanına dayıyor ve diğerini kalçalarımın arasına kaydırıyor, amıma bastırabilmesi için beni açılmaya zorluyor.

Üzerimdeki iç çamaşırı saten, bu yüzden üzerimden yırtmaya çalıştığında kumaş o kadar kolay yırtılmıyor; tenime batıyor ve sonunda lastiği koptuğunda bana çarparak çığlık atmama neden oluyor.

İki parmağını içime sokuyor ve o zamana kadar giriş için tam olarak hazır olmadığımı fark ediyorum. Sanki aynı şeyi fark etmiş gibi elini tekrar yukarı kaldırıyor ve ağzımın dürtüyor.

Öfke ve şehvet gözlerinde kimyasal bir duygu bulutu oluşturuyor ve itaatkâr bir şekilde açılıyorum, bir kez olsun çok az ikna ile teslim olmasına seviniyorum.

Parmaklarını içeri sokuyor, dilimin etrafında döndürüyor, sonra en arkaya bastırıyor ve ani saldırı karşısında öğürmememe neden oluyor. Gözlerim yeni bir gözyaşı dalgasının etrafında genişliyor ve eli bacaklarımın arasına geri dönerken çenesi sıkılıyor.

Önce klitorisimi okşuyor, tükürüğümü oraya yayıyor ve kısa bir zevk dalgasıyla titrememe neden oluyor. Sonra, tekrar içeri itiyor ve biraz daha katlanılabilir olsa da, bir şeyler hala yanlıştır hissediyor.

İçime girip çıktıkça nefes alıp vermesi zorlaşıyor ve ben de rahatlığı en üst düzeye çıkarmak için yer değiştirmeye çalışıyorum, eteğimi daha yükseğe kaldırıyorum ve parmaklarının çevresine uyum sağlamak için kalçalarımı daha fazla itiyorum. Nefesinin altında küfrederek, Cash kendini tekrar benden uzaklaştırıyor, ağzıma geri itiyor, ancak bu sefer başparmağıyla çenemi açık tutuyor.

Tükürüğü yüzüme sıçradığında tiz bir çığlık , içimi garip bir his kaplıyor.

"Daha fazla ihtiyacım vardı," diyor, gözlerinde şeytani bir parıltıyla.

Benimki daralıyor ve başımı aşağı indirip elini dişlerimin arasına alıyorum.

", Küçük Kabus. Senin ne lan?"

Cevap vermiyorum, onun yerine boştaki kolumu yukarı kaldırıp avucumun düz kısmını yontulmuş yanağına değdiriyorum. Limuzindeki gece gözlerinde parıldayan şok ve heyecanın aynı versiyonu o maun rengi irislerde yeniden alevleniyor ve parmağını dişlerimden sıyrıp onun yerine avucunu boynuma doluyor.

"Birileri boşalmayı o kadar da istemiyor olmalı," diye homurdanıyor, inkâr fikri kaslarımı sıkıyor. "Klitorisine dokunmayacağım bile, tatlı kız. Sadece bu daracık amcığın içine gireceğim ve boşalana kadar onu kullanacağım, sanki sen sadece benim için hazırlanmış küçük, pis bir yarak kılıfıymışsın gibi."

Acımasız sözler tenimi yakıyor, utanç ve sarhoşluk eşit derecede. Diğer elimi bırakıyor ve kendi elini dizimin altından geçiriyor, neredeyse koltuğun arkasına bastıracak şekilde yukarı kaldırıyor ve sonra pantolonunu çözüyor ve girişime geliyor.

Ağzım bir şey sormak için açılıyor ama boğazımı sıkıca kavırıyor, içimde kinetik uyarılma kıvılcımları gönderiyor ve ne söyleyeceğimi unutuyorum.

"Sakın bir şey söyleme," diye homurdanıyor ve yeterince ıslandığımı düşünüyorum, ama hâlâ o kadar büyük ki, zevkli hale gelmeden önce kendini içeri çentiklerken acıyor ve acıtıyor. "Sadece benim için güzelce ve genişçe yayıl ve ne kadar derine izle."

Oh Tanrım. Dibe vurduğunda ciğerlerimdeki hava ve onu göğsümde hissedebiliyorum, orada olabildiğince fazla yer kaplıyor.

Hareket etmeye başladığında, dişlerimi gıcırdatan sert, acımasız itişlerle beni doldurduğunda, onu başka yerlerde hissediyorum.

Kemiklerim, zihnim, kalbim. Avucumun altında düzensiz bir şekilde çarpan onun ritmiyle aynı anda çarpıyor.

Onu ruhumda hissediyorum, nasıl yapacağımı bilmediğim için hiçbir zaman engelleyemediğim bir enfeksiyon gibi.

Birinin orada var olmak istemesinin nasıl bir his olduğunu bilmiyordum.

"Bu iyi, tatlı kız. Kukun sikimi çok seviyor; her yerine ağlıyor. Koltuğumu berbat ediyor, ama sorun değil çünkü işimiz bittiğinde belki yüzünü içine sokar ve deriyi yalayarak temizlemeni sağlarım."

Gözlerim yuvalarından fırlıyor ve boğazımın kenarlarını sıkıyor, basınç başımı döndürüyor. Ecstasy ayak parmaklarımdan yukarı çıkıyor, bacaklarımda dönüyor ve karnımdaki kasları sarmalıyor, ta ki akıl sağlığıma yıpranmış bir iplikle zar zor tutunana kadar.

"Tanrım, mükemmelsin amına koyayım," diyor Cash, ses tonuna çaresizlik sinmiş. Bir boncuk ter yanağıma damlıyor ve hâlâ orada duran tükürükle karışıyor. Gözlükleri burnundan kaymaya başlıyor. "Eğer hâlâ beni öldürmeye hevesliysen, gitmek istediğim yer senin amin."

"Nakit..." Onun adı dudaklarımdan bir dua gibi dökülüyor ve o da aynı şekilde cevap veriyor.

Belki de Tanrı şu anda beni mahveden adam kadar hızlı olsaydı, bu kadar genç yaşta dinden vazgeçmezdim.

"Benim küçük kabusum gelmeye hazır mı? Benim için yap. İyi ol ve izlememe izin ver, belki sonra seni doldururum." Bu düşünce beyninde bir şeyleri tersine çevirmiş gibi görünüyor çünkü daha hızlı hareket etmeye ve beni daha sert sikmeye başladığında yüzüne sinsi bir gülümseme yayılıyor.

Gözlükleri tamamen kayarak yere düşüyor ve bir araba yanından hızla geçerken korna çalıyor.

Aklımı kaçırmama ramak kala gömleğini kavıyorum. Vücudumdaki her tendon ve kemik ağrıyor, serbest bırakılmak için yalvarıyor.

"Belki de seni hemen şimdi hamile bırakıp yüzüğü çıkarmana izin vereceğim."

Nedense, bu görüntü beni uçurumun kenarına gönderiyor ve sert bir şekilde doruğa çıkıyorum, Cash'in hemen elinde yakaladığı bir çığlık atıyorum.

"Şşşt," diye mırıldanıyor, düzensiz bir şekilde pompalıyor, amım onun etrafında sıkıca kenetlenirken kendi orgazmıyla benim orgazmımı kovalıyor.

o noktayı okşamaya devam ederken inliyorum, seslerimi avucuyla boğuyor.

Boşaldığında sonuna kadar sokuyor ve göğsünden vahşî bir inilti yükseliyor, havayı doldururken benimkini sıyrıyor. Eli ağzımdan kayıyor ve çenemi kavrayarak yüzümü eğiyor, böylece eğilip ağzımı kendi ağzıyla kapatabiliyor.

Az önce olanlara kıyasla, öpücük hala ateşli olsa da yumuşak ve tatlı sayılır. Sanki henüz bedenimi terk etmemiş olsa da doyamıyor.

Birkaç saniye sonra geri çekilir, gözlüklerini alır ve direksiyonun arkasına geçerek pantolonunu düzeltir.

Titrek bir nefes çekerek eteğimi aşağıya itiyorum, yüzümü kolumla siliyorum ve başımın yana düşmesine izin veriyorum. Elini uzatıyor, bir tutam saçımı kulağımın arkasına itiyor, elini bırakırken lobumdaki zümrüt çiviye okşuyor.

"Üzerime tükürdün."

"Bana tokat attın," diye karşı çıkıyor. "Yine."

Göz kapaklarımın ardında milyonlarca farklı duygu yanıyor ve sonunda çok aşına olmadığım bir karar veriyorum. "Özür dilerim."

"Üzülme. Hoşuma gitti." Yumuşak bir kıkırdama havayı dolduruyor ve yüz hatlarını yumuşatıyor. "Az önce Ariana Ricci'den ilk gerçek özrü mü aldım?"

Primrose, sessizce düzeltiyorum. Sefilce. Karnımdaki ağrı şiddetleniyor ve başımı sallıyorum. Ama ağızımdan başka bir şey çıkmıyor. "Senden daha önce özür dilemiştim."

"Evet, ama bu, *ihtiyacın* olduğunu düşündüğün gibi hissetmediğim ilk şey. Özürler manipölasyon olarak kullanıldığında anlamsızdır."

İfadenin gerçekliği tedirgin edici ve parmağımdaki yüzükle oynuyorum, o kabul ediyorum. Tıpkı *onun* gibi geride bırakmak için çok uğraştığım bir parçamı.

Kalp atışlarım normal bir hıza inene ve havayı tekrar ciğerlerime çekebilene kadar birkaç dakika sessizlik içinde oturuyoruz. Tekrar tekrar yutkunuyorum, aniden duramıyorum, sanki bedenim kayıp zamanı telafi etmeye çalışıyormuş gibi.

"Bir sır öğrenmek ister misin?" diye soruyor, ön camdan dışarı bakarak. Başımı sallıyorum ve o da dalgınca tekerleğin aşınmış bir parçasını karıştırıyor.

"Çocukken nesne kalıcılığı ile biraz mücadele ettim. Ailem bana doldurulmuş bir hayvan gösterir, sonra onu kanepenin arkasına saklardı ve benim için o artık yokmuş gibi gelirdi. Onu aramazdım, nereye gittiğini anlamaya çalışmazdım. Beynim sadece bir düğmeyi çevirir ve bir sonraki oyuncağa geçerdi."

Konuşurken ağızının hareketini izliyorum, kavisleri ve aralıkları hafızama kaydediyorum.

"Bazen bunun tekrar olmasından korkuyorum. Özellikle de seninle." Gözlüklerini yukarı iterek bana bakıyor. "Kalmak için fazla muhteşemsin, Küçük Kabus. Sanırım seni elimden geldiğince uzun süre elimde tutmaya çalışıyorum."

Acı kalbimi delip geçiyor ama eskisi gibi değil; daha yumuşak, daha katlanılabilir. Seni kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu önemseyen birine sahip olduğunda hissettiğin türden.

Kalıcılığın bir önemi vardır. Bizi temellendirir ve hayatın kısacık anlarını özel kılar.

Çünkü ne zaman biteceğini asla bilemezseniz, sürmesi için elinizden geleni yaparsınız.

Cash'i annemle tanıştırmaya götürmedim ve o küçük hazineyi kendime saklamaya karar verdim.

Ama birkaç gün ortalıkta görünmeyip bir fırsat çıkmasını bekliyorum. Eğer annem sebepsiz yere ortaya çıktığımı düşünürse çok daha fazla şüphelenecektir ve ben de onun huzursuz olmasını istemiyorum. Sinirlendiğinde kaçır ve ben de o sürtüğün onu bulabileceğim bir yerde kalmasını istiyorum.

Ricci A.Ş.'nin ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi varsa, eminim çoktan bir çıkış yolu arıyordur.

Haftalardır haber alamadığım bilinmeyen numaradan yeni bir mesaj geldi. Karşı taraftakinin Vitus olduğunu düşündüm ama kemikleri Appalachia'da bir çiftlikte at leşlerinin altında gömülü olduğu için mesajı gönderenin o olması pek olası değil.

Ona güvenme.

Tek söylediği bu ve uzun süre telefonumun ekranına bakıp neden bahsettiklerini anlamaya çalışıyorum. İlk başta Vitus'un ailesi olduğunu düşündüm ama başka kimse onların davasıyla gibi görünüyor. Aslında, son bildiğim kadarıyla, çözülememiş olarak işaretlenmişti ve görevlendirilen iki dedektif başka raporlara geçmişti.

Telefonu cebime tıktırıp üzerime bir ceket geçiriyorum ve Aralık ayı başındaki havaya meydan okuyarak arabanın kapısını açıp Ronnie'ye el sallıyorum.

Kapıya geldiğimde annem bekliyor, kollarını kavuşturmuş, arkasında taşınabilir yeşil bir oksijen tüpü taşıyor. Beni içeri alırken kaşlarım kalkıyor ve tankı işaret ediyorum.

"Ne zamandan beri oksijen kullanıyorsun?"

Bana attığı tiksinti dolu bakış ruhumu tırmalıyor ama görmezden geliyorum. "Lanet olası ciğerlerim iflas etmeye başladığında ve aniden OSAT'ım yukarıda kalmadığında. Acaba bu neyle ilgili?"

Oturma odasına giderken durakladım. "Gerçekten ciğerlerinle bir ilgim olduğunu mu ima ediyorsun anne?"

Nefesinin altında bir şeyler mırıldanarak etrafımda dolaşıyor ve bir koltuğa çöküyor. Sehpanın çekmecesine uzanıp bir paket Marlboro Reds ve güvenilir eski Zippo'sunu çıkardı.

"Şirketi elimden alarak beni strese soktuğun gibi değil." Sigarasının ucunu yakıyor, közü parlak turuncu renkte parlıyor.

Oksijen ve ateş karışımından hoşlanmadığım için bir adım geri çekiliyorum. "Sigara içmek zorunda mısın?"

"*Dio mio*, kapa çeneni Ariana. Ben burada oturmuş ölürken bana ders verme."

Boğazımda hafif ve tüylü bir şey kabarıyor, ama bir kahkaha ortaya çıkmadan önce onu yutuyorum. "Her neyse. Ben sadece şirkete ne yaptığını öğrenmeye geldim."

Başını sandalyeye yaslayarak yavaşça bir nefes çekiyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Onu dağıttınız mı? Papa'nın bazı işlerde yaptığı gibi diğer suç ailelerine mi dağıttınız?"

"Sen ne-"

"Para nerede? Şu anda neredeyse bir , bu yüzden hepsini tek başına taşıyabileceğini düşünemiyorum. Nereye gitti?"

"Ariana, gerçekten, bazen çok saçma iddialarda bulunuyorsun. Neden bahsettiğini bilmiyorum, Carina." Sesi değişiyor, bir oktav alçalıyor ve yumuşuyor. Bu onun şımartıcı, kendinden daha kutsal sesi - benim bilmediğim bir şey bildiğini ve bana söylemeye niyeti olmadığını söyleyen ses. Ama bu onu, benim bilgilere sahip olduğunu bana söylemekten alıkoymayacak.

Kollarımı kavuşturmuş birkaç saniye bekliyorum, beni cevapsız bıraktıkça sabrım azalıyor. Sigarasını emmeye devam ediyor, dumanını küçük fırtına bulutları gibi havaya üflüyor.

Çocukluğumdan hatırladığım bulutların aynısı. Pointe ayakkabılarımın kurdelelerini yıprattığında ya da seksten sonra parladığında. Griler her zaman aynı görünürdü; karanlık, geçilmez ve her an dökülmeye hazır bir hüznle dolu.

Hâlâ öyle görünüyorlar, farkındayım ama artık patlamaya hazırlar.

Kanepenin etrafında , şömineyi çevreleyen kitap raflarından birinin üzerinde parmağımı kaydırıyorum. Küçük bir cam kelebeğe takılıyor ve bileğimi oynatarak raftan kayışını ve yerde paramparça oluşunu izliyorum.

Annemin irkilerek attığı çığlık havada çınlıyor. "Oh, iyi gidiyorsun, Ariana. Sen ve senin lanet olası yağlı parmakların asla-"

Bir başka heykelcik, bu seferki kristal bir balerin, kelebeğin inişini taklit ediyor, çarpıyor ve çarpma anında patlıyor.

"Sahip olduğun her şeyi kıracağım," diyorum ona, yığına küçük bir cam parçası daha ekliyorum ve ardından bir dizi adak mumu. Camlar yere saçılıyor ve ben de camların basıp çıtırtıdan ve onun irkilmesine yol açmasından zevk alıyorum. "Tabii bana ne yaptığını söylemezsen."

Sandalyesinin kolçaklarını sıkıca kavırıyor ve ayağa kalkıp beni salonun diğer ucuna fırlatacak güce sahip olmayı dilediğini anlayabiliyorum.

Oda.

Zayıf siz olduğunuzda pek eğlenceli olmuyor, değil mi?

Şöminenin üzerindeki sehpadan bir ateş demiri alıyorum, iki elimle kavıyorum ve başımın üzerinde sallıyorum, mükemmel bir kavisle öne doğru fırlatıyorum ve sehpayı milyonlarca küçük parçaya ayırıyorum. Annem çığlık atıyor ve bu benim kulaklarıma müzik gibi geliyor.

"Tanrım, ne oldu sana?" diye tükürüyor, kara gözlerinden kötülük akıyor. "Küçük bir kızken böyle değildin. Kocan seni mahvetmiş."

"Yaptığı tek şey beni önemsemekti. Beni değiştirmek için tek gereken buysa, daha önce ne kadar sikik olmalıydım?"

Homurdanıyor. "Lütfen, seni önemsediyini mi düşünüyorsun? O bir *erkek*, Carina. Sana hep ne söyledim? Hayal kırıklığına uğratmaktan başka bir şey yapmazlar."

Sadece başımı sallıyorum. Onu tanıyor gibi değil.

"Eminim söylediği şeyler kulağa hoş geliyordur. Seni sevdiğini, sana göz kulak olacağını ve kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğini." Parmağıyla beni işaret ediyor. "Flaş haber: hepsi bunu söylüyor, böylece seni yok edenler onlar olabiliyor. Onlar *canavar*, Ariana. Açgözlü, bencil canavarlar, seni çiğneyip tükürecekler ve sen paramparça bir halde yerde yatarken, acılarına son vermesi için birilerine yalvarırken umurlarında bile olmayacaklar."

Onu dinlerken kalbim sızlıyor. Babamla birlikte sandığım o tanıdık özlemi hissediyorum, bana yaptığı tüm korkunç şeylere dair anılarımı silen ve ne olursa olsun onun hala annem olduğunu daha temel bir düzeyde kabul eden bir şey.

Ve ailenize güvenmeniz gerekiyor, değil mi? Ne de olsa bunu daha önce de yaptılar.

O da bir zamanlar bendim. Bir kadının kederini atlatmaya çalışan idealist bir çocuk.

Aradaki fark şu ki, o büyüdü ve şeytanlarını taklit etti.

Tamamen farklı bir canavara dönüştüm.

"Söyle bana Ariana, geceleri seni becerdiğinde, sonrasında seni sevdiğini söylüyor mu?" Anne gülümsüyor, sadistçe ve sefilce. "Ben yaptığımda ne kadar zevk aldığını biliyorum."

Bu sefer savurduğumda, bilerek başka bir mobilya parçasını iskalıyorum, onun yerine alçalıyorum ve ayak bileklerinden birini alıyorum. Ardından gelen acı dolu çığlığı içimde bir şimşek gibi çakıyor ve bir tane daha savuruyorum.

"Eğlenceli gerçek: *Kal* bana en az çabayla nasıl kemik kırılacağını öğretti."

Başımı yana eğip yalanı anlayıp anlamadığını kontrol ediyorum. *Kal* bana bir bok öğretmedi ama yine de. Onun hâlâ dışarıda olduğunu, hayatını yaşadığını, kendisinin ise bu küçücük dairede tıkalı kaldığını bilmek onu derinden etkiliyor.

Bizi istediği gibi mahvedemediğini bilmek onu öldürüyor.

Şimdi bile kıskançlığı içinde çürüyecek.

Gözyaşları solgun yüzünden aşağı dökülüyor ve ben orada durup vicdan azabının beni yıkamasını bekliyorum. Asırlık suçluluk duygusunun beni zorlamasını ve benim hatam olmayan şeyler için özür dilememi bekliyorum.

Ama öyle olmuyor. Bir elimle hızla rengi solan ayak bileğini tutarak hıçkıra hıçkıra ağlamasını izliyorum ve kesinlikle hiçbir şey hissetmiyorum.

"*Ben* hiçbir şey yapmadım," diye boğulmayı başarıyor sonunda, sandalyede kamburlaşarak. "Babanın, zamanı geldiğinde Ricci A.Ş.'yi dünya haritasından ve piyasasından silecek bazı protokolleri vardı."

"Yine de Cash'e imzaladın. Yani, Papa'nın emirlerinin hiçbirisi geçersiz olmayacak mıydı?"

Başını iki yana sallar. "Hayır. Cash sadece kâğıt üzerinde resmi sahip olacak. Masanın altından henüz başka bir şey geçmedi."

Öfke kanımda kaynıyor ve demiri tekrar kaldırıyorum, vurmaya hazırım. Ağlayarak ellerini havaya kaldırıyor, sigarası hala yanıyor.

Hala bizi tehlikeye atıyor. "*Bekle, dio mio*. Gerçi bunun bir önemi yok çünkü bu protokoller ancak babanın ölümünden sonra yürürlüğe giriyor, yani-"

"Babam öldü."

Annem dondu. Göz kırıyor. Bana baktı. "O ne?"

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırıyorum. Bileğini düşürüyor ve sandalyede geriye doğru yığılıyor.

Etrafımızdaki havada sessizlik kanıyor ve umutsuzluk yüzünü buruştururken, *neredeyse* onun için üzülüyorum.

Evlilikleri baktandı ama yine de ikisinin de sahip olduğu tek evlilikti. Son altı yıldır birbirlerini görmemiş ve hiç sadık olmamış olsalar bile, sanırım neden üzgün olduğunu anlayabiliyorum.

Sonra sigarasını kaldırıp ucunu emiyor ve neredeyse tamamı duman olan bir kahkaha atıyor. Gülüyor, gülüyor, gülüyor ve içine çektiğı her nefeste, önceki acıma duygum buharlaşıyor.

"Pekala," diyor kahkahalar öksürük krizine dönüşürken, kemikli bir yumrukla göğsüne vurarak, "sen ve Primrose denen çocuk boku yediniz o zaman."

Ertesi gün, Ermes Barbieri geldiğinde stüdyodayım, ön kapı kilitli olmasına rağmen bir şekilde binaya giriyor. Üzerinde erik rengi bir takım elbise ve içeri adımını atar atmaz yere fırlattığı bir fötr şapka var.

Dünyamın halinden rahatsızım, bu yüzden onun maskaralıklarını eğlendirecek havada değilim. Yaklaştığında arkamı dönmüyorum, sadece aynadaki yansımasından onu izliyorum.

Omzundaki bir parça tüyü fırçalıyor, sonra tam arkamda duruyor.

"*Gattina*," diye selamlıyor ama sesinde sıcaklık ya da mizah yok. Olsa da umurumda değil. Bu adam hâlâ beni çatallı tasma ile bağlayan ve sonra da onunla boğan adam. "Uzun zaman oldu."

Eli boğazıma dolandığında şok olmuş gibi bile davranmıyorum. Gerçekten, bu noktada her şey olağan ve ona aynada düz bir bakış atıyorum.

"Hatırlıyor musun?" diye soruyor, dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor ve parmak uçlarımda durmam için beni kaldırıyor, "kocanın seni elimden aldığı gece bana verdiği o küçük zarfı?"

Hiçbir şey söylemiyorum. Parmakları ciğerlerimdeki havayı boğarken yapamam.

"Görünüşe göre banknotlar sahteydi ve üzerlerindeki seri numaraları birkaç farklı federal kurum tarafından takip ediliyordu. Adamlarımın yarısı büyük bir operasyonla tutuklandı, diğer yarısı ise suçlamalardan kaçmak için eyaletten kaçtı."

Nefes borumdaki tutuşunu hafifçe gevşetiyor.

"Kişisel bir sorun gibi görünüyor," diyorum omuz silkerek.

"Hmm," diye mırıldanıyor, elini kolumdan aşağı kaydırıyor ve başparmağını elmas yüzüğümün üzerinde gezdiriyor. "Yerinde olsam beni kışkırtırken dikkatli olurum, küçük kız. Baban artık kararları verecek durumda değil ve Ricci'nin kafasına bir kurşun sıkmam kimsenin umurunda değil."

Göğsüm patlayacakmış gibi hissediyorum.

"Evlendiğin o pislik hariç." Parmaklarını yüzüğün etrafına doluyor ve ne olacağını şimdiden bildiğim için bir nefes çekiyorum. "Üzgün *olabilir* ama muhtemelen şu anda yeraltı dünyasında yaşanan güç boşluğunu daha çok önemsiyordur. Seninle evlenmesinin tek sebebi de buydu zaten."

Aynada gözümü kırpmadan Ermes'in gözlerinin içine bakıyorum. Değindiği güvensizliği ele çalışıyorum - evliliğimizin hala öncelikle bir düzmece olduğunu ve nihai hedefinin sadece otoriterlik olduğunu. Kenarda bir ortak olarak sıkışıp kalmaktansa, eyaletteki organize suçun başında bir Primrose'a sahip olma şansı.

bunu başaramadı, bu yüzden mirası devam ettirmeye çalışması mantıklı. Başlangıçta bunu kabul etmiş olsam da, gerçekten almasını düşünmenin bu kadar acı vereceğini düşünmemiştim.

Geride bırakılmanın ne kadar acı verebileceğini düşünmemiştim, özellikle de bu kadar erken.

Annemin daha önceki sözleri zihnimde yüksek sesle çınlıyor ve kan dolaşıma girmelerini engellemeye çalışarak yutkunuyorum. Ama bana söylediği her şey gibi, onlar da kanıma karışıyor ve aniden tekrar boğuluyormuşum gibi hissediyorum ve bu hala hayal ettiğim kadar hızlı ya da acısız değil.

Ciğerlerim yavaşça doluyor, annemin kinini alıp yakıtla dönüştürüyor. Her şeye rağmen güvendiğim tek insana karşı beni kışkırtıyor.

İlişkimiz boyunca bana söylediği her şeyi.

Sırları ve kıskançlık ve delilik dalgaları tarafından emiliyor ve ben onları nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Ermes yüzüğü parmağımdan çıkardığında, yüzüğü ya da parmak eklemlerimden kopardığı deriyi hissetmiyorum bile.

Bunun yerine, şüphe denizinin beni içine çekmesine izin verdim.

"SADECE BİR AVUKAT OLDUĞUN ZAMANLARI HATIRLIYOR MUSUN?" Zephyr masama yaslanarak soruyor, ben pencereden gelen güneş ışığında iki kravatı havaya kaldırırken.

Şarap kırmızısının farklı tonları, ancak asistanım farkların çok az olduğunda ısrar ediyor ve bunu fark edecek tek kişi benim.

"Mahkemeye katılmak ve henüz teknik olarak çalışma izni olmadığı halde asistanına bunu yaptırmamak gibi havalı şeyler yapan bir avukat mı?"

Sağ elimdeki kravata karar vererek ona düz bir bakış attım. "Tanrım, Zephyr, seni kurtların önüne atmış değilim. Mahkeme salonunda seninle birlikte iki baro sertifikalı avukat daha var. Seni oraya sadece not alman için gönderdim çünkü Stinsky ve Holland her şeyi muhabirlere bırakmakla ünlüdürler."

"Evet, ama sera gazları senin *olayın*," diyor, konuşurken saçları zıplıyor. "Etkileri konusunda yerel yönetimlerle tartışmayı özlemiyor musun?"

"Muayenehaneyi terk etmiş değilim. İki duruşmayı kaçırdım. Geçen yıl yirmilik dişlerini çektirdiğinde bundan daha fazlasını kaçırmıştın."

"Enfeksiyon kapmışlar-"

Elimi kaldırarak sözünü kestim ve kravatımı boynuma doladım. "Umurumda değil. Mesele şu ki, olmayan yerde sorun yaratmaya çalışmayı bırak. Cupid'de çalıştığım yıllar boyunca bir gün bile izin almadım. Sanırım bunu hak ettim."

İç geçiriyor, sonunda yumuşuyor. "Haklısın." Boynumdaki Windsor'ı tamamlarken duraksayarak kıyafetimi inceliyor. "Ve sen... ödül törenine hazır görünüyorsun."

"Bunu söylemeden önce tereddüt etme. Bu bana yalan söylediğini düşündürüyor."

Zephyr gözlerini devirerek masadan kalktı ve kapıya doğru yürüdü. "Birisi karısının arkadaşlarıyla tanışacağı için gergin."

Ona bir yanıt vermeye tenezzül etmiyorum, bana duygusal davranmaya başlamadan önce oradan ayrılıyorum çünkü bunun gelmekte olduğunu zaten anlayabiliyorum. Bütün hafta boyunca kardeşlerimden ve ondan beni hiç bu kadar rahat görmedikleri ve gökyüzü tamamen açık olduğu için her gece vuruyor olmam gerektiği hakkında yorumlar aldım.

Sanki ruh halim havayı kontrol ediyormuş gibi.

olarak: Ofisten dışarı adımımı attığımda bardaktan yağmur yağıyor.

Yine de ödül töreninden önce moralimi bozmasına izin vermek istemiyorum, bu yüzden kötü alameti görmezden gelip eve gidiyorum.

Garaja park ettikten sonra koşarak çatı katına çıkıyorum ve içeri girmeden önce şemsiyemi silkeliyorum. Etraf sessiz ve plastik aleti fuayedeki duvara dayayıp etrafa bakıyorum.

Sessizlik beni rahatsız etmiyor. Çoğu zaman eve geldiğimde Ariana ya telefonunda müstehcen hayran kurguları okuyor ya da üst kattaki küvette köpük banyosu yapıyor, bu yüzden dinginliğe alışkırım.

Ama onda da bir gariplik var. Beni geren bir şey.

Dairenin içinde yavaşça yürüyorum, sürünürken odalara göz atıyorum. Çalışma odasının önünden geçerken, kapının yanındaki dolapta kilitli duran tabancalardan birine uzanıyor, emniyet kilidini açıyor ve kalçama sıkıştırıyorum.

Sert nlemler belki ama bir şeylerin çok ama çok yanlış gittiği hissinden kurtulamıyorum.

Alt katta bir şey bulamıyorum, bu yüzden tedirginliğim midemde beton gibi yükselirken, uygulanan ağırlıkla gıcırdayan basamaklardan kaçınarak arka merdiveni kullanıyorum.

Yatak odamızdan başlayarak kapıyı tekmeleyerek açıyorum, yarı yarıya Ariana'nın onu korkuttuğum için telefonunu bana fırlatmasını bekliyorum. Ama o da burada değil.

ılgına dönerek koridora koşuyorum ve diğer kapıları iterek açmaya başlıyorum, her seferinde boş ıkıyorum. Odamıza geri döndüğümde, odamızın durumunu gözden geçiriyorum ve tüm mücevherlerinin, parfmlerinin ve kıyafetlerinin hala burada, aylardır durdukları yerde olduğunu fark ediyorum.

Yatağın onun tarafındaki yorganı indirmiş ve komodinin üzerinde yarısı yenmiş bir kase üzüm duruyor, yani temizlikçi Gloria gittikten sonra burada olmalı. Telefonu da burada, bu da zihnimde alarm uyandırıyor, çünkü şimdi kendi isteğiyle gittiğini düşünmeye başlıyorum.

Her nasılsa, Vitus artık ortalıkta olmadığına göre, bu kaçırılma ihtimalinden daha olası görünüyor.

Kafa karışıklığı ve endişe göğsümde zehirli bir kokteyl oluşturuyor ve başparmağına yerleştirdiğim takip cihazının şehir haritasında nerede sinyal verdiğini görmek için telefonumu çıkararak yatağın kenarına oturuyorum.

şimdiye kadar pek kullanmak zorunda kalmamıştım ama bir pislik gibi davranıp onun mahremiyetini ihlal ettiğim için minnettarım çünkü onu şehir bir iş hanında görüyorum ve ödül törenine bensiz gittiğini fark ediyorum.

İşte zaman fark ettim.

Elmas aydınlatmasında parıldıyor ve GPS uygulamasını açtığımda bir pembe altın parıltısı çevremi dolduruyor. Başparmağım kaydırmanın ortasında donuyor ve öne doğru eğiliyorum, korku kalbimi yakalıyor ve organ patlamakla tehdit edene kadar sıkıyor.

Ariana'nın yüzüğü.

Daha geçen gün çıkarmak istediği, komodinin üzerinde duran.

Atılmış ve kana bulanmış.

İhanet dilimde lav gibi yanıyor ve harekete geçmeden önce düşünmek için derin bir nefes alıyorum.

Yüzüğe uzun uzun bakıp ne anlamaya çalışıyorum. Panik yapmamaya çalışıyorum, özellikle de BMW'deki küçük buluşmamızdan sonra yüzüğü takmaya karşı görünmediği göz önüne alındığında.

Yine de, sanırım, onun uyum sağlama hevesini yanlış olabilirim. Benden ilk kez bir şey ve muhtemelen son da olmayacak.

Kal'ın geçen gün söylediği sözler zihnimde yankılanırken GPS uygulamasını ayarlayıp onun bulunduğu yere odaklanıyorum.

"Belki de intikamın bir insan üzerindeki uzun vadeli etkilerini ve onun ana destek kaynağı olmak için etrafta kalıp kalmayacağınızı düşünmelisiniz."

Bulunduğu adresi not ederken, her geçen dakika daha da heyecanlanıyorum, ayağa kalkıp hızlı bir mesaj atıyorum ve alıcıya yaklaşan konumumu . Ne olur ne olmaz. Yüzüğü cebime koyuyorum, ait olduğu yere, Ariana'nın parmağına geri takmaya kararlıyım, sonra onu bu etkinlikteki en yakın malzeme dolabına sürüklüyorum ve ona ait *olduğu* yeri gösteriyorum - sikime gömülmüş ve adımı haykırıyor.

İntikam arayışından geriye ne kaldı bilmiyorum ama bildiğim bir şey var: Ya *ben* onu destekleyeceğim ya da kimse.

BOSTON DANS DERNEĞİ'nin ödöl törenine ev sahipliğı yapacak bir binası yok, bu yüzden şehir bir metropol binasını kiralyorlar. Daha önce hiç içine girmemiştım ama dışarıdaki kırmızı halı kaplı merdivenlerinde duran görevlilerden birine biletimi verirken, beyaz tuğlanın üzerinde asılı duran babamın adının yazılı olduğı plaketi görmezden geliyorum.

Zaten boktan geçecek bir geceyi mahvetmesine izin vermeyeceğim.

İçeride böyle bir etkinlikten bekleyebileceğiniz her şey var - devasa tavandan sarkan büyük kristal avizeler, parlak ışıklar

aşırı cilalı zeminde parıldıyor ve döndüğünüz her yerde yemek tepsileri var. Hemen balo salonunun üzerinde bir balkon var ve arkadaki birkaç kapıdan bir oditoryum görebiliyorum, ancak kalabalığın çoğu dışarıda kaynaşiyor gibi görünüyor.

İnsan kalabalığını tarıyorum, her gece elbisesine ve kiralık smokine bakıyorum, kayıp kargomu bulmaya çalışıyorum. Odanın içinde süzülürken, bir köşede bir yaylı çalgılar dörtlüsü yavaş bir parça çalarken grupların ve çiftlerin arasına girip çıkıyorum, bu da müziğe gerçekten kapılmışım gibi davranmamı kolaylaştırıyor.

Biri pazumu tutuyor ve ben de dönüp şeftali rengi pırıltılı bir elbise giymiş minyon sarışın bir kadınla karşılaşıyorum. Eski bir müşterisiyle birlikte olduğunu söyleyerek bana gülümsüyor ve ben de odayı ararken dinliyormuş gibi yapmak için elimden geleni yapıyorum.

Neredesin, Küçük Kabus? Ve neden hayatımı zindan etmekte ısrar ediyorsun?

"Bu akşamki karides kokteylinin tadına doyum olmuyor," diyor kadın, bana göstermek için kaldırdığı bir parçayı çıtırdatarak. "Bu gece başka bir şey yapmazsanız, bunları denemelisiniz."

Başımı sallayıp kolumu onun elinden kurtarıyorum. "Bunu kesinlikle yapmam gerekecek. Şimdi, karımı bu gece burada görmüş olma ihtimaliniz var mı?"

Kadın dudaklarını büzüyor. "Ariana Ricci, değil mi?"

"Primrose," diye düzeltiyorum. "Bazen insanların suratına yumruk atmak istemenize neden olan bir tavrı olan uzun bacaklı esmer mi?"

Gözleri açılıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Uh... evde her şey yolunda mı?"

İç çekerek başımı sallıyorum, omuzlarından tutup kenara itiyorum ve çıkıyorum. "Her şey . Bu sadece bir rol oyunu."

Kaşlarına derinlemesine kazınmış endişeyle onu orada öylece bırakıyorum. İç çekerek balkona bakıyorum, süslü tırabzanın üzerinde toplanmış yüzlere gözlerimi kısarak bakıyorum. Sadece birkaç kişi oyalanıyor; bazıları gölgelere saklanmış, diğerleri ise eğilip aşağıdaki odayı izliyor.

En sondaki bir kişi dirseklerini balkonun kenarına dayamış, bulunduğu yerdeki zayıf ışık yüzünden yüzü görünmüyor. Sanki kalabalıktan kimse tarafından fark edilmemeyi umarak kendini bilerek oraya park etmiş gibi.

Ben hariç.

Oda ne kadar dolu olursa olsun ya da aramıza ne kadar mesafe koyarsak koyalım, onu fark ederdim. Ruhum onunkine acıyor, onu hemen tanıyorum ve merdivenleri ikişer ikişer çıkarak bir üst kata çıkıyorum. Bir köşede birbirine sımsıkı sarılmış bir çiftin yanından geçerken hızımı yavaşlatıyor ve ona gizlice yaklaşmaya çalışıyorum, ancak dönmeden bile burada olduğumu bildiğini kaskatı kesilmesinden anlayabiliyorum.

Birkaç adım ötede duruyorum, bakışlarımın onu son gördüğümünden bu yana sadece birkaç saat geçmemiş gibi formunu incelemesine izin veriyorum. Nedense bana sonsuzluk gibi geliyor.

En azından yalnız olduğunu görünce rahatladım. O piç Emile burada olsaydı, benimkini reddederken ona ilgi göstermeye devam etseydi ne yapardım bilmiyorum.

Elbisesi, mükemmel vücudunun her santimini saran koyu, ışıltılı bir kıvı. Eteğindeki tek bir yüksek yırtmaç, uzun bacaklarından birinin tüm uzunluğunu ortaya çıkarıyor ve korse tarzı korsaj, göğüslerini taktığı damla elmas kolyenin altında müstehcen bir şekilde yukarı itiyor.

Nefis görünüyor ve bir sebepten ötürü buraya kolumda gelmek istememesi çok yazık.

Tırabzanın kenarına dayadığı ellerini buluyorum ve yüzüğü artık takmadığını teyit ettiğimde içim acıyla doluyor; parmağı parlak pembe ve şişmiş, sanki daha yeni çıkarmış gibi.

"Sana aldığım bir elmasın bu gece evden çıkabildiğini gördüğüme sevindim," diye mırıldanıyorum kulağına, avuçlarımı iki yanındaki tırabzanın üzerine koyarak.

Bir iç çekiş omuzlarını çökertiyor. "Evet, kötünün iyisini seçtiğim için beni affedin."

"Şeytan mı? Artık bana böyle mi hitap ediyoruz?" Burnum omzundaki birkaç saç okşuyor ve hafifçe sırtarak teninde gezinen ürpertiye fark ediyorum. "Sanırım birini tanımak için biri gerekiyor."

"Çok olgun ve derin bir retorik, Avukat Bey. Mahkemedeyken de böyle yuvarlak konuşur musunuz?"

Lakap karşısında donup kaldım. "Ah, demek Danışman'a geri döndük. İlişkimizdeki bu büyük geri adımlara yardımcı olmak için ne yaptığımı bilmek isterim."

Alay eder, kollarını göğsüne doğru daha sıkı çeker. "Bu bir ilişki değil Cash. Sahte bir ilişki. Son kullanma tarihi olan bir evcilik oynuyoruz ve sen de bunu biliyorsun, o yüzden başka türlü davranmayı bırak."

Dişlerimi sıkarak başının arkasına bakıyorum. Daha birkaç gün öncesine kadar aynı fikirdeymişiz gibi görünüyordu ama şimdi sanki zamanda geri gitmiş ve ilginç bir şekilde etkilendiğim ama kesinlikle aşık olmadığım kadını geri getirmiş gibi.

Gözlerimi kapatarak hayal kırıklığına uğramış bir nefes verdim. Olayların gidişatına ama en çok da kendime.

"Yani, bu kadar mı? Her şeyden sonra, hiçbir şey olmamış gibi yürüyüp gidebiliyor musun?"

"Seçme şansımız yok Cash," diye fısıldıyor sertçe, başı hafifçe dönüyor. "Anlaşma buydu. Ricci A.Ş. artık el atabileceğin bir şirket değil, yani seni burada tutan bir şey yok. Özgür olabilir ve hayatını kurallara uygun bir şekilde yaşamaya devam edebilirsin."

Kolum ön tarafına doğru kıvrılıyor, avuç içimi göğüslerinin arasına bastırıyor ve ön tarafımla aynı hizaya gelecek şekilde oturtuyorum. Tüm elimle çenesini kapatarak başını eğiyorum, böylece o muhteşem ela gözlerine bakabiliyorum.

Parmaklarımdan biriyle alt dudağını okşayarak, "Seninle tanışmadan önce neredeyse hiç bozulmadan yaşamıyordum," diyorum ona. "Ve beni burada tutan bir şey olmadığını düşünüyorsan hayal görüyorsun."

Alt katta, birisi bir çatal bıçak parçasını şarap kadehine vurarak kalabalığın dikkatini bara çekiyor.

Mikrofonları yok, bu yüzden ne dediklerini duyamıyoruz ama tam Ariana'nın elbisesini avuçlayıp kalçasından yukarı doğru kaydırmaya başladığımda tüm odaya bir sessizlik çöküyor.

Yer değiştiriyor, elleriyle tırbzanı kavrayıp beni uzaklaştırmaya çalışıyor. "Cash, etrafımız insanlarla çevrili-"

"O zaman sessiz olsan iyi olur. Eski bale arkadaşlarının kocanın siki için ne kadar açgözlü bir sürtük olduğunu bilmelerini istemeyiz, değil mi?"

Eteğindeki yırtmacın altından kayıyorum, ayrılmış malzemeyi geri çekiyorum ve kıcının kıvrımını bana gösteriyorum. Bacaklarının arasına girdiğimde, onu damlarken bulduğuma şaşırmadım ve ona doğru sallanırken göğsümden düşük bir uyarılma sesi yayıldı.

Kendimi ona yakın tutarak, sikimi elbise pantolonumun çekiyorum ve tepesini ona doğru itiyorum. Kalçalarımı yavaşça hareket ettirerek içeri itiyorum, yumuşak, parıldayan etinin parçalanmasını izliyorum. Şimdiden bana yapışmış, sanki hiç bırakmak istemiyormuş gibi beni daha derine emiyor.

Nefesimi üfleyerek düzensiz nefes alış verişimi düzenlemeye çalışıyorum ama o kadar ıslak ve sıkı sarılmış ki bunu yapmak neredeyse imkânsız. Çenemi indiriyorum, dişlerimi omzuna geçiriyorum ve kendimi sonuna kadar içine sokuyorum.

Nabızı atıyor ve eli kayıyor, boğuk bir zevk çılgılığı atarken dirseği tırabzana takılıyor.

Kalabalıktan bir mırıltı yükseliyor ve birkaç çift gözün üzerimizde olduğunu hissediyorum ama bu beni durdurmuyor.

Belinden eğilerek onu iki büklüm olmaya zorluyorum ve stüdyoda üzerinde çalıştığını gördüğüm esnekliğini test ediyorum. Yeni pozisyon onu daha da sıkı hale getiriyor ve tenini daha sert ısırarak bariyeri aşıyorum.

"İnsanlar izliyor," diye tıslıyor, başı artık tamamen balkonun üzerinde.

Sırıtiyorum, boştaki elimle kalçalarını yönlendiriyorum, itişlerime geri itmesini sağlıyorum. "Bırak görsünler. Eğer beni terk edersen, kocandan ne kadar iyi aldığını görmelerine izin ver, böylece asla kıyaslanamayacaklarını bilsinler."

"Oh Tanrım."

Kalçasını bırakarak kolumu önünden yukarı doğru kaydırıyor, boğazına doluyor ve onu yukarı çekiyorum. Balkondaki tek tutamağı zayıftı ve kıcını pelvisime her vuruşunda aşağı kayarak onu alt kata doğru çekiyordu.

"Beni burada tutan bir şey olmadığını söylüyor." Kolumu bükerek onun nefesini .

"Bu sayılmaz."

Bu itiraf, göğsüme saplanan kızgın bir demir çubuk gibi hissettiriyor.

"Kastettiğim *bu* değildi, Ariana. Her zaman seksle ilgili değildi benim için. Şu mesele sadece seks bile değil."

"Dur," diye yalvarıyor ve geri ittiğini, direndiğini hissediyorum, bu yüzden onu daha sert beceriyorum, itişlerim ikimiz için de tür cezaya dönüşüyor. "Cash, gerçekten, kayıyorum-"

Boynundaki tutuşum güvenli, yine de sesindeki korkunun sınırını seviyorum. Heyecan ve kendini koruma arasında kalmış gibi kukusunun sıkışma şeklini seviyorum.

"Boşaldığında kalkabilirsin," diyorum ona, kendi orgazmım taşaklarımı yukarı çekerken. "Tabii önce düşmez ya da çok fazla dikkat çekmezsen."

Küçük, tiz bir inilti dudaklarını zorluyor ve altındaki zemine bakarak ellerini korkulukta yeniden konumlandırmaya çalışıyor. Kayıyorlar, muhtemelen ter ve adrenalinle kayganlaşmışlar ve kulağına kıkırdıyorum.

"İyi deneme, ama kötü kızlar istedikleri pozisyonda sevişemezler." Aşağıya bakıyorum, sikimin girip çıkmasını izliyorum, onun yapışkan beyaz uyarılmasının şaftımı kaplamasının tadını çıkarıyorum. "Ama sen iyi bir kız olmak istiyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor ve ben de dilimi onaylamaz bir şekilde şaklatarak kolumu boynuna doluyorum.

"Evet, istiyorsun, çünkü benim hissetmek istediğim kadar sen de sikime boşalmak istiyorsun. Dünyada senin amının içimdeki hayatı sıkmasından daha iyi bir şey yok ve sen bunu çok iyi karşılıyorsun. Bir düzine insan izlerken bile, seni neyin azdırdığını öğreniyorum. Sanki biri seni sadece benim için şekillendirmiş gibi."

Bir an dengemi kaybediyorum, ayakkabım tutunmaya çalışırken parke zeminde kayıyor. Ariana öne doğru yuvarlanırken yarı çığlık atıyor, ölümün kıyısında sallanıyor.

Parmaklığı kavrayarak kolumu boynundan çekiyorum ve parmaklarımı saçlarına dolayarak kalçalarımınla onu bu şekilde tutuyorum.

Benim merhametime kalmanın ne kadar güzel bir his olduğunu ona gösteriyorum. Yerçekiminin merhametinde.

İçinden bir inilti daha yükseliyor ve şiddetli bir şekilde boşalıyor, zihnimin arkasında coşku uyandırıyor ve beni de onunla birlikte uçurumun kenarına itiyor.

Mecazi anlamda ve neredeyse gerçek anlamda.

O başlarken bileğimi balkonun iç kısmına sıkıştırıyorum. Kendimizi çözerek yavaşça geri çekiliyorum, onun tıkacı olmayı bıraktığımda döllerim dışarı akıyor. Nefes alıyor ve kıyafetini düzeltiyor. Yüzü pancar gibi kızarmış ama zaten yarı yarıya gölgeler tarafından gizlendiğimiz için nedenini tam olarak anlayamıyorum.

"Her yere sızdırmak istemiyorsan, bir dahaki sefere iç çamaşırı giyebilirsin."

Balkona yaslanıp gözlerini deviriyor. "Bu seni daha önce hiç durdurmadı."

Beni geçmek için hamle yaptığında, bir adım önüne geçerek yolunu kesiyorum. İç geçiriyor, açıkça tedirgin oluyor ve benden kaçmak için sola kayıyor.

Ben de sola doğru gidip ondan hemen önce duruyorum; bana doğru koşuyor, tökezliyor ve ellerini göğsüme koyarak kendini sabitlemek zorunda kalıyor.

"Ciddisin," diyorum bakışlarımla buluşmayı reddettiği bir sürenin ardından. "Sen... sen buna devam etmek istemiyor musun?"

Gözlerini göğsümden ayırmıyor, bir omzunu kaldırıyor. Ağzını açıp "Evet" dediğinde içimden bir parça ölüyor, tıpkı bir geminin kıyıya doğru ilerlemeye başladığı anda yanan bir deniz feneri gibi.

Ama sonra başını sallıyor ve kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarpıyor.

Çenesi kalkıyor ve bakışları benimkilerle buluşuyor, hızla yana ve arkaya doğru kayıyor.

Cevap vermediğimde aynı hareketi tekrarlıyor ve avuç içlerimi göz çukurlarıma gömüp inliyorum.

"Tanrı aşkına, ne-"

Tekrar yapıyor ve bu sefer ben de izi takip ederek balkonun diğer tarafında birbirine karışan insanlara bakıyorum. Çoğunlukla, kimse bize aldırış etmiyor, çünkü artık bir

ama bir figür var, karanlıkta yıkanmış, hareket etmiyor.

Kollarını açmış öylece izliyor ve ben onun ne dediğini anlıyorum.

Hiç de yalnız değiliz.

PARMAKLARIM KIVRILIYOR, yüzüğümün benden koparılmasının hayali hissi saatler sonra bile hala orada.

Onsuz kendimi çıplak hissediyorum. Belki de sadece bacağımdan akan döl ve Cash'in ölümcül ifadesi yüzündendir.

Ermes'in odanın diğer ucunda olduğunu, her hareketimi incelediğini ve yapmamı beklediğini söylediğimde cani gibi görünüyor. Yaşlı İtalyan beni buraya Cash'i ondan ayrılmak istediğime ikna etmek için getirdi, bu yüzden yüzüğü çıkardı, ama gerçekte sadece elmas kolyeyi tamir etti

Sahte parayla ilgili bir itiraf alma umuduyla bir tür dinleme cihazıyla.

"Ne..." diye başlıyor ama cümlelerin geri kalanını duymak için etrafta dolaşmıyorum.

Artık burada olduğuna göre, Ermes'in gelip onu itiraf etmeye zorlayacağından eminim ve ben de öylece bunu yapmasına izin vermek istemiyorum.

Eğer kaçarsam Cash'in beni takip edeceğini bildiğimden, balkonun en sonuna doğru ilerliyorum ve uzun, karanlık bir koridorda kayboluyorum. Peşimden gelirken ayak sesleri ağırlaşıyor ve sırtımı duvara yaslayıp aşağıda olduğunu bildiğim acil çıkışı arıyorum.

Boston Dans Derneği her yıl tören için burayı kullanır ve ben çocukken ailem gelmeme izin verirse kaçmak için bir nedene ihtiyacım olacağından emin olarak buranın haritasını çıkarmıştım.

Sonunda koridorun sonuna ulaşıyoruz ve iki kapıdan birinin üzerinde çıkışı gösteren parlak kırmızı bir işaret parlıyor. Elimi uzatıp bronz düğmeyi çeviriyorum ve Cash arkamdan bileğimi tutup beni durduruyor.

"Ariana," diyor alçak ve hırçın bir sesle, "bana neler olduğunu anlat." Başımı sallıyorum, onu da kendimle birlikte çekiyorum.

"Burada olmaz."

Onu peşimden sürüklüyorum, içeri girer girikapının kapanmasına izin veriyorum ve sonra koridor daha da dar ve sıkışık hale geliyor. Bizi ite kaka geçirirken havayı nemli, misk gibi bir koku dolduruyor ve duvarlardan damlayan bir ses yankılanıyor.

Koridor sekizgen biçimli bir odaya açılırken yavaşlıyorum; burada karmakarışık mobilya parçaları beyaz keten çarşaflar ve kalın bir toz tabakasıyla kaplanmış.

Buradaki tek kapı bir dolaba açılıyor ve topuklarımın üzerinde dönerek sinirli bir nefes veriyorum.

"Biri yanlış kapıyı işaretlemiş," diyorum Cash'e, onu geldiğimiz yoldan geri itmeye başlayarak.

"Ariana, neler oluyor-"

Bir silahın horoz sesi karanlık koridoru yırtıyor ve aniden Ermes'ten sadece birkaç metre ötede bir namluya bakıyorum.

"Evet, Ariana, kocana tam olarak neler olduğunu açıkla."

Boğazımda oluşan düğümü yutkunarak geriye doğru kayıyorum, Cash'in elini belime doladığını ve beni onunla birlikte yönlendirdiğini hissediyorum. Odaya geri döndüğümüzde, Ermes bir düğmeyi çeviriyor ve odanın ortasında asılı duran küçük bir ampul yanarak bizi hafif bir parıltıyla aydınlatıyor.

"Şuna bak. Seni benimle başının çaresine bakman için bırakacakken bile onu koruyorsun." Ermes dilini şaklatıyor ve elindeki tabancayla bize doğru işaret ederken sadist bir gülümseme takınıyor. "Çok şirin, ama şu anda şirinliği sindirebilecek gibi hissetmiyorum, o yüzden dişlerinin arasına bir kurşun yemeden önce onu bırakman için sana iki saniye veriyorum."

İçgüdüsel olarak, çenem sıkılır ve sonsuzluk gibi hissettiren bir şeyden sonra, Cash elini çıkarır, ancak parmaklarının bana yapıştığı şekilde hissedebilirim, bile.

Kendimi kötü hissediyorum çünkü bu planımın bir parçası değildi. Çıkış tam şuradaydı ve doğru kapıyı kullansaydım kurtulmuş olacaktık.

Kalbim göğsümün dibine doğru iniyor. Kapılar yanlış işaretlenmemişti - en azından kazara değil.

Muhtemelen sadakatimin başka bir yerde olduğunu hisseden Ermes, her ihtimale karşı önceden düşünmüş ve tabelayı değiştirmiş olmalı.

Sikeyim.

Pencere, havalandırma deliği, silah olarak kullanılabilecek bir boya kutusu gibi bir şeyler bulmak için tekrar odaya bakıyorum. Kelimenin tam anlamıyla, buradaki oyun alanını biraz olsun eşitleyebilecek ve Cash'e bir savaş şansı verebilecek herhangi bir şey.

Ama ne kadar sert bakarsam, o kadar umutsuz görünüyor. İkimiz de bu odada öleceğiz.

"Bana verdiğin sahte para hakkında konuşalım," diyor Ermes bir süre sonra, Cash'e kaşlarını kaldırarak. "İtiraf etmeliyim ki, bu yolu seçtiğini öğrendiğimde etkilendim. Tüm organizasyonumu mahvettiğin için sinirlendim ama yine de. Birinin bana böyle bir şey yapması pek sık rastlanan bir şey değil."

Bir yanımda Cash'in bunu inkar etmesini bekliyor, ancak görünen o ki o da kasvetli görünümümüzün farkında ve ihtiyatlı davranıyor.

"Adamlarınızın ben Anteros'tan ayrılmadan önce bunun yasal olup olmadığını kontrol etmemesi benim suçum değil. Bana hiç akıllıca gelmedi."

"Evet, normalde, buradaki beyinsiz zaten yerde kanlar içinde yatıyor olurdu, ama itiraf etmeliyim ki, neden sadece ücretinizi ödemediğinizi merak ediyorum. Eğer bunu destekleyecek paranız yoksa, taahhüt ettiğinizin onda biri kadar bir teklif bile işinizi görürdü; kulüpteki hiç kimse onun *o kadar* değerli olduğunu düşünmüyordu."

Utanç yanaklarımı yakıyor ve kötü bir söz söylememek için bir tanesinin içini ısıyorum. Daha yakın olsaydı ve elinde silah olmasaydı, dışarı fırlayıp ellerimi boynuna dolamaya çalışır, gözlerindeki yaşamın boşaldığını görene kadar sıkardım.

İnsanların sırf istedikleri gibi görünmüyor diye değerimin altını oymalarından bıktım.

"İki yüz elli milyon çoğunlukla sigortaydı. En çılgın fantezilerinde bile kimsenin benden fazla teklif vermesini istemedim." Cash duraklar. "Para bende. Sadece sana vermek istemedim."

"Çünkü sen benimkini almak istedin." Cash cevap vermeyince Ermes kıkırdıyor ve silahı bana doğrultuyor. "Peki, şimdi senden bir şey almanın benim için nasıl bir his olduğunu söyle."

"*Bekle.*" Cash geçerek Ermes'in atışını engelledi. Kollarından biri arkasına uzanıyor ve elinin tersiyle sırtıma bastırarak beni kendine yakın tutuyor. "Eğer onu vurursan, Ricci Inc'den vazgeçmeyeceğim."

Sessizlik.

Kaşlarımı çatıyorum, ne demek istediğinden emin değilim ve Ermes diyor ki, "Ricci A.Ş. gitti evlat. Hiçbir şeyden vazgeçemezsin."

"Ricci A.Ş. *benimdir*," diye karşı çıkıyor Cash ve ben de kendimi onun elinden kurtararak yanında duruyorum. "Ariana karım olduğunda her şey benim hakkımdı -iş hesapları, mal varlıkları, Rafael'in emrinde tuttuğu suçlular ağı. Her şeyi elime şirketi tasfiye etmeye ve genel giderler ile diğer masrafları ailemin şirketi Primrose Realty'ye aktarmaya karar verdim. Yani, teknik olarak var, sadece... farklı bir şekilde."

Gözlerim açılıyor, yaşadığım şok hatlarımı donduruyor. "Bekle, yani bizi gezegenden sildiniz mi?"

Annemin geçişi durdurduğunu düşünerek onun devraldığını fark etmemiştim bile.

Utangaç bir glmsemi veriyor. "Bazen önemli bir avukat olmak işe yarıyor. Bir sürü insan bana iyilik borçlu. Ve annenin pençelerini bu işten tamamen çekmenin tek yolu buydu."

Başımı sallayarak kendi kendime gülüyorum ve sözlerinin aklımda yer etmesine izin veriyorum. İçime yavaşça başımı kaldırıyorum. Dehşet midemde hızla yüzüyor, oradaki organları sular altında bırakıyor.

"Ne demek annem?"

"Carmen mi? Tabii ya. Onun bu işle bir ilgisi olduğunu bilmeliydim," diye tükürdü Ermes. "O kaltağı yıllar önce adamlarımla yatarken, onlara Rafe için çalışmaları için rüşvet çalışırken deşmeliydim."

Cash nefes verir. "Baban hapisteyken işleri kimin yürüttüğünü bulmak çok zor olmadı. Ve konuştuğum diğer herkesten anladığım kadarıyla, şirketi savaşmadan bırakmayacaktı, ben de bu seçeneği tamamen ortadan kaldırdım."

Bu bilgi bombardımanıyla başa çıkmaya çalışırken kalbim boğazımda düğümleniyor. Sanki alternatif bir evrene adım atmışım ve halı altımdan çekilip alınmış gibi hissediyorum.

Cash'e bakarken, bana söylediği her şeyin doğru olup olmadığını merak ediyorum. Eğer bunca zamandır ya da en azından son birkaç haftadır bu şirkete sahipse, bu evliliği o kadar uzun süredir meşru gördüğü anlamına mı geliyor?

Teknik olarak, anlaşmamızın şartları yerine getirildi, bu yüzden kalmasının tek nedeni ...

Benim.

Gz temasını sürdürüyor, görünüşe göre başka bir yere bakmama izin vermek istemiyor.

"Pekl," diyor Ermes, bize doğru bir adım atarak. "Uyarın için sağ ol evlat, ama şu anda ikinizle de dışarıda uğraşmak istemiyorum. Sahte para meselesini kendim hallededeğim ve Primrose Realty'de dizginleri ele alacağım."

Cash'in kaşları içeri çekilse de ifadesinin geri kalanı nötr kalıyor. "lrsem şirketimi sana öylece teslim etmezler."

"Hayır," diye kabul etti Ermes. "Sadece alacağım."

Yine de tüm bunlarda bir terslik var gibi. Cash'in itirafı büyük mantıklı, ancak mekanikler yanlış. Parmaklarımı karnıma vuruyor, her bir bilgiyi gözden geçiriyor ve bulmacayı tamamlamaya çalışıyorum.

Ermes tekrar ilerliyor, aramızdaki mesafeyi yavaşça kapatıyor, belli ki burada büyük bir hata payı aramıyor.

Cash'in yüzünü inceliyorum, keskin düzlemleri ve açıları alıyorum, onları zihnime kazıyorum. Ölmeden önce göreceğim son şey buysa, en azından mutlu bir şekilde gideceğim.

Kısacık bir an için bile olsa sevildiğimi bilmek.

Kısacık bir an.

Bu düşünce beynimde biriken sisi delerek bana BMW'de panik atak geçirdiğim o günü hatırlattı. Annemin dairesine hiç varamamıştık ve ona gideceğimiz yerin orası olduğunu hiç söylememiştim.

Ayrıca, o zamana kadar şirketin kağıt üzerindeki varlığı çoktan sona ermişti. Ama...

Cash'e gözlerimi kısıyorum. "Annemin işleri yürüttüğünü nereden biliyordun?"

Ağzı cevap vermek için açılır ama onun yerine daha derinden gelen başka bir ses seslenir.

"Çünkü ona söyledim."

PAPÀ ellerini arkasında kenetlemiş bir halde odanın gölgelerinden dışarı adımını attığında şok olduğumu söylemek hafif kalır.

Gözlerimi hızla kırpıştırarak önümdeki görüntüyü *yok* etmeye çalışıyorum çünkü şu anda burada olmasına imkân yok.

Yaşıyor, nefes alıyor. Kızına silah doğrultmuş olan eski arkadaşına ters ters bakıyor.

Duvara yaslanarak, boğazımda düğümlenen şaşkınlık ve endişeyi yutmaya çalışıyorum. "Bu... bu mümkün değil."

Ermes garip bir ses çıkarır. "Her Őeyin olabileceđini dűŐünmeye baŐlıyorum."

Papà iç çekiyor ve ne kadar farklı görűndűđűnű fark ediyorum - yanakları hala ince, ancak eskisinden daha az sıđ. Gűzlerinin altındaki torbalar biraz daha az ŐiŐ ve mor, sanki nerede olursa olsun daha iyi uyuyormuŐ gibi ve tutuklanmadan űnce her zaman giydiđi pahalı takımlardan birini giymiŐ, altın baŐparmaklarını sűslűyor.

Onu son gűrdűđűmden bu yana o kadar zaman geçmemiŐ olsa da, hâla bir hayaleti görűyormuŐum gibi hissediyorum. Bedenim nasıl tepki vereceđini bilemiyor, ihanet ve kafa karıŐıklıđı arasında bir yerde sıkıŐıp kalıyor ve ben de çeliŐkili dűŐűncelerle felç olmuŐ bir halde űylece bakakalıyorum.

"ŐaŐırdın mı?" diye soruyor, ses tonu hafifken yűzűnde hiçbir duygu belirtisi yok.

KeŐke buhar olup . "Őey, biraz, bana űldűđűn sűylendi."

"Gűrsel teyit aldınız mı?" "Hayır, ben-"

"Hűcre arkadaŐıma vermek için içeri soktuđun zehrin iŐe yarayacađını mı dűŐűndűn?"

Yűzűm ısınıyor, utancım tenimi yakıyor ve babam sadece kıkırdıyor.

"*Bambina*, kaç kez arsenik içtiđimin farkında mısınız? Uyarı iŐaretleri hep aynı - kas gűsűzlűđű, nefes darlıđı, kusma. Hűcre arkadaŐım dođru ayarlayamamıŐ olmalı űnkű bende belirtiler çok hafifti ama bunca yıldır annene bunu yaptıđını dűŐűnűnce ne yapmıŐ olabileceđini anlamam için yeterli oldu."

Midem bulanıyor. *Ne oluyor lan?*

Bunu nereden biliyor?

"İlk tutuklandıđımda bana isimsiz mektuplar yazardı. Hastalanmaya baŐladıđında, ikiye ikiye bir araya getirdim ve birinin onu zehirlediđini dűŐűndűm. İlk őűphelendiđim kiŐi Kal'dı ama sonra onun nerede olduđunu bilmediđini ve senin de onu sık sık ziyaret ettiđini fark ettim."

"Ona bundan hiç bahsetmedin mi?"

Omuz silkiyor. "Kabul etmesini umuyordum. Ama ne fark ettiğimde, sahte bir ölüm düzenleyip hayatın boyunca özlemini çektiğin özgürlüğün bir kısmını sana vermek için bundan daha iyi bir fırsat olamaz diye düşündüm."

Ermes dönüp silahını babama doğrultuyor, görünüşe göre sabrı tükenmiş. "Şey, bu küçük ve harika bir buluşma oldu, ama yapmam gereken bir iş var ve bunu yapmadan önce burada kalıp hepinizin yeniden bir araya gelmesini izlemek istemiyorum."

Papà onun hareketlerini takip ediyor, bana ve Cash'e biraz daha yaklaşıyor, o da sanki kaçmayı planlıyormuş gibi elini uzatarak bana doğru geliyor. Hala yaşadığım şoku atlatmaya çalışıyorum, Papà'nın burada olduğumuzu nasıl bildiğini ve hangi noktada benden habersiz kocamla çalışmaya başladığını merak ediyorum.

Ve Cash *neden* bana bunların hiçbirini söylemedi, bunun yerine ben gerçekten ölmemiş bir adamın yasını tutarken arkama yaslanıp izlemeyi tercih etti.

Cash'e baktığımda, yüzündeki çizgilerden pişmanlık akıyor ve gözlerinin köşeleri aşağıya doğru dönüyor. Ne düşündüğünü ve bunca zamandır ortağı olmam gerekirken neden böyle önemli konularda beni dahil etmediğini sormak istiyorum.

Ama bunu yapmıyorum çünkü Tallerico ya Mikey P. onu dahil etmediğimde, hatta anneme şirketi ona bile bunu yapmam biraz ikiyüzlülük olurdu.

Tüm bunlar onun için doğrudan bir tehdit oluştursa da onu bunların hiçbirine dahil etmedim.

Zaten babamın yasını tuttuğum da söylenemez. En başta onun ölümünü düzenleyen bendim, bu yüzden sanırım Cash'i bu özel sırrı bana vermek istemediği için tamamen suçlayamam.

Uzun vadede ona yardımcı olsa bile.

Papà, Ermes'e "Bizi öldürürsen, her şey başka bir Primrose'a gider ve cebinde olmadıkları için daha da boku yersin," diyor. "İstedığın bu mu Barbieri? Hiçbir şeyinin olmamasını mı?"

Ermes gözlerini devirerek parmağını silahının tetiğine . "Federaller benim tarafımda, eminim birkaç Primrose'u benimle iş yapmaya ikna edebilirim. Özellikle de örgütüm Wolfe kardeşlerin varlığını finanse ettiği ve kardeşin onlara oldukça yakın olduğu için, değil mi?" Gözünü bile kırpmayan Cash'e sadistçe gülümsüyor. "Tüm bu sahte para meselesi sona erdiğinde, onların küçük kuklalarının iplerini tekrar çekebileceğim ve bu sefer kendi bölgelerimi korumak için senin kışınla savaşmak zorunda kalmayacağım."

Kolunu hareket ettirip silahı tekrar bana doğrultuyor. "Sanırım onunla başlayacağım."

Boğazını temizleyen Papà bana bakıyor, gözlerinde pişmanlık gibi bir şey parlıyor. "Ariana, ben... sana ne diyeceğimi bilemiyorum. Keşke sana ve kardeşlerine yaşattığım boktan hayatı telafi etmek için yapabileceğim bir şey olsaydı ama yok. Zamanı geri alamam, alabilseydim bile farklı bir şey yapabileceğimi sanmıyorum. Beni öldürmeye için sana kızamıyorum bile, çünkü anlıyorum. Ben de aynısını yapardım."

Nedense, benim için ne yapmak üzere olduğunu bildiğimden mide bulantısı midemde dalga dalga yayılıyor. Ve planım en başta onu öldürmek olsa da, başkalarını öldürdüğümde eksik olan küçük bir pişmanlığa engel olamıyorum.

Göğsüm yanıyor. "Burada olduğumuzu nereden biliyordun?"

Cash'e başını sallıyor. "Çocuk bir şeylerin ters gittiğini düşündüğünü söyleyen bir mesaj gönderdi. Bunu beklemiyordum, gerçekten, ama bir kez olsun sana yardım edebildiğim için mutluyum."

Daha fazlasını bekliyorum, nabzım boğazımda düğümleniyor. Üç küçük kelime, söylemesi çok basit ve kolay -özellikle de ölümün eşiğindeyken.

Ondan duymak istediğim tek şey buydu.

Ama gelmiyorlar ve merminin haznesini terk ederken çıkardığı patlama sesi havada yankılandığında, tek pişmanlığım onun üzerinde siyanür yerine arsenik kullanmış olmam.

Odada bir çığlık çınlıyor, hemen ardından ikinci bir patlama sesi geliyor ve ben kabaca itilip Cash'in kollarına sürükleniyorum. Dönerek bizi duvara doğru itti, bu sırada birkaç tane daha

Patlama sesleri etrafımızda sekiyor ve ardından yoğun, rahatsız edici bir sessizlik ortaya çıkıyor.

Cash omzunun üzerinden bakıyor ve bir nefes veriyor. Metalik akıntı ve kan kokusu burun deliklerime ulaşıyor ve burnumu Cash'in gömleğine bastırıyorum, bunun yerine onun topraksı aromasını içime çekmek istiyorum, böylece bu gecenin anısı geri kalan zaman boyunca beynime kazınmasın.

Uzaklaştığında bir elimi elbisemin ön kısmına atıyorum ve Papà'nın hâlâ orada durduğunu görünce şaşkın bir nefes alıyorum. Sırtını bize dönmüş, Ermes'in cesedine doğru bakıyordu; cesedin kafası, üzerindeki kurşun delikleri nedeniyle artık tanınmaz haldeydi.

Hayatımda ilk kez babamın varlığına şükrederek gülümsemeye başlıyorum ama gözlerim yere düştüğünde takım elbisesinin arkasından sızan kırmızının hızla büyüdüğünü fark ediyorum.

Onun da vurulduğunu fark ettiğimde midem bulanıyor.

Bu onun ilk vuruluşu bile değil, ama küçükken bazen yaptığı gibi bana dönüp güven vermediğinde, bu çok daha sonlu bir his.

Bir daha asla geri alamayacağınız türden bir kalıcılık. Ölüm nihaidir.

"Baba?" Yavaşça söylüyorum, gözlerim yaşıyor ama yine de bunların inanamıyorum. Her şey çok ani ve ani oldu, ama yine de, sanırım bu şeyler sonsuza dek inşa edilemez.

İçinde yaşadığımız dünya soğuk ve acımasız bir yerdir ve pişmanlık duymadan alır. Göz açıp kapayınca kadar, bildiğinizi sandığınız her şey değişebilir.

Cash'in eli tam da Papà'nın dizleri tutmazken belimi buluyor; yere yığılıyor ve ben duygularımın büyüklüğünü kavramaya çalışarak birkaç dakika boyunca onun cansız bedenine bakıyorum.

Bir kez daha, sadece babasının sevgisini isteyen küçük kız için kalbim paramparça oldu. Muhtemelen böylesine büyük bir jest karşısında yıkılırdı, çünkü o bir nevi bu jestler için yaşıyordu.

ama nedense, kendimi sunduğum için kötü hissetmeyi hala içimde bulamıyorum.

Şimdiki ben iki ebeveyninden de sevgi görmeden büyüdü ve sevgi beklemeyi bıraktı. İstemek zorunda değildi, ama sonunda ne annemin ne de babamın istediğim ya da hak ettiğim şeyi verebilecek kapasitede olmadığını anladı.

Şimdiki anne ve babam çok uzun zaman önce öldü. Dünyevi formları kadar, sanırım bu yenilik biraz oluyor.

Yüzümü Cash'in yüzüne çevirip başparmağımı elmacık kemiklerinin üzerinde gezdiriyorum. Titrediğini fark etmem bir saniye, yakasına sıçrayan ve gömleğinin kenarından sızan kanı fark etmem ise bir saniye sürüyor.

Takım elbise ceketini üzerinden iterek, bir şekilde kalıntı kalmasını umarak parmaklarımı yanına bastırıyorum.

Dişlerinin arasından tıslıyor. "*Dokunma* ona, Küçük Kabus. Siktir."

"Aman Tanrım, vuruldun mu?" Sesimin tonu yükseliyor, çılgınca ve tiz. Düğmelerle uğraşıyorum, yaraya daha iyi bakabilmek için onları çekip ayırıyorum.

Yan tarafındaki yaradan kan akıyor ve deriye gömülü bir mermi ya da parça olup olmadığını görmeye çalışıyorum ama kırmızının çokluğu bunu söylemeyi imkânsız kılıyor.

"Tüm övgüyü onun almasına izin veremezdim..." diye mırıldanıyor ve sonra düşüyor, Papà'nın birkaç dakika önce yaptığı gibi yere yığılıyor.

Benim tarafıma dönmek bir hata.

Vücudum boyunca yoğun bir acı hissediyorum ve acı dolu bir ses çıkararak asıl sorunlu bölgeye uzanıyorum. Parmaklarım bandajlara değiyor ve gözlerimi aralayıp üzerime örtülmüş çarşafı kaldırdığımda tüm yan tarafımın beyaz gazlı bezle sarılmış olduğunu görüyorum. Sargının ortasında bir miktar kan lekesi var, malzemenin içinden kanıyor, ancak elimi üzerinde gezdirmek gerçekten acıtmıyor.

Yarı karanlık odaya gözlerimi kırıştıırıp seçmeye çalışıyorum. Kırmızı saten çarşafı ve komodinin üzerinde Ariana'nın

bir kase yenmemiş üzüm bana çatı katındaki odamda olduğumu söylüyor ve birkaç dakikalığına orada uzanıp kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Yanımdaki yara, ödül töreninde olan her şeyin gerçek olduğunu ve mahkemede geçen uzun bir günün ardından uydurduğum korkunç bir ateş rüyası olmadığını gösteriyor. Ricci A.Ş.'nin çöküşündeki dahlimin yanı sıra bunun gerçekleşmesi için Ariana'nın babasıyla birlikte çalışmam ve annesinin bana hiç söylemeden gelip gittiğinden haberdar olduğum gerçeği de ortaya çıktı.

Tanrım. Ben de kendimle evli kalmak istemezdim.

Gözlerim yatağın ayak ucunda, Ariana'nın lise bando tişörtlerimden birinin içinde bağdaş kurmuş oturduğu ve bir mücevher dergisini karıştırdığı yere gidiyor. Bacağımı öne doğru kaydırıp ayak parmaklarımı ona doğru itiyorum ve o da başını kaldırıp kulaklığından bir çift kulaklık çıkarıyor.

Orada oturup uzun uzun birbirimize bakıyoruz ve sonra daha dik oturup "Seni seviyorum" diyor.

Kaşlarım saç çizgime doğru fırlıyor ve kalbim göğsümün içine sığmayacak kadar büyük hissediyor. "Tanrım, ölmeye ne kadar yakındım?"

Homurdanıyor, dergiyi bir kenara fırlatıyor ve bana doğru sürünüyor. Saçlarını omzunun üzerinden atarak eğiliyor ve güzel yüzünde eğlenen bir ifadeyle bandajın dış hatlarını çiziyor.

"Biraz bile değil. Oldukça kötü bir sıyrıktı ama sanırım çoğunlukla adrenalinin etkisiyle bayıldın."

Yüzümü buruşturdum. "Çok erkeksiyim." "Ben de öyle düşünmüştüm."

Öne doğru uzanarak alnımdaki saçları itiyor ve ben de kolumu boynuna dolayarak onu öpücük için kendime çekiyorum. Yavaş ve şehvetli bir öpücüktü bu; bu akşam zihinlerimizden ve bedenlerimizden taşan tüm duyguların tek bir jestte toplanmasıydı.

Küçük bir ses çıkarıyor ve ben alt dudağını ısıırıyorum, vücudum herhangi bir hareketi protesto etse bile daha fazlasını arzuluyorum. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek daha fazlası için içeri giriyorum, içimde bir acı dalgası olduğu anda yukarı itiyorum ve tıslıyorum.

Ariana kaşlarını çatarak göğsümü itiyor. "Küçük bir sıyrıktı ama seni kendim sardım. Uzanman ve sargıyı mahvetmemen gerekiyor."

İnleyerek kendimi tekrar yastığa bırakıyorum. "Hemşirem biraz patronluk taslıyor."

"Karın," diye düzeltiyor ve başımı çevirip bu yaranın izin verdiği asgari zihinsel berraklıkla onu inceliyorum.

Her nasılsa, eskisinden daha parlak ve daha güzel görünüyor. Daha özgür, sanki bu geceki olaylar onu uzun zamandır şeytanlarıyla birlikte hapsetmiş olan zincirleri kırmış gibi. Gülümsediğinde, geniş ve akıcı bir gülümseme oluyor, içimi yıldızlı bir gece göğü gibi aydınlatıyor.

"Karım," diye tekrarlıyorum, bu kelimelerin dilimin ucundaki tadının keyfini çıkararak. "Emin misin?"

"Duruma göre değişir." Ağzının kenarını çığnıyor, dizlerinin üzerinde sallanıyor. "Seni sevdiğimi söyledim ama sen tam olarak karşılık vermedin."

Gözlerimi kapatarak sırtıyorum. "Küçük Kabus, sana sadece son birkaç haftadır anlatmaya çalışıyorum."

Cevap vermeyince, bir gözümün ucuyla ona bakıyorum; sabırla oturuyor, elleri kucağında, kabulümü bekliyor.

"Bu gezegende üzerine iki yüz elli milyon dolar kumara yatırabileceğim tek bir kişi bile yok," diyorum hafif bir duraksamadan sonra, onun cam gibi gözlerine bakarak. "Anteros'taki o geceye kadar, kendimi adadığım tek şey paraydı. O zamandan beri sadece sen varsın. Sensiz bir hayat ."

Yine de bekliyor ve ben bir kahkaha atıyorum, elim uzanıyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Bu seferkısmen bandajın üzerine düştüğünde, acıyı umursamıyorum.

"Tabii ki seni seviyorum."

Sonra beni öpüyor, sözlerimin sıcaklığını içine çekiyor.

"Nasıl başka bir şey yapabilirim ki?"

Ve yüzünü boynuma bastırdığında, duygularını tenime gömdüğünde, tavana bakıyorum ve sözlerimin gerçekliğinin etrafımıza düşmesine izin veriyorum.

Bu ilişkide asla başka bir sonuç olamazdı ve sanırım bir parçam bunu en başından beri biliyordu.

Ve belki de klasik peri masalı rüyasını birlikte göremiyoruz.

Ama zaten buna ihtiyacım yok.

Kabuslar çok daha çekici.

EPILOG

Siyah lateks bir eldiveni bileğime geçirip ön koluma yayılan acı kıvılcımının keyfini çıkarıyorum ve oturma odasını geçip Kal'ın bir pense bileyerek durduğu yere gidiyorum. Burada bulunduğumuz süre boyunca benimle göz teması kurmadı ve bu neredeyse gelmesini istediğim için kendimi kötü hissetmeme neden oluyor.

Eminim en büyük çocuğunun ilk bale antrenmanında olmayı ve çok tehlikeli bir şey yapmadığından emin olmayı tercih ederdi. Ama ona sadece ince motor becerileri üzerinde çalıştıklarını ve birkaç hafta boyunca daha karmaşık sayılar bile yapmayacaklarını söyledim.

Cash'in kız kardeşi Lenny'nin, stüdyoda yarı zamanlı olarak bana yardımcı olması için yaptığım inanılmaz garip teklifi kabul etmesi de buna yardımcı oldu. Yaklaşık üç ay önce küçük binanın tadilatını tamamladıktan sonra burayı minyatür bir akademiye dönüştürmeye ve herkesin gelip kendini dansın içinde kaybedebileceği kapsayıcı bir yer haline getirmeye karar verdim.

Yani, herhangi bir çocuk. Henüz yetişkinlere yönelik dersler vermeye başlamadım ve başlayacağımdan da emin değilim. Stüdyonun amacı, içimdeki çocuğu iyileştirmek ve onların yaşındayken arzuladığım sevgi ve kabulü topluma geri vermek.

Ve sağlıklı, ruhlu bir rekabet. Ne de bale bu.

Büyük açılışımızdan bu yana kaçırdığım ilk ders ama Lenny'nin liderlik yeteneğine güveniyorum. Noel'de kardeşini Elena'nın doğum günü kutlaması için Aplana Adası'na sürüklemiştim ve Lenny güvenlik kapısında benimle tanışmak için can atıyordu.

Her zaman bir kız kardeş istediğini ve Elena'yı vekaleten evlat edindiğini söyledi ve ondan sonra bir şekilde anlaştık. Sanırım ortak bir karanlığımız var, ancak ikimiz de bundan bahsetmiyoruz, bunun yerine işimize kanalize ediyoruz.

Bale deneyiminden bahsettiğinde, stüdyoda bana katılmasını önerdim, şimdi bir müşteriyle çalışmadığı ya da dünyanın dört bir yanındaki bir galeri için bir şeyler çizmekle meşgul olmadığı zamanlarda geliyor.

Kal metal arabayı şöminenin içine iterek beni düşüncelerimden uyandırıyor. Yüzündeki çatık kaşlar sinir bozucu, başka bir yerde olmayı dilediğinin kanıtı.

Bir Zippo çakmağını pensenin ucuna doğru kaldırıyor ve metalin alevin altında ısınarak parlak turuncu renkte parlamasını izliyorum. Sessizlik kaşınmama neden oluyor ve dalgınca ön kolumu kaşıyarak odaya göz gezdiriyorum.

Daire çoğunlukla toplanmış durumda. Kal geçen ay binayı satın aldı ve biri hariç tüm sakinleri tahliye ettirdi, böylece işleri bitirdiğimizde başka kimse etkilenmeyecekti.

Burada olmak garip hissettiriyor, sadece üçümüz. Havada bir enerji var, belli belirsiz perili gibi hissettiren bir şey ve bunun yardımcı olup olmayacağını görmek için bekleyen kişisel hayaletlerimiz olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Olacağından emin değilim. Cash, çocukluğumda yaşadığım istismarın tüm boyutlarını ve çalınan parçalarımı geri alma planımı açıkladıktan sonra konuyla ilgili görüş bildirmeyi reddetti.

"Sana ne yapacağını ya da nasıl hissedeceğini söyleyemem," diyerek beni göğsüne yasladı ve başımın arkasını okşadı. *"Ama ne olursa olsun, söz veriyorum bunu yalnız hissetmek zorunda kalmayacaksın."*

Ve sonra seviştik, çünkü bundan sonra gezegendeki en harika adama binmeyi nasıl istemeyebilirdim?

Bence bu saçmalığı bilerek söylüyor, çünkü bana ne yaptığını biliyor.

Uzun bir nefes vererek Kal'ın çakmağı arabaya atmasını, ardından genişliğini test ediyormuş gibi penseyi uzatmasını izliyorum.

"Bu ne için?" Muhtemelen cevap vermeyeceğini bile bile soruyorum. Adam son derece klinik bir , eminim tıp geçmişiyle de ilgisi vardır, ama yine de.

"Acıtmak için."

Tek taraflı odaklanmış bir şekilde annemin yüzüne iki tokat atarak onu ketamin etkisindeki uykusundan uyandırıyor. Uykulu bir halde gözlerini kırıştırıyor ve ardından koltuğuna bağlı olduğu yerde debelenmeye başlıyor.

Dürüst olmak gerekirse, arsenik çok uzun sürüyordu. Vücudu beklediğimden çok daha dirençli çıktı ve ölmesini beklemekten yoruldum.

Bu yüzden Kal'ı davet ettim. Onun alacağı son nefesi çalmaya yardım etmek isteyebileceğini düşündüm.

Çıglıkları apartmanda yankılanıyor ve kulak zarımı çatırdatan bir sese neden oluyor. O tekmeler atıp kollarını kurtarmaya çalışırken, Kal ağzının içine metal bir alet sokuyor, ağzını iyice açıyor ve sonra penseyi içeri sokuyor.

Kadının kaygan diline yapışır ve adam bastırıp bileğini oynatarak organın bir parçasını kopardığında boşluğa kan dolmaya başlar.

Parçalanmış dilinden ve bize doğru tükürmeye çalışmasından her yere kızıl fışkırıyor ve Kal bu kez bıçakla tekrar içeri giriyor.

Pembe kütleyi kadından tamamen ayırması yaklaşık kırk altı saniye sürüyor ve onu bir göz çukuruna bastırmasını, ardından başparmağıyla içeri iterek dili içeri sokmasını izliyorum.

Kan karşısında midem ama kafamı çevirmiyorum, çevirirsem beni koridorda bekleteceğinden korkuyorum. Ayrıca, bu konuda tamamen yeni değilim - sadece bunu o kadar duygusuzca ve o kadar hassas bir şekilde yapıyor ki, biraz ürkütücü.

Ama etkileyici ve yaratıcı, vereyim.

Ve sesimizi sık sık bastıran kadının elinden sesimizi almanın sembolizminden zevk almadan edemiyorum.

"Hadi şu işi bitirelim," diyor kızın akıl almaz hıçkırıkları arasında, yere eğilip kırmızı benzin bidonunu alıyor ve bana uzatıyor. "En azından Quincey'i tütüsüyle görmek için zamanında dönmek istiyorum."

Kal'ın iyi bir baba olmaya adanmışlığı kalbimi ısıtıyor; organımda hala bir tutam kıskançlık var, ancak bu artık yeğenime değil, daha çok evrene yönelik. Onun gibi önemseyen ebeveynlere sahip olmayı çok isterdim ve bunu denemesine engel olmak istemiyorum.

Daha iyi olmanın tek yolu denemektir ve Kal Anderson kendisiyle ilgili zehirli döngüleri sona erdirmeye kararlı görünüyor.

Yutkunuyorum, ağzını açıyorum ve annemin bilincini kaybetmeye başladığı yere doğru yürüyorum. Kutuyu eğip sıvıyı doğrudan yüzüne döküyorum ve yarı uykulu halinden sıyrılıp çırpınmaya kaldığı devam ediyor.

Bir , sonunda onunla yüzleştüğimde bundan daha fazla tantana olacağını düşünüyordu, ama doğrusu, bir cesedin ardından kına yakmak gibi bir arzum yok. Mahvetmeye çalıştığı iki insanın ona kendi ilacından tattırdığını bilerek ölecek - alacağı son tat - ve bu benim için yeterli.

Monolog yapmama ya da son sözlerini sormama gerek yok. Sadece gitmesini istiyorum.

Ayaklarının dibine ulaştığımda Kal bana Zippo'yu uzatıyor ve ben de sağ alt köşesine kazınmış baş harflerine dikkat ederek ona bakıyorum.

C.R.

Bunun onun Zippo'su, on yılı aşkın bir süredir sakladığı en değerli Zippo'su olması ironisi gözümünden kaçmıyor ve kapağı açıp onunla birlikte sandalyeye fırlatırken bir gülümsemeyi bastırıyorum.

Etrafını saran alevler derisini yalayıp saniyeler içinde onu yutarken boğazından acımasız sesler çıkıyor. Eriyen etin kokusu havayı dolduruyor ve Kal ile ben ön kapıya doğru ilerleyerek varlığımızın baş belasının bu dünyayı terk edişini izliyoruz.

Ve doğruca ait olduğu yere, cehenneme gider.

Kal ve ben eve dönerken hiç konuşmadık. O bir arkadaşını arayıp yangını içeride nelere dikkat etmeleri gerektiğini anlatıyor, ben de yol boyunca pencereden dışarı bakıp artık özgür olduğuma göre farklı görünüp görünmediğimi merak ediyorum.

Artık onu görmekten, kin kusmasını dinlemekten ya da oturup beni neden annelerin kızlarını sevmesi gerektiği gibi seveyemediğini düşünmekten endişe etmeme gerek yok.

Oturup onu merak etmeme hiç gerek , çünkü artık cevap almamın hiçbir yolu yok. Benim kapanışım, aldığım şeyin en iyisi olduğunu ve annemin bana yeterince tatmin edici hissettiren bir açıklama yapamayacağını anlamamda yatıyor.

Aynı şey babam için de geçerli. Ölümünden sonra gelen bir mektuptan öğrendim ki isimsiz mesajlar hapisanedeki kullan-at telefonundan onun işiymiş. Bunun şüphe tohumları ekmek ve belki de beni Elena gibi bu dünyadan kaçırtmak için son çabası olduğunu söylemişti.

Bu güzel bir jest olsa da, bazı açılardan yeterli olduğunu düşünmüyorum.

Muhtemelen hiç .

Bu yüzden öyle görünmesem bile, binamın kapalı otoparkına girdiğimizde kendimi biraz daha az ağır hissediyorum.

Kal Lincoln'ünü park ediyor, sonra bana bakıyor. "İyi misin?" "Kötü hissetmiyorum, eğer kastettiğin buysa."

Dudaklarını büzüyor, sanki başka bir şey söylemek istiyormuş gibi bakıyor - belki "Henüz değil" ya da "Biraz zaman ver". Bilge ve kardeşçe bir şey, duygusal sorumluluğu ondan alıp tekrar bana yükleyecek bir şey.

Ama bunu hiç söylemiyor. Bunun yerine başını hafifçe sallıyor ve sonra da en küçük, en minik gülümsemesini takınıyor.

"Seninle gurur duyuyorum."

Gözlerimin arkasında biriken yaşları görmemesi için başımı eğerek başımı sallıyorum ve yolcu kapısını iterek açıyorum. Kendimi koltuktan kurtardıktan sonra aceleyle yanaklarımı temizliyorum ve dönüp onun uzaklaşıp yer seviyesinde kayboluşunu izliyorum.

Orada birkaç saniye durup her şeyi içime çekiyorum. Resmi olarak bir yetim olduğumu bilsem de kafam berrak ve sakin hissediyorum. Belki de bu gerçeğe biraz üzölmeliyim, ama çatı katına çıkarken içimdeki tek duygu memnuniyet.

Asansörden inip beni bekleyen kollarına atıldığımda da öyle... Kocam yıkıcı yakışıklılığıyla yüzünde en şapşal ifadeyi taşıyor.

arkasını avuçluyor ve beni kendine doğru çekiyor, ben daha evde ne işi olduğunu sormaya fırsat bulamadan ağzını ağzıma kapatıyor.

Primrose Realty ve Ricci Inc'in gizlice birleşmesi ve ikincisinin kanıtlarını temizlemek için harcanan çabayla Cash her zamankinden daha meşgul oldu, ancak her gece eve yeterince erken gelmek için elinden geleni yapıyor, böylece birlikte akşam yemeği pişirebilir ve sonra en az iki kez sevişebiliriz.

Şikayet ettiğimden değil.

Dilini dudaklarımın arasından geçirirken gözlükleri elmacık kemiğime çarpıyor ve avucu yukarı kalkarak arabada değıştirdiğim dayanıksız tişörtün içinden göğsümü avuçluyor. Meme ucum dokunuşunun altında çakıllaşıyor ve ona doğru eğilerek amımı kemer tokasına sürüyorum, şimdiden onu arzuluyorum.

Evliliğimizin meşru hale gelmesinden bu yana geçen aylar boyunca ikimizin de durduğunu hiç sanmıyorum.

Sırtım duvara çarpıyor ve zorlukla nefes alarak kendini ayırıyor. "Bu ne içindi?" "Bu ne içindi?" diye soruyorum, tükürüğünün bir kısmını alt dudak.

"Bir erkek karısını sebepsiz yere biraz coşkuyla karşılayamaz mı?" Ona bir bakış attım ve iç çekerek beni yere bıraktı. "Nasıl hissediyorsun?"

Kendimi zihinsel olarak değerlendirirken gözlerim bir an için yere düşüyor, sonra tekrar onunkilere dönüyor. "Ben harikayım. Gerçekten. Beni vazgeçirmeye çalışmadığın için teşekkür ederim."

Kıkırdıyor. "Bir şeyi kafana koyduğunda ikna edilemeyecek kadar inatçısın." Göğsünü itiyorum ve tekrar gülüyor, bu sefer daha derinden, arka cebine uzanıp küçük siyah kadife bir kutu çıkarmadan önce.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Zaten evli olduğumuzu biliyorsun değil mi?"

Gözlerini deviriyor, kutuyu ellerime tıktırıyor. "Böyle bir ağızla nasıl unutabilirim ki?"

İpek kurdeleyi çözerek yere düşmesine izin veriyorum ve kapağı açıyorum. İçinde zümrüt kaplı, pembe altın bir bant üzerinde oturan gül şeklinde güzel bir elmas var. Tıpkı Ermes'haftalar önce benden aldığı gibi, ancak kutudan çıkarıp incelediğimde keskin değişikliklerin olmadığını fark ediyorum.

"Seni üzerinde benden bir iz olmadan görmekten bıktım," diyor Cash, yüzüğü benden alıp parmağıma geçirirken. "Belki bu sefer bunu senin için biraz daha az acı verici hale getirebilirim diye düşündüm."

Elmas fuayenin ışığında parıldıyor ve ben mutlu bir iç çekerek kendimi ona atıyorum, beni yakalayacağını biliyorum.

Bunu en başından beri yapıyor.

"Üzerimde bırakabileceğin başka türden kanıtlar da düşünebilirim," diye fısıldıyorum kulağına, pantolonunun önünü avuçlayarak.

Beni oturma odasına götürürken kıcımlı sıkarak inliyor, beni sırt üstü kanepeye bırakıyor ve sonra üstüme çıkıyor. "Ne kadar kötü, pis bir kızsın. Seninle ne yapacağım ben?"

"Umarım aynı derecede kötü ve pis şeylerdir."

"Madem ısrar ediyorsun." Kot pantolonumun düğmesini çözerek açıyor ve kalçalarıma doğru indiriyor. "Ama önce, seni tutabileceğimi umuyordum."

Dudaklarımdan bir kıkırtı dökülüyor ve kollarımı boynuna dolayarak onu daha sıkı bir şekilde üzerime çekiyorum. Hayatımda hiç böyle hissetmemiştim.

Çılgınca özgürüm ve bunun büyük bir kısmı Cash'in birlikte geçirdiğimiz süre boyunca bana tanıdığı alan sayesinde oldu. Duygularımız birbirine karışmadan önce bile bana herkesten farklı davrandı ve iğrenç bir veledin böylesine lezzetli ve harika bir adamın saplantılı sevgisini nasıl kazandığını asla anlayamayacağım.

Beni çabucak soyuyor, sonra bacaklarımı ayırıp aralarına giriyor, omzumu ısırarak beni kanepenin minderlerine gömüyor. Parmaklarımı saçlarına doluyorum, hayvani tutkumuzun sesleri tavanda yankılanıyor, erotik konfeti gibi üzerimize yağıyor.

Aynı anda boşalıyoruz, amım sağıyor, ta ki döllerinin dikiş yerimden kanepeye aktığını hissedene kadar.

Ellerinin üzerinde yükselip gözlükleri yamuk bir şekilde üzerimde durduğunda, bacaklarımı etrafına sarıyorum ve gelenek olduğu üzere tekrar gitmeye hazır olana kadar onu içeride tutuyorum.

"Teşekkür ," diyorum yumuşak bir sesle, ilk tanıştığımızdan beri yaptığı gibi beni incelerken dudağımı ısırıyorum. Sanki şimdiye kadar gördüğü en zarif sanat eseriymişim ve bana doyamıyormuş gibi. "Sana çok kötü davrandığım zamanlarda bile benden vazgeçmediğin için."

Yer değiştiriyor, leğen kemiğini bana doğru daha sıkı itiyor ve sonra bir eliyle çenemi kavıyor.

"Huyunu, tavrını ve gözlerden uzak tuttuğun o yumuşak, tutkulu kalbini seviyorum. Ayır ayrı ya da birlikte, fark etmez - bana verdiğin her şeyi sonsuza dek istiyorum."

Parmakları benimkilerin arasından geçerek yeni yüzüğümü okşuyor.

"Senden asla vazgeçmezdim, Küçük Kabus, çünkü bu her şeyden vazgeçmek anlamına gelirdi. Ve sen olmadan yaşamak, yağmur olmadan yaşamak gibi bir şey olurdu: tamamen imkansız."

Göğsüm sıkışıyor, kalbim bu adama, bu adamdan gelen sevgiyle o kadar dolu ki patlamaya yakın hissediyorum.

Bu yabancı bir his ama yine de içime çekiyorum çünkü olan biten her şeyden sonra bunu hak ettiğimi düşünüyorum.

Mutluluğun tadına vardıktan sonra, onu bırakmayı hayal bile edemiyorum.

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER!

Cash ve Ariana'nın hikayesini beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün!

[Amazon'a yorum bırakmak için buraya tıklayın](#)

Altıncı kitabın kim hakkında olduğunu merak ediyor musunuz?
Facebook okuyucu grubuma katılın ve sır ortaya çıktığında ilk öğrenen siz olun!

[6. kitabı ekleyin!](#)

[Diğerleriyle arayı kapatın ve İlham ilk 4,5 kitabını bir çırpıda ve Canavarlar Perileri serisinin okuyun!](#)

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce okuyucularıma teşekkür etmek istiyorum.

Nefeslerini tutarak bekleyen, Ariana'nın hikayesini umutsuzca isteyen, başından beri benimle birlikte olan her biriniz. Bu kitap sizin sayenizde burada ve sevdiğim şeyi yapmaya devam etmemi sağlayan desteğiniz ve sevginiz için sonsuza kadar minnettarım.

En iyi arkadaşım Emily'ye: Seni milyon kere seviyorum ve bunu sensiz yapamazdım.

TRC Designs'daki Cat'e, en büyüğü insana: bu serideki her çarpıcı kapak için ve son dakikada süper değişiklikler yaptığımda bağırmadığın için teşekkür ederim.

Jackie ve Mackenzie'ye: Hayatımın yazıyla ilgili olmayan kısımlarını kontrol altında tuttuğunuz için teşekkürler, böylece yazmaya vakit bulabiliyorum. Sizler harikasınız.

Sarah'ya: Her üç ayda bir on iki dakikalık kontroller ve her seferinde köpeklerim hakkında saçmalamama izin verdiğin ve işleri ertelemek zorunda kaldığımda bağırmadığın için teşekkürler. Ayrıca Vegas için.

Jovana ve Jenny'ye: Bu sürümü ertelemek zorunda kaldığımda beni kovmadığınız ve daha sonra süper sıkı bir programım olduğunda beni tekrar kovmadığınız için teşekkür ederim. Buradaki gerçek MVP'ler sizlersiniz.

Betalarım Jackie, Dominique ve Mia'ya: Bu kitabı okumak için gösterdiğiniz heyecan tüm süreci benim için gerçekten çok daha sorunsuz hale getirdi. Bu kadar inanılmaz olduğunuz için size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Booktoker'lara, bookstagrammer'lara, blogger'lara ve aradaki her okuyucuya: teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bunların hiçbirisi mümkün olmazdı.

YAZAR HAKKINDA

Sav R. Miller, karanlık ve çağdaş romantizmin uluslararası çok satan yazarıdır.

Ömür boyu süren okuma ve yazma aşkını hayata geçiren Sav, 2018 yılında Yaratıcı Yazarlık bölümünden mezun oldu ve şimdi zamanını ahlaki açıdan gri karakterlere sonsuza dek mutlu sonlarını yaşatarak geçiriyor.

Sav şu anda Kentucky'nin merkezinde yavruları Lord Byron, Poe ve Arrow ile birlikte yaşıyor. Sitcomları, sessizliği ve alaycı mizahı seviyor.

Daha fazlası için savrmiller.com adresini ziyaret edin!

SAV R. MILLER TARAFINDAN DA

King's Trace Anti-Kahramanlar Serisi

Tatlı Teslimiyet Tatlı

Tatlı

FedakarlıkYalnızlık

Canavarlar ve İlham Perileri Serisi

Tatlı Günah Sözleri

ve Narlar

Engerekler ve

Virtüözler Yeminler

İhmaller ve ve Oklar

Özürler

Bağımsızlar Be

Still My Heart

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.